

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERRI DULONG

Örgü Adası'na Veda

TERRI DULONG

Örgü Adası'na Veda

"Evin, kalbinin allığı yeridir."

Josie Sullivan, Cedar Key'de yaşayan, otuzlu yaşlarda bir hemşire ve bekâr bir annedir. Genç kadın çalıştığı klinikteki işini kaybettiğinde ihtiyaç doğduğu için yerel yün dükkânında yardımcı olarak çalışmaya başlar. 16 yaşındaki kızı Orli'nin babası Grant ise hem Noel'i hem de kızlarının doğum gününü kutlamak için Josie ve Orli'yi Boston'a davet eder.

Bu sırada Josie yeni bir iş teklifi alır. Doktor Simon Mancini, adada bir muayenehane açacaktır ve hemşireye ihtiyacı vardır. İş alan Josie, Noel'den sonra çalışmaya başlayacağı için Grant'in Boston davetini kabul eder.

Oradayken eski eşiyle olan ilişkisini sorgulama fırsatı bulan Josie, bu sırada annesinin kanser olduğu haberini alır. Öncelikle annesiyle ilgilenmesi ve aynı zamanda kendi hayatına dair ne istediğine de karar vermesi gerekiyordur. Bunun yanı sıra Grant'e ilk günkü kadar âşık olduğunu fark eder. Ancak şimdi ki sorun, onunla nasıl bir arada yaşayacaklarıdır çünkü Josie'nin Cedar Key'den ayrılıp Boston'a yerleşmesi gerekecektir fakat arkadaşlarından ve ailesinden ayrılmak konusunda kararsızdır ve kendisi için bir dönüm noktası olacak bu kararı vermek için zamana ihtiyacı vardır.

TERRI DULONG

*Örgü Adası'na
Veda*

Örgü Adası'na Veda

Özgün Adı: *Farewell to Cedar Key*

Terri DuLong

Editör : Gamze Büyükkaya
Çeviri : Deniz Bostancı
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Tür : Romans
Kitap No : 2211

1. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-625-448-560-2

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Terri DuLong, 2021

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16

Topkapı / İstanbul Tel: 0212 674 71 61

Sertifika No: 43087

TERRI DULONG

*Örgü Adası'na
Veda*

Çeviren: Deniz Bostancı

Susan DuLong'a sevgilerimle...
Önce olduğun kız evlat ve sonra da
dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum.

1

“Ne giymemi istiyorsun?” Bir elimle telefonu sıkı sıkı tutup kulağıma bastırırken diğer elimle de kahve fincanımı doldurdum. “Hadi ama anne. Bu, *Rüzgâr Gibi Geçti* filminin çekimi değil, hem ayrıca benim şık bir *gece elbisem* yok.” Gece elbisesi mi? Bir elbiseyi tanımlamak için bu terimi artık kim kullanıyordu ki?

Hattın diğer ucundan çileden çıkmış bir iç geçirme duydum. “Josephine Shelby Sullivan, neden hep bana zorluk çıkarmak zorundasın? Hem ayrıca kendimi o kadar iyi hissetmiyorum.”

Annem şu an gerçekten sinirlerime dokunuyordu. Daha birinci sınıfa başladığım gün adımı *Josie* olarak değiştirdiğimi biliyordu. Üç ay boyunca Josephine adına tepki vermemiş ve nihayet annemi pes ettirmiştim. Sadece bana kızgın olduğu zamanlarda bu ismimi kullanırdı.

“Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum ama otuz beş yaşında bir kadın olarak senin fotoğraf çekiminde ne giymemin uygun olduğuna sanırım karar verebilirim.”

Annem *New York Times*'ın en iyi satan aşk romanlarının yazarıydı. Shelby Sullivan adı bütün dünya çapında biliniyordu ve ben de onun başarılarından gurur duyuyordum, ki bu gerçek bazen sallantılı olan ilişkimizi düzeltmeye yaramıyordu. Her zaman iyi niyetli, nazik ve yapıcıydı ama aynı zamanda bir kontrol manyağı ve drama kraliçesiydi. Eskiden bunun sebebinin yazar olması olup olmadığını merak ederdim. Belki aramızdaki bu sürtüşme, beni de kitabındaki karakterler gibi manipüle etmesine izin vermemem yüzündendir.

“Bak, anne, yarın saat üçte senin evinde olacağım. Geç kalmayacağım. Üzerime, geçen ay beraber alışverişe gittiğimizde aldığım yeni, su mavisi askılı elbiseyi giyeceğim. İyi olacağım. Şimdi, lütfen endişelenmeyi bırak da rahatla. Ayrıca neden kendini iyi hissetmiyorsun? Neyin var?”

Hattın diğer ucundan bir iç geçirme daha duydum. “Hiçbir şey, hiçbir şey. Sadece ufak bir karın sancısı. Tamam. Ah, peki, Orli? Onun giyecek güzel bir elbisesi var mı? Bu fotoğraf çekiminin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Öyle önemli bir dergi kızım ve torunumla beraber benimle ilgili bir başmakale yazmak isteyince editörüm sevinçten havaya uçtu.”

“Evet, biliyorum. Ayrıca senin heyecanlı ve gergin olduğunu da biliyorum ama Orli ve ben saat üçte orada olacağız... gayet uygun giyinmiş olarak. Şimdi, git, bir bardak tatlı çay iç, rahatla ve kendini daha iyi hisset.”

“Tamam. Bunu hemen yapacağım. Ah, ama Josie... sen de uçümüz fotoğraf çekilirken turalım diye birkaç güneş şemsiyesi almam gerekmez miydi? Düşündüm de belki...”

“Hayır! Kesinlikle olmaz! Güneş şemsiyesi yok. Hoşça

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kal, anne,” dedim ve yeni bir fikir daha türetmesine fırsat vermemek için aramayı sonlandırdım.

Şimdi, kahvemden bir yudum almadan önce iç çekme sırası bendeydi. Başımı iki yana sallayıp avluya çıktım.

Şezlongun üzerine kıvrılıp sonbaharda açan çiçeklerle dolu bahçeye baktım. Bahçenin kenarı boyunca turuncu, mor, kırmızı ve sarı karışımı öbekler vardı. Öteki uçtaki gül çalıları büyükannem diktikten yıllar sonra capcanlı renklerle kaplıydı. Orli doğduktan bir yıl sonra büyükannem ölünce ev, anneme kalmıştı. Ben o sıralar şehir merkezinde küçük bir dairede yaşıyordum. Ebeveynlerim adanın diğer ucunda, havaalanı yakınında, benim büyüdüğüm evde yaşıyorlardı ve anneme borçlu hissetmek istemeyerek direnmeme rağmen annem, tek başına çocuk yetiştiren biri olarak benim, büyükannemin evinde yaşamam gerektiği konusunda ısrar etmişti. Ben de öyle yaptım. Bu akıllıca bir hareketti. Üç yatak odası, iki banyosu, oldukça büyük oturma odası ve mutfağıyla ben ve kızım için ideal bir yerdi. Ayrıca çok sevimli bir avlusu ve bahçesi vardı, ki bu, büyümekte olan Orli’nin doğum günü partilerinin çoğu için mekân olmuştu. İkinci Cadde’ye yakınlığı da bize okul ve şehir merkezi için sadece yürüme mesafesi sağlıyordu.

Doğum günü, diye düşündüm. Üç ay içinde kızımın on altısına basacak olduğuna inanmak zordu. Noel’den hemen üç gün sonra onu doğurduğumda henüz on dokuz yaşıyordum ve yakında o, Tatlı On Altısına basıyordu ve bu da bana bir kutlama hazırlıklarına başlamamın iyi olacağını hatırlatıyordu.

Evin yan tarafından gelen en iyi arkadaşımın, “Evin arka tarafında mısın?” diye seslendiğini duydum.

“Evet, öyle,” dedim ve başımı kaldırıncı Mallory’nin avlu tarafından geldiğini gördüm. “Ne var ne yok?”

Yanımdaki şezlonga oturdu, uzandı ve benim fincanımdan bir yudum kahve içti. Mallory’nin bu tür davranışlarına alışkındım. Daha anne karnından beri neredeyse her şeyimizi paylaştık; doğum günümüz bile beş saat arayla aynıydı. Annelerimiz hâlâ birbirlerinin en iyi arkadaşıydı ve Mallory’yle benim de aynı şeyi yapmamız bence son derece doğaldı. Daha küçük birer çocukken dondurmamızı, şekerlemelerimizi ve oyuncaklarımızı paylaştık. Bu sonradan, onlu yaşlarımıza geldiğimizde giysilerin, makyaj malzemelerinin ve fikirlerin paylaşımına dönüşmüştü.

“Zavallı Chloe’yi duydun mu? Yarning Together’a uğradım ve Dora bana Chloe’nin geçen akşam evinin merdivenlerinde çok fena düştüğünü anlattı.”

Oturduğum yerde doğruldum. “Hayır. Tanrım, iyi mi peki?”

“Kolu kırılmış ve alçıya alınmış. Neyse ki Berkley evdeymiş. Gürültüyü duymuş ve dairesinden dışarıya fırlayınca merdivenlerin dibinde yatan Chloe’yi görmüş. Onu Kuzey Florida’daki acil servise götüren Berkley olmuş. Ancak gece yarısından sonra dönebilmişler. Chloe ağrısı için bir ilaç kullanıyormuş.”

“Hay Allah, kırık koldan daha ciddi bir sonucu olabilirdi; yani bence şanslıymış.”

Mallory’nin kahvemini son yudumunu içişini izledim. “Doğru. Asıl sorun, şimdi Dora’ya dükkânda yardım edecek kimsenin olmaması.”

“Hımm, doğru.” Chloe ve Dora, yerel yün dükkânının ortak sahipleriydiler. “Bu gerçekten sorun yaratır. Acaba üçüz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

leri gündüz bakımevine gittiklerine göre Monica yardımcı olabilir mi?”

“Şey, bence bu gündüz bakımının amacını ortadan kaldırır. Bakımevi sayesinde çocukları haftada birkaç saatliğine evde değilken Monica evin temizliğini ve çamaşırları yetiştiriyor.”

“Sanırım haklısın. Onun işi başından aşkın. Chloe’nin bu durumda örgü öremeyeceğini biliyorum... Ah, Tanrım! Örgü örmek için ellerimin ikisinin de olmadığını hayal bile edemiyorum ama kendini iyi hissedince belki dükkâna gidip satışa yardımcı olabilir.”

“Belki de ama...”

Mallory’nin tereddüt ettiğini duyunca başımı kaldırdım. Bu duraksamanın benimle bir ilgisi olduğunu anlamıştım. “Ama ne?” diye sordum, cevabı duymak istediğimden emin değildim.

“Şey... ah... şu sıralar işe gitmediğin için... belki sen gidip Dora’ya yardım edersin diye düşünüyordum.”

“Ben mi?” Evet, tutkulu bir örgücüydüm ve evet, çocuk yaşımdan beri örgü örerdim ve uzman bir örgücü olarak kabul edilebilirdim ama bir yün dükkânının işletilmesine yardımcı olmak? Hiç sanmıyordum. Bir yıl önce hemşire olarak mezun olup Gainesville’de Acil Servis Merkezi’nde ilk işime başladığım günden beri yarızamanlı işleri arkamda bırakmış olduğumu umuyordum ama ne yazık ki kötüye giden ekonomi ve en yeni çalışan olmam yüzünden bir hafta önce işimi kaybetmiştim.

Mallory, “Elbette sen,” dedi. “Dora’ya yardım edersin ve hey, yeni bir iş aramaya başlaman gerektiğini söyleyen sendin, değil mi?”

“Ben *hemşire* olarak yeni bir işi kastetmiştim. Dora’ya bundan bahsetmedin, değil mi?” Sessiz kalınca ona, “Ah, Mallory,” dedim. “Bunu yaptın. Dora’ya benim belki de ona yardımcı olabileceğimi söyledin, değil mi?”

Ayağa kalktı ve yüzündeki mahcup sırtışı gördüm. “Şey, bu sadece bir öneriydi. Hiçbir şey değişmeyecek şekilde sabitlenmedi. Ona belki seni araması gerektiğini söyledim.”

Sanki işaret bekliyormuş gibi, mutfaktaki telefonun çaldığını duydum.

Cevap vermek için yerimden kalkarken, “Teşekkürler, Mallory,” dedim.

Telefonu açıp alo dedikten sonra karşımdaki sesin, “Ah, Josie, Ben Dora,” dediğini duydum.

Mallory peşimden mutfığa gelmişti, böylece ben tezgâha doğru eğilmiş, onun başparmağının tırnağını kemiriyordum.

“Dora. Nasılsın?” dedim arkadaşşıma pis bir bakış atarken.

“Ben iyiyim de, zavallı Chloe’nin başına gelenleri duydun mu? Dün gece kendi evindeyken merdivenlerden feci şekilde düştü ve sağ kolunu kırdı.”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedim ve bunda samimiydim. Kendimi, gelmek üzere olduğunu bildiğim şeye hazırladım.

“İyileşme sürecinde altı ila sekiz hafta boyunca kolu alçıda kalacak. Bu durumda korkarım müşterilere satış yapmama veya örgü sorunlarına yardımcı olamayacak. Zavallı kız, üzerinde çalıştığı örgüyü bile öremeyecek. Marin azıcık olsun yardım edebilir ama o da iğne oyası ve dersleri yüzünden çok yoğun, bu yüzden... acaba diyordum... duyduğuma göre klinikten azledilmişsin ve bunu duyduğuma çok üzül-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

düm ama acaba... Chloe geri gelinceye kadar bana yardımcı olabilir misin? Elbette sana ödeme yapacağım ve sana uyan bir çalışma programı hazırlarız.”

Derin bir nefes bıraktım. Bayan Dora’ya nasıl hayır diyebilirdim? Onu hayatım boyunca tanıyordum ve tanıdığım en tatlı, en nazik kadınlardan biriydi. Yardımına ihtiyacı vardı ve biz bu adada böyle yapardık. Birbirimize yardım ederdik, bu yüzden elbette, evet dedim.

O gün akşam ilerleyen zamanda Orli oturma odasına girdiğinde ben kanepeye kıvrılmış kendime yabancılaşmış renge bir bluz örüyordum.

Başımı yukarı kaldırıp, “Selam, tatlım,” dedim. Kızım ne zaman bu kadar uzamıştı? Benim 1,70 metrelik boyuma sadece 2-3 santim kaldığına her şeye bahse girebilirdim. O her zaman sevimli bir çocuk olmuştu ama artık son derece çekici bir genç kadına dönüşmüştü. Uzun, siyah, dalgalı saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve doğal güzelliğini vurgulamak için biraz dudak parlaticısı yeterliydi. Kızımla oldukça gurur duyuyordum. Sırf onu neredeyse tamamen kendim yetiştirdiğim için değil ama eğlenceli ve hoş olmasına ek olarak değerli ve şefkat dolu karakter özellikleri, sağduyu ve nezaket geliştirmişti. Evet, kızımla ve dönüşmekte olduğu genç ergenle gurur duyuyordum.

“Ne var ne yok?” diye sordum.

“Bir süreliğine Laura’nın evine gidecektim. Beraber bir bilim projesine çalışıyoruz.”

“Elbette. Ne zaman eve dönersin?”

“Saat dokuzaya kadar gelmiş olurum,” dedi. Uzanıp yana-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ğımı öptü ve yanımda şekerleme yapmakta olan kedisi Clovelly'yi okşadı.

“Tamam, olur. Unutma. Şu derginin fotoğraf çekimleri için yarın öğleden sonra saat üçte büyükannenin evinde olacağız.”

Orli güldü. “Büyükannemin bunu unutturacağını sanmıyorum. Ceptelefonuma dört tane mesaj attı.”

Gülümsedim ve kapının arkasından kapandığını duydum. Evet, annem böyle biriydi.

2

Ertesi sabah Orli okula gidince çamaşır ve ev işleriyle meşgul oldum. Gainesville'deki kliniğe giden bir saatlik yola çıkmak için sabahın yedi buçuğunda evden fırlamak zorunda olmamanın biraz güzel olduğunu kabul etmek zorundaydım ama aynı zamanda hemşire olarak çalıştığım –üç yıl öncesine kadar beni cezbetmeyen kariyer seçimi– işimi özlediğimi de kabul etmeliydim. Orli'ye hamile olduğumu öğrenince ilk yılımda koleji bırakıp Cedar Key'e dönmüş-tüm. Garsonluk ve temizlik işleriyle, bir de Orli'nin baba-sından gelen maddi destekle geçinmeyi başarmıştım, parasal açıdan durumumuz iyiydi ama bana pek zaman kalmıyordu; özellikle Orli'yle geçirebileceğim kaliteli zamanım yoktu. Kızım büyüdükçe giderlerimiz arttı ve böylece kendimi daha uzun saatler çalışırken buldum. Bu da bana Orli'yle geçirebileceğim daha az zaman bırakıyordu. İşte o zaman okula dönmeye ve diplomalı hemşire olmaya karar verdim. Onca saat ders çalışmama rağmen buna değerdi. Mezun ol-
duktan bir ay sonra klinikte iş bulmakta şanslıydım; hafta

sonları çalışmıyordum, düzgün bir maaşım ve Orli'ye ayıracak daha çok zamanım vardı. Geçen haftaya kadar. Kliniğin sorumlu hekimi beni işten ayırırken bundan memnun değildi ama hasta bakımı azalıp harcamalar artınca başka seçeneğinin kalmayışını anlıyordum.

Çamaşır makinesinin düğmesine bastıktan sonra mutfağa yöneldim ve tam tost makinesine iki dilim ekmek koymuştum ki telefon çaldı.

Orli'nin babasının, "Selam, Josie, nasıl gidiyor?" dediğini duydum.

Yüzümden bir tebessümün geçtiğini hissettim. "Grant. Burada işler yolunda. Senin işler nasıl gidiyor? Beantown'daki yeşilliğin tadını çıkarıyor musun?"

Hattın diğer ucundan Grant'ın kahkahası geldi. "Henüz pek sayılmaz ama bir ay daha geçince o ağaçlar çok güzel olacak."

"Yeni evin nasıl? Boston'da işe gidip gelmek sorun oluyor mu?"

"Pek değil. Danvers, ofisime yaklaşık kırk dakikalık sürüş mesafesinde. Ayrıca yeni evimi çok seviyorum. Daha geniş ve çok daha sessiz."

Grant geçtiğimiz ay Boston'daki, Harvard'dan mezun olduğundan ve avukat olarak yeni kariyerine başladığından beri sahip olduğu evini satmıştı.

"Dinle," dedi. "Aramamın asıl sebebi birkaç ay sonra kızımızın on altısına basıyor olması. Nasıl kutlayacağını hiç düşündün mü?"

Lanet olsun. Grant'e işimi kaybettiğimden bahsetmemiştim ve bunun benim hatam olmadığını bilmeme rağmen yine de bana bir başarısızlık hissi veriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır, pek değil. Aslında burada gelişen bazı olaylar oldu.” Duraksadım ve Grant sessizliğini sürdürünce konuşmaya devam ettim. “Geçen ay bana ekonomi yüzünden klinikteki işime son verileceği bildirildi. Son günüm geçen cumaydı, bu yüzden ne yapacağımdan pek emin değilim.”

“Ah, Josie. Bunu duyduğuma gerçekten üzıldüm.”

Sesindeki içtenliği duyuyordum. “Evet, orada bir yılı biraz aşkın bir süredir çalışıyordum ve işimi gerçekten seviyordum ama... yeni bir iş arama sürecindeyim.” Bir süredir yün dükkânında çalışmakta olduğumdan bahsetmedim.

“Şey, benim bir fikrim vardı ve Orli’ye bundan bahsetmeden önce seninle konuşmak istedim.”

Dört yıl önce Grant’in işgüzarlık edip Orli’ye, Noel’i Paris’te onunla geçirmek ister mi diye sorduğunu hatırladım. İşin kötüsü, o yıl kızımın tatil geçirme sırası bendeydi. Grant’e olan öfkemi gizlememiştim ama tartıştıktan sonra özür dilemiş ve bunun bir daha asla olmayacağına söz vermişti. Sözünde de durmuştu.

“Peki, nedir fikrin?” diye sordum.

Orli’nin doğum günü Noel’den birkaç gün sonra olduğu için belki siz ikiniz buraya gelip tatili benimle geçirirsiniz diye düşünmüştüm. Bu yıl sıranın bende olmadığını biliyorum ama on altı yaş özel bir yaştır ve bunu üçümüz birlikte kutlarınız diye umuyordum. Ayrıca annem de Noel ve Orli’nin doğum gününü paylaşmaktan mutlu olacaktır. Uçuşunuzu ben öderim ve yeni evimde bir misafir odası olduğunu biliyorsunuz; yani sen ve Orli için bol bol yerim var.”

Yüzümden bir tebessüm geçtiğini hissettim. Boston bölgesine bayılırdım. Emerson Koleji’ne giderken orada bir yıl yaşamıştım ve Orli altı yaşına geldiğinde yazı babası ve bü-

yükannesiyile beraber geçirmesi için Boston'a uçmasına izin vermeye başlamıştım. Gerçi ilk gidişinde uçuşta Orli'ye eşlik etmek, birkaç gün kalmak, iki ay sonra da eve dönerken onunla uçmak için tekrar gitmek konusunda ısrar etmiştim. Grant'in annesi Molly Cooper nezaket göstermiş, o günlerde onun Marblehead'deki evinde kalmam için beni davet etmişti. Bu bize, birbirimizi daha yakından tanıyacak zamanı vermişti ve sonrasında her geçen yıl Orli'yi refakatsiz çocuk olarak Tampa'dan Boston'a gönderirken daha güvende hissetmiştim.

"Ah," dedim. "Bu çok hoş olur ve Orli'nin buna bayılacağından eminim ama... lanet olsun... iş durumum yüzünden ne diyeceğimi bilmiyorum. Yeni bir iş bulduğumda hemen izne ayrılabileceğimi sanmıyorum; özellikle tatiller sırasında."

"Sorun değil, bu yüzden sana bu fikir danışıyorum. Sana biraz düşünecek zaman kalıyor ama karar verir vermez bana haber ver ki uçakta size yer ayırtabileyim. Şey, birazdan duruşmaya gireceğim, bu yüzden gitmeliyim. Orli'ye sevgilerimi ilet ve annenle babana benden selam söyle."

"Olur," deyip telefonu kapattım.

Soğumuş tosttan vazgeçip onun yerine yabanmersinli kek aldım. Kendime yeni bir fincan kahve koyarak masaya oturdum ve gazetelere göz atmaya başlamıştım ki telefon yine çaldı. Ağzıma bir parça kek tıkıp ahizeyi kaldırınca Mallory'nin sesini duydum.

"Hâlâ bana küsmedin mi?" diye sordu ama sesindeki nükteli alabiliyordum.

"Muhtemelen öyle olmalıydım," diye şaka yaptım. "Ama hayır, küsmedim. Sen *çok* işgüzersin. Yaşlanıp saçlarımız ağardığında nasıl biri olacağımı sadece hayal edebilirim."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Hattın diğ er ucundan kıkırdadığını duydum. “Ay, hadi ama. Y n dükkânında çalışmak sana iyi gelecek. Fazladan biraz para kazanacaksın ve Dora’ya yardım edeceksin. Bunu *gerçekten* yapacaksın, değıl mi?”

“Yapacağımı biliyorsun. Onunla görüştüm ve gerçekten biraz zor durumda gibi görünüyor. Yarın saat onda orada olacağımı söyledim. Cuma günleri orası epey yoğun oluyor ama umarım sabahın erken saati bana ipleri biraz öğretebilmesi için uygun bir zamandır.”

“Bunun çok uzun süreceğini sanmıyorum. Bir müşteri olarak dükkânı zaten gayet iyi biliyorsun. Ayrıca orada çalışmanın eğlenceli olacağına bahse varım. Sadece çok fazla YD olmamaya dikkat et.”

“Y n dolama mı?”

“Y n doyumunu,” diye beyanda bulunan Mallory beni güldürdü. “Onca y nle çevrili olmak baştan çıkarıcı olabilir. Bugün  ğleden sonra fotoğraf çekimi için annenin evine gidiyor musun?”

Bir inilti koyverdim. “Ah, evet. Çok eğlenceli olsa gerek.”

“Hey, moralini yüksek tut. Ayrıca annenle gurur duyuyor olmalısın. Bu çok üst seviye bir dergi. Başmakalede yer almak üzere seçilmek oldukça gurur verici bir şey.”

“Onunla *zaten* gurur duyuyorum. Bunu biliyorsun. Ben sadece keşke o da senin annen gibi geçinmesi kolay biri olsaydı diyorum.”

“Evet. O konuda gerçekten şanslıyım. Başka ne var ne yok?”

“Bir de biraz önce Grant aradı,” dedim ve devam edip Grant’in fikrinden bahsetmeden önce ağızıma bir lokma daha kek attım.

“Kulağa harika geliyor. Eminim Orli, Boston’da Noel geçirmeye bayılacaktır. Sence gidecek misiniz?”

“Henüz pek emin değilim. İş durumuma bağlı ama sana katılıyorum. Orli o özel doğum gününde iki ebeveyni ve büyükannesiyle beraber olmaktan çok zevk alacaktır. Burada da kutluyor olacağız ama Grant ve Molly’yi bunun dışında bırakmak pek adil değil.”

“Şanstan bahsetmişken, Orli’nin babası konusunda en büyük şansı sen yakaladın. O, harika bir baba ve ikinizin arasındaki ilişki mükemmel.”

Mallory haklıydı. Orli’ye hamile olduğumu öğrendiğimde hemen Grant’e söylememiş, kendime düşünmek için biraz zaman tanımıştım. Kolejdeki ilk yılımı bitirmek üzereydim ama Grant’in hukuk bölümünden mezun olmasına iki ay kalmıştı. Çok fazla düşündükten sonra onu bundan mahrum etmemeye karar vermiştim; bir eş, bir çocuk ve ikimizin de hazır olmadığı bir evlilikle ona ayak bağı olmaya-caktım. Onu seviyor ve onun da beni sevdiğini biliyordum ama bütün bir ömrü beraber geçirmek için bu kadarı yeterli miydi? Özellikle bu hayata olumsuz şartlar altında başla-yınca? Bunu bilmiyordum ve öğrenmeye de niyetim yoktu. Böylece uzun tartışmalar sonucunda benim Cedar Key’deki evime dönmem, Grant’in bize mali destek vermesi ve kızının hayatında bolca yer alması konusunda anlaştık ve kabul etmeliyim ki neredeyse on altı yıl boyunca bu anlaşma işimize yaramıştı; annemin günümüze kadar gelen sözlü ve güçlü kuruntularına rağmen.

Mallory’ye, “Evet, Grant çok özel bir adam,” dedim.

“Hayatında hâlâ özel biri yok mu?”

“Bildiğim kadarıyla yok ve sanırım olsaydı bundan bah-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

sederdi. Geçen yıllarda bana iki yarı-ciddi ilişkisinden bahsetti ama bunlardan bir sonuç çıkmadı.”

“Peki, Ben’le ilişkiniz hangi noktada? Artık ondan neredeyse hiç bahsetmiyorsun.”

Bir kere daha inledim. “*Hiçbir* fikrim yok. Bu yaz amcasını ziyaret için buraya geldiğini biliyorsun ama... ona karşı hissettiğimi sandığım ne varsa yok olduğunu söylemeliyim. Denedik ama belki sorun uzak mesafe ilişkisidir. Onun Manhattan’da yaşıyor olması ama... ilişkimizin bir yere varacağını düşünmüyorum. Sadece hiçbir yere varmadan, öylesine sürükleniyoruz.”

“Şey, dostum, eğer durum buysa senin aşk hayatını yeniden canlandırmamızın zamanı gelmiş demektir.”

Kıkırdadım. “Doğru, Mallory. Hemen bu konuya eğiliyorum.” Kurutucumun öttüğünü duydum. “Dinle, gitmeliyim. Havlularımı katlama zamanım geldi.”

“Tamam. Yarın öğleden sonra yün dükkânına uğrarım ve nasıl gittiğine bir bakarım. Seni seviyorum. Hoşça kal.”

Havluları katlama işini yeni bitirmiştim ki telefon yeniden çaldı ve acaba ben bütün gün çalışırken de bu kadar sık çalıyor muydu diye merak ettim.

Telefonu açtığımda Doktor Clark’ın sesini duyunca şaşırdım.

“Josie, ben klinikten Jonathan. Nasılsın?”

“İyi. İyiyim. Klinikte işler nasıl?”

“Şey, hepimiz seni özlüyoruz. Seni de bu yüzden aradım. Senin için bir iş teklifim olabilir.”

“Gerçekten mi? Yine klinikte mi?” Heyecanımın arttığını hissedebiliyordum.

“Ah... hayır. Korkarım değil. Orada değişen bir şey yok ama bir meslektaşım var, Simon Mancini, kendisi aynı za-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

manda arkadaşımıdır. St. Augustine’de batı kıyısında çalışıyordu ama bir sürü araştırma yaptı ve bu tarafta muayenehaneye açmak için buraya yerleşmeyi planlıyor. Aklıma hemen sen geldin, Josie. Oldukça yeterlisin ve hastalarla da aran çok iyi. Sence bununla ilgilenir misin?”

Vay canına! Beni gerçekten hazırlıksız yakalamıştı; hem övgüsüyle hem de teklifiyle.

Hattın diğer ucundan kahkahasını duymadan önce, “Ah... tüh... ben... bilmiyorum,” diye gevelediğimi duydum.

“Öyle paldır küldür söylediğim için özür dilerim ama senin bu iş için mükemmel olduğunu düşündüm ve ilgilenirsen bu fırsatı kaçırmamanı istedim.”

Başımı aşağı-yukarı sallayarak, “Tamam,” dedim. “Yani, bu iş Gainesville’de mi?”

“Hayır. En iyi tarafı da bu. Simon muayenehanesini Cedar Key’de açacak. Sizin kasabanızda.”

Aman Tanrım. Otuz yılı aşkın süredir adamızda tam zamanlı bir doktor olmamıştı.

“Cidden mi? Bu konuda hiçbir şey duymadım.”

“Aslında, bir sürü formalite vardı, bu yüzden kimseye söylenmedi. İhtiyaç sertifikasına başvuru ve bir sürü zorluk ama evet, bunu gerçekleştirmeyi başardı. Yani... sence ilgini çeker mi?”

“Ah, evet. Kesinlikle.”

“Harika. Bunu söyleyeceğini umuyordum, zira üstüme iş edinip Simon’a senden bahsettim. O halde ona senin telefon numaranı versem ve seni arasa sorun olmaz mı?”

“Ah, evet. Kesinlikle,” diye tekrarladım. “Ve bir de, Doktor Clark, çok teşekkür ederim.”

3

Orli ve ben, annemlerin evine saat tam üçte vardık. Golf arabasından dışarıya doğru uzanıp tuğla direğe tutturulmuş olan dahili görüşme sisteminin düğmesine bastım ve Bayan Delilah'nın nasıl yardım edebileceğini soran hoş sesini duydum.

“Orli ve ben geldik,” diye cevap vermemin ardından uzun ve süslü demir kapı girmemize izin verecek şekilde yana doğru kaymaya başladı.

Annemle babamın evinde her zaman böyle seçkin bir güvenlik sistemi olmamıştı. İki katlı tuğla bina, denizi gören bir noktada tek başına dikiliyordu. Benim orada büyüdüğüm yılların çoğu esnasında sekiz dönümlük meşe ve sedir ağacı çitle çevrili değildi. Annem yazar olarak üne kavuşur kavuşmaz iyi niyetli birkaç hayranı, en sevdikleri yazarla tanışmak umuduyla hemen kapımızın eşiğinde bitiverdi. Annemle babam mahremiyetlerini korumak için hem güvenlik sistemi kurdurup hem de tüm mülkün etrafını dövme demir parmaklıkla çevirmenin akıllıca olacağına karar verdiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Golf arabamı parlak kırmızı gülhatmiler, pembe açelyalar ve koyu yeşil çalılıklardan oluşan rengârenk öbeklerin sınırladığı patikadan sürüp evin önündeki yuvarlak garaj yoluna geldim. Geniş verandada içinde çeşitli çiçekler olan büyük, seramik vazolar vardı ve büyük sepetler dolusu kadife çiçekleri, sardunyalar ve hercai menekşeler, tepede asılı duran çatıdan sarkıyordu ve tüm bunlar insanda *Rüzgâr Gibi Geçti* filminden bir sahne hissi uyandırıyor.

Ön kapıyı Bayan Delilah açtı. Biz içeriye girip bekleme odasına yönelirken kenara çekilerek, “Selam, kızlar. Sizi görmek güzel,” dedi.

“Seni görmek de güzel,” dedim ve babamın evin arka tarafından gelen koridordan bize doğru yaklaştığını gördüm.

Orli’yi ve beni kucaklamak için kollarına doğru çekerken, “Ah, kızlarım,” dedi. “İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz.”

“Selam, büyükbaba.”

“Teşekkürler, baba. Annem nerede?” dedim ve babamın peşinden oturma odasına gittim.

“Fotoğraf çekimi için son hazırlıklarını yapıyor. Biraz tatlı çay veya limonataya ne dersiniz?”

Orli seçimini limonatadan yana kullandıktan sonra, “Tatlı çay, lütfen,” dedim.

Delilah mutfğa yöneldi, ben de bütün duvarı kaplayan kocaman pencereye doğru gittim ve manzaraya baktım. Çimli alanın ötesinde Mexico Körfezi vardı ve beraber büyüdüğüm bu manzaraya uzun uzun bakmaktan asla bıkmıyordum.

Babamın, “Pekâlâ, her şey nasıl gidiyor?” diye sorduğunu duydum. “İşin için gerçekten üzüldüm, Josie. Klinikte olmayı ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Teşekkürler, baba,” dedim ve kanepede yanına oturdum. “Şey, karşıma bir şans çıkacağına eminim.”

Babama, Doktor Clark’tan gelen telefonu anlatırken tam ortasında içeriye annemin girmesi riskini göze almak istemedim. Annemle ilişkimde eksik olan şey, babamla olan ilişkimizde telafi edilenden çok daha fazlasıydı. Babamla her zaman yakın bir ilişkimiz olmuştu. Beni yüreklendirir, önemli konulardaki kararları benimle tartışır ve annemin varlığında yokmuş gibi görünen özgüvenimi her zaman kö-rüklerdi. Orli yaklaşık iki yaşındayken tek başına beni ziyarete gelip bekâr bir anne olarak yaptıklarımla ne kadar gurur duyduğunu söyleyişini hiç unutmam; hatta aldığım kararın yapılacak en doğru şey olduğunu bile söylemişti.

“Sen mükemmel bir hemşiresin, Josie. Başka iyi bir iş bulacağına hiç şüphem yok,” dedi. “Peki, senin işlerin nasıl gidiyor, Orli? Okulda her şey yolunda mı?”

“Evet.” Dedesine bir gülücük gönderdi. “Bu yıl kolejlere başvuruyor olacağım ve...”

Uçarcasına içeriye dalan ve bileğinde tuttuğu bilezikle, “Joe, şunun klipsini takamıyorum. Acaba sen...” diyen annem, Orli’nin sözünü kesti. Gözleri Orli ve benim üzerime kayınca, “Ah, gelmişsiniz,” dedi. “Oh, Josie, saçma daha iyi bir şekil verdiremez miydin?” Bileğini babama doğru uzattı.

Elim kendiliğinden hareketli kesim saçıma doğru gitti. Bu kesimi uzun zamandır kullanıyordum ve oval şekilli yüzüme çok yakışıyordu ve bir sürü insandan Winona Ryder’a benzediğime dair yorumlar almama sebep oluyordu.

Benim bir şey dememe fırsat kalmadan kızım atılıp, “Büyükanne, annemin saçı harika görünüyor,” dedi. “Bak ne kadar parlak. Keşke benim de saçlarım böyle olsaydı.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İşi Orli'ye bırak. Bildim bileli kızım, annemle ikimizin arasına girerdi. Evet, benim kızım bir arabulucuydu.

“Şey, sadece biraz rüzgâr dağıtmış gibi görünüyor. Fotoğrafçı gelmeden önce şöyle bir taramak isteyebilirsin.”

Delilah, “İşte geldi,” diyerek sehpanın üstüne bir tepsi dolusu bardak koydu. “Kendinize hoş, serinletici birer içecek alın.” Bana gönderdiği tebessümü ve göz kırpması kaçırmamıştım.

Annem önümüzde durup kendi etrafında döndü. “Ne düşünüyorsunuz? İyi görünüyor muyum?”

Altmış sekiz yaşındaki annem sadece *iyi* görünmekten daha fazlasıydı. Hiç kuşkusuz, hem çekici hem de şıktı ve bir şekilde bu gen beni atlamıştı. Onun kestane rengi, çene hizasındaki saçları her zaman havalı görünürdü. Düzgün vücut hatlarını daima korurdu ve üzerindeki hoş nane yeşili askılı elbisesi saçıyla ve yanık teniyle mükemmel bir uyum içindeydi ama bir şey eksik gibiydi. Tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordum ama sanki biraz keyifsiz görünüyordu.

“Senin keyfin yerinde mi?” diye sordum.

“İyiym. İyiym.” Konuyu geçiştirmek için bir elini havada salladı.

Babam, “Çok güzel,” dedi. “Harika görünüyorsun.”

İçimde bir inatçılık damarı tuttu ve onu yenip babamla aynı fikirde olduğumu söyleyemedim ama Orli'nin, “Gerçekten, büyükanne,” dediğini duydum. “Mükemmel.”

Annem iltifatları eliyle geçiştirerek, “Tamam, o halde,” dedi. “Orli ve kendin için el örgüsü atkılarını getirdin, değil mi?”

Lanet olsun. Annemin bu ricasını tamamen unutmuştum. Kendimi zorlayarak, “Ah... hayır... unuttum,” dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Annemin yüzündeki *hiç şaşırmadım* dediği su götürmez ifadeyi gördüm ama o sadece, “Tamam, hadi o zaman,” dedi. “Odama çıkalım ve ikiniz için elbisenize uyan birer atkı bulalım.”

On beş dakika sonra tam merdivenlerden inerken –benim boynumda düzgünce takılmış, su rengi, el örgüsü ipek bir atkı, Orli’de de elbisesine uyan lavanta rengi bir atkı vardı– dahili konuşmadan gelen sesi duydum.

Annem, kendi zümrüt yeşili atkısını düzeltirken sesinde bir gerginlikle, “Ah, işte geldi,” dedi.

Birkaç dakika içinde kapı zili çaldı ve Delilah içeriye iki erkek, bir kadını kabul etti.

Daha yaşlı olan adam elini anneme uzatarak, “Selam,” dedi. “Ben, fotoğrafçı, Tom. Bu, makaleyi yazacak olan gazeteci Brad ve asistanımız Kelly’yi de getirdik. Bize fotoğraf çekiminde yardımcı olacak.”

Kelly anneme doğru atılarak, “Sizinle tanıştığıma *çok* memnun oldum,” dedi. “Büyük bir hayranınızım ve kitaplarınızın her birini okudum.”

Annem ona gülümsedi. Babamı, Orli’yi ve beni tanıtmadan önce aşırı hayranlığı belli olan kıza, “Teşekkür ederim,” dedi.

Tom ellerini çırparak, “Tamam,” dedi. “Başlayalım mı? Önce fotoğraflarla başlayacağız ve bu işi hallettikten sonra Brad sizinle konuşurken rahatlayabilirsiniz. Dışarıdaki Körfez manzarası mükemmel bir arka plan olacak. Dışarıda, suyun yanında birkaç fotoğrafa ne dersiniz?” diye önerdi ve eliyle pencereden dışarıyı işaret etti.

Üçümüz birlikte denize bakan banka doğru giden tayfayı izledik ve Kelly'nin yardımıyla kameraya, otururken ve ayakta çeşitli pozlar verdik. Yaklaşık on beş dakika sonra, Tom, "Tamam," dedi. "Şimdi de belki verandadaki salıncakta otururken birkaç fotoğraf çekebiliriz."

Eve doğru yürüdük ve birkaç poz daha çekildikten sonra Tom, "Birkaç tane de evin içinde çekelim, kocanızla bir fotoğraf hoş olur," dedi.

Bunların hepsi yaklaşık bir saat sürdü ve dördümüzün birlikte çekildiğimiz aile fotoğrafından sonra Tom, "Sanırım bu kadar yeterli," deyince çok mutlu oldum. Orli ve bana baktı. "İşbirliğiniz için çok teşekkür ederim. Sanırım fotoğraflar harika olacak, ama şimdi röportaja geçiyoruz."

Bu, kızım ile birlikte oradan ayrılmakta özgür olduğumuzu gösteren ipucuydu.

Babamın yanağını öpmeye giderken, "Memnuniyetle," dedim. "Tamam, anne, seni yarın ararım."

Annemin yüzünden bir hayal kırıklığının geçtiğini görür gibi oldum. Tüm görüşme boyunca onunla oturmamı beklemiyordu, değil mi?

Ama annem bana doğru geldi, Orli'yle ikimize sarıldı ve, "Bunda yer aldığınız için çok teşekkür ederim, ikinizi de çok seviyorum," dedi.

Orli, "Bizim için eğlenceliydi," dedi, golf arabamıza binip eve gittik.

Eğlence mi? Geçen bir saati tanımlamak için bu kelimeyi kullanacağımı sanmıyordum. Benim aklımdan daha çok *görev* kelimesi geçiyordu ama sadece, "İyi," dedim. "Hoşuna gitmesine sevindim. Bu akşam ne yapıyorsun bakalım?"

"Grace'e bu gece Solange'a bakabileceğimi söyledim. O

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranterey.org>

ve Lucas akşam yemeği için Island Room’a gidiyorlar ve saat altıya kadar onların evine gitmiş olmam lazım.”

“Tamam, o halde seni eve götürelim de üstünü değiştir. Bu sabah baban aradı ve seninle konuşmak istediğim bir şey var.” Orli’ye baktım ve yüzünde endişeli bir ifadeyle dikkatle bana baktığını gördüm. “Bu kadar endişelenme. Boston’a gidip Noel’i orada geçirmemizi ve özel doğum gününü orada kutlamamızı önerdi.”

“Ah, vay canına! Gerçekten mi? Gidebilir miyiz, anne, gidebilir miyiz?”

Sesindeki heyecan bana nasıl hissettiğini anlatıyordu. “Babana bu konuyu düşünmem gerektiğini söyledim çünkü o zamana kadar bir iş bulmuş olmama bağlı. Yani bekleyip göreceğiz.” Kızım sessizleşince, “Ama bence kesinlikle olasılık dahilinde,” diye ekledim.

Orli uzanıp yanağımı öptü. “Sen en iyisisin, anne,” dedi ve benim buna cevabım, “Hayır, *sen* en iyisisin,” oldu. “Sen başıma gelen en iyi şeysin.”

4

Ertesi sabah Yarning Together’a girdiğimde Dora tezgâhın arkasında duruyordu ve dükkânda hiç müşteri yoktu.

Yüzünde parlak bir tebessümle başını kaldırdı. “Günaydın, Josie. Bana yardım ettiğın için tekrar teşekkür ederim.”

“Sorun değıl. Chloe nasıl?”

Dora, kahve makinesine gitti ve yeni bir demlik hazırlamaya başladı. “Ondan bu sabah henüz haber almadım, bu yüzden rahat bir gece geçirmiş olduğunu umuyorum.”

Etrafıma bakındım ve yerde iki büyük koli yün durduğunu fark ettim. “Bunlar UPS’le mi geldi? Kolileri açmaya başlamamı ister misin?”

“Evet, birazdan onlarla ilgileneceğiz ama önce ben sana stokla ilgili açıklama yaparken –ki sen bunu muhtemelen benim kadar iyi biliyorsundur– kahve içeceğiz.”

Kıkırdadım ve peşinden arka odadan çıkıp müşterilerin rahatlaması ve örgü örmesi için kullanılan dar, camekânlı bölüme geçtim. Dora, camekânlı bölmeye bağılı olan arabalığın kapısını açtı.

“Chloe yün stoğunu genellikle burada tutar,” dedi eliyle işaret ederek. “Bütün kaşmirleri, Qiviuk ve mink yünleri, dantel iplikleriyle –lüks iplerle– beraber buraya koyduk.”

Raflar dolusu yünlerin sergilendiği akaju rengi antika gardıroba doğru ilerleyerek, “Bir başka deyişle çok pahalı yünleri,” dedim. Uzanıp soluk pembe bir kaşmir yumağını okşadım.

Dora güldü. “Kesinlikle. Bu yün dükkânı Sydney’e aitken bu ipliklere fazla bir talep yoktu ve burayı Monica devraldığında bile bunları stoklamanın iş bakımından mantığı yoktu ama yaklaşık son bir yıldır Chloe ve ben anladık ki başka şeylerden vazgeçip artan parasını bu yünlere yatırmayı isteyen bir sürü kadın var.”

Başımı salladım. Annem de bu kadınlardan biriydi.

“Yani,” dedi Dora, “Bunları arayan biri olursa onu buraya yönlendirebilirsin. Ayrıca burası, Chloe’nin örgü dersi verdiği yer.” Yan tarafta, uzun bir masa ve sandalyelerin olduğu, duvar boyunca da gemi mutfağının yer aldığı bir yeri işaret etti. “Aslına bakarsan yeni bir sınıf açmak için taze bir fikir arıyorduk. Cumartesi sabahları örmeye gelen bir anne-kız grubumuz zaten var ama yeni bir şey geliştirmeyi umuyorduk. Bir fikrin varsa lütfen öneride bulunmaktan çekinme.”

“Erkeklere ne dersiniz?” deyiverdim.

Dora yüzünde şaşkın bir ifadeyle, “Erkekler mi?” diye sordu.

“Evet, erkek örgü sınıfı. Birkaç çevrimiçi örgü grubunun üyesiyim ve okumakta olduklarıma bakılırsa örgü içinde gittikçe daha çok erkek yer alıyor. Ayrıca harika örnekler tasarlıyorlar.”

Dora, “Ah, evet,” diye cevap verdi. “Bundan haberim var. Dükkânda erkek tasarımcılar tarafından yazılmış birkaç kitap var ama... bu adada örgü sınıfına katılmak isteyecek çok fazla erkek olacağından pek emin değilim.”

“Yani maço olayını mı kastediyorsun?”

“Şey... belki.”

“Tam da bu,” dedim, bununla nereye varacağımı bilme-yerek. “Belki de cinsiyetin kendilerine engel olmasına izin vermedikleri zaman bundan ne kadar hoşlanacaklarının he-nüz farkında değillerdir.”

Peşinden yün dükkânına dönerken Dora, “Hımm, hak-lı olabilirsin,” dedi ama sesindeki şüphe tonunu sezdim. “Hadi, ben bunu düşünüp taşınırken şu kahveyi içelim.”

Bana bir fincanı yeni uzatmıştı ki içeriye Chloe’nin gir-diğini gördük.

Dora ona sıkıca sarılmak üzere seğirtti. “Nasıl hissed-iyorsun? Bir fincan kahve için bize katılır mısın?”

“Bu harika olur. Teşekkürler. Josie, ben... yapamazken Dora’ya senin yardım edeceğini duydum. Buna gerçekten minnettarım.”

Dirsekten parmak ucuna kadar alçıya alınmış olan sağ kolunu havaya kaldırdı.

“Benim için zevk. Sen nasılsın, iyi misin?”

Chloe sol eliyle kahve fincanına uzanıp güldü. “Evet. As-lında, çok fazla ağrı yok. Daha çok rahatsızlık ve boynumda bir sancım var ve ben kesinlikle sağ elini kullanan biriyim. Bu sabah diş macununun kapağını bile zor açtım. El hâkimi-yetimizi bu kadar cepte görmemiz şaşkınlık verici.”

“Hayal edebilirim,” dedim.

“Peki, burada işler nasıl gidiyor? İş konusunda bir şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yapamayacağımı biliyorum ama belki Josie'nin öğrenmesine ve alışmasına yardım edebilirim diye düşündüm.”

Dora, “Evet, bu harika olur,” dedi. “Özellikle dükkân yoğunlaştınca. Bu arada Josie ve ben ilginç bir konuda konuşuyorduk. Ona örgü sınıfı için yeni bir fikri olup olmadığını sordum ve o da erkek örgü sınıfı önerisinde bulundu.”

“Ah, bu harika bir fikir. Bunu neden düşünemedim?”

Dora, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Sence bu işe yarar mı? Yani adada bununla ilgilenen yeterince erkek bulabilir miyiz?”

Chloe kanepeye gidip oturdu. “Şey, pek emin değilim ama haber salmazsak bunu asla öğrenemeyiz, değil mi?”

Tezgâha yaslanıp bir yudum kahve içtim. “Anladığım kadarıyla Dora, örgü normalde kadınlıkla ilgili çağrışım yaptığı için erkeklerin bu fikri reddedeceklerini düşünüyor.”

“Ama bu gerçekte doğru değil. Ben kolejde öğrenciyken ve tekstil diplomam üzerine çalışırken örgü tarihi dersi almıştık. James Norbury’ye bir bakın.”

Dora’yla aynı anda, “Kim?” dedik.

Chloe güldü. “Kendisi bir İngilizdi ve İkinci Dünya Savaşı’nın ardından örgü dünyasının öncüsü olmuştu. Kendi alanında son derece yetkindi. Google araması yaparsanız hakkında daha çok şey öğrenirsiniz.”

Dora, “Hiç bilmiyordum,” dedi. “Ama bu, bu bölgedeki erkekleri örgü sınıfına çekebileceğimiz anlamına gelmiyor.”

Chloe benden tarafa bakarak, “Ben bu fikri beğendim,” dedi. “Ve işi senin kucağına atmaktan nefret ediyorum ama...” Alçılı kolunu havaya kaldırdı. “Bence erkek örgü sınıfı işinde harikalar yaratacaksın, Josie. Elbette bu bir başlangıç sınıfı olacak, örgünün temel prensiplerini öğretecek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sin ama çok zor olmasa gerek. Sonuçta çocuklara da örgü öğretiyoruz ve iyi işler çıkarıyorlar.”

“Ben mi?” dedim şaşkınlıkla.

Dora omzuma hafifçe vurarak, “Aynı fikirdeyim,” dedi. “Bence mükemmel olacaksın. Ve umarım yakında hemşire olarak işe başlarsın, bu durumda dersleri akşama çekebiliriz. Sana baskı yapmak istemem ama bir düşünmeni istiyorum. Bence çok eğlenceli olabilir.”

Eğlence mi? Benim aklıma gelen kelime bu değildi. “Tamam,” diye geveledim.

Dora kahvesinin son yudumunu içti. “Şimdi, şu kolilerin birini açmakla başlamak istersen Chloe sana çeşitli yünlerin nereye konulduğunu gösterebilir. Ben bilgisayarı açıp çevrimiçi siparişleri kontrol edeceğim.”

Sonraki birkaç saat Chloe’nin rehberliğinde güzel geçti ve öğle yemeği vakti geldiğinde yeni görevlerimi öğrenmekten aslında zevk aldığımı keşfettim.

“Josie, neden sen yemeğe çıkmıyorsun? Ben burada yiyeceğim ve Chloe, sen de eve gidip biraz dinlenmelisin.”

“Evet, biraz yorulдум. Bir süre örgü öremeyeceğime ve inanın bana, gerçek bir inziva sürecinde olduğuma göre, sanırım kitap dükkânına uğrayıp biraz okuma malzemesi depolayacağım.”

Telefon çaldığında öğlen yemeği için eve gitmeye hazırlanıyordum ki Dora bana annemin aradığını söyledi. Bir gece önce beni aradığında ona, Dora’ya yardım etmek için bir süreliğine burada çalışacağımı söylemiştim. Beni şaşırtarak bunun iyi bir fikir olduğunu belirtmişti. Dolayısıyla işimin nasıl gittiğini sormak için aradığını anladım.

Telefonu alıp, “Selam, anne,” dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Josie, eve gelebilir misin? Ne zaman öğlen molası veriyorsun?”

“Aslında eve gitmek için çıkmak üzereydim. Neden? Ne oldu?”

“Yo, yo. Eve gidemezsin. Yemeğe buraya gel. Delilah’ya güzel bir şeyler hazırlatırım. Seninle konuşmam lazım.”

“Neler oluyor?”

“Sen buraya gelince anlatırım. Birazdan görüşürüz.”
Bunu söyler söylemez telefonu kapattı.

Derin bir iç geçirdim.

Dora, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Ah, evet, eminim öyledir. Sadece annem yine drama kraliçesi rolünü yapıyor. Yaklaşık bir saat içinde dönmüş olurum.”

Annem, ben daha golf arabasından inmeden kapıyı açtırdı. İşte şimdi endişeleniyordum.

Merdivenleri koşar adım çıkarken, “İyi misin?” dedim. “Babamın mı bir şeyi var?”

Annem başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Biz iyiyiz. Mutfağa gel. Delilah sana güzel bir yengeçli ayçöreği hazırladı.”

Annemin peşinden evin arka tarafına gittim ve annem volta atarken masaya oturdum.

Annem, “Konu CC,” dedi. “Bu sabah beni aradı.”

Artık sesindeki gerginliği algılayabiliyordum. CC –açık adı Catherine Carol’dı– annemin kolejden yakın arkadaşlarından biriydi. Beşi birlikte, kolejden mezun oldukları yılın adını verdikleri ’68 Kız Kardeşliği grubuna üyeydiler. Gru-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantasy.org>

bun geri kalanını Mallory'nin annesi Jane Carlisle, Elly Bishop ve Maggie Seymour oluşturunuyordu. Mezuniyetlerinden sonra Doğu Kıyısı boyunca saçılmış olmalarına rağmen irtibatla kalmayı başarmışlar ve güçlü bir kadın bağlılığı oluşturmuşlardı. Tek çocuk olarak ben, hepsini teyzelerim yerine koymuştum ve ziyaretlerini hep dört gözle beklemiştim.

“CC iyi mi?” diye sordum endişeyle.

“İyi mi?” Annem ellerini havaya savurdu. “Bence aklını kaçırmış. Yaptığı hiçbir şey mantıklı değil.”

Acaba Alzheimer belirtileri mi gösteriyor, diye içimde bir korku hissettim. “Ne demek istiyorsun?”

“Anlaşılan...” Annem tatlı çayından bir yudum alacak kadar duraksadı, “CC kendine genç bir adam bulmuş. *Çok daha genç.*”

Şu noktaya kadar kriz yaratacak bir sorun görememiştim; annemin devam etmesini bekledim.

“New York’ta çalıştığı güzel reklam firmasında tanıştığı biri. Bir aydır birlikteymişler ve ilişkileri devam ettiği için benim bilmemi istemiş, bir de Noel ziyaretinde onu buraya getirip getiremeyeceğini soruyor.”

CC boşanmış bir kadındı, hiç çocuğu yoktu, altmış sekiz yaşındaydı ve hâlâ sorunun ne olduğunu görmeyi başaramıyordum.

“Anne, sanırım konuyu kaçırıyorum. Belki o mutludur.” Annem volta atmaya devam ederken sandviçimden bir lokma ısırđım.

“Mutlu mu? Bir insan, oğlu olacak yaştaki biriyle nasıl mutlu olabilir?”

İki ısırik arasında, “Ne kadar yaş farkından bahsediyoruz?” diye sordum.

“Ah, bilmiyorum.” Bir elini havada salladı. “Yaklaşık yirmi yıl, sanırım. Ayrıca bunun ne önemi var ki?”

Pardon? Ben *asıl* sorunun yaş farkı olduğunu sanıyordum ama bunu duyunca biraz şaşırdığımı kabul etmeliydim. CC benim gözümde her zaman şık, iyi özellikleri kendisinde toplamış bir kariyer kadınıydı, bu yüzden bunun karakterine pek yakışmadığını gerçekten düşündüm.

Sandviçimi yemeye devam ederken sadece, “Ah,” diye bildim.

Annem, “Bu delilik,” diye devam etti. “Beni yanlış anlama, bir gün CC’nin biriyle çıkacağını elbette biliyordum. Sonuçta boşanalı beş yıl oldu ama bir çocukla çıkmak? Başkalarının ne düşüneceğini sadece hayal edebilirim.”

Sandviçimin son lokmasını ağzıma attım ve gülümsedim. İçimde, bu durumun gruptaki diğer kadınları, annemi rahatsız ettiği kadar rahatsız etmeyeceğine dair bir his vardı.

Ayağa kalkıp ağzımı bir peçeteyle silerken, “Şey,” dedim. “Bence bu duruma bu kadar kızmana gerek yok. CC yetişkin bir kadın. Her zaman sorumluluğunu bilmiştir. Dolayısıyla kendi haline bırak.”

Ön kapıya yöneldim. “Yün dükkânına dönmeliyim. Öğle yemeği için teşekkürler. Seni sonra ararım ama CC’ye fazla yüklenme. Bu sadece bir eğlence olabilir.”

Ayrılırken annemin son söyledikleri, “Benimle aynı fikirde olmayacağını bilmem gerekirdi,” oldu.

Onunla bu konuda tartışamazdım.

5

Takip eden haftanın sonunda, Simon Mancini'nin beni arayıp iş için görüşeceği umudundan vazgeçmiştim. İlgileniyor olsaydı şimdiye kadar haber alırdım diye düşünüyordum ama etrafta, kasabaya yeni bir doktorun geleceğine dair dedikodular *dolaşıyordu*.

Dora'yla yün dükkânındayken içeriye, kasabanın baş dedikoducusu Raylene Samuels girdi.

Alnını bir peçeteyle silerken, “Duydunuz mu?” diye sordu. “Adada bir doktorumuzun olacağını duydunuz mu?”

Halihazırda bildiğimi açığa vurmaya niyetim yoktu ve Dora da sessiz kaldı, ikimiz de Raylene'in devam edeceğinden emindik.

“Evet,” diye devam etti. “Az önce doğrulattım. Yirmi Dördüncü'yle D Sokağı'nın köşesindeki evi satın almış. Şu an orada bir müteahhit, bütün tadilatları yapıyor. Bana o söyledi. Anlaşılan yeni doktor üst katta yaşayıp ofisini de birinci kata kuracakmış. Onca yıldan sonra... bir doktor neden Cedar Key'e gelmek istesin ki?”

Dora, “Hastaları iyileştirmek için olmasın?” diye sordu ve yüzündeki gülümsemeyi yakaladım.

Raylene’in benden çok şey bildiğini kabul etmeliydim, zira Doktor Mancini’nin nerede yaşayıp işyerini nereye kuracağını ben bilmiyordum.

Raylene, “Ah, bilmiyorum,” dedi. “Bana oldukça tuhaf göründü. Ayrıca acaba karısı böyle küçük bir kasabada yaşamayı nasıl karşılayacak?”

Acaba bir karısı olduğunu nereden öğrenmişti kim bilir.

“Raylene.” Dora başını iki yana salladı. “Neden hep olumsuz tarafa meyillisin? Buraya gelip bir muayenehane açmasında kurnazca ve gizli bir neden olduğunu mu düşünüyorsun? Aklına sadece buranın konumunu sevdiği, adada hiç doktor olmadığını fark ettiği ve topluma yardımcı olmak isteyebileceği gelmiyor mu?”

Raylene bu konuyu aklına hiç getirmediğini gösterecek şekilde bir süre sessiz kaldı.

“Şey,” dedi burnunu çekerek. “Bu sadece bana oldukça tuhaf göründü, tek söylediğim bu. Nereden geldiğini merak ediyorum. Sizce kuzeyden gelen büyük ve kaliteli bir doktor mudur? Çoğu buraya golf yüzünden geliyor. Adada golf sahamız olduğundan değil ama Chiefland’de bir tane var.”

Ağzımdan, “St. Augustine’den geliyor,” diye kaçırdım. Sinirlerim bozulduğunda lafı ağzımdan kaçırmak gibi bir eğilimim vardı.

Dora ve Raylene birlikte bana dik dik baktılar.

Raylene, “Peki, bunu nereden biliyorsun, Bayan Josie?” diye sordu.

Kahretsin. Muhtemel haberimi henüz kimseyle paylaşmaya hazır değildim. Özellikle de işime yaramayacakmış gibi görünmeye başladığından beri.

Sadece, “Hindistancevizi boru hattı,” diyebildim. Adadaki herkes dedikodunun aracı olarak hindistancevizi boru hattını gösterirdi.

Raylene bir parmağını sırayla ikimize doğru sallayarak, “Hımm,” dedi. “Gördün mü, St. Augustine’den buraya neden geliyormuş?”

Dora başını iki yana sallayıp güldü. “Neden gelmesin? Raylene, bence sen bunun altında çok fazla şey arıyorsun. Geçen yılki film şirketini hatırlıyor musun? Hayal gücünün de seninle beraber sürüklenmesine izin veriyorsun.”

Yüzümden bir tebessümün geçtiğini hissettim. Raylene ve kocası Carl, bir film şirketinin Cedar Key’e gelip kasabayı bir film seti olarak kullanacağına ikna olmuşlardı. Raylene bir figüranlık rolü kapmaya kararlıydı. Film çekmek için Cedar Key’e gelecek olan tayfa konusunda haklıydı. Maalesef bu bir Hollywood film yapımcısı değildi. Sadece üniversiteden, balıkçı kasabası olan Cedar Key hakkında kısa bir belgesel çekmek isteyen küçük bir ekipti.

Raylene çenesini hızla çevirip kapıya yöneldi. “O halde, söylediklerimi şuraya yazın. Niyeti pek de iyi olmayabilir,” dedi ve hoşça kal bile demeden çıkıp gitti.

Dora’yla ikimiz kahkahaya boğulduk.

Hâlâ kıkırdayan Dora, “Ah, güzel Tanrım,” dedi. “Acaba her küçük kasabanın bir Raylene Samuels’i var mıdır?”

“Muhtemelen,” diye cevap verdim ve bir kutu harikulade bebek alpaka yününi boşaltmaya giriştiğim sırada ceptelefonum çaldı.

El çantamdaki ceptelefonumu arayıp buldum ve cevap verdiğimde Mallory’nin sesini duydum.

“Selam, iş kızı. Benimle Pickled Pelican’da öğle yemeği için buluşmaya ne dersin?”

Başımı kaldırıp duvardaki saate bakınca öğlen olmak üzere olduğunu gördüm.

“Elbette,” dedim. “Bir saat sonrası nasıl olur?”

“Bana uyar,” dedi. “Pelican’da görüşürüz.”

Ben gittiğimde Mallory çoktan güvertede bir masa tutmuş, tatlı çayını yudumluyordu. Bana sarılmak için ayağa kalktı.

“Adada çalışıyor olman çok hoşuma gidiyor,” dedi. “Bu Gainesville’den daha iyi, değil mi?”

En iyi arkadaşım la hafta ortasında öğle yemeği yiyebilmek kesinlikle bir artıydı. Karşısına otururken, “Öyle,” dedim.

“Ne var ne yok?” diye sordu. “Gizemli doktordan bir haber yok mu hâlâ?”

Muhtemel işimin gerçekleşmeme ihtimali doğmadan birkaç gece önce arkadaşım a sırrımı açmıştım.

Cevap vermeden önce garsonun siparişlerimizi almasını bekledim.

“Yok. Hiçbir şey. Tek kelime bile. Sanırım fikrini değiştirmiştir.”

“Daha neler,” dedi elimi okşamak için uzanırken. “Olumlu düşün. Muhtemelen her şeyi organize etmeye çalışırken aşırı meşguldür. Ah, Yirmi Dördüncü’yle D Sokağı’nın köşesindeki evi aldığını duydun mu?”

Bazen şu hindistancevizi boru hattında beni haberlere daha yavaş ulaşılan tarafta bırakan bir arıza çıkıyordu.

“Evet. Raylene bize söylemek için dükkâna uğradı. Orası bir doktorun ofisi olmak için iyi bir nokta. Kasabanın tam merkezinde ve insanların kolay ulaşabilecekleri bir yerde. Bu arada,” dedim konuyu değiştirmek isteyerek. “Annen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sana CC'nin kendinden küçük biriyle çıkmaya başladığından bahsetti mi?"

Mallory güldü. "Dün akşam anlattı. Ben de ona, 'Hey, aferin ona,' diye cevap verdim."

"Ben de ama annem öyle düşünmüyor. Senin annenin tepkisi nasıl oldu?"

"Ah, CC adına sevindi ama biraz endişeli. Anlaşılan önümüzdeki ay CC, sevgiliyle beraber Tuscany tarafına gelmeyi planlıyormuş."

"Gerçekten mi?" Bu bilginin annemde olduğundan şüpheliydim.

Mallory başını salladı. "Evet. Yani bence bu harika ama annem, çocuğun onu finansal olarak kullanıyor olmasından endişeli. Sanırım bütün yol masraflarını CC karşılamış. Uçuş masrafları, kalacakları yerin ücreti, hepsi."

Sadece, "Hımm," dedim ama annemin endişelenmekte haklı olabileceğini düşünüyordum. "Bu konuda sen ne düşünüyorsun?"

Mallory, garson önümüze orfoz sandviçlerimizi koyarken bekledi.

"Şey, ondan yararlanıldığını görsem bundan hoşlanmam ama... CC yetişkin bir kadın. Kendi seçimlerini yapabilecek durumda. İyi veya kötü. Ayrıca bu adam ve bu gezi onu mutlu ediyorsa... neden olmasın?"

Enfes balıktan bir ısırık alarak başımı salladım. Bir kadının kendi kararlarını vermesinin ne kadar önemli olduğunu herkesten çok benim biliyor olmam gerekirdi. Önemli olan başkalarının ne istediği veya ne yapmanız gerektiğini düşündüğü değildi. Sizin kendi istekleriniz ve ihtiyaçlarınız doğrultusunda karar vermeniz önemliydi.

“Evet, sana katılıyorum,” dedim. “Ama annemi ikna etmek kolay olmayacak.”

“O kadar mı kızgın?”

“Bu muhtemelen yumuşak bir ifade olur. Kendi ifadesiyle *durum* hakkında konuşmak için sürekli beni arıyor. Annemi bilirsin.”

Mallory güldü. “Ah, evet. Kararlardan bahsetmişken, Noel için Orli’yle birlikte Boston’a gitme konusunda bir karar verdin mi?”

“Henüz değil. Belki tamzamanlı bir iş bulursam diye bekletiyorum, ki şu sıralar bu pek mümkün görünmüyor. Böyle giderse bu Noel’de tam işsiz olabilirim. O zamana kadar Chloe işe geri dönmüş olacak, Dora’nın da yün dükkânında bana ihtiyacı kalmayacak.”

Garson kız koşarak güverteye gelip açık havada oturan ada yerlilerine ellerini sallayınca ikimiz de başımızı kaldırıp ona baktık.

“Hey, duydunuz mu? Bay Al vefat etmiş. Uşağı bu sabah onu yatağında ölü bulmuş,” deyip koşarak içeriye geri döndü.

Mallory ve ben birbirimize baktık ve ben kalbimin mide-me düştüğünü hissettim. Bay Al ölmüş müydü? Tüm kasaba halkı Bay Al’ı severdi; özellikle de benim kızım.

Mallory, “Ah, hayır,” dedi. “Çok üzücü. Çok sevimli, yaşlı bir adamdı ama sevgili Pal’ı geçen ay öldüğünde herkes bunun Bay Al’ı çok fena etkilediğini söylemişti.”

“Doğru.” Başımı salladım ve Orli’yle birlikte onun evine uğrayıp köpeğinin ölümüne ne kadar üzüldüğümüzü söyledikimizi hatırladım. “Geçen yıl içinde bir kalp hastalığı çıktı ve sanırım en iyi dostunun ölümü hastalığı daha da kötüleştirdi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mallory endişelerime endişe katan bir şey söylediğinde bu haberi Orli'nin nasıl karşılayacağı konusunda kaygılanıyordum.

“Ah, kahretsin. Sanırım bu durumda cenaze işlerini halletmek için Ben kasabaya geri gelecek.”

Sadece, “Haklı olduğuna eminim,” diyebildim.

Orli akşam yemeği sofrasını toplamama yardım ederken, “Zavallı Bay Al,” dedi. “Belki sadece Pal olmadan devam etmek istememiştir. O köpeği kesinlikle çok özlüyordu.”

Bulaşık makinesini doldurmaya başladım ve başımı salladım. “Haklı olabilirsin. Bazen bir insan belli bir yaşa gelir ve hayatta yeterince kaybettiğini düşünür ama onun kalp sorunu vardı ve uyku esnasında huzur içinde öldüğü için memnunum.”

“Ah, ben de. Çok tatlı bir adamdı.”

Bay Al'ın ölümünün Orli'yi üzdüğü çok barizdi. “Ama bahçesini temizlemesine yardım edip huzurevine gitmesine engel olarak ona gösterdiğin nezaketi asla unutmadı.”

Dört yıl önce toplumu bir araya getirip hafta sonunda Bay Al'ın evinin temizlenmesine önayak olan, on bir yaşındaki kızım Orli'ydi. Herkes el atıp çatlakları kapatmış, evi boyamış, bahçeyi temizlemiş ve bakım yapmıştı. Yeğeni Ben bile amcasıyla ilgili fikrini değiştirmiş ve bu sayede amcasıyla yakınlaşmıştı, ki bu aynı zamanda bizim belirsiz ilişkimizin başlangıcı olmuştu.

Son söylediğim Orli'nin gülümsemesine yol açtı. “Evet, biliyorum. Bunu yaptığımı çok memnunum. Çok eğlenceli bir hafta sonuydu ve Bay Al kendi evinde Pal'la beraber ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

labilmişti. Ben'i aradın mı? Cenazenin ne zaman olduğunu biliyor musun?"

Bunu yapmadığımı itiraf etmekten utanıyordum. "Hayır, henüz değil. Duyduğuma göre uşak ona haber vermiş, bu yüzden akşam yemeği sonrasına kadar bekleyip onu ararım diye düşünmüştüm."

"İşimiz bitince Laura'nın evine gitmem sorun olur mu? Beraber ödev yapacaktık."

"Elbette, sorun değil."

Orli gidince Ben'i aramak için cesaretimi toplamaya çalışarak birkaç dakika boyunca telefona baktım. Biri ölünce durum her zaman sakarlaşırdı. Hiçbir söz uygun görünmezdi ama işi daha da kötüleştiren, Ben'le benim iki ay önceki ziyaretinden beri hiç görüşmemiş olduğumuz gerçeği idi. Beraber birkaç defa yemek yemiştik ama ilişkimizin ilerlemediği çok barizdi. Başta ona karşı hissettiğim güçlü duygu yıllar içinde sönmüştü ve son ziyareti sırasında onun da pek heyecanının kalmadığını sezinlemiştim.

Ama onu aramamak ve en azından taziyelerimi bildirmemek doğru olmazdı, bu yüzden numarasını çevirdim ve ikinci çalıştan sonra hattın diğer ucundaki sesini duydum.

Boğazımı temizledim ve tezgâhta duran tükenmezkalemle oynamaya başladım. "Ben? Ben Josie. Bay Al için çok üzgünüm. Haberi bugün öğleden sonra duydum ve senin iyi olduğundan emin olmak istedim."

Biraz duraksadıktan sonra, "Ah... Josie," dedi. "Evet, ben iyiyim. Kalbinin gittikçe kötüleştğini biliyordum ve sanırım köpeğinin ölümü bardağı taşırdı ama yine de şu son birkaç yılı onunla geçirdiğim için minnettarım."

Ben'e hakkını vermeliydim. Dört yıl önce söz verdiği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gibi telefon görüşmeleriyle ve seyrek de olsa ziyaretleriyle hep arayıp sormuştu, ki bunun Bay Al'ı çok mutlu ettiğini biliyordum.

“Bunun onun için anlamının büyük olduğunu biliyorum,” dedim. “Cenaze için herhangi bir plan yaptın mı?”

“Ah... şey... ah. Onun vasiyetine göre yakılmak istiyordu ve bu konuda çok kesin talimatları var. Pal ondan önce ölürse benden ikisinin de küllerini alıp North Key yakınlarında bir tekneden denize savurmamı istemişti.”

Bunun üzerine gülümsedim. “Bu tam Bay Al'a göre. Ayarlamaları yaptın mı? Anma töreni olacak mı?”

“Şu an bunun üzerinde çalışıyorum. Kendisi kilisede bir anma töreni, ardından da kilise salonunda öğle yemeği ayarlamıştı. Sadece şu sıralar işlerim çok yoğun. Sonbahar ayları yayım şirketinin epey dolu zamanı. Nasıl olduğunu bilirsin.”

Hımm, hayır. Nasıl olduğunu bilmiyordum. İş, kendi amcanın cenazesiyle ilgilenmenin önüne mi geçiyordu?

Sadece, “Ah,” diyebildim.

“Bu yüzden düşünüyordum da... oraya yaklaşık bir ay içinde gelirim. Tatillerden önce. Bir-iki gün kalıp dönerim, böylece yayım işinden de geri kalmam. Kesin bir tarih belirler belirlemez seni ararım, tamam mı?”

“Elbette. Teşekkürler,” deyip telefonu kapattım ve ikimizin bir araya gelişimiz hakkında tek kelime bile etmediğinin farkına vardım.

6

Ertesi hafta kargoyla yeni gelen Euroflax keten yumakları rafa diziyordum ki tam da bu iplikten yapılan delikli el-yüz havluları için kullanılan bir örnek gördüğümü hatırladım. İpliğin yapısını elimle yokladım ve makinede yıkanabilir olup olmadığına baktım, ki yıkanabiliyordu. Hoş kokulu bir kalıp sabun eklenip güzel bir kurdeleyle bağlanırsa bunlar Orli'nin öğretmenleri için güzel birer Noel hediyesi olurdu. Daha sonra kendim satın almak üzere iki adet gülkurusu yumağını kenara ayırdım. Mallory haklı çıkmıştı. Yün dükkânında çalışınca insan kendine yün satın almaya direnmiyordu.

Kapının çanlarının şingırdadığını duyunca arkama döndüm ve orta yaşlı bir adamın içeriye girdiğini gördüm.

“Selam,” dedim. “Yardımcı olabilir miyim?”

Pencerede benim elde yaptığım ilanı işaret ederken yüzünden utangaç bir tebessüm geçti. “Ah, evet. Şu erkekler örgü sınıfını merak ettim.”

“Ah, harika. Şey, ekimin birinde başlıyor ve kursu ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

vereceğim. Eğer kaydolursanız çok sevinirim ama korkarım şimdiye kadar sadece bir erkek kayıt yaptırdı. O da babam.”

Kıkırdayarak gülümsedi. “Hımm, zavallı adama kaydolsun diye gözdağı mı verdin?”

Başımı iki yana sallayıp güldüm. “Aslında, hayır. Annem ve ben iyi birer örgücüyüz ve babam da bir gün öğrenmeyi sık sık düşündüğünü söyledi ama sanırım kaydolmasının asıl nedeni dersi benim veriyor olmam ve babam da kursun daha başlamadan yerle bir olmasını istemiyor.”

“Pekâlâ, o zaman. Babanla aynı fikirdeyim. Buna göz yummamayız. Adımı nereye yazdırıyorum?”

Defterimi almak için tezgâha gittim. “Bunu senin için hemen yapabilirim.” Onun buranın yerlisi olmadığını biliyordum ve bana tanıdık gelmemiştir. “Adada mı yaşıyorsun?”

Selamlaşmak için elini uzattı. “Ben Gabe. Gabe Brunell. Şimdilik burada yaşıyorum. Üçüncü Cadde’de bir ev kiradım. Sadece kış için. Sence bu kadarı örgü yeteneklerimi mükemmel hale getirmek için yeterli mi?”

Adamın adını yazarken gülümsedim. “Olmalı. Dört haftalık kurs ücreti kırk dolar. Ardından ilgiye göre, tatillerden sonra daha ileri teknikler için yeni bir sınıf açabiliriz.”

Çek defterine ve gömlek cebindeki tükenmezkaleme uzanırken, “Harika,” dedi. “Çeki Yarning Together adına mı yazayım?”

“Evet, lütfen.”

Bana çeki uzatıp, “Şimdi, kurs için tam olarak neye ihtiyacım olacak?” dedi.

“Size düz ve ters örgünün temellerini öğrettikten sonra birer atkı öreceğiz. Sadece atkı için yün ve şiş seçmen gerekiyor çünkü öğrenme sürecinde kullanacağınız kurs yünlerini biz temin edeceğiz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Raflara gidip atkı için uygun olabilecek bir yünü havaya kaldırdım. “Bunlardan herhangi biri uygun olur. İşte eğlenceli kısmı da bu, canının istediğini seçmek. Acele etme ve hepsine göz at,” dedim ve o sırada ceptelefonumun çaldığını duydum.

Erkek bir ses, “Josie Sullivan’la mı görüşüyorum?” dedi. “Evet, benim.”

“Selam. Ben, Simon Mancini. Eminim Doktor Clark benim arayacağımdan bahsetmiştir.”

İlk aklıma gelen, *Evet, bahsetti ama bu iki hafta önceydi,* demek oldu.

“Evet, benimle irtibat kurabileceğinizi söyledi,” diye cevap verdim.

“Harika. Biraz zaman aldığı için üzgünüm. Yeni muayenehanemi açmaya ve işletmeye çalışmak korkarım ki biraz yorucu oldu. Doktor Clark bana senin harika bir hemşire olduğunu söyledi ve benim kesinlikle iyi bir hemşireye ihtiyacım var. İş görüşmesi için benimle buluşmak ilgini çeker mi?”

Heyecanımın gittikçe arttığını hissedebiliyordum ama çaresiz görünmek istemedim. “Ah, evet. Bu çok iyi olur.”

“Harika,” dediğini duydum ve sanırım hattın diğer ucundan bir iç çekiş yakaladım. “Hımm, bir bakalım...”

Duraksadı ve takvimini kontrol ettiğini anladım. Doktora artı bir puan. Düzenli birine benziyordu.

“Tamam. Evet. Bu cuma senin için uygun olur mu? Mesela saat on iki buçukta öğle yemeği için Pickled Pelican desek?”

İş yemeği mi? “Elbette. Bu iyi olur. Sizinle cuma günü orada buluşuruz, teşekkür ederim.”

Çağrıyı sonlandırdım, yüzümden bir tebessümün geçtiğini hissettim ve Gabe Brunell’in elinde iki yumak yünle önümde dikildiğini gördüm.

“Bunlarla atkı olur mu?” diye sordu.

Orta kalınlıkta, açık ve koyu kahve tonlarında bir İskoç yünü seçmişti.

“Mükemmel,” dedim. “Şimdi de gidip şişleri seçelim.”

Askılara geçip bir paket aldım. “On numara ve bence başlangıç için bambu şişlerle çalışmaktan hoşlanacaksın.”

“Harika. Yani şimdi tamamen hazır mıyım?”

“Kesinlikle öylesin. Satışı yazarkasaya işleyeyim.”

Çanlar ötünce ikimiz de kapıya doğru baktık ve içeriye Chloe’nin girdiğini gördüm.

“Selam, nasılsın?” diye sordum.

Chloe cevap vermeye fırsat bulamadan Gabe, “Ah, kesinlikle düşmüşsün gibi görünüyor,” dedi.

Chloe güldü ve alçılı kolunu havaya kaldırdı. “Evet, kesinlikle öyle oldu. Evimin merdivenlerinden aşağıya.”

“Bu, Gabe Brunell,” diyerek onları tanıştırdım. “Erkekler örgü kursuna yazılan ikinci öğrencim.”

Adamın elini Chloe’ye uzattığını gördüm. Sadece hayal gücüm müydü, yoksa adam Chloe’nin elini gerekenden biraz fazla mı tutmuştu?

Chloe adamın tebessümüne karşılık vererek, “Selam,” dedi. “Örgü örmeyi öğrenecek olman ne hoş. Karın da örgü örer mi?”

Ah, akıllı Chloe. Çok akıllı. Adamın aldıklarını poşete koyarken gülümsedim ve sohbetlerini izledim.

“Ah, hayır, bir karım yok. Korkarım yıllar önce boşandım.”

Chloe hiç tereddüt etmeden, “Ben de öyle,” dedi. “Adada mı yaşıyorsun?”

Gabe başını salladı. “Evet, kış için. Üçüncü Cadde’de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir ev kiraladım. Geçen yıl öğretmenlikten emekli oldum ve Philly'den birkaç arkadaşım burayı ziyarete geldi. Biraz araştırdıktan sonra kış aylarında soğuktan kaçmak için buranın mükemmel olacağına karar verdim.”

Chloe'nin tebessümü arttı. “Şey, bu harika. Adaya hoş geldin. Aslında Dora Foster'la beraber bu dükkânın ortaklarından biriyim ama görebildiğin gibi şu sıra işten uzağım ve ne kadar şanslıyız ki Josie bize yardım ediyor.”

Poşetteki eşyalarını alan Gabe, “Harika,” dedi. “O halde örgümle ilgili sorunum olduğunda tam olarak nereye gideceğimi biliyorum. Tekrar teşekkürler, Josie, kursun ilk günü görüşürüz.”

Tezgâha yaslandım, çenemi ellerimin arasına aldım ve Gabe'in dükkândan çıkıp İkinci Cadde'ye yönelişini izleyen Chloe'ye baktım.

Chloe dönüp bana baktı. “Ne?” dedi ve yüzünün kızarmaya başladığına yemin edebilirdim.

Gülümsedim. “Hımm, ilgini mi çekti?”

Sol elini havada salladı. “Aptal olma ama *gerçekten* yakışıklıymış.”

Başımı salladım. “Öyle.”

“Ve altmışlarının ortalarında görünüyor.”

Yine başımı salladım. “Öyle.”

“Ah, kes şunu,” dedi ve tezgâhın karşısına doğru uzanıp kolumu dürttü. “Başka ne var ne yok?”

Ona yeterince sataştığıma karar verip, “Şey,” dedim. “Az önceki gelişmeler ışığında yeni bir iş bulmanın eşiğinde olabilirim. Hemşire olarak.”

“Gerçekten mi? Ah, Josie, bu harika. Yeni doktor aradı demek?”

“Evet, aradı. Birkaç dakika önce. Cuma günü Pickled Pelican’da öğlen yemeği için onunla buluşup iş hakkında görüşmemi istiyor.”

Chloe, “Aha,” dedi.

“Bu da ne demek?”

Chloe güldü. “Şey, hey, öğle yemeğinde iş görüşmesi? Ofisinde resmi görüşme nerede kaldı? Şu TV karakteri Doktor McDreamy gibi biri olabilir. Asla bilemezsin.”

Şimdi boynundan yukarıya kızarıklık tırmananın ben olduğuma emindim. “Evet, doğru. Şey, her şeyden önce adamın buluşabileceğimiz bir ofisi henüz yok ve ikincisi, büyük bir ihtimalle bir karısı var.”

Chloe başını salladı ve yüzünden bir tebessüm geçti. Sadece, “Doğru,” dedi.

O gün akşamüstü eve dönünce telesekreterimde Ben’den, anma töreninin 10 Ekim Cuma günü Metodist Kilisesi’nde yapılacağına dair bir mesaj buldum. Bu kadardı. *Orada görüşürüz*, falan yoktu. *Bir araya gelecek miyiz* de yoktu. Hiçbir şey yoktu. Orada durmuş telesekretere bakarken benimle nasıl iletişime geçmeyi seçtiği de kafama dank etti. Cepte telefonumu aramamıştı, ki açma olasılığım yüksekti ama onun yerine kısa bir mesaj bırakmıştı. Benden kaçınmaya mı çalışıyordu?

Arka kapıdan Orli, sırt çantası, posterler ve bir buket yeni toplanmış kır çiçekleriyle içeriye girerken ona doğru döndüm.

Elindekileri bana uzatıp, “Senin için,” dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Bildim bileli rastgele böyle naziklikler yapardı. Bütün çocukların özel olduklarını biliyordum ama her zaman kızımın on milyonda bir bulunan biri olduğunu düşünmüşümdür.

“Teşekkür ederim,” deyip öpmek için uzandım ve bir vazoya için mutfak dolabına gittim. Mor, sarı ve mavi çiçekleri vazoya yerleştirmeye başlayarak, “Çok güzeller,” dedim.

“Saat altıda akşam yemeği için büyükannemle büyükbabamın evine gideceğiz, değil mi?”

Ah, tüh. Tamamen unutmuştum ve Orli’nin en sevdiği yemek olan fırında peynirli makarna hazırlamayı planlamıştım.

“Doğru,” dedim. “Ah, hey, sanırım iyi bir haberim var.”

“Harika. Noel için babamın yanına mı gidiyoruz?” diye sordu dolaptan limonata sürahisini alırken.

“Ah, iyi haberim bu değil ama... benim gidip gidemeyeceğimi öğrenmeye bir adım yaklaşılmış olabiliriz.”

Tezgâhın yanındaki bir tabureyle, fırından yeni çıkmış yulafli kurabiye –annem sayesinde– kemiren kızıma katıldım ve ona iş görüşmemden bahsettim.

“Bu *gerçekten* harika bir haber. Senin adına çok sevindim, anne. Gerçekten. Ben sadece, işi sana verirse Boston’a gitmemiz için izin alabilmeni umuyorum.”

Bunu ben de istiyordum, gerçi yeni çalışan olarak izne ayrılabilceğimden şüpheliydim ama olumlu kalmayı planlıyordum.

“Şey, cuma günü fazlasını öğreneceğiz. Büyükannene gitmeden önce ev ödevini bitirecek misin?”

“Evet,” dedi, bir kurabiye daha kapıp kendi odasına gitti.

Telefon çaldığında kendime bitki çayı yapmak için çaydanlığı hazırlıyordum. Arayan Mallory’ydi.

“Haberleri en iyi arkadaşından saklıyorsun, ha?” dedi.

“Ben’in telesekreterdeki mesajını eve gelince duydum,” dedim.

“Ben’in mesajı mı? Ben senin cuma günü iş görüşmen-
den bahsediyorum. Aslında, kasabaya yeni gelen doktorla
ögle yemeğinden bahsediyorum.”

Sesindeki alayı hissettim. “Ah, doğru. Seni bu konuda arayacaktım ama işyeri yoğundu ve eve az önce geldim. Ama evet, gerçekten bir *iş görüşmem* var. Nasıl bu kadar çabuk öğrendin?”

“Çikolata dükkânında Chloe’ye rastladım. Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun. Sorun ne?”

“Yo, heyecanlıyım ama beni işe alacağı kesin değil, bu yüzden umutlarımı çok yüksek tutmak istemiyorum. Ayrıca işe alınırsam bu, Orli’nin can attığı Boston gezisine engel olacak.”

“Hımm, ne demek istediğini anlıyorum. O halde umarım işler senin istediğin gibi ilerler. Bu akşam işin var mı?”

İnledim. “Akşam yemeği için annelere gidiyoruz. Neden?”

“Ah, tamam. Üzerinde çalıştığım yeni çorabın örneğiyle ilgili bir sorum vardı. Önemli bir şey değil. Yarın akşamki örgü grubuna katılacağım, bana o zaman yardımcı olabilirsin. Sanki bu akşam, üzerinde çalışabileceğim bir milyon daha projem yokmuş gibi. Boş kalmam yani.”

Kıkırdadım. Haklıydı. Aynı anda birden fazla proje üzerinde çalışmayan ciddi bir örgücü var mıydı?

“Tamam,” dedim. “En geç yarın akşam dükkânda görüşürüz.”

7

Anneme masayı toplamasında yardım ederken, “Yemek enfesti, anne,” dedim. Annemlerin yemeklerinin çoğunu Delilah pişirse de onun izinli olduğu akşamlarda annem çok usta bir aşçı olduğunu kanıtlardı.

“Ah, teşekkür ederim. Öğleden sonranın çoğunu yatarak geçirdim, bu yüzden toparlaması kolay bir yemek yapmak istedim. Tavuğun tarifi eski bir *İyi Ev İdaresi* dergisinden. Beğenmene sevindim. İstersen tarifi bir kopyasını verebilirim.”

Muhtemelen asla kullanmayacağımı bilerek, “Harika,” dedim. Kötü bir aşçı olmasam da kolaya kaçmak gibi bir eğilimim vardı ve annem ne derse desin bu tavuğun en az bir saatlik hazırlık safhası olduğundan emindim. “Yine kendini iyi hissetmiyor musun?”

Kusursuz manikürlü bir elini havada salladı. “Hayır, bir şeyim yok. Sadece karnım burkuldu, muhtemelen yediğim bir şeydendir.”

Orli, annemin makineyi doldurmasına yardım etmeye başladı.

“Kahveyi hazırlamamı ister misin?”

“Evet, bu çok iyi olur, Josie. Kahvemizi dışarıda, avluda içeriz.”

Kâğıt kahve filtresini doldurduktan ve sürahideki suyu makineye döktükten sonra tepsi almak için mutfak dolabına uzandım ve tepsiye üç tane fincan, şeker kâsesi ve kremayı koydum. Yemek sohbeti şimdiye kadar iyi gitmişti. Hafif konulardan konuştuk, çoğunlukla annemin şu sıralar üzerinde çalıştığı romandan, bazı yerel dedikodulardan ve Orli’nin okul aktivitelerinden.

Dördümüz avludaki masanın etrafına oturunca annem, “Pekâlâ,” dedi. “Ben, amcasının anma töreniyle ilgili seninle henüz irtibat kurmadı mı?”

Kahvemden bir yudum alıp başımı salladım. “Aslında bugün öğleden sonra bunu yaptı. Anma töreni birkaç hafta içinde yapılacak.”

“Evet, bunu biliyordum. 10 Ekim’de, Metodist Kilisesi’nde, ardından da öğle yemeği olacak ama Ben bunlardan başka ne dedi? Al’ın evini elinde tutacak ve ziyarete geldiğinde orada kalacak mı? Buraya temelli taşınacak mı?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Fikrin yok mu? Peki, sana ne söyledi o zaman?”

“Aslında bana hiçbir şey söylemedi. Evdeki telesekretere anma töreniyle ilgili detaylar içeren bir mesaj bıraktı. Hepsi o kadar.”

Annem başını iki yana salladı. “Yemin ederim, Josephine, erkeklerle çok garip ilişkilerin var. Asla anlayamayacağım. İkiniz birbirinizi neredeyse hiç görmüyorsunuz, anlaşılan pek irtibatınız da yok, amcası ölüyor ve sen hiçbir şey bilmiyorsun. Buna aşk mı diyorsun?”

Altdudağımı kemirmekte olduğumu biliyordum ama umursamadım. “Ben *buna* asla bir aşk ilişkisi –veya her neyse– demedim. Senin romanlarından biri değil bu. Ben’le ikimiz sadece aramızdakinin ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk, ki anlaşılan pek aşk değilmiş. O yüzden bırak gitsin, anne. Lütfen.”

Annem bir şeyler daha söylemek üzereydi ama babam onu durdurdu. “Peki, Josie, hâlâ o örgü derslerindeki tek öğrenci ben miyim?”

Tanrı babamı kutsasın. “Hayır, aslında değilsin. Bugün bir adamın kaydını yaptım. Kasabada yeniymiş ve kış için Üçüncü Cadde’de ev kiralamış. Senin yaşlarında ve çok hoş birine benziyor.”

“Harika. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bence eğlenceli bir kurs olacak.”

Annem, “Ah,” dedi, “sana söylemeyi unuttum, bu sabah kitapçada Doyle Summers’la karşılaştım ve o da uğrayıp kaydolmayı planlıyor. En az üç öğrencin olacak.”

Ona, Ben konusunu bir kenara bıraktığı için minnet duyarak, “Çok iyi,” dedim. “Belki bir-iki kişi daha gelir ve... sanırım size verecek iyi bir haberim var. Burada muayenehane açacak olan yeni doktoru biliyorsunuz ya? Doktor Clark ona beni önermişti ve bugün Doktor Mancini beni arayıp cuma günü iş görüşmesi ayarladı.”

Babam kolumu sıkmak için uzandı. “Bu *çok* iyi haber, Josie. Gainesville’e gidip gelmektense bu kasabada çalışman harika olur.”

Annem bir yorum yapmayınca ona dönüp bir tepki vermesini bekledim.

“Şey... evet. Bu ümit verici görünüyor. Elbette küçük bir

kasaba doktoru için çalışmakla büyük bir şehir hastanesinde çalışmak arasında büyük bir fark var ama... elbette bu, senin seçimin.”

Evet, anne, diye düşündüm. Aynen öyle.

Annem, “Pekâlâ,” dedi. “Sana söylediğimi sanmıyorum. CC’nin aptallığı var ya? Gittikçe kötüleşiyor. Şimdi de bana şu genç çocukla birlikte Tuscany’ye bir gezi planladığını söylüyor. Sadece bu da değil, anlaşılan bütün masrafları da o karşılıyor-muş. Düşünebiliyor musun! İçine ne kaçtı, hiç bilmiyorum.”

Orli’nin masanın karşısından bana göz kırptığını görüp gülümsedim.

“Anne, belki bu onu mutlu ediyordur. Bunu hiç düşündün mü? Sırf masrafları o karşılıyor diye bu, adamın ondan faydalandığını göstermez. Belki onun varlığından hoşlanı-yordur, adam yolculuktan payına düşeni karşılayamayacak durumdadır... ve hiç gitmemektense CC ödüyordur.”

Annem elini havada salladı. “Delilik. Bu tam bir delilik. Deliliğin daniskası. Ve Jane? Bugün onunla tekrar konuştum ve o da bunu sorun etmiyor gibi görünüyor.” Annem kahve-sinden bir yudum almadan önce başını iki yana salladı.

Derin bir iç geçirdim. “Belki Jane haklıdır. Belki CC böyle şeyler yapmaya yetkin olduğu yaşa gelmiştir. Aptalca davranabilecek, spontane yaşayabilecek, anın tadını çıkaracak yaşa...” Bunu söyledikten sonra annemin belki de bunların hiçbirini bir kez olsun yaşamamış olabileceğini fark ettim.

Eve döndükten sonra Orli kanepenin bir ucuna kıvrıldı ve ikimizin de severek izlediğimiz bir İngiliz dizisi olan *Downtown Abbey*’nin tekrarını izlemeye koyuldu.

Aramızda uzanıp yatan Clovelly'yle birlikte, yapmayı planladığım ilk el-yüz havlusu için ilmek atmaya başladım.

Bir reklam sırasında Orli bana doğru bakıp, "Ah, çok hoşmuş," dedi. "Rengine bayıldım. Bunu ne yapacaksın?"

"Dantelli bir el-yüz havlusu. Bunun senin öğretmenlerin için hoş birer Noel hediyesi olabileceğini düşündüm, arası-na da kokulu bir kalıp sabun sararız."

"Mükemmel. Bazen dönem başında öğretmenlerin sınıflarında beni görünce çok mutlu olduklarını düşünüyorum çünkü senden gelecek el örmesi hoş bir Noel hediyesine kes-sin gözüyle bakıyorlar."

Ona bakınca yüzündeki tebessümü gördüm. "Ah, buna emin değilim. Ne mükemmel bir öğrencileri olduğunu biliyorlar. Bundan bahsetmişken, kolej için nereye başvuraca-ğını düşündün mü? Gainesville'deki üniversite hâlâ gün-demde mi?"

"Ah, kesinlikle. Ben sadece çok iyi bildiğim bir kasabaya gitmek istediğimden emin değilim. Belki kuzeydoğudaki bir okula gitmek daha iyi olur?"

Orli'nin üniversite için evden ayrılacağını düşününce boğazımda bir düğümün oluşmaya başladığını hissedebi-liyordum ama başımı salladım. "Evet, kanatlarını açmanın vaktidir, ha? Neresi mesela? Boston mı?"

"Hımm, olabilir ya da New York. Orada da çok iyi üni-versiteler var."

Dizi devam ederken ben kendi düşüncelerimde kaybol-muş halde örgü örerek sessiz kaldım. Ben kim oluyordum da bir şey diyecektim? Liseyi bitirdiğimde birebir aynını ben de yapmıştım. Küçük kasaba hayatımı bırakıp Boston'daki Emerson Koleji'ne gitmiştim ve elbette bir an bile bundan

pişmanlık duymamıştım. Grant’le orada tanışmıştım. Kızımı orada kazanmıştım ama yine de... Orli’nin o kadar uzakta olması fikri beni üzüyordu.

Annemle CC hakkındaki konuşmamızı düşündüm. İşte, annemin asla spontane veya aptalca bir şey yapmadığını düşünmüştüm. Peki, ya ben? Elbette kolej için evden ayrılmıştım, ama bu çok önemli değildi. Elbette yurttaki ilk birkaç ayımda yaşım tutmadığı halde bira içmiştim, birkaç kez esrar denemiştim ama bunlar bir yana, en son ne zaman öylesine, sorumsuzca davranmıştım? Bir kız çocuğu doğruduktan sonra on dokuz yaşında o aptalca anları bir kenara koyup anneliği tercih etmiştim ve bundan pişman değildim ama şimdi, otuz beş yaşında, CC’nin neden böyle anlar yaşamak istediğini daha da iyi anlıyordum; kimse yaptıklarını onaylamasa bile.

Orli yatmaya gitmişti ve telefon çaldığında hâlâ kanepede oturmuş örgü örüyordum. Mutfığa giderken şömine rafındaki saate göz attım. Neredeyse on buçuk olmuşken beni kim arardı acaba?

Telefonu açtım ve Ben’in sesini duyunca şaşırdım.

“Josie?” Bir an tereddüt etti. “Biraz geç aradığımı için üzgünüm ama seninle bir şey konuşmak istiyorum.”

Sesi tuhaf geliyordu. İçki mi içmişti?

“Hayır, sorun değil. Henüz yatmadım. Ne oldu?”

“Şey...” Yine tereddüt etti. “Şey... ee... anlarsın. Görünen o ki ben biriyle tanıştım...”

Sesindeki tuhaflığın gerginlik ve güvensizlik olduğunu şimdi anlıyordum.

“Görünen o ki mi?” diye sordum.

Zorlama bir kıkırdama duydum. “Doğru. Şey, biriyle ta-

nıştım. Adı Dawn. Benimle çalışıyor, bilirsin. Şirkette oldukça yeni bir editör. Her şey iş sonrası birer içkiyle başladı. Anlarsın.”

Neden benim bir şeyleri *bildiğimi* farz ediyordu? Ben sessiz kalınca aceleyle anlatmaya devam etti.

“Birbiri ardına geldi, içkiler, sonra akşam yemekleri ve derken, şey, ah... Dawn bu akşam bana hamile olduğunu söyledi. Daha yeni öğrenmiş. On haftalık. Bilmen gerektiğini düşündüm.”

Titreyen bacaklarımla tezgâhtaki taburelerden birine ulaştım ve söylediklerini sindirmeye çalışırken birine çökmeyi başardım. Biriyle tanışmıştı. Kadın onunla çalışıyordu. Beraber içki içmişlerdi. Akşam yemekleri ve şimdi de hamile miydi? Beraber yattıklarını anlamama yetecek bir ipucu yoktu ki ben bileyim.

Sadece, “Ah, anlıyorum,” diyebildim. Evet, bu sefer bana ne dediğini gerçekten anlıyordum ve kafamda hızlı bir hesap yapıp onunla temmuzda, yani Cedar Key’e gelmeden önce, New York’a döner dönmez yattığını anladım.

Onun, “İyi, iyi,” dediğini duydum.

İyi mi? Kim için iyi? Onun mu? Benim mi?

“Peki, bu durumda... bizim konumumuz ne oluyor?” diye sordum, sonra abartılı bir şekilde kıkırdadım. “Ah, bekle. *Biz* diye bir şey yok, değil mi?”

“Şey, hayır... artık yok. Oraya, amcamın anma törenine gelmeden önce bilmeni istedim. Ve belki telefonda konuşmak daha kolay olur diye düşündüm. Dawn ve ben evlenmeyi planlıyoruz ama zamanından emin değiliz. Sadece bilmeni istedim.”

“Ah, gerçekten cömertlik etmişsin,” dedim ve sesimdeki

alaycılığı gizlemeye çalışmadım. “Şey... bana söylediğin için çok teşekkür ederim, Ben. Buna minnettarım, bir başkasından öğrenmekten iyidir.”

“Ah, iyi,” diye cevap verdi, ardından derin bir iç çektiğini duydum. “Ve sadece bil diye söylüyorum, önümüzdeki ay Dawn benimle Cedar Key’e gelmiyor. Amcamın evini bir emlakçıya verip satışa çıkaracağım. Aramızdaki ilişki yürümediği için gerçekten üzgünüm, Josie. Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Kesinlikle bilirim,” dedim ve telefonu kapattım.

Ne hissettiğimden emin olamayarak birkaç dakika tezgâhta durdum. Acı? Pişmanlık? Mutluluk? Rahatlama?

Buzdolabına gittim, açık bir şişe Pinot Grigio aldım, dolaptan bir kadeh çıkardım, yarısına kadar doldurup büyük bir yudum içtim. Tekrar tabureye oturdum ve kahkahayla gülerken başımı iki yana salladım.

Boş mutfığa, “Az önce ne oldu öyle?” dedim yüksek sesle.

Şaraptan bir yudum daha aldım ve başımı yine iki yana salladım. Bir şeyden kesinlikle emindim. Yaşamakta olduğum duyguların arasında acı yoktu.

8

Öğlene kadar yün dükkânına gitmem gerekmiyordu, ben de sabahın yedisinde Mallory'yi arayıp benimle kahvaltı için bir saat içinde Ken's Diner'da buluşabilir mi diye sormuştum.

Ben merdivenleri tırmanırken o çoktan gelmiş, pencere kenarında bir bölmeye oturmuştu.

Karşısına geçerken, "Selam," dedim. Yanımızdan elinde kahve sürahiyle geçen garson kıza el salladım. Fincanımı doldururken, "Teşekkürler," dedim. Siparişimizi verdikten hemen sonra Mallory'ye, Ben'in bir gece önceki aramasını anlatmaya koyuldum.

Mallory dirseklerini masaya yaslayıp bana doğru eğildi. "Çok. Saçma. Buna inanamıyorum! Yani New York'a dönmüş, bu kadınla tanışmış, onu hamile bırakmış... ve bunların hepsini sana resmen ayrıldığınızı söylemeden mi yapmış?"

Başımı salladım. "Evet, özet olarak tam da böyle."

"Neyse ki onunla hiç yatmadın," dedi, ben sessiz kalınca, "Yapmadın, değil mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, yatmadım. Benim açım-
dan asla o kadar çekici olmadı. Zorluklardan ve uzak mesafe
ilişkisi sürdürmeye çalışmaktan bahsetmiyorum bile.”

“Yine de biraz üzgün görünüyorsun. Resmen sona erdi-
ğine üzgün müsün?”

“Hayır. Pek değil ama reddedilmek biraz olsun acıtıyor.”

Mallory burnundan soluyarak gülümsememe yol açtı.
“Reddedilmek mi? Bana sorarsan sana bir iyilik yapmış.”
Bir yudum kahve aldı. “O oradayken yine de Bay Al’ın
anma törenine gidecek misin?”

“Elbette gideceğim. Ben için oraya gitmediğim son dere-
ce belli. Bay Al için orada olacağım.”

Masanın karşı tarafından uzanıp elimin üstüne hafifçe
vurdu. “Aferin kızıma.”

“Haklısın,” dedim. “O, tam bir pislik. Yüzüme karşı söy-
leme cesareti bile yok, ki aslında belki böylesi daha iyidir
ama yine de kabul etmeliyim ki bunu beklemiyordum. Sa-
nırım düşündüm ki... ah, Tanrım, ne düşündüğüm hakkında
hiçbir fikrim yok. Belki de haklısındır. İlişkimiz kesinlikle
bir yere gitmiyordu. Böyle belirsiz bir ilişkidense yalnız ol-
mayı tercih ederim.”

“Kesinlikle, hem duyduğum kadarıyla çok yakışıklı bir
doktor için çalışıyor olacaksın.”

Ona bakmak için başımı aniden kaldırdım. “Ne demek
bu? Onun neye benzediğini nereden biliyorsun?”

Kelimeyi uzata uzata, “Şey,” dedi ve garson kız kahvaltı
tabaklarımızı önümüze koyuncaya kadar bekledi. “Anlaşı-
lan dün öğleden sonra Marin onu, tadil edilen binanın basa-
maklarında otururken görmüş. Çikolata dükkânından çıkı-
yormuş ve yanına gidip kendini tanıtmış. Adamın çok hoş
ve *oldukça* iyi görünümlü biri olduğunu söyledi.”

Başımı iki yana sallayıp kıkırdadım. “Ve bildiğimiz gibi, Marin erkeklerden çok iyi anlar.”

Mallory güldü. “Doğru. Worth’ün çok yakışıklı olduğunu ama kasabadaki birçok genç kadın için yeni doktorun tam bir göz ziyafeti olacağını söyledi.” Bir an duraksadı. “Söyleyeyim dedim.”

Yüzündeki kocaman sırıtışı gördüm, “Evet, neyse, ben şimdilik yeni bir ilişki için hazır olduğumu sanmıyorum,” dedikten sonra yumurtamdan bir ısırık aldım.

Öğleyin yün dükkânına girdim ve iğne oyası bölümünden bebek seslerinin geldiğini duydum. El çantamı koyduktan sonra kemerli geçitten geçip Marin’i bir bebek arabasının yanında oturmuş, çeşitli renklerden oluşan bir oyuncak ayının hayat bulduğu bir parça kanavanın üstünde çalışırken buldum.

Arabanın içine bakınca Marin’in torunu Andrea’ya gülümsedim. Ayağına dokunmak için elimi uzatarak, “Onu her gördüğümde biraz daha büyüdüğüne yemin ederim. Selam, tatlı şey,” dedim ve güzel bir tebessüm kazandım.

“Biliyorum. Birkaç hafta içinde beş aylık olacağına inanmak zor. Perşembe günleri onu yanımda dükkâna getirmeyi seviyorum. Birbirimizle yakınlaşmak için zaman buluyoruz ve o çok iyi bir bebek.”

“Kesinlikle güzel bir bebek ve büyükannesini sevdiği çok belli. Diğer günlerde gündüz bakımevi nasıl gidiyor?”

“Harika. Leigh’nin oradaki tüm çocuklarla arası çok iyi ama Andrea’yı haftada bir günlüğüne kendime almak çok hoş.”

Başımı salladım. “Peki, Fiona’nın dersleri? Her şey yolunda mı?”

“Mükemmel. Üniversiteyi çok seviyor ve diplomalı hemşire olmasına üç yıl kaldığı için çok heyecanlı.”

Geçtiğimiz yıl Marin'in başına hayatını değiştiren bir olay gelmişti. Kocasını öldükten sonra onun Boston'da, hakkında hiçbir şey bilmediği yetişkin bir kızı olduğunu öğrenmişti. Bu Marin için atlatması zor bir durumdu ama aynı zamanda hiç düşünmediği şekilde hayatının da değişmesine yol açmıştı. Uzun bir vicdan muhasebesinden sonra Fiona'yla, kocasının on dokuz yaşındaki hamile kızıyla tanışmış, kendi oğullarını üvey kardeşleriyle tanıştırmıştı ve oğullarının Fiona'yı kabullendiklerini keşfetmekle kalmayıp kendisi de onunla bir ilişki geliştirmişti. Marin, Fiona'yı bebeğinin babası olan Greg'le konuşması için cesaretlendirmişti. Çiftin birbirini ne kadar sevdiğini görmek kolaydı, ikisi de hem birbirlerini hem de yeni doğmuş bebeklerini çok seviyorlardı.

Elindeki iğne oyasını tezgâha bırakmak için ayağa kalkan Marin, "Ah," dedi. "Fiona çok heyecanlı. Anlaşılan Greg dün, ocakta üniversitede bir işe başlayacağına dair bir haber almış."

"Bu harika bir haber! İkisinin de ne kadar mutlu olduklarını hayal edebiliyorum."

Çift, Fiona'nın bebekle birlikte Marin'in evinde yaşamaya devam ederken hemşirelik okulunu Gainesville'de bitirmesine karar vermişti. Greg, Boston'da öğretmenlik yapmaya devam edecekti, bu arada ikisi de Greg'in Gainesville'deki tanıdıklarının işe yaraması ve buraya taşınabilmesi için dua ediyorlardı.

Marin'in hem üvey kızına hem de yeni torununa ne kadar bağlandığını bildiğim için, "Bu durumda Fiona taşınacak mı?" diye sordum.

Marin başını salladı ve başının üstündeki dönenceyi seyrederken mutlu mutlu debelenen Andrea'ya baktı. "Evet,

sanırım öyle ama... bence sorun değil. Evlenmeleri için Fiona'nın mezuniyetine kadar bekleyecekler ama bir arada olmalı ve çocuklarını bir çift olarak büyütmeliler. O günün mutlaka geleceğini biliyorum ve bu iyi bir şey. Ayrıca Fiona, çok fazla şeyin değişmeyeceğini söyledi. Buradan Gainesville bir saatlik mesafede ve Andrea'yı her çarşamba akşamı gece bende kalmak üzere alabileceğimi söyledi, yani haftada bir gün bebek yine bende olacak.”

“Ah, bu iyi haber. Senin adına çok sevindim, Marin ve Worth'le kendinize daha çok özel zaman ayırabilmek de eminim hoşuna gidecektir. Tanrım, Fiona ve bebek, Worth senin yanına taşındığından beri sizinle.”

“Biliyorum ve haklısın. Onların yanımızda olmasını ikimiz de çok seviyoruz ama... evet, artık baş başa kalmamızın zamanı geldi. Ah, hey, kasabaya gelen yeni doktorla tanıştım. Çok hoş biri, yakışıklılığından bahsetmiyorum bile. İş görüşmeniz yarın mı?”

“Evet. İyi gitmesi için dua ediyorum. Bu işe gerçekten ihtiyacım var. Yün dükkânında çalışmayı ne kadar sevsem de hemşireliğe dönmek iyi olacak.” Yün dükkânının kapı çanlarının öttüğünü duydum ve o tarafa geçmek için arkamı döndüm.

“O halde sana yarın için şans dilerim. Bu akşamki örgü grubunda görüşürüz.”

Saat beşte dükkânı kapatmış, Orli'yle yemek yemek için koşarak eve gitmiş ve yediden hemen önce dönmüştüm. Dora çoktan gelmişti ve kahve makinesini hazırlıyordu.

“Bugünkü işler nasıldı? Çok yoğun muydun?”

“Evet, iyi bir öğleden sonraydı ve ah, Doyle Summers uğrayıp örgü sınıfına kaydoldu. Yani kesin üç öğrencimiz var.”

“Mükemmel. Bu kursun erkekler için eğlenceli olacağına eminim.”

Örgücüler gelmeye başlayınca ikimiz de kapıya döndük ve Mallory’nin annesinin benim annemle birlikte geldiğini görünce çok şaşırdım.

Ona sarılmak için yaklaşırken, “Jane,” dedim. “Senin adaya geleceğinden haberim yoktu.”

“Evet, annen beni birkaç günlüğüne davet etti ve benim de biraz boş vaktim vardı, bu yüzden uzun bir hafta sonu için gelirim diye düşündüm.”

Acaba gelmesinin bir nedeni de annemi CC konusunda biraz yatıştırmak mı diye merak etmekten kendimi alamadım.

“Şey, bu harika,” dedim ve anneme de sarıldım. “Bu akşam bize katılmanıza sevindim. Mallory de geliyor mu?”

“Az önce telefonda konuştuk ve evet, yolda.”

Yarım saat içinde on kişi olmuş tıkırdayan şişler eşliğinde sohbet ederken kahve kokusu odayı doldurmuştu.

Berkley, “Ah, sana söyleyecektim, Josie,” dedi. “Saxton sana uğrayıp örgü sınıfına kayıt yaptıracak.”

“Bu harika. O zaman dört kişi oluyoruz.”

Orli için örmekte olduğum yelekten başımı kaldırıp sertçe burnunu çeken Raylene’e baktım. “Bir şey mi oldu?” diye sordum.

“Sadece, örgü örmeyi öğrenmek isteyen erkeklere alışmıyorum. Benim Carl’ımın örgüye ilgi duyduğunu asla göremezsiniz.”

Dora, “Bu hiç de aptalca değil,” dedi. “Chloe bize örgü

konusunda son derece usta olan şu İngiliz adamdan bahsediyordu. Savaştan sonra öğreticiliği ve tasarımcılığıyla örgü dünyasında güçlü bir etkisi olmuş. Yani bence bu, senin zannettiğin kadar rastlanmamış bir şey değil.”

Raylene, “şey... ben sadece, örgü grubumuza katılmalarını umuyorum,” dedi.

İşte bu, diye düşündüm ve Raylene yüzümdeki gülümse-meyi görmesin diye başımı eğip örgüme devam ettim.

Annem, “Aptalca şeylerden bahsetmişken,” dedi. Ne anlatacağını biliyordum ve yüzümdeki tebessüm yok oldu. “Arkadaşım CC’yi tanıyorsunuz ya? Buraya ziyarete geldiğinde hepiniz onunla tanışmıştınız. şey... anlaşılan oğlu olabilecek yaştaki bir adamla birlikte.”

Bunun dedikodu için sağladığı besinin tadını çıkaran Raylene’in, “Yo,” dediğini duydum. “Ciddi olamazsın. Neden böyle bir şey yapsın ki?”

Annem omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Sanırım menopo-z sonrası sendromu gibi bir şey geçiriyor. Onunla Tuscany’ye bir gezi planlıyor ve... bütün masrafları o karşılıyor.”

“Aman Tanrım.” Kendini dramaya kaptıran Raylene öne doğru eğildi. “Kulağa şu şeylerden biriymiş gibi geliyor... ne deniyordu onlara? Jonglr?”

Bu herkesin kahkahayla gülmesine yol açtı ama ben yeterince dinlemiştim.

“Sanırım *jigolo* demek istedin, Raylene ve anne, CC’yi rahat bırak. Onun mutlu olmasına seviniyor olmalıydın.”

“şey, kendisinden faydalanılırken nasıl mutlu olduğunu anlamıyorum.”

“İşin aslı, bu *senin* vereceğin bir karar değil.”

Jane, “Josie haklı,” dedi. “Bunun peşini bırakmalıyız. CC

yetişkin bir kız ve aptal biri değil. Her zaman sorumluluğunu bilen biri olmuştur. Kiminle seyahat edeceğini seçmek ona kalmış.”

Raylene, “Dikkatli olsa iyi eder,” dedi. “Yoksa kendini o panterlerden biri olarak yaftalatacak.”

Flora kahvesini içerken boğazına kaçtı ve kahkahasını bastırmaya çalışırken başını iki yana salladı. “Güzel Tanrım, Raylene. Sanırım *puma** diyecektin.”

“Evet. Her neyse.”

Mallory’ye baktım ve yüzündeki pis sırıtışın benimkiyle aynı olduğundan emindim.

* *Cougar* kelimesi İngilizcede “puma” ve argo olarak da “genç erkek avcısı” anlamına gelir. (ç.n.)

9

Yatağıma şöyle bir göz attım ve lisede birileriyle çıktığım zamanlardakiyle aynı olduğunu fark ettim. Yatak boyunca pantolonlar, elbiseler ve bluzlar fırlatılmıştı. Ayakkabılar her yere saçılmıştı. Derin bir iç geçirdim.

Boy aynasından kendime, “Pasaklı, kendine hâkim ol, Josie,” dedim. “Bu bir *randevu* değil, iş görüşmesi.”

Beyaz, kırpık bir pantolon, su rengi el örgüsü pamuklu bir kazak ve altın rengi sandaletlerin işimi göreceğine karar verdim. Rahat, şık ve uygun.

Yatağımın başucundaki saate baktım ve 11.45 olduğunu gördüm. Doktor Simon Mancini’yle buluşmak üzere şehir merkezine doğru yol alma zamanı gelmişti.

Pickled Pelican’ın dış güvertesine geldiğimde kırklarının ortasındaki bir adamın arka taraftaki bir masada tek başına oturmakta olduğunu gördüm. Bu o olmalıydı. Sinirlerimi kontrol edebilmeyi umarak derin bir nefes bıraktım. *Kahret-*

sin, diye düşündüm. Chloe haklıymış. Gerçekten de Doktor McDreamy gibi görünüyor.

İç geçirerek masasına doğru gittim. “Doktor...” *McDreamy* dememek için kendimi tutmam gerekti. “Mancini? Ben Josie Sullivan.”

“Josie,” dedi, ayağa kalkıp elini uzatırken yüzünü kocaman bir tebessüm kapladı. “Evet, ama lütfen bana Simon de. Otur. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum.”

Benim 1,73 metrelik boyumdan rahat bir on üç santim uzun olan boyunu, uzunca olan ve aralarında gri tellerin bulunduğu koyu renk saçlarını ve inanılmaz yakışıklılığını incelemem nanosaniye sürmüştü. Ah, evet, bu doktor adada oldukça çalkantıya yol açacaktı.

Karşısındaki sandalyeye otururken, “Teşekkürler,” dedim.

“Jonathan benimle senin hakkında iletişim kurduğu için kendimi şanslı sayıyorum. Yeterli bir hemşire bulmak her zaman kolay olmuyor, özellikle böyle küçük bir kasabada.”

“Ben de göz önüne alındığı için şanslı hissediyorum. Klinikte Doktor Clark’la çalışmayı çok seviyordum ve oradaki işimi kaybetmek hiç hoşuma gitmemişti.”

“Selam, Josie. Sipariş vermeye hazır mısınız?”

Başımı kaldırıp garson kıza baktım. “Selam, Brandy. Evet, ben bir burger, patates cipsi ve tatlı çay alacağım, lütfen,” dedim ve bunun bir doktorla yerken en sağlıklı yemek olmadığını fark ettim.

Ama Simon’ın, “Kulağa harika geliyor. Ben de aynısından alacağım,” dediğini duyunca gülümsedim.

Dikkatini yeniden bana çevirerek, “Şey, işini kaybetmene üzüldüm,” dedi. “Ama Jonathan’ın kaybının benim kazançım olmasını umuyorum. O halde hadi, çalışma saatlerini ve maaşını konuşalım.”

Yemeğimiz geldiğinde maaşımın cömertçe olmaktan fazla olacağını, bir saatlik öğle yemeği molasının yanında sabah sekizden akşam beşe kadar çalışmanın gayet adil olduğunu anlamıştım. İşi almam için dua ediyordum.

Şimdi, bir şey daha var,” dedi. “Her iki haftada bir, cumartesi sabahı açık olmayı planlıyorum, hafta içi çalışan hastalarımı bakmak için ama senden çalışmanı isteyeceğim cumartesiler için bir önceki çarşamba sabahları izin kullanabilirsin. Bu senin için uygun mu?”

“Ah, kesinlikle. Bu harika olur.”

Başını sallayıp çayından bir yudum aldı. “İyi. Şimdi sıra çalışmaya ne zaman başlamanı istediğime geldi. Umarım bu sorun olmaz.”

Burgerinden bir ısırık aldı, çiğnedi, yuttu ve peçetesiyle ağzını sildi. Bir doktor olmasına rağmen burgere karşı sağlıklı bir iştahı olduğunu fark edince gülümsememi bastırdım.

“Belki biliyorsundur, tüm binayı tadil ettiriyorum. D Caddesi’ndeki evi satın aldım.”

Başımı sallayıp yemeye devam ettim.

“Üst katta yaşamayı planlıyorum, ofisim de alt katta olacak; yani bu, gayet ideal. Şimdilik orada inşaatçılar çalışıyor ama bana işin tamamen bitmesi için ocak ayının başıyla ortası arasında bir zaman verdiler.”

“Tamam,” dedim.

“Bu senin için sorun olur mu? Henüz eylülün ortasındayız. İşe başlamak için ocağın ortasına kadar bekler misin?”

“Tanrım, bu benim için mükemmel olur. Şu sıralar kasabadaki yün dükkânında çalışıyorum. Bayan Dora’ya yardım ediyorum çünkü Chloe düşüp kolunu kırdı. Ekime kadar işe dönemeyecek ve ben o zamana kadar kalıp onlara yardım etmek istiyorum.”

“Harika.”

“Ayrıca... Kızımın babası Boston’da yaşıyor. Orli, Noel’den birkaç gün sonra on altısına basacak, bu yüzden babası bizi tatilleri geçirip kızımın özel doğum gününü kutlamak için oraya davet etti. Bu iş görüşmesinin sonucunu görmek üzere bu kararı askıya almıştım.”

Sanki düşünüyormuş gibi başını yavaşça salladı. Bir süre sonra, “Anlıyorum,” dedi. “Yani senden tatillerden önce işe başlamanı isteseydim o geziye gitmeyecek miydin?”

Ne söylemem gerektiğinden pek emin değildim. “Şey, hayır. Bekâr bir anne olarak işin benim için önemli olduğunu Orli biliyor. Hayal kırıklığına uğradı, ben de ama... bize bakmak için ben hep çalışmışımdır.”

“Pekâlâ, o zaman, Josie Sullivan... bu işi istiyorsan seni hemşirem olarak işe almaktan memnuniyet duyarım.”

Ağzımdan bir kıkırtı kaçtı ve, “Bu kadar mı?” deyiverdim. “Başkasıyla da görüşme yapmak istemiyor musun?”

Başını geriye atıp güldü. “Evet. Bu kadar. Jonathan senin mükemmel bir hemşire olduğun konusunda tavsiye verdi ama kendim de gördüm ki sen aynı zamanda dürüst ve istekli bir çalışansın. Yani, evet, sen de istiyorsan iş senindir.”

“Ah, Tanrım. Evet. Kesinlikle. Evet, işi çok istiyorum ve teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.” Anlaşılmayacak kadar hızlı konuştuğumu biliyordum ama kendime engel olmuyordum.

Yine güldü ve benimle tokalaşmak için masanın karşılarından elini uzattı. “Güverteye hoş geldin, Josie. Sanırım seninle çalışmaktan zevk duyacağız.”

Brandy yemek tabaklarımızı topladı ve başka bir şey isteyip istemediğimizi sordu.

Simon, “Kahve?” dedi.

Başka işi olup olmadığını bilmeden, “Elbette,” dedim. “Çok iyi olur.”

“Pekâlâ,” dedi. “Bana kendinden bahset. Aslen Cedar Key’den misin? Başka kardeşin var mı? Onlar da burada mı yaşıyor?”

Başımı salladım. “Evet, aslen buralıyım. Tek çocuğum ama ebeveynlerim bu adada yaşıyor. Annem bir yazar ve havaalanına yakın bir evde oturuyorlar.”

“Hadi canım,” diyerek beni gülümsetti. Bu adamı sevmiştim. Bir doktordu ama ayakları yere basıyordu ve onunla konuşmak kolaydı. İçimde yereller arasında çok sevileceğine dair bir his vardı. “Annen bir yazar mı? Ne yazıyor?”

“Aşk romanları,” dedim ve yine, *Hadi canım* deyip ardından kahkaha attığını duydum.

“Vay canına. Daha önce bir aşk romanı yazarıyla tanıştığımı sanmıyorum. Sen de yazıyor musun?”

Başımı iki yana salladım ve şimdi gülme sırası bendeydi. “Ah, hayır. Annem bu konuda hayal kırıklığı yaşıyor ama ben bir yazar değilim. Annemin gazetecilik diploması var ve babamla tanıştıklarında gazeteci olarak çalışıyormuş. Onun izinden gitmemi umuyordu.”

“Ama sen asil bir meslek olan hemşireliği seçtin. Aferin sana. Kulağa oldukça bağımsız bir kadınmışsın gibi geliyor. Tek başına bir çocuk yetiştirmek, yalnız yaşamak, zorunlu hissettiğin değil, hoşlandığın işi yapmak gibi.”

Önümüze kahve bırakan Brandy’ye, “Teşekkürler,” dedim. Simon’a, “Hımm, sanırım böyle diyebilirsin,” dedim. “Aslında annem gereğinden *fazla* bağımsız olduğumu söylediler. Peki, ya sen? Aslen St. Augustine’li misin? Doktor Clark, muayenehanenin orada olduğunu söylemişti.”

Simon kahvesinden bir yudum alıp başını iki yana salladı. “Hayır. Aslen Gainesville’denim. Orada doğup büyüdüm, üniversiteye gittim ve bu yüzden muayenehanemi burada açmak istiyorum. Oldukça büyük bir İtalyan aileden geliyorum; iki kız, iki erkek kardeşim var. Babam İtalyan ama annem İngiliz. Annem Florida Üniversitesi’nde bir yıl transfer öğrencisi olduğunda tanışmışlar. Ben çocukken hafta sonu tatilleri için Cedar Key’e gelirdik. Tekne turu, balık tutmak gibi şeyler yapardık. Burayı her zaman çok sevmişimdir ve bana o eski ve mutlu anıları hatırlatıyor, dolayısıyla fırsat çıkınca neden olmasın, diye düşündüm. Yap gitsin, Simon. Adada yaşa ve orada bir muayenehane aç.”

Başımı salladım. “O halde tebrikler. Anlaşılan sen de seni mutlu eden şeyi yapıyorsun. Tanrım, dört kardeşim olduğunu hayal bile edemiyorum. Birbirinize yakın mısınız? Hâlâ görüşüyor musunuz?”

Simon yine güldü. “Ah, evet. Ebeveynlerim bu konuda ısrarcılar. Aileye çok düşkünler. Bu yüzden en az ayda bir, Gainesville’deki evlerinde akşam yemeği için toplanırız ve sohbet ederiz. Erkek kardeşlerim Tampa’da ve iki kız kardeşim Jacksonville yakınında yaşıyorlar. Dolayısıyla konum olarak akşam yemeği için bizimkilerin evinde toplanmak kolay oluyor.”

Simon konuştuğu anda ondan daha çok hoşlanıyordum. Chloe’nin Gabe’e söylediklerini hatırlayarak, “Pekâlâ,” dedim, “sence Bayan Mancini burada yaşamaktan hoşlanacak mı?”

Hiç tereddüt etmeden, “Ah, Bayan Mancini diye biri yok,” dedi. “Artık yok. Boşanalı on yıldan fazla oldu. O, – bu sefer bir avukatla– yeniden evlendi. Yani artık Stephanie Pope oldu ve Amelia Adası’nda yaşıyor.”

Amelia Adası'nın, doğu sahilinde ve Simon'ın eski muayenehanesinin bulunduğu St. Augustine'e yakın olduğunu biliyordum. Karısıyla boşandıktan sonra on yıl boyunca aynı bölgede kalmasının tuhaf olduğunu düşündüm.

Sanki düşüncelerimi okur gibi, "Lily adında bir kızımız var," dedi. "Onu sık sık görebilmek için ona yakın olmayı istedim... buna ihtiyacım vardı."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Grant Boston'da olduğu için kendimi sık sık kötü hissedirdim ama neyse ki işler Grant ve Orli açısından yolunda gitti. Ara sıra Grant buraya gelir ve Orli de bazı yazlarını orada babası ve babaannesiyle beraber geçirir. Bu sayede Orli'nin hayatına yeterince dahil olmuş hissettiğini düşünüyorum. Bu doğum günü ikisi için bu yüzden bu kadar önemli ve benim de yanlarında olmam gerektiğini düşünüyorlar."

"Ah, buna katılıyorum," dedi Simon. "Evet, sizi aile yapan şartlar ne olursa olsun veya aranızdaki mesafe kaç mil olursa olsun aile çok önemlidir."

"Kızın kaç yaşında?" diye sordum.

"Daha yeni on sekizine girdi."

Ben başka soru sormadan hesap için Brandy'yi çağırdı, ona kredi kartını uzattı ve "Şey, bu öğle yemeği ve iş teklifini kabul etmen beni çok memnun etti, Josie," dedi. "Ofisle ilgili aklıma bir şey takıldığında veya yeni fikir ve öneriye ihtiyaç duyduğumda seni aramamın bir sakıncası olur mu? Buradaki ev tamamlanıncaya kadar St. Augustine'e gidip geliyorum, yani belki adaya tekrar geldiğimde yine buluşuruz."

İçimde, kızıyla ilgili konunun kapandığına dair bir his vardı ama aynı zamanda arkasında yatan başka şeyler de olduğunu hissediyordum.

Gitmek üzere ayağa kalkarken, “Elbette,” dedim. “Ve işi bana teklif ettiğin için bir kez daha teşekkür ederim. Sende hem ev hem ceptelefonumun numarası var; yani ne zaman istersen arayabilirsin.”

Kredi kartı çıktısını imzalamak için başını eğerek, “Harika,” dedi. “İrtibatta olacağım.”

Merdivenlere doğru giderken arkamdan bakan gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

10

Orli beni sımsıkı kucaklarken, “Ah, anne! Seni çok seviyorum,” diye bir çığlık attı. “Sen en iyi annesin. Gerçekten öylesin! Tatiller için Boston’a gidebiliyor muyuz?”

Onun heyecanını paylaşarak, “Evet, gidebiliyoruz,” dedim. “Sadece hemşire olarak iş bulmakla kalmayıp ocağa kadar başlamak zorunda da değilim, bu yüzden gitmekte özgürüz. Şimdi babanı arayıp ona haber vereceğim.”

Odasına yönelirken, “Harika,” dedi. “Laura’yı arayıp ona anlatacağım. Konuştuğunda babama onu çok sevdiğimi söyle.”

Grant’in ceptelefonunu aradığımda hemen açtı.

“Selam, Josie. Ne var ne yok?”

“Her şey çok iyi,” dedim ve devam edip ona yeni işimden ve tatiller için yaptığı daveti kabul edebileceğimizden bahsettim.

“Bu harika bir haber. İşi aldığına çok sevindim ve Noel ve Orli’nin doğum gününü burada geçireceğiniz için kendi adıma da sevindim. Annemin de çok heyecanlanacağından eminim.”

“Oraya uçmamız için aklında belli bir tarih var mı?”

“Bekle, takvimime bakıyorum.” Bir sessizlik oldu, sonra, “Pekâlâ,” dedi, “Noel perşembe günü ve Orli’nin doğum günü de sonraki pazar. Uçuşunuzu 22 Aralık Pazartesi’ye alsam ve otuzunda, salı günü eve dönseniz nasıl olur? Bu sana uyar mı?”

“Uyar. Harika olur.”

“Tamam, ben biletleri ayırtayım. Yakında seni ararım.”

“Orli sana sevgilerini yolladı, Grant. Teşekkür ederim.”

“Sen de ona benim sevgilerimi ilet ve benim için bir zevktir.”

Telefonu kapadığımda yüzümden bir tebessüm geçtiğini hissettim. Grant gerçekten çok özel bir adamdı. Belki on altı yıl önce Orli’ye hamile olduğumu öğrendiğimde Grant’le evlenmemekte hata etmişimdir diye düşündüm ama hayır, bence ilişkimiz yıllar içinde olması gerektiği gibi değişmişti; hem de evlilik sözleşmesi olmadan. Yeni mezun olarak bir hukuk şirketine uyum sağlamaya çalışan Grant için bir aileye bakmak çok zor olurdu. Büyük ihtimalle ben asla bir hemşire olmazdım ve kabul etmeliyim ki özgürlüğüme ve kimseye hesap vermek zorunda olmadan bağımsız yaşamaya çok değer veriyordum.

Telefon çaldığında kendime bir fincan çay yapıp örgüye oturmak üzereydim. Belki detayları bildirmek için Grant arıyordur diye düşündüm, bu yüzden cevap verdiğimde Simon’ın sesini duyunca şaşırdım.

“Selam, nasılsın?” dedim.

“İyiyim ve bu kadar çabuk rahatsız ettiğim için üzgünüm ama St. Augustine’e geri giderken zihnimde milyon tane şey uçuşuyordu. Düşünüyorum da karşılama masasında otura-

cak bir kız bulmalıyım. Bilirsin, resepsiyoncu gibi. Senden randevular verip bunları doğrulatmanı ve genel ofis işinden sorumlu olmanı bekleyemem. Sen hemşirelik görevleriyle epey meşgul olacaksın, bu yüzden belki sen, gerekli donanım-
ma sahip ve ofis işlerine bakacak birini tanıyorsundur.”

Birini düşünmeye çalışarak, “Hımm,” dedim. Ona bunu sormak aklıma bile gelmemişti çünkü çoğunlukla küçük bir ofiste resepsiyon işlerine de hemşire bakardı. “Şey... hemen aklıma gelen biri yok ama bunu bir düşüneyim. Bence bu işi almayı çok isteyecek bir adalı mutlaka vardır. Önümüzdeki hafta beni tekrar ara ve umarım o zamana kadar senin için birini bulmuş olurum.”

“Harika, teşekkür ederim. Ah, bir de, Josie... seninle bugünkü öğlen yemeği ve seni tanımak gerçekten hoşuma gitti.”

Telefonu kapatmadan önce, “Benim de,” dedim.

Fincanıma su doldurdum ve bir poşet bitki çayı ekledim. İçimde, görüşmemizin onun açısından iş görüşmesinden biraz daha fazla bir anlamı olduğuna dair bir his vardı. Yakışıklılığına ve karakterine bakarak bunun belki de kötü bir şey olmayabileceğini fark ettim. *Unut gitsin, Josie*, diye düşündüm. *Ben’le ne olduğu belirsiz bir şeyden daha yeni kurtuldun.*

Yün dükkânı cumartesileri genellikle çok yoğun olurdu, bu yüzden saatime bakıp da çoktan dörde gelmek üzere olduğunu görünce şaşırmadım. Dora saat ikide çıkmıştı ve ben bir saat daha buradaydım, bu yüzden sabah kargoyla gelen yün kolisini açmaya karar verdim.

Kutuyu açınca çok güzel Manos del Uruguay Fino, ekstra ince merinos ve ipek yünler buldum. Renkler göz alıcıydı ve kendilerine yakışan isimlere bayılmışım: Sulu İpek, Siluet ve Antika Dantel. Bir tanesinin adı Kristal Kadeh'ti ve rengi yeşile çalan güzel bir bejdi. Kısa süre önce gördüğüm, Pluma Shawlette adlı bir örneği hatırladım ve örneği araştırıp bu yünü alacağımı anladım. Bir de hemşirelik işine döndüğümde kendime biraz para ayırabileceğimi de biliyordum.

Kapının çan sesini duyunca arkama döndüm ve içeriye Saxton Tate'in girdiğini gördüm.

Etrafına bakınarak, "Selam, Josie," dedi. Dükkânın daha da içine girmekte tereddüt eder gibi görünüyordu.

"Saxton, seni görmek güzel. Berkley bana senin uğrayıp örgü kursuna yazılacağından bahsetmişti."

"Öyle mi? Ben ilk miyim?"

"Hayır, hiç değilsin," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. "Sen dört numara olacaksın."

"Gerçekten mi?"

Güldüm. "Evet, gerçekten. Önce babam başvurdu, ardından Doyle, ayrıca adada kışın kalan biri var, o da kayıt yaptırdı."

"Ah, iyi. İyi," dedi ve yüzündeki ifadenin rahatladığını gördüm. "O halde bana neyin gerekli olduğunu söyle."

"Ders, dört haftalık kurs için kırk dolar. Başlangıçta bizim vereceğimiz artık yünü kullanacaksın ama sonra basit bir atkı öreceksin." Duvara doğru gidip işaret ettim. "Bu yüzden, buradaki yünlerden atkı olarak sevebileceğin herhangi birini seç, ben de ona uygun şiş getireyim."

Birazdan elinde bir çile, mavi tonlarında Berroco bükme yünüyle tezgâha geri geldi.

“Çok hoş,” dedim. “Ayrıca bu yün makinede yıkanabilir, ki bu harika. Tamam, hesabı toplayayım.”

“Ben bu tür örgüyü öğrenebileceğimden emin değilim ama bir deneyeyim dedim. Sanırım beraber örgü örmek Berkley ve benim açımdan eğlenceli olacak.”

Güldüm. “Hey, beraber örgü ören çiftler beraber kalırlar. Yeni bir gizem üstünde çalışıyor musun?”

Saxton aslen İngilizdi ve bir en çok satan gizem yazarıydı. Artık Amerika’da bir yayımcısı vardı ve adadaki herkes onun kitaplarına bayılırdı.

“Şu sıralar tatiller bitinceye kadar mola verdim, bu yüzden örgü kursuna katılmanın iyi olabileceğini düşündüm.”

Ona poşetini uzattım. “Şey, bence hoşlanacaksın, seninle 1 Ekim’de görüşürüz.”

Onun dükkândan çıkışını izlerken Berkley’nin hayatında beraber vakit geçirecek böyle hoş bir adamı bulmakla ne kadar şanslı olduğunu düşündüm ve bu da acaba ben de hayatımda bir erkek ister miydim diye sorgulamama yol açtı. Ben’in kesinlikle o kişi olmadığından emindim. Grant’le ilk tanıştığımız zamanı, beraber nasıl eğlendiğimizi, çılgın sevişmelerimizi ve birbirimizi ne kadar sevdiğimizi düşündüm. Kalıcı türden bir sevgi olmasa bile Grant bana hayatını özel bir insanla paylaştığında çok daha doyurucu olabileceğini öğretmişti.

Bu düşünceleri kafamdan attım ve o günlük dükkânı kapamaya hazırlandım. Tam o sırada işten çıkınca akşam yemeği için Orli’yle beraber annemlerin evinde beklendiğimizi hatırladım. *Ah, harika, diye düşündüm, şimdi de annemin Orli’yle benim Noel’de burada olmayışımızı eleştirmesiyle uğraşmak zorundayım.*

Dudaklarımı keten peçeteyle silerken, “Nefisti, baba,” dedim. Avluda barbekü yaparak yemek yerken bile annem en iyi porselenlerini ve keten peçetelerini kullanırdı.

Babam güldü. “Sadece hamburger ve sosisti ama beğenmene sevindim.”

Annem, Bella Sera Pinot şişesini havaya kaldırarak, “Biraz daha şarap?” diye sordu.

“Evet, lütfen. Bu güzelmış.” Bu açıdan anneme benziyordum. Şarap seçimlerimde aşırı titizdim ve genellikle kırmızı veya kuru beyaz üzüme eğilimliydim. “Jane’in yarına kadar kalamaması yazık olmuş. O varken gelmeyi çok istiyordum.”

“Evet, biliyorum ama kütüphanedeki tesisat sorunuyla ilgili aradılar ve o da müdür olarak geri gidip her şeyin icabına bakıldığından emin olmak istedi, bu yüzden bu sabah gitti.”

Orli, “Evet, onu görmeyi ben de istiyordum, ayrıca güzel bir akşam yemeğini kaçırdı. Patates salatası nefisti, büyükanne,” dedi.

“Teşekkürler, tatlım. Tarifini bir dergiden aldım. Peki, okul nasıl gidiyor bakalım? Yeni bir şeyler var mı?”

Orli masanın karşısından bana bir bakış atarak, “İyi,” dedi. Yeni işim ve seyahatimizle ilgili konuyu yemek bitince benim açmam hakkında anlaşılmaya varmıştık. “Evet, her şey yolunda.”

Cesaretimi toplamaya çalışarak şarabımdan bir yudum aldım. Annemle karşı karşıya gelmekten korkuyordum ve Noel’i onunla geçirmemenin buna yol açacağını biliyordum.

“Şey,” dedim ve peçetemle oynamaya başladım. “Size verecek bazı iyi haberlerim var.”

“Harika,” dedi babam. “Duyalım bakalım.”

“Öncelikle... hemşire olarak iş buldum. Dün Bay Mancini, muayenehanesinde çalışmam için beni tuttu.”

Babam elimi sıkmak için uzanırken, “Bu çok iyi,” dedi. “Aferin sana. Senin adına çok sevindim, Josie.”

“Teşekkürler, baba.” Annemden tarafa baktım ve sımsıkı kapanmış dudaklarını gördüm.

“Yani,” dedi annem. “Sanırım bir hastane işi için çabalamaktan vazgeçtin?”

Bu harika, Josie, demedi. Hiçbir destek kelimesi söylemedi.

“Şey... şu anda hastane kadroları minimumda ve ayrıca, Gainesville’e gidip gelmek için zaman ve para harcamak-tansa bu adada çalışmayı tercih ederim.”

Annem başını salladı. “Hımm, bu doğru. Şey... evet. Elbette ben de senin adına sevindim, Josie. Ne zaman başlıyorsun?”

Şarabımdan bir yudum daha aldım. “En iyi yanı da bu. Simon dedi ki...”

Annem, “Simon mı?” dedi. “İşverenine ilk adıyla mı hitap ediyorsun? Benim zamanımda bu duyulmamış bir şeydi.”

“Anne, sadece altmış sekiz yaşındasın ve evet, benden ona ilk adıyla hitap etmemi istedi. Elbette iş saatlerinde ona Doktor Mancini diyeceğim ama her neyse, binanın tadilatı yüzünden ocağa kadar açılmayı planlamadığını söyledi. Dolayısıyla Chloe geri gelinceye kadar yün dükkânındaki işimi bitirebileceğim ve her şey yoluna girecek.”

“Evet, eminim Dora buna minnettar olacaktır. Şey, iyi. Sen bu işten memnunsan, o halde ben de memnunum.”

Orli'nin sanki, *devam et*, dermiş gibi kaşlarını kaldırıp bana baktığını gördüm.

“Bir de,” dedim, “işe başlama zamanının çok işime yaradığı bir sebep daha var.” Durdum ve annemin yüzündeki beklentili bakışı gördüm. “Birkaç hafta önce Grant aradı. Bildiğiniz gibi bu yıl Orli'nin özel doğum günü var, bu yüzden... ikimizi Noel'i geçirmek ve Orli'nin doğum gününü kutlamak için Boston'a davet etti. Bizim için uçak biletlerini o alacak ve onunla yeni evinde kalabileceğiz.”

Her şeyi ortaya döktükten sonra derin bir nefes aldım ve annemin tepkisini bekledim ama o, boşluğu doldurma işini bir kez daha babama bırakarak sessiz kaldı.”

Babam, “Ah, bu çok iyi bir fikir,” dedi. “Grant büyük cömertlik etmiş, ayrıca tatilde ve doğum gününde ikinizi orada seve seve ağırlayacağını biliyorum.”

Annem hâlâ bir şey söylemiyordu.

“Anne?” dedim. “Bu senin için uygun mu?”

Önce bir yudum şarap aldı, sonra, “Şey... sanırım öyle olmak zorunda,” dedi. “Anlaşılan planlar çoktan yapılmış. Demek... Noel'de burada olmayacaksınız? Demek istediğim, Orli tatilini orada geçirirse bile sen burada bizimle olursun.”

Orli, “Ama büyükanne,” dedi, “ikimiz de Şükran Günü'nde burada olacağız. O tatili seninle geçireceğiz. O günü beraber geçirmekten her zaman ne kadar hoşlandığımızı biliyorsun.”

Annem başını salladı. “Evet... haklısın. Ben sadece Noel'de ikinizin de burada olmayacağı fikrine alışmalıyım.”

Evet, bunu yapacaksın, diye düşündüm ama bu konunun burada kapandığına ikna olmuş değildim.

❧ 11 ❧

Pickled Pelican'daki masanın karşı tarafından eğilen Mallory, "Senin adına çok sevindim, Josie," dedi. "Hem işin hem de Boston gezin için. Anlaşılan işler senin adına iyi bir yöne doğru gidiyor."

"Evet, annem dışında her şey. Bir doktorun muayenehanesinde çalışmam adına pek heyecanlandığını sanmıyorum ve Orli'yle beraber Noel'de burada olmamamız konusunda pek mutlu olmadığından da eminim."

"Ah, şey, alışması gerekecek."

Brandy hesap fişimizi havada sallarken, "Başka bir şey?" diye sordu.

"Ben kahve istiyorum," dedim. "Bugün öğleden sonra izinliyim, dolayısıyla acelem yok."

Mallory, "Bana da," dedi.

Kahvelerimizi almak için içeriye giden Brandy'yi izledim ve garsonluk işinden memnun mudur diye merak ettim. Bana her zaman sıkılmış, sanki başka bir iş yapmak istiyormuş gibi gelirdi.

Geri dönüp kahveleri önümüze koyduğunda, “Brandy,” dedim, “daktilo kullanabilir misin?”

Geniş bir kırmızı tutamı olan koyu renk saçları güneşte parlıyordu, burnundaki ve kaşındaki halkalar bana her zaman Brandy’nin diğerlerine söyleyecek sözü olduğunu hissettirirdi.

“Daktilo kullanmak mı?” diye sordu, soruma şaşırılmış bir halde. “Evet, kullanabilirim. Lisedeyken öğrenmiştim. Neden?”

“Şey, haddimi aşmak istemem ama... kasabaya muayenehane açmaya gelen yeni bir doktor var. Ben onun yanında hemşire olarak çalışacağım ve doktor, sekreterlik yapacak bir kız arıyor.”

“Ah, geçen hafta öğle yemeği yediğin adamdan mı bahsediyorsun? Doktor o muydu?”

“Doğru.”

“Vay canına, çok seksi biri, değil mi? Arkadaşlarım ona Doktor McDreamy diyorlar.”

Güldüm. Kasabadaki yakışıklıları teşhis etme işini çocuklara bırakın.

“Şey... yani... bilmiyorum. Demek istediğim, evet, garsonluğu bırakmayı çok isterim ama bir doktorun ofisinde ne yapacağım? Ben iğne yapmak falan gibi işlerden anlamam.”

Tekrar güldüm. “Ah, hayır. Bu benim işim. Sen telefonlara bakacaksın, randevu vereceksin, gelen hastaları karşılayacaksın vesaire. Ayrıca yapman gereken diğer şeyleri biz sana öğretiriz.”

Masamızdaki boş sandalyeye çöktü. “Gerçekten mi? Şey, iyi, bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Kahretsin, evet. Bir doktorun ofisinde çalışmayı çok isterim. Yani... vay canına, bu sanki profesyonel bir iş, değil mi?”

Yüzümden bir tebessümün geçtiğini hissettim. “Evet, olabilir. Yani sence ilgini çeker mi? Ocaktan önce başlamayacak. Ofis şu an tadilatla, yani ocak senin için uygun olur mu?”

“Elbette. Bu harika olur. Buraya da tebligatta bulunurum ve bayramda tatil bile yapabilirim. Hâlâ kendi evimizde yaşıyorum, dolayısıyla bir-iki hafta kira ödemezsem ebeveynlerimin bunu sorun edeceklerini sanmıyorum.”

“O halde bana telefon numaranı ver de Doktor Mancini’ye seni aratayım. Görüşmek için seninle bir araya gelmeyi isteyecektir.”

“Ah, dedi ve duraksadı. “Şey... tüh... geçen gün onunla tanıştım gibi bir şey. Bu sayılmaz mı?”

“Ah, hayır, korkarım sayılmaz. Onunla resmi olarak görüşmelisin. Çalışma saatlerini, maaşını ve benzeri şeyleri konuşacaksınız. Bu, profesyonel bir iş, unuttun mu?”

“Ah, doğru,” dedi ama yüzündeki ifadede endişe vardı.

“Endişelenme. Görüşmeye gitmeden önce seninle buluşuruz ve bir tür görüşme provası yaparız.”

“Gerçekten mi? Ah, Bayan Josie, bu süper olur. Teşekkürler. Çok teşekkürler. Numaramı yazıp bir dakika içinde getiririm.” Yerinden fırlayıp içeriye seğirtti.

Mallory güldü. “Hımm, o kızın gününü şenlendirdiğini söyleyebilirim. Aslında, bütün bir ayını şenlendirdin.”

Başımı sallayıp gülümsedim. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Brandy geri geldi ve bana üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt verdi.

Kâğıdı çantama attım. “Tamam. Doktor Mancini’ye senin numaranı vereceğim; yani onun aramasını bekleyebilirsin. Görüşme provamız için sence ne zaman bir araya gelebiliriz?”

“Yarın sabah işten izinliyim.”

“Güzel. Saat ikiye kadar yün dükkânına gitmem gerekmiyor. Neden sabahleyin benim evime gelmiyorsun? Mesele saat on gibi?”

“Çok iyi olur,” dedi ve koşarak restorana geri giderken bir an durup arkasına döndü. “Ah, teşekkürler, Bayan Josie.”

Bir gece önce Simon’ı arayıp ona Brandy’den bahsetmiştim. Onunla iş görüşmesi yapmakla oldukça ilgilenmiş ve biz kapattıktan sonra onu aramayı planlamıştı.

Kapının çalındığını duyduğumda tezgâhta soğumakta olan muzlu ekmeği doğruyordum. Saate bir göz atınca ona gelmek üzere olduğunu gördüm. Tam vaktinde gelmek bir çalışanın sahip olacağı iyi bir meziyetti.

Brandy girsin diye kapıyı ardına kadar açarken, “Selam,” dedim. “Mutfağa gel. Kahvem ve muzlu ekmeğim var.”

“Bana öğreticilik yapman çok hoş bir davranış. Daha önce hiç resmi bir görüşme yapmadım. Ayrıca doktor dün gece beni aradı. Cuma günü saat on birde bir görüşmemiz var.”

Ben iki fincanı doldururken Brandy masadaki bir sandalyeye oturdu. Aklıma iki gün sonra Simon’ın kasabaya döneneğini not ederken, “Gerçekten mi? Pelican’daki işe nasıl girdin?” diye sordum.

“Ah, şey, kız kardeşim orada çalışıyordu ama evlenince işi bıraktı; yani sadece patronuna onun yerini benim alacağımı söyledi. Yani, bana işi ve çalışma saatlerini söylemesi için birkaç dakika görüştük ama... o kadardı. Bu görüşme nasıl bir şey olacak?”

Masaya iki tabak içinde muzlu ekmeği koyup ona katıldım.

“Aslında o kadar farklı değil. Doktor Mancini sana çalışma saatlerini ve maaşını anlatacak.” Çok kısa kesimli şortuna ve lekeli tişörtüne baktım. “Ama görüşme için doğru düzgün giyinmelisin.”

Yüzündeki ifadeden beni anlamadığını fark ettim ve Brandy sessiz kaldı.

“Bilirsin,” dedim bir yudum kahve içmek için duraksayarak. “Güzel bir pantolon veya etek ve bir bluz gibi.”

Başını salladı. “Ah. Doğru. Kilise için giydiklerim var.”

“Kesinlikle. Öyle bir şey.” Muzlu ekmekten bir parça koparıp ağzına atarken onu izledim. “Saçının da iyi görüldüğünden emin ol ve fazla makyaj yapma.” Kırmızı tutamlı diken gibi saçlar konusunda pek umutlu değildim ama ağır makyajını hafıfleteceğini umuyordum. Aslında çok hoş bir kızdı ama gözlerinin etrafına çektiği siyah çizgiler onu biraz vahşi gösteriyordu.

Bir elini saçlarının içinden geçirip başını salladı. “Ah... yani kiliseye gittiğim zamanki gibi mi görünüyüm?”

Yine, “Kesinlikle,” dedim. “Profesyonel bir görüntü sergilemek istersin, bu yüzden evet, kiliseye gittiğin zamanki gibi görün.” Görüşme provamızın iyi gitmekte olduğunu hissederek kahvemden bir yudum daha aldım.

“Tamam... ama... çalışmaya başladığımda da öyle görünmem gerekmiyor, değil mi?”

Belki de zannettiğim kadar iyi gitmiyordu. Boğazımı temizleyip, “Şey, bu da Doktor Mancini’ye sorman gereken sorulardan biri olacak,” dedim. “Görüşmeye gitmeden önce sormak istediklerini not et ve bunu yanında götür. Ona giyim tarzını, çalışırken ne giymeni beklediğini sor.”

“Ah, üniforma gibi mi?”

Güldüm. “Senden üniforma giymen beklenmez ama ofiste şortla ve askılı bluzla çalışmanı istemeyebilir ya da... onun iş kıyafeti konusunda ne düşündüğünü bilmiyorum ama aklında olsun, etek, kırpık pantolon veya kumaş pantolon, üzerine de hoş bir bluz her zaman gayet uygundur ama bu, onunla konuşman gereken bir konu.”

Brandy anlayışla başını salladı. “Tamam. Anladım.”

Gülümsedim. “Eminim sana daktiloyu ne kadar iyi kullanabildiğini, form doldurma sisteminden anlayıp anlamadığını falan soracaktır ama senden bir resepsiyoncunun görevlerini hemen kavraman kesinlikle beklenemez. Senin bu türden ilk işin olacağını biliyor, bu yüzden eminim, işlerin nasıl yapılmasını istediğini açıklayacaktır. Hadi şimdi biraz rol provası yapalım,” dedim ve yüzündeki aklı karışmış ifadeyi gördüm. “Bilirsin... mış gibi yapacağız. Ben ofise gelen bir müşteri olacağım. Bir hastaya ilk söyleyeceğin şey ne olurdu?”

Brandy’nin omuzlarını geriye attığını ve sandalyede dikleştiğini gördüm. “Merhaba?”

Gülerek başımı salladım. “Evet, merhaba iyi ama insanlar adlarıyla hitap edilmek isterler, bu yüzden, ‘Merhaba, Bayan Chloe,’ gibi bir şey çok daha iyi olur.”

“Ah, Bayan Chloe kırık kolunu göstermek için oraya mı gelecek?”

Belki bu, düşündüğüm kadar kolay olmayacaktı. “Ben Chloe’nin adını sadece bir örnek olarak kullanıyorum.”

“Ah... anladım.”

“Tamam, merhaba dedin. Şimdi?” diye sordum ve yüzünde yeni bir şaşkınlık ifadesi gördüm. “Belki biraz havadan sudan sohbet edersin. İnsanlar doktorla görüşmeye geldiklerinde biraz gergin olurlar. Oradadırlar çünkü kendilerini iyi

hissetmiyorlardır, dolayısıyla onları biraz rahatlatmak hoş bir harekettir.”

“Tamam. Doğru. Acaba... ee... bir parça kâğıt ve kalem var mı? Belki tüm bunları yazmam gereklidir.”

Kötü fikir değildi. Ayağa kalkıp tezgâhın çekmecesini kurcaladım ve ona küçük bir not defteri ve tükenmezkalem verdim, sonra bazı notlar almasını bekledim.

Sonra yüzünde beklentili bir ifadeyle başını kaldırıp bana baktı. “Tamamdır. Peki, sonra?”

“Şey, sıra asıl randevu saatini görmek için ajandayı kontrol etmeye geldi. Hastalar bazen geç veya erken gelirler. Doktorun ajandayı takip edip etmediğini belirlemelisin ve eğer gerideyse hastaya bunu bildirmelisin. Örneğin hastaya Doktor Mancini’nin on dakikalık bir gecikmesi olduğunu söylersin. Bu, hastaya saygıyı gösterir. Eğer on dakikadan daha uzun sürecekse hasta, ofiste beklemektense postaneye falan gidip gelmek isteyebilir.”

Brandy söylediklerimi yazdı ve başını kaldırıp bana baktı. “Doğru. Bu çok mantıklı.”

“Ve eğer doktor ajandaya uygun ilerliyorsa sadece, ‘Lütfen oturun,’ dersin.”

Yine söylediğimi not etti.

“Başka?” diye sordu.

“Şey, telefona sen bakacaksın ve telefonda konuşma tarzı da önemlidir. Restoranda telefonu nasıl açıyorsun?”

“Ben... ee... sadece Pickled Pelican diyorum.”

Başımı salladım. “Bu bir restoran için gayet uygun ama bir doktorun ofisinde biraz daha profesyonel olmalısın. Yani, ‘Günaydın, Doktor Mancini’nin ofisi, ben Brandy. Size nasıl yardımcı olabilirim?’ desen daha iyi olur.”

Nefesini bırakıp kıkırdadı. “Vay canına! Bir ağız dolusu laf, değil mi?”

Gülümseyip başımı salladım ama yine söylediğim her şeyi not ettiğini gördüm.

Birkaç dakika sonra, “Tamam,” dedi. “Yazdım.”

“Şey, sanırım senden beklenenlerin geri kalanı gerçekten çalışmaya başladığında açıklanacaktır. Eminim Doktor Mancini’nin hasta kayıtlarıyla ilgilenmeni istediği belli bir yöntem vardır, randevuları ne kadar sıklıkla vereceğin, acil bir durum gelirse ne yapacağın gibi.”

Yüzünden büyük bir tebessümün geçtiğini gördüm. “Umarım bu işi alırım. Kulağa çok... *yetişkin* işi gibi geliyor. Sanırım böyle bir iş sahibi olmak hoşuma gider.”

“Ayrıca çok başarılı olacağını da düşünüyorum. Dostane bir karakterin var ve hastalarla ilgilenirken bu önemli bir özelliktir. Hem sen insanlarla çalışmaya alışkınsın, ki bu her zaman kolay değildir.”

Brandy güldü. “Tanrım! Bunu çok iyi bilirim.”

Brandy gittiğinde ona anlatmaya çalıştığım her şeyi içine sindirdiği izlenimine kapıldım. Onun işe alınması konusunda çok umutluydum ve onun adına mutluydum. Kendim için de mutluydum çünkü o, beraber çalışması çok zevkli biri olacaktı.

Biraz çamaşır işine kalkışırken iki gün içinde Simon’ın Cedar Key’e geleceğini hatırladım ve yüzümden bir tebessümün geçtiğini hissettim.

12

Bir sonraki haftaya kadar, Brandy'yle iş görüşmesinin iyi gittiğini ve işe alındığını bilmeme rağmen Simon'dan hiç haber almamıştım. Benimle bu haberi heyecan içinde paylaşan Brandy'ydi, Simon değil.

Aman, kime ne, diye düşündüm. Ben sadece iş ilişkisi dahilinde onun hemşiresi olacaktım, dolayısıyla benimle haberleşmek gibi bir zorunluluğu elbette ki yoktu.

Telefonum çaldığında ilk erkekler örgü kursu için yün dükkânına gitmek üzere makyajımı yapıyordum.

Cevaplayınca arayanın Simon olduğunu gördüm ve tüm o *kimin umurunda* düşüncesi yok oldu.

“Josie, ne zamandır seni aramak istiyordum, bu kadar zaman aldığı için özür dilerim. Kızım ile ilgili bir durum ortaya çıktı ve geçen cuma Cedar Key'den ayrıldığımdan beri çok meşgulüm.”

“Ah. Sorun değil,” dedim.

“Eminim Brandy sana resepsiyoncu olarak onu işe aldığı mı söylemiştir?”

Gülümsedim. “Evet, söyledi. Yeni işini epey sabırsızlıkla bekliyor.”

Hattın diğer ucundan Simon’ın gülüşü geldi. “Çok ilginç bir karakter ama bence bir doktorun ofisi için tam da gereken kişi. Aşırı stres olmayan biri. Yerli halkı tanıyor ve bence hem yeterli hem de beraber çalışması kolay biri olacak, bu yüzden onu önerdiğin için sana teşekkür etmek istiyorum.”

“Kesinlikle katılıyorum, ayrıca benim için zevkti.”

“Bir de geçen cuma ben buradayken yeniden görüşmeyi önerdiğimi biliyorum ama Brandy’yle görüşür görüşmez ayrılmam gerekti.”

“Ah... hayır... sorun değil. Seni anlıyorum.”

“Teşekkürler ama seni yemeğe çıkarmak isterim. Bu akşam boş musun? Sana fazla zaman bırakmadığımın farkındayım ama sormam gerektiğini düşündüm.”

Kalbimin düştüğünü hissettim. Kahretsin. “Ah, maalesef değilim. Yaklaşık bir saat sonra ilk örgü dersim var.”

“Neyse, cuma sabahına kadar buradayım. Yarın akşam boş olacak mısın?”

Normalde perşembe akşamları örgü grubuna katılırdım ama bir bakalım... Doktor McDreamy mi, örgü grubu mu? “Aslında evet, boşum.”

“Harika. Saat yedide Island Room’da yer ayırıtsam nasıl olur? Bu sana uygun mu?”

Olmam gerekenden çok daha heyecanlı olduğumu fark ederek, “Uygun,” dedim.

Yine, “Harika,” dedi. “O halde saat yedide orada buluşalım mı?”

“İyi olur,” dedikten sonra telefonu kapattım.

Seni şapşal, diye düşündüm. Onunla restoranda buluşacağım. Bu gerçek bir randevu oluşturmaz, değil mi?

Masa boyunca yüzlerinde endişeli bir ifadeyle oturan dört adama baktım.

Öne doğru eğilip, “Tamam,” dedim. “Örgünün ilk kuralı. Rahatlayın. Eğlenin. Gergin olmanıza gerek yok.”

Aynı anda dört iç geçirme duydum, babam da bana gülümseyip göz kırptı.

“Size ilk olarak ilmek atmayı öğreteceğim. Bunu yapmanın birçok yöntemi var ve zaman geçtikçe diğer yöntemleri de öğreneceksiniz ama bence başlangıç için en kolayı uzun kuyruk ilmeği.” Devam edip yünün ve şişlerin nasıl tutulacağını gösterdim ve yavaşça ilmek atmaya başladım. “Şimdi, acele etmeyin, buna gerek yok ve bu gece sadece bunu bile öğrenseniz iyidir.”

Doyle, Saxton, Gabe ve babam yün ve şişlerle boğuşurlarken onları izledim.

Doyle, “Böyle mi?” diye sordu. “Doğru yapıyor muyum?”

Ayağa kalkıp arkasında durdum ve yaptığı işi kontrol ettim. “Doğru yapıyorsun,” dedim. “Aferin sana.” Diğerlerinin de omuzlarının üstünden baktım ve içlerinde biraz sarsak görünen tek kişi babamdı. Parmaklarına biraz daha iyi bir pozisyon vermek için ona doğru eğildim. “Böyle tutmaya çalış.”

Birkaç dakika sonra babam başını salladı. “Çok daha iyi. Teşekkürler, Josie.”

Birkaç dakika daha geçtiğinde dört erkeğin de işi kavradığını görmek kolaydı.

“Tamam,” dedim. “Şimdi sizden bu kısmı bir kenara kaldırıp baştan başlamanızı istiyorum. Bu sefer otuz ilmek atın, ne çok sıkı ne de çok gevşek olsun.”

Ben de kendi örneğimle aynısını yapıp bir yandan onlara baktım.

Bitirdiklerinde yaptıkları işleri kontrol ettim. “Mükemmel,” dedim. “Sizler birer örgücü olarak doğmuşsunuz, çocuklar. Şimdi size ilmek örmenin nasıl yapıldığını göstereceğim.”

Bir kez daha, doğru açıdan görebilsinler diye onlara arkam dönük oturup örgümü biraz yana doğru tutarak nasıl örüldüğünü gösterdim. Bir yandan açıklama yaparken bir yandan sağdaki şişimi yavaşça ilmeğe soktum. Tam turumu tamamlayıp arkama döndüm.

“Sorusu olan?” Dört adam da hayır deyince, “Tamam,” dedim. “Şimdi siz deneyin. Ben doğru yaptığınızdan emin olmak için arkada dolaşacağım.”

Yavaştlılar, biraz sarsaktılar ama vallahi de ilmekleri örüyorlardı.

Bir noktada Saxton’ın ipi dolaştı, Doyle da bir ilmeği kaçırdı ama onlara yardım ettim ve örmeye devam ettiler.

Babam, “Yani, böyle örmeye devam edersem bir atkı yapabilir miyim?” diye sordu.

“Yapabilirsin ve bu da haraşo örgü olur. Sadece her sırayı öfersin. O halde hadi birkaç sıra daha örelim de sonra size nasıl ters ilmek örüleceğini göstereyim.”

Her biri ağır ağır çalışırken oda büyük bir sessizliğe gömüldü. Birkaç dakika sonra, “Bu arada konuşabiliriz, biliyorsunuz,” dedim. “Örgü grup halinde yapılırken sessizce vakit geçirmek zorunda değilsiniz.” Hepsi güldü ve biraz daha rahatladıklarını gördüm. “Dantelli veya burgulu bir örnek yapıyorsanız odaklanmanız gerekir ama düz ve ters örgüde sohbet edebilirsiniz.”

Babam, Gabe’le konuşmaya başladı, ona kışı Cedar Key’de geçirmekle ilgili sorular sordu. “Adayı şimdiye kadar nasıl buldun?”

“Çok sevdim,” dedi Gabe. “Sessiz ve manzara da güzel. El değmemiş yaşamın epeyce tadını çıkarıyorum.”

Doyle, “Balık tutar mısın?” diye sordu.

“Evet ama son birkaç yıldır buna fırsatım olmadı.”

Doyle ona, “Şey, o halde bizimle gelmelisin,” dedi. “Benim bir teknem var ve biz üçümüz en az haftada bir kez denize açılmaya çalışıyoruz. İstersen bize katılabilirsin.”

“Bu çok iyi olur. Teşekkürler.”

Güncel olaylardan, spordan, kitaplardan, teknecilikten ve balık tutmaktan bahsederken sohbet gitti geldi. Erkek muhabbetini dinlerken gülümsedim. Örgü grubunda toplanıp sohbet eden kadınlardan hiç farklı değildi. Konular aynı olmayabilirdi ama sonuç aynıydı. Bağlayıcı. Diğer insanlarla bağ kurucu. Sosyalleştirici.

Dört erkeğin de birkaç sıra boyunca ördüklerini gördüm. “Tamam,” dedim. “Ters örgü öğrenmeye hazır mıyız?”

Her kafadan çıkan evet cevabını duyunca devam edip onlara ters örgüyü gösterdim. Sağ şişi soldaki ilmeğin hemen önüne sokarak örmeyi öğrendikleri düz örgüden sonra tam tersini yaptıkları bu örgü biraz daha zor gelmişti. Her birine tek tek yardım ettim ve Gabe hariç bu ilmeğin hepsini biraz yavaşlattığını ve biraz da sakarlık yarattığını gördüm.

“Sadece üzerinde biraz çalışmak gerekiyor,” diye açıkladım. “Bir süre boyunca ters ördükten sonra neredeyse düz örgü kadar kolay gelecektir. Ama bu akşamki asıl olan şey, düz ve ters örgü arasındaki farkı öğrenmeniz.”

Doyle’un, “Bunu düz örgü kadar seveceğimi sanmıyorum,” dediğini duyunca güldüm.

“Kendini kötü hissetme,” dedim. “Örgücülerin çoğu önce düz, sonra ters örgüyü tercih ederler, yani yalnız değilsin ama atkı örmeye başladığınızda göreceğiniz gibi bu da gerekli birilmek.”

Saati kontrol ettim ve bir saattir çalışmakta olduğumuzu, geriye sadece yarım saatin kaldığını görünce şaşırdım.

Ayağa kalkıp tezgâh bölümüne gittim. “Siz çalışmaya devam edin. Kahvemiz hazır ve yanımda bu sabah yaptığım yabanmersinli ekmek var. Örgü gecelerimizi her zaman atıştırmalıkla bitiririz ve sanırım siz de bundan hoşlanacaksınız.”

Ekmeği doğramaya başladım ve Gabe’in, “Haftaya kahvenin yanında yemek için seve seve bir şeyler getiririm,” dediğini duydum. “Çok iyi pound kek yaparım.”

Babamın ona, “Ah, demek sen de bir şefsin, ha?” diyerek takıldığını duydum.

“Şey, ben boşanalı yıllar oldu, yani ya açlıktan ölecektim ya da yemek yapmayı öğrenecektim,” dedi ve diğerlerini de güldürdü.

Ekmeğin tabağını masaya koyarken, “Bu harika olur, Gabe,” dedim. “Teşekkürler. Sizler artık istediğiniz zaman örmeyi bırakabilirsiniz. İlk ders için hepinizin çok iyi iş çıkardığınızı söylemeliyim. Hafta boyunca bu parça üstünde çalışmaya devam edin, ki gelecek hafta bunu nasıl geliştireceğinizi öğretebileyim. Pek çok örnek, fazladan bir ilmek eklemeyi gerektirir. Kendinize kahve ve ekmek alın,” dedim ve kapı açılıp içeriye Chloe girerken başımı kaldırıp ona baktım.

“Ah, affedersiniz,” dedi. “Ders hâlâ devam ediyor mu? Sadece uğrayıp merhaba demek istemiştım.”

Gözlerinin doğrudan Gabe'e yöneldiğini görüp gülümse-
dim. "Hayır, bitirmek üzereyiz ve kahveyle yabanmersinli
ekmek için tam zamanında geldin. Gel, katıl bize."

Gabe'in yanındaki boş sandalyeyi kaparak teşekkürler,"
dedi.

Erkekler merhaba dediler ama Gabe, "Seni tekrar gör-
mek güzel," dedi. "Kolun nasıl gidiyor?"

"Örgüme büyük bir ket vuruyor ama rahatsızlık yok."

Ayağa kalkarak, "Daha çok seni kızdırıyor, ha?" diye
sordu. "Sana biraz kahve getirebilir miyim?"

"Bu çok iyi olur. Teşekkürler."

Öylece oturup aralarındaki iletişimi seyrettim. Bana ap-
tal diyebilirsiniz ama aralarında bir çekim gördüğümünden ol-
dukça emindim.

"Peki, ders iyi gitti mi?" diye sordu Chloe.

"İyiymiş," dedim. "Sanırım aramızda doğuştan örgücüler
var. İlmek atmada, düz ve ters örgüde gayet başarılıydılar."

"Harika. Kim bilir, belki grupta potansiyel bir usta örgü-
cü vardır."

Gabe, Chloe'nin önüne bir fincan kahve koyarak yerine
oturdu. "Evet, Philly'den buraya uçarken birinci sınıf bö-
lümde örgü ören bir adamı fark ettim. Onunla sohbet ettim
ve kızına göz alıcı bir dantel şal örüyordu. Bana neredeyse
on yıldır örgü ördüğünü ve görülmedik çorap tasarımlarıyla
ilgili birkaç kitap yazdığını söyledi."

Chloe başıyla onayladı. "Ah, doğru. Her gün daha çok er-
kek örgü öğrenmekle kalmıyor, çok da yaratıcılar. Hey, örgü
de aynı müzik ve yazarlık gibi bir sanattır. Bazıları bunu sa-
dece hobi ya da vakit geçirmek için yapar ama günümüzde
harika erkek tasarımcılar var. Örgünün sadece kadınlar için
olduğunu söylemek korkunç bir basmakalıp."

“Duy, duy,” dedi babam, üzerinde çalıştığı parçayı havaya kaldırarak. “Yıllar önceki, ‘Erkek adam kiş yemez,’ sözünü hatırlıyor musun? Bu tam bir saçmalıktı. Sanki gerçek erkekler kiş gibi bir şey değil de biftek, et suyu gibi doyurucu şeyler yemeyi tercih edermiş gibi. Bu her zaman doğru değildir ve insanlar basmakalıp şeylere bel bağlamalıdır.”

“Örgüye bu yüzden mi başladın, baba? Bu atasözünü çürütmek için mi?”

Babam güldü. “Pek değil ama madem bundan bahsettin, biraz asi olmak zarar vermez.”

Doyle, “Sana kesinlikle katılmakla birlikte, Joe, sohbete biraz testosteron ekleyelim,” dedi. “Cuma günü kimler balığa gidiyor?”

Erkekler yün dükkânının arabalık kısmından ayrıldıklarında cuma günü için tekneyle açılıp balık tutma planları yapılmıştı.

Chloe bana masayı temizlememde yardım ederken ve ben fincanlarla tabakları yıkamaya başladığımda, “Çok iyi gitti gibi,” dedi.

“Sanırım öyle. Bu ders fikrini ortaya attığım ve öğretme işini kabul ettiğim için memnunum. Bence eğlenceli olacak. Pekâlâ... sen ve Gabe arasında neler oluyor?”

Masada kalan son fincanı almak için arkasını döndü. “Ben ve Gabe mi? Hiçbir şey. Onu tanımıyorum bile.”

“Haklısın,” dedim ve yüzümden bir tebessümün geçtiğini hissettim. “Ama eline bu fırsatın geçeceğine her şeye bahse girerim.”

13

Orli okula gitmek üzere evden yeni çıkmıştı, ben de tadını çıkara çıkara ilk kahvemi içiyordum, ki çalan telefona cevap verdim ve annemin, “Bu doğru mu? Ben gerçekten New York’tan bir kız bulup onu hamile mi bıraktı?” diyen sesini duydum.

Ağzımdan bir inilti kaçtı. Annemin drama kraliçesi ses tonunu duymak benim yavaşça uyanma düşüncem değildi.

“Bunu nasıl öğrendin?” diye sordum.

“Nasıl öğrendiğim ne fark eder? Bu doğru mu?”

“Evet, doğru.”

“Peki, bunu bana söylemek aklına hiç gelmedi mi?” Sesindeki öfkeyi duyabiliyordum.

“Neden? Senin değiştirebileceğin bir şey değildi, hem ayrıca hiç umurumda değil.”

Hattın diğer ucunda kızgınlıkla iç geçirdiğini duydum.

“Umurunda değil mi? Onunla iki yıldır çıkıyorsun ve umursamıyor musun?”

“Anne, bak. Ben’le aramızdakinin ne olduğundan hâlâ

emin değilim. En iyi ihtimalle, hiçbir yere varmayan bir uzun mesafe ilişkisiydi. Başta ondan yeterince hoşlanmıştım ama... ona karşı hiç... cinsel bir kimyam olmadı. Ayrıca arada bin milden fazla mesafe varken bir ilişkiye kalkışmak epey zor.”

“Hımm. Belli ki her kimi hamile bıraktıysa onunla biraz cinsel kimya bulmuş. Yani... tüm bunlar senin için sorun değil mi?”

“Evet, bu konuda son derece rahatım.” Başta hissettiğim reddedilmişlik sancısı, ondan haberi aldıktan sonraki bir-iki gün içinde kaybolmuştu. “Ve önümüzdeki hafta Bay Al’ın anma törenine katılmayı hâlâ planlıyorum.”

“Bu biraz tuhaf kaçmaz mı?”

“Hiç de değil. Kendime yol açıp konuşmak üzere Ben’in yanına gitmeyeceğim. Kiliseye gideceğim ve sonrasındaki yemekli toplantıya katılmayacağım. Çok büyük bir şey değil.”

Annem, “Tamam,” dedi ve sesindeki tereddütü duyduym. “şey, şahsen ben birbirinize uyduğunuzu hiç düşünmemiştim; yani belki bu herkes için en iyisidir.”

İçimde annemin, benim için en uygun erkeğin muhtemelen Grant olduğunu düşündüğüne dair bir his vardı.

“Baban rg dersinin çok iyi gittiğini söyledi. Bayağı hoşuna gitmiş gibi görünüyor.”

“Bence de yle. İyİ bir erkekler grubu oluşturdular ve çok eğlenceliydi. Sanırım hepsi de temel ilmekler konusunu çabucak kavradı.”

“Bu akşam yemek için biraz köfte ve yanında da makarna yapacağım. Sen ve Orli gelebilir misiniz?”

Kahretsin. Anneme Simon’la çıkacağım yemekten bahsetmeyi gerçekten istemiyordum. “şey... eminim Orli gelebilir ama... benim başka bir planım var.”

“Ah, öyle mi? Akşam yemeği için mi? Kiminle yiyorsun?”

“Simon. Doktor Mancini.” Bunun gibi anlarda ailenle aynı kasabada yaşamaktansa dünyanın herhangi bir yerinde yaşamanın daha iyi olduğunu düşünürdüm.

“Ah!” Bir an duraksadı. “Yani onunla randevun mu var?”

“Bu bir *randevu* değil, anne.” Sesimde öfke tonunun yükseldiğini duydum. “Ona yeni resepsiyoncusu olsun diye Brandy’yi önerdim. Onunla görüşüp işe aldı. Yani sadece bana teşekkür etmek istiyor ve saat yedide onunla Island Room’da buluşacağım.”

Sadece, “Ah, anlıyorum,” dedi.

“Şimdi gitmeliyim ama yemeğe davet ettiğini Orli’ye söylerim.”

Başka soru sormasına fırsat vermeden telefonu kapattım ve kahve fincanımı alıp avluya çıktım.

Şezlonga oturup harika adaya geçen hafta gelen sonbahar havasının tadını çıkardım. Nemlilik büyük oranda azalmıştı, akşamlar ve sabahlar daha serindi. Florida’nın bu zamanına bayılırdım. Zihnimi serbest bıraktım ve kendimi akşam yemeği için ne giyeceğimi düşünürken buldum. Elbette güzel görünmek istiyordum ama aşırı abiye olmak istemiyordum. Brandy’ye verdiğim nasihatı düşünüp belki de askılı bir elbise, bir hırka ve düz ayakkabıların iyi olabileceğini düşündüm. Saat ikide işten eve dönmüş olacaktım; yani bunu düşünmek için yeterince zamanım vardı.

Telefon, düşüncelerimi bölerek yine çaldı.

Grant, “Seni uyandırmadım, değil mi?” diye sordu.

“Hiç de değil. Kahvemini tadını çıkarıyordum. Ne var ne yok?”

“Sen ve Orli için biletlerin ayrıldığını bilmeni istedim.

Delta’da birinci sınıf. Gainesville’den Atlanta’ya, oradan da Boston’a. Konuştuğumuz gibi ayın yirmi ikisi, pazartesi günü yola çıkıyorsunuz, otuz birinde dönüyorsunuz. Tüm detayları sana e-postayla gönderirim ve sen de bir gün öncesinden uçuş kartlarının çıktılarını alabilirsin, tamam mı?”

“Bu harika ama Grant, birinci sınıftan yer ayırtmak zorunda değildin. Gerçekten.”

Hattın diğer ucundan güldüğünü duydum. “Buna *mecbur* olmadığını biliyorum. İstedğim için yaptım. Hey, iki kızım da en iyisini hak ediyor, değil mi?”

On altı yıldan sonra bile aramızda evlilik sertifikası olmasa da beni hâlâ kendi *kız arkadaşı* olarak görüyor ve gülümsememe yol açıyordu.

“Şey, çok nazıksın ve Orli sevinçten havaya uçacak. Bu seyahati gerçekten de sabırsızlıkla bekliyorum. Peki, yeni evin nasıl? Anladığım kadarıyla orayı sevmişsin? Henüz bir hayalete rastlamadın mı?”

Grant’in yine güldüğünü duydum. “Henüz değil. Burada yaşamayı çok seviyorum ve binada çok hoş komşularım var. Buraya geldiğinde hepsiyle tanışacaksın. Sanırım birinden özellikle çok hoşlanacaksın.”

“Nedenmiş o?”

“Şey, Estelle Fletcher çok eğlenceli bir kadın. Benimkinin karşısındaki dairede yaşayan yaşlı bir kadın. Kocasını geçen yıl ölmüş ama kadın epey bağımsız biri, enerjikliğinden bahsetmiyorum bile. Ayrıca da bir medyum.”

Şimdi gülme sırası bendeydi. “Hayır! Cidden mi? Medyum olduğunu mu düşünüyor?”

“Ah, güven bana. Öyle olduğunu *düşünmüyor*. Kendisinde Tanrı vergisi olduğunu söylüyor ve bu konuda son derece ciddi.”

Şu an Grant'in yaşadığı bina eski ve tarihi Danvers Devlet Hastanesi'nin bir bölümüydü. Kasabaya yukarıdan bakan bir tepenin üstüne kurulu olan bina 1990'larda kapılarını kapatmış ve sonraki yıllar içinde tamir görmediği için kötüleşmiş ve hakkında, içinde hayaletlerle ruhların yaşadığına dair dedikodular çıkmıştı. Bir imarcı araziye satın alıp binayı lüks evler kompleksine çevirmişti.

"Hımm," dedim. "İlginç. Bir ziyaretim sırasında annenin arabayla beni oradan geçirdiğini ve hastalar ve bina hakkında epey ilginç hikâyeler anlattığını hatırlıyorum. Kulağa korkunç bir yermiş gibi geliyordu. O gotik binayı görmek bile tüylerimi ürpertmişti. Bana fotoğraflarını yolladığında aynı yerden bahsettiğine inanmamıştım. Belki şu Estelle sadece binanın ardında yatan dramaya kendini fazla kaptırmıştır."

Grant'in kıkırdadığını duydum. "Evet, olabilir. Dinle, hemen gitmem gerekiyor. Mahkemem var. Sana uçuş bilgilerini e-postayla yollarım. Orli'ye bu akşam beni aramasını söyler misin?"

"Söylerim," dedim ve telefonu kapattım. Estelle ve Danvers Devlet Hastanesi'ni düşünürken gülümsedim. Hepsinin zırva olduğunu düşünüyordum ama Berkley Whitmore gibi birinin böyle bir şeyi yalayıp yutacağını biliyordum. Kendisi aslen Danvers yakınındaki Salem'dendi; yani kuşkusuz bu yer hakkında çok fazla bilgisi vardı.

Yün dükkânında çabucak bir sandviç yedim, arkamdan kapıyı kilitledim ve yolun aşağısındaki çikolata dükkânına yöneldim.

İçeriye girerken Berkley bana, "Selam," dedi. "Çikolata stoğunu yenilemek için mi geldin?"

“Aynen. Geçen gün Orli bana biraz daha Cedar Key istirdiyelerinden ve biraz da şekerleme almamız gerektiğini hatırlattı. Yani her birinden yarımşar kilo alacağım. Çikolatasız kalmamıza izin veremem. İşlerin nasıl gidiyor?”

Berkley camekân sergiye eğilmeden önce ellerine plastik eldiven geçirirken, “Harika,” dedi. “Ah, Saxton dün geceki ilk örgü dersinden epey memnun kalmış galiba. Tanrım, gece yarısına kadar oturdu ve örgü numunesi üzerinde çalıştı.”

Güldüm. “Bu harika. Evet, bence de çok iyi gitti ve hepsinin çabucak öğrendiğini görmek beni şaşırttı.”

“Kasabaya gelen şu yeni adam neyin nesi? Gabe Brunell.”

“Kışı geçirmek için burada ve o da örgü dersine katılıyor. Neden?”

Berkley kutuya çikolata doldurmaya devam etti ve başını kaldırıp bana bir bakış attı. “Şey, Saxton’ın anlattığına göre Chloe tam bitirdiğiniz ve kahve içmek üzere olduğunuz sırada gelmiş ve Gabe’in yanına oturmuş. Saxton gittiğinde hâlâ sohbet ediyorlarmış.”

“Evet, Chloe kabul etmese de sanırım ondan etkilendi. Adam oldukça hoş birine benziyor. Philly’den, emekli öğretmen, boşanmış. İkisi iyi anlaşıyorlar gibi, yani kim bilir.”

“Bence yeniden bir erkek arkadaş bulması iyi olur. Bir süreliğine Cameron vardı ama ilişkileri bir yere varmazdı.”

Başımı salladım. “Ah, hey. Sana Danvers Devlet Hastanesi’ni sormak istiyordum. Salem’de yaşadığın zamanlardan orayı hatırlıyor musun?”

Berkley kutuya çikolata doldurmayı bırakıp doğruldu. “Ah, evet. Neden öyle dehşet verici bir yerle ilgili bilgi almak istiyorsun?”

“Orası Grant’in yeni ev aldığı yer.”

“Ah. Gerçekten mi?” Yeniden eğilip çikolatalara uzanmaya başladı.

“Bir imarcı eski binadan kalanları alıp orayı lüks bir yaşam ünitesine çevirmiş.”

Başını sallayıp iki kutuyu da kendi altın renkli mührüyle kapattı. “Evet, bunu duymuştum. Dürüst olmak gerekirse orada *yaşamak* isteyecek birini düşünemiyorum.”

“Neden olmasın?”

Omuzlarını silkip hoşlanmamış gibi bir ses çıkardı. “O yer çok ürkütücü. Uzun yıllar boyunca orada akıl hastalarıyla yaşanan onca dehşet. Tanrım, duyduğum hikâyelerden bazıları yılan çukurunu andırıyor. Ben sadece onca acıdan sonra oranın enerjisinin iyi olacağını sanmıyorum. Bilirsin... etrafta asılı duran onca kötü karma varken.”

Güldüm. “Ah, Berkley, buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

Yazarkasada aldıklarımın toplamını yaptı ve omuz silkti. “Ben enerjiye ve karmaya inanırım... ama Grant’i veya yaşayacağı yerin seçimini eleştirmek de istemem. Ben sadece orada yaşayamayacağımı biliyorum.”

Poşeti almak için uzandım. “Teşekkürler. Grant bana komşusunun çok ilginç biri olduğunu söyledi. Adadaki birkaç kişiye benziyor. Yaşlı bir kadınmış ve bir medyum olduğunu iddia ediyormuş.”

“Gerçekten mi? Bence bunu hor görmek için acele etme. Yeteneği olan insanlar çeşitli nedenlerle belli bölgelere çekilirler. Noel’de oraya gidip geldikten sonraki izlenimlerini duymak için merakla bekliyor olacağım.”

Eve dönerken Berkley’yle yaptığımız sohbeti kafamda

tekrar canlandırdım. Onun kristallerle, burçlarla ve gaiple ilgili her şeyle, Yeni Çağ işlerine çok ilgi duyduğunu biliyordum ama söylediklerinin içinde gerçeklik payı olabilir mi diye merak ediyordum. İçinde hayaletleri barındıran eski evlerle ilgili birçok iddianın olduğunu biliyordum. Adada kendi payımıza düşeni de almıştık ve Sydney'nin babası Saren Ghetti'nin Bayan Elly adında sevimli bir hayaletin konyak içmek için kendisini her gece ziyaret ettiği konusunda ne kadar ısrar ettiğini hatırlıyordum ama çoğumuz bunun, onun hayal gücü olduğunu düşünüp es geçmiştik. Evimin garaj yoluna geldiğimde fark ettim ki Grant ve annesini ziyaret etmenin yanı sıra Estelle Fletcher'la tanışmayı da iple çekiyordum.

14

Island Room’a kendim gitmiştim ama arabadan restorana yürürken hâlâ Simon’la bu akşamın bir randevu ve sadece bir yemekten fazlası olduğuna dair aptalca bir kanı vardı. İçeriye girdiğimde yüzünde beliren ifadeye bakınca belki onun da aynını hissettiğini düşünmeden edemedim.

Pencere kenarındaki bir masada oturuyordu ama ben ona doğru yürürken ayağa kalktı. Beni baştan ayağa süzüşünü veya yüzünü kaplayan tebessümü görmemem imkânsızdı. Bronz renkli kumaş pantolonun ve çikolata kahvesi açık yakalı gömleğin içinde harika görünüyordu. Giymek üzere siyah-beyaz askılı elbisemi ve örmeyi yeni bitirdiğim siyah ve uzun hırkayı seçtiğime memnun oldum.

Tekrar yerine otururken, “Seni yine görmek güzel, Josie,” dedi. “Akşam yemeğinde bana katılabilmene sevindim. Bir içki veya biraz şarap ister misin?”

Karşısına oturdum ve yine, hoş karakterinin yanı sıra ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu fark ettim. “Evet, beyaz şarap çok iyi olur.”

Garson içki siparişimizi aldıktan sonra Simon, “Demek yün dükkanında örgü dersi veriyorsun?” dedi. “Dün akşamki ders nasıl gitti?”

“Ah, çok iyiydi. Erkekler umduğumdan daha hızlı kavradılar.”

“Erkekler mi?”

Yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce gülümsedim. “Evet. Bu, erkekler için bir örgü kursu ve örmeyi yeni öğrenen dört öğrencim var. İçlerinden biri de babam.”

“Şey, bu harika. Diğer pek çok şey gibi örgü de uzun bir süredir kadımların egemen olduğı bir şey olarak görülüyor. Bunun sebebini hiç anlamamışımdır. Tüm o büyük mutfak şeflerine ve giysi tasarımcılarına bir bak.”

Bu adamın düşünce tarzı hoşuma gitmişti. “Kesinlikle. Maalesef yakın zamana kadar örgü ören erkeklere yakıştırılan basmakalıp bir yargı olageldi ama... deyim yerindeyse artık her gün daha fazlası günışığına çıkıyor, ki bence bu harika bir şey.”

“Sana katılıyorum. Benim kızım da epey başarılı bir örgücü, dolayısıyla sırf Lily’yi seyrederek bile örgü örmenin ne kadar zevkli bir şey olduğunu söyleyebilirim.”

Şimdi şaşıрма sırası bendeydi. “Ah, genç insanların örgü ördüğünü duymaya bayılıyorum. Yün dükkanında çocuklar için de bir kursumuz var. Kızın küçüklüğünden beri örer mi?”

Garson şaraplarımızı önümüze koyarken ikimiz birlikte, “Teşekkürler,” dedik.

Simon, garsona, “Sipariş vermeden önce bize biraz zaman tanı,” dedi. “Evet, yaklaşık on yaşında örmeye başladı, sanırım öyleydi.” Bardağını kaldırıp benimkine dokundurdu. “Mükemmel bir iş arkadaşlığının şerefine.”

Başımı salladım. “Evet, harika bir iş arkadaşlığı.” Bir yudum alarak, “Karın da örgü örer mi?” diye sordum.

Simon başını iki yana salladı. “Hayır, eski karım o tür şeylere asla ilgi duymazdı. Korkarım Stephanie daha çok spalara, alışverişe ve sosyalleşmeye tutkuluydu.”

Karısından bahsederken *eski* kelimesini nasıl vurguladığı dikkatimi çekti ve ayrıca Simon’ın karısına dair kısa betimlemesine bakılırsa kibirli ve yüzeysel birine benziyordu. “Doğru. Örgü ve şiş işleri herkese göre değildir. Geçen hafta kızınla ilgili bir şey olduğundan bahsettin. Umarım her şey yolundadır.”

Bir yudum şarap alıp başını salladı. “Ah, evet. İyi. Lily gelecek yıl koleje başlayacak ve birkaçı tarafından kabul edildi, dolayısıyla kontrol etmek için hâlâ veli/öğrenci ziyaretleri yapıyoruz. Tampa Üniversitesi’ne gittik ve bu son dakikada ortaya çıktı. Aslında Lily’yi annesi götürecekti ama... bunu yapamayacağını anladı.”

Bir annenin planlarının son anda değişmesi bana tuhaf gelmişti ama bir şey söylemedim. “Ah, sanırım Lily geçen haziranda liseyi bitirdi.”

Simon, “Evet, öyle,” dedi ve bir an duraksadı. “Koleje başlamadan önce bir yıl ara vermek istedi... ki bence bu iyi bir fikirdi. Yani önümüzdeki yaz başlamaya tamamen hazır.”

“Bu harika. Önünde koca bir macera var. Annesiyle mi yaşıyor?” diye sordum.

“Şu sıralar Lily vaktini annemlerin Gainesville’deki eviyle ayda birkaç gün Stephanie’nin Amelia Adası’ndaki evi arasında bölüyor. Benimle çok zaman geçiriyordu ama ben yeni muayenehaneyi açmakla çok meşgulüm ve şu anda doğru düzgün bir evim yok, bu yüzden ailemin yanında kalıyor olması iyi. Oraya her gittiğimde Lily’yi görebiliyorum.”

Kızıyla yakın bir ilişkisi olduğu çok açıktı. “Ah, bu harika. Orli’nin Grant ve büyükannesiyle zaman geçirmek için Boston’a gitmeye bayıldığını biliyorum.”

Simon başını salladı ve mönüyü eline aldı. “Sanırım ne yiyeceğimize karar vermeliyiz.”

Garson masamıza geldiğinde ben makarna almaya karar vermiştim, Simon da tavuk istedi.

“Boston’a gezinizle ilgili işleri yoluna koydun mu?” diye sordu.

“Evet. Grant aradı ve uçuşlarla ilgili tüm bilgileri bana e-postayla gönderdi. Orli’yle beraber 22 Aralık’ta oraya uçuyoruz, 31’inde de geri dönüyoruz.”

“Bu harika. Eminim sabırsızlıkla bekliyorsundur.”

Başımı salladım. “Evet, öyle. Orayı seviyorum ve Orli’yle beraber iyi vakit geçireceğimizi biliyorum; yani çok eğlenceli olacak.”

Sandalyesinde kıpırdandı ve yüzünü ekşittiğini gördüm.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet, iyiyim. Sadece eski bir sırt yaralanması bazen beni yokluyor. Peki, senin kızın örgü örer mi?”

İçimde konuyu değiştirmeye çalıştığına dair bir his vardı. “Tuhaftır ki hayır,” dedim, sonra da güldüm. “Sanırım benim ikimize de yetecek kadar ördüğümü düşünüyor ama birkaç yıl içinde örgü örmeye can atmaya başlarsa şaşırmam. Peki, madem eski karın örgü örmüyor, Lily nasıl öğrendi?”

Bir an duraksadıktan sonra, “Okuldayken,” dedi. “Ona öğretmenlerinden biri öğretti, ayrıca kız kardeşim de iyi bir örgücüdür, dolayısıyla o da başlarken Lily’ye yardım etti.”

“Ah, bu harika. Bir öğretmenin okuldan sonra bunu yapması çok hoş.”

Sadece, “Doğru,” dedi. “Gloria’nın Gainesville’de eşiğini aşındırdığı bir yün dükkânı olduğunu biliyorum ama ona buradakinden de bahsetmeliyim.”

“Evet, Gainesville’deki Yarnworks dükkânını ben de seviyorum. Biz örgücülerin sadakat duyduğu bir yerel yün dükkânı mutlaka vardır ama o da bizim gibiye muhtemelen burayı çoktan ziyaret etmiştir. Bir şekilde yüz millik çember içindeki bir yün dükkânının izini sürebiliriz.”

Güldü. “Muhtemelen haklısın. Peki, örgünün dışında zevk için başka ne yaparsın? Balık tutar mısın?”

“Pek değil. Adada büyümüş biri olarak balık tutmakta payıma düşeni yaptım ama bundan çok hoşlandığımı söyleyemem. Ya sen? Sen balık tutmayı sever misin?”

Başını salladı. “Severim. Sadece istediğim kadar vakit bulamıyorum.”

“Şey, belki burada yaşaman bu duruma yardımcı olur. Ayrıca seni Doyle Summers ve babamla tanıştırayım. Küçük bir erkek grupları var ve Doyle’un teknesiyle en az haftada bir gün denize açılırlar.”

“Bu harika olur. Teşekkürler.”

Garson elinde tabaklarımızla masamıza yaklaştı.

“İyi görünüyor,” dedim.

“Evet. *Bon appétit.*”

Makarnamı yemeye başladım ve fark ettim ki yanımda Simon varken çok iyi zaman geçiriyordum. Onunla konuşmak kolaydı. Dışarıda yemek yediğimiz zamanlarda Ben’le yüzleştığımız ölüm sessizliklerini hatırladım. Simon’la beraber olmak bile farklı *hissettiriyordu*. Ben bazen belli konularda inatçı olabiliyordu ve çoğu akşam hararetle bir tartışmayla son buluyordu. Acaba onda annemdeki kontrol da-

marından biraz var mı diye sıkça düşünmüşümdür. Belki bu yüzden çatışıyorduk. Benim bağımsız kişiliğim bir kontrol manyağıyla asla uyuşmamıştı.

Simon aklımı okurmuş gibi, “Şu an biriyle çıkıyor veya birlikte misin?” diye sordu.

Peçeteyle ağzımı silerek başımı iki yana salladım. “Hayır. Yine faili muhtarım. Biriyle uzun mesafeden yürütmeye çalıştığım bir ilişkim vardı, amcası bu adada yaşıyordu. Bay Al yakın zamanda öldü ama ikimiz de fark ettik ki aramızdaki her ne idiye bir yere varacağı yoktu.” Ben’in beni terk ettiğine dair tüm gerçeği anlatmadım.

“Evet, bunun çok zor olabileceğini tahmin ederim. Sizi ayıran millere rağmen bir ilişki yürütmeye çalışmak.” Tavuğundan bir ısırik alarak bir süre sessiz kaldı. “Peki... annen aşk romanları yazarı. Kız kardeşim çok gayretli bir okuyucudur, bu yüzden ona annenin kitaplarını okuyup okumadığını sormalıyım. Gerçek adıyla mı yazıyor?”

“Evet. Shelby Sullivan. Annemle çatıştığımız zamanlar oldu... ama kabul etmeliyim ki yıllar içinde yazmakla ilgili ciddi bir ilerleme kaydetti.”

“Kulağa onunla gurur duyuyormuşsun gibi geliyor.”

Bunu pek fazla düşünmemiştim. “Sanırım öyle. Belki bazen onun kariyerini çantada keklik sayıyorum ama bir kitabı bastırmanm bile çok zor hale geldiğini biliyorum, yani evet, her yıl en iyi satan yazar olmasıyla gurur duyuyorum. Gerçi bazen geçinmesi zor biri olabiliyor.”

Simon güldü. “Ah, şu eski anne-kız meselesi, ha?”

Kıkırdadım. “Evet, korkarım öyle. En iyi arkadaşlar gibi geçinebilen anne-kızlara hep imrenmişimdir. Benim annemle hiç öyle bir ilişkim olmadı. Bizimki her zaman gerilim

dolu bir mücadeleydi. En iyi dostum Mallory... o ve annesi çok iyi geçinirler. Ben büyüdükçe annemin bir kontrol man-yağı olduğunu fark ettim ve sorunumuzun kökü de bu.”

Simon başını salladı. “Evet, bunu anlayabiliyorum. Kız kardeşlerimin de annemle çatıştıkları olur ama genelde gayet iyi geçindiklerini söyleyebilirim ve bekâr anne olmakla ilgili bana anlattığın kadarıyla annenin kişiliğinin seni nasıl rahatsız edebileceğini kesinlikle anlayabiliyorum.”

Beni anlıyor muydu? Bir erkeğin bunu söylediğini ve benimle hemfikir olduğunu hatırladığım ilk an buydu. Grant’ın de muhtemelen beni anladığını hissediyordum ama asla öne çıkıp bunu kelimelerle ifade etmemişti.

“Teşekkürler,” dedim. “Bir de senin kocaman aileni kıskandığımı itiraf etmeliyim. Tek çocuk olmak öyle zannedildiği gibi bir şey değil, bu yüzden kızımın da sonunda tek çocuk olarak kalması bana kendimi hep kötü hissettirmiştir.”

“Muhtemelen yeterince yakın olduğumuzu söyleyemem ama evet, kardeşlerime ve onların da gruba dahil olan ailelerine sahip olduğum için şanslı hissediyorum ama hey, Orli’nin kardeşi hakkına asla, asla deme. Tanrım, kaç yaşındasın sen, otuzuna girdin mi? Kadınların artık çok ileriki yaşlarda bile çocuğu olabiliyor.”

Yaşıma dair tahmini beni güldürdü. “İltifatın için teşekkür ederim ama hayır, otuzuma yeni girmedim. Ben otuz beş yaşındayım.”

Simon’ın kıkırdadığını duydum. “Sen daha sadece bir bebeğsin,” dedi. “Ben kırk yedi yaşıma girdim.”

“Gerçekten mi?” dediğimi duydum. Tanrım, ellisine merdiven dayamış biri için oldukça iyi görünüyordu. “Kesinlikle göstermiyorsun,” dedim ve bunun söylenmesinin tuhaf kaçtığını fark ettim.

Ama o yine güldü. “Ve *sana* da iltifatın için teşekkürler.”

Kahvelerimiz geldiğinde iki saatin geçtiğine inanamıyordum. Saatime bir göz attım ve neredeyse dokuz olduğunu gördüm. En son ne zaman dışarıda bir gece geçirmekten bu kadar zevk aldığımı hatırlamıyordum.

Simon beni park yerindeki arabama kadar götürdü. “Seni eve kadar takip edeceğim,” dedi.

“Ah, hayır, gerçekten. Bunu yapmak zorunda değilsin. Cedar Key gayet güvenli bir kasabadır.”

“Bunu biliyorum ama istiyorum. Sabahleyin Gainesville’e gitmek üzere ayrılacağım. Lily, annemlerin evinde ve ben de birkaç günlüğüne orada kalacağım. Sonra birkaç haftalığına St. Augustine’e gitmem lazım ama Cedar Key’e döneceğim zaman seni ararım.”

Arabama binip kontağı çalıştırırken, “Harika,” dedim. “Bu güzel akşam yemeği için çok teşekkür ederim.”

“*Benim* için zevkti, Josie. Gerçekten,” dedi ve arabasına gitti.

Arabamı garaj yoluna soktuğumda kısa bir korna çaldı ve elini havaya kaldırıp İkinci Cadde’ye yöneldiğini gördüm.

15

Kitap dükkânının içindeki kahve bölümüne gittim ve her zamanki sabah müşterileriyle dolu olduğunu gördüm. Birkaç dakika Suellen’la konuştuktan sonra lattemi aldım ve boş bir masa buldum. Bay Al’ın anma töreni o gün ilerleyen saatteydi ve kendimi Ben ve Simon arasındaki farkları düşünürken buldum.

Simon’ı iyi tanımıyor olmama rağmen onunla beraber olmaktan hoşlandığımı biliyordum. Kısa birlikteliğimiz sırasında Ben’le güzel zamanlar geçirmediğimizi söylemiyorum ama sıradan tartışmalara gelince Ben biraz zor olabiliyordu. Son derece inatçıydı, ki bu iyiydi ama içimde her zaman onunla aynı fikirde olmamı beklediğine dair bir his olurdu ve bu da aramızda biraz gerginliğe yol açardı ama Simon’la konuşmak çok kolaydı. Teklifsiz. Rahat. İyi bir arkadaşlık kuracağımızı hissediyordum.

Bir yudum kahve aldım ve gerçekten tek istediğimin arkadaşlık olup olmadığını sorguladım. Elbette öyleydi. Herhangi bir şeyin daha dinamiğine dahil olmak istediğimden

emin değildim. Arkadaşlıklar girift ilişkilerden çok daha kolaydı. Ayrıca yakışıklı bir doktorla arkadaş olmak da cabasıydı.

“Selam, Josie.”

Başımı kaldırıncı Fiona’nın, bebek arabasındaki Andrea’yla beraber yanımda durduğunu gördüm.

“Günaydın,” dedim. “Ve sen, sen gün geçtikçe daha sevimli oluyorsun.” Bebeğin eline dokunmak için elimi uzattım. “Bana bir kahveyle katılabilir misin?”

“Evet, teşekkürler. Suellen’a siparişimi verdim,” dedi Fiona yanıma otururken.

“Bugün ders yok mu?”

“Öğleden sonraya kadar yok. Ben de Andrea’yla biraz anne-kız zaman geçirebilirim diye düşündüm. Bazen derslerimin ve çalışmalarımın ondan çaldığı zaman yüzünden suçlu hissediyorum.”

Başımı salladım. Bu duyguyu Orli’yi büyüttüğüm yıllardan hatırlıyordum. “Evet, bu anlaşılabilir ama uzun vadede tüm bunlara değecek.”

“Sanırım öyle. Bil bakalım ne oldu? Geçen akşam Greg aradı. Üniversitedeki öğretmenlik işine kabul edildi. Çok heyecanlıyım. Yeni döneme ocakta başlıyor olacak.”

“Ah, bu harika, Fiona. Marin bana bunun olmasını umut ettiğinden bahsetmişti. Peki, sence Gainesville’e taşınmana ne kadar kaldı?”

Kahvesi masaya geldiğinde, “Teşekkürler, Suellen,” dedi. “Şey, bu Andrea’nın ilk Noel’i olacak ve özel olmalı. Marin’in bunu kaçırmasını istemem. Dolayısıyla Greg ve ben tatiller boyunca Marin ve Worth’le beraber kalıyor olacağız. Yılın ilk gününden sonra taşınacak şekilde her şeyi ayarladık.”

“Gerçekten çok ince düşünmüşsün. Noel’de hepinizin yanında olmanız Marin’in çok hoşuna gidecek, bunu biliyorum.”

“Masanıza katılabilir miyim?”

Başımı kaldırınca Grace’in, bebek arabasındaki kızı Solange’la geldiğini gördüm.

Yer açmak için sandalyemi yana çekerken, “Elbette katılabilirsin,” dedim. “Günaydın. Solange’ın büyüme hızına yetişemiyorum.”

Güldü ve iki bebeğin birbirini görebileceği şekilde bebek arabasını yerleştirirken Andrea’nın eline dokunmak için uzandı. “Biliyorum. Çoktan on sekiz aylık oldu bile. Peki, Andrea ne kadar? Dört aylık mı?”

“Aslında beşinci ayına girdi. Zaman uçup gidiyor sanki.”

Sanki daha dün Orli de o yaşlardaydı. “Gözünü kırpmaya gelmez,” dedim. “Çünkü daha ne olduğunu anlamadan benim kızım gibi tatlı on altısını kutluyor olacaklar.”

“Orli’nin on altısına girdiğine inanamıyorum. Haklısın. Bu anların tadını çıkarmalıyız, tüm o uykusuz gecelerle birlikte. Dişleri kaşınıyor mu?”

Fiona, “Başlıyor olabilir, sanırım,” dedi. “Görebileceğin gibi sürekli ağzının suyu akıyor.” Bir peçeteyle kızının çenesini silmek için uzandı.

Grace’e, “Halan nasıl oldu?” diye sordum. “Keyifsiz olduğunu duymuştum.”

“Evet, neler olduğundan emin değilim. Elbette kalp sorunu var, bu yüzden nüksetmediğini umuyorum ama geçen gece bana artık örgü örmeyeceğini söyledi. Kendisine biraz fazla ağır geliyormuş, ben Solange yüzünden meşgulüm ve Chloe yün dükkânının ortağı olduğundan sanırım kendi başına baş etmeyi zor buluyor.”

Başımı salladım. “Bunu anlayabilirim ama çok yazık. Evinde oturup örgü örmeyi çok severdi ve eminim örgücüler buna çok üzülecekler ama herkes nihayet bir noktada yavaşlamak zorundadırlar. Bu, hastalarımda gördüğüm en büyük çöküşlerden biri; artık yapamayacakları şeylerden vazgeçmekteki isteksizlik. Zamanı geldiğinde bu kararı vermek zor.”

“Biliyorum, bu yüzden artık örgü örmemek konusuyla barışık olmasını umuyorum.”

“Günaydın. Bir kişiye daha yer var mı?”

Grace, kız kardeşine sarılmak için ayağa kalkarken, “Elbette var,” dedi. “Kolun bugün nasıl?”

Chloe otururken, “Kaşınıyor,” dedi. “Ama sanırım bu iyileşiyor demek?” Fiona’yla ikimize baktı.

Ona, “Aynen,” dedim. “Yani kaşınması iyi bir şey. Doktora tekrar ne zaman gidiyorsun?”

“Haftaya ve umarım bu aptal alçı doktorun söylediğinden erken çıkar. Örnek bir hasta oldum ama artık örgü için ellerim fena halde kaşınıyor.”

Hepimiz başımızı sallayıp güldük, çünkü bu duyguyu biliyorduk.

Chloe, “Pekâlâ,” dedi, “Doktor McDreamy muayenehanesini ne zaman açıyor?”

“Yılın ilk gününden sonra,” dedim. “Bu işime daha fazla yarayamazdı. Bu sayede Orli ve ben Noel ve doğum günü için Boston’a uçabileceğiz.”

“Gerçekten çok iyi olmuş ve anlaşılan geçen hafta onunla Island Room’da yemek yerken görülmüştün. Bu neyle ilgiliydi?”

Boynumdan yukarıya kızarıklığın tırmandığını hissettim. “Tanrım, o sadece bir yemektir. Bir teşekkür yemeği. Yeni resepsiyoncusu olarak Brandy’yi bulduğum için.”

Chloe güldü. “Tamam.”

“Bu konu açılmışken, Gabe’le aranızdaki işler nasıl gidiyor?”

Grace, kız kardeşine doğru eğilerek, “Kim?” dedi.

Chloe elini havada salladı. “Ah, hadi. O sadece Josie’nin örgü derslerine katılan hoş bir adam. Hepsi bu.”

“Hepsi bu mu? Tanrım, örgü dersinden sonra dükkânı kitleyip eve gitmek için ikinizi dışarıya asla çıkartamayacağımı sandım,” diye takıldım.

Grace elini havaya kaldırdı. “Durun bir saniye. Geriye alın. Anlaşılan burada bir sürü detayı kaçırıyorum. Baştan başlayın. Chloe.”

Chloe gülerek başını iki yana salladı. “Anlatacak pek bir şey yok. Gabe Brunell kışı geçirmek üzere burada. Josie’nin örgü kursuna yazıldı. Ben de tesadüfen ilk dersin sonlarına doğru oraya uğradım ve... şey... sohbete daldık. Hepsi bu.”

“Hımm, hepsi bu, ha?” Grace bana bir göz kırptı. “Pekâlâ, eğer bu başka bir şeye dönüşürse bana anlatsan iyi edersin.”

“Ah, kadın dedikodusu,” dedim, sonra kahvemim son yudumunu içtim. “Hiçbir şey bunun önüne geçemez. Ben gitmeliyim. Sizi Bay Al’m anma töreninde görecektir miyim?”

Grace ve Chloe, “Orada olacağım,” dediler.

“İyi, orada görüşürüz,” dedim ve onlar beni Ben hakkında soru yağmuruna tutmadan önce oradan ayrıldım.

Anma törenine özellikle başlamadan beş dakika önce git-tim ve en arka sırada Sydney Webster’ın yanındaki sandal-yeye oturdum.

Elime dokundu, bana gülümsedi ve fısıltıyla, “Nasılsın?” diye sordu.

Fısıldayarak, “İyiym,” diye cevap verdim ve yanında oturan Noah Hale’e gülümseyip başımla selam verdim.

Bay Al’ın son vedası için epey katılımcısı vardı. Annemle babamın ön sırada oturduklarını gördüm, ayrıca yün dükânından kadınların çoğu, balıkçılar, yereller ve esnaf. Sonra ilk sıranın sonunda oturan Ben’i gördüm. Yanında kimin oturduğunu görmek için boynumu uzattım, gelmeyeceğini söylediği halde hamile kız arkadaşını görmeyi umuyordum ama Bay Al’ın komşusuydu.

Papaz töreni Bay Al hakkında bir sürü güzel söz söyleyerek başlattı, ardından müzik, birkaç candan kaside ve ben daha anlamadan Ben podyuma yürüyordu.

“Bugün gelen herkese teşekkür etmek istiyorum,” dedi, sesinde duygudan eser olmaksızın. “Amcam bu kadar çok dost yüzü bir arada görmekten memnuniyet duyardı. Al Amca, Cedar Key’i ve buradaki insanların hepsini çok se-verdi.” Sonra nasıl devam edeceğini bilmiyormuş gibi duraksadı. “Çocukluğumun yazlarını burada geçirmeme rağmen korkarım ben aynı yakınlığı hissetmedim, bu yüzden evi kendime saklamaktansa satılığa çıkarmaya karar verdim.” Boğazını temizleyip öksürdü.

Bir süre sessizliğin ardından, “Ve... geldiğiniz için hepinize tekrar teşekkür ederim,” dedi. “Kilise salonunda kahve ve pastamız var ve hepinizin orada da bize katılmanızı umuyorum.”

Bu kadardı. Hiç, *amcamı özleyeceğim* veya, *amcam hari-ka biriydi*, yoktu. Onun balık tutkusundan bahsetmedi. Hiçbir şey.

Sözlerindeki duygu ve yakınlık yoksunluğu beni sarsmıştı. Ayağa kalkıp kiliseden dışarıya fırlamadan hemen önce Ben Sudbury’nin beraber olmak istediğim adam olmadığına ikna olmuşum ve bunun beni terk etmiş olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

16

Masanın karşısında gayretle örgü örmeye çalışan dört erkeğe baktım. Bir ayın ne çabuk geçtiğine şaşırıyordum. Bu süre zarfında tüm temel ilmekleri ve teknikleri öğrenmişlerdi ve atkılarının sonuna yaklaşıyorlardı.

Bir de nisan sonuna kadar Gabe Brunell'in adada kalacağını öğrenmiştik. Ertesi kış Cedar Key'e dönüp dönmeyeceğine henüz karar vermemişti çünkü Atlanta bölgesinde yaşayan evli bir kızı ve bir torunu vardı. Ayrıca anlaşılan Chloe'yle aralarında bir şey yoktu.

Ayağa kalkıp tezgâha doğru giderken, "Pekâlâ," dedim. "Ben kahveyi hazırlayacağım. Baba, bu akşam maymun ekmeği getirdiğin için teşekkürler."

Babamın güldüğünü duydum. "Ah, korkarım bunun övgüsünü üstüme alamayacağım. Bizim için bunu pişirsin diye annene baskı yaptım."

Kâğıt filtreye kaşıkla kahve koyarken gülümsedim ve erkeklerin ertesi günkü balık gezisiyle ilgili konuştuklarını duydum. Gabe, gruba hemen uyum sağlamıştı ve tekneyle açılıp balık avlamada her hafta onlara katılıyordu.

“Evet, bu akşamki kursumuz dört haftalık başlangıç düzeyinin sonuncusuydu,” dedim. “Siz erkekler yeni bir sınıfa devam etmek istiyor musunuz, yoksa bu kadar örgü bana yeter mi diyorsunuz, bilmiyorum.”

Gabe, “Ah, dedi. “Ben bir sonraki seviyeden devam edeceğimizi varsayıyordum.”

Doyle, “Doğru,” dedi. “Temel ilkelerde artık ustalaştığımıza göre benim bırakmaya niyetim yok.”

Saxton ve babam, “Benim de öyle,” dediler.

Onlara, “O halde bu harika,” dedim. “Tamam. O halde ne öğrenmek istediğiniz konusunda bir karara varmalıyız. Sonra da yeni derslere hazırlanırız.”

Gabe, “Bir kazağa ne dersin?” diye bir öneride bulundu.

“Evet, belki içinde de burgulu şeritler olur, bu sayede onların da nasıl yapıldığını öğreniriz,” dedi Doyle.

“Elbette.” Yüzümden bir tebessüm geçtiğini hissettim. Bu sınıf kesinlikle başarılı olmuştu. “Aslında bir kazak çoğunlukla düz ve ters örgülerden oluşur, burgulu çizgiler hariç ve atkınızdan çok daha büyük ölçektir. Hepiniz kabul ederseniz bu benim için uygun. Ben size yakanın ve kolların nasıl yapıldığını, sonra da hepsinin nasıl birleştirildiğini gösteririm.”

Babam, “Harika,” dedi. “Kazakla devam edelim.”

“Tamam. Siz kahvenizi içerken ben dükkâna gidip birkaç kazak örneği getireyim ve siz de yapmak istediğinizi seçin.”

Ben beş farklı örnekle döndüğümde erkekler kahvenin ve atıştırma malıklarının tadını çıkarırken bir yandan da sohbet ediyorlardı.

Örnekleri masanın üstüne koydum ve kendi fincanımı doldurmaya gittim. “Burada bakmanız için birkaç tane var.

Ne yazık ki erkekler için, kadınlar için olduğu kadar çok çeşitli örnek yok.”

Bakmak için birini eline alan Gabe, “Evet,” dedi. “Bunu fark ettim ve bu çok kötü.”

Babam, “Belki bir şeyler tasarlaması için senin gibi birine ihtiyacımız vardır,” diyerek Gabe’e takıldı ama Gabe’in hiç yorum yapmaması dikkatimi çekti.

“O halde hangisini yapmak istediğinize karar verdiğinizde dükkâna gelin, yününüzü ve şişlerinizi aldığınızda başlamaya hazır olacaksınız.” Çantamdaki takvime uzandım. “Neden önümüzdeki haftayı boş geçip yeni derslerimize kasımın ilk çarşambası başlamıyoruz? Bu sizin için uygun mu?”

Dört kafa da hiç tereddütsüz sallandı.

“Ve kazak üzerinde çalışacağımızdan, biraz daha zaman alacak. Yeni derslerimiz için şimdilik yedi hafta desek ve gerekirse bu süreyi uzatsak nasıl olur?”

Hepsi birden, “İyi olur,” dedi.

“Bu durumda kursumuz Noel’den bir hafta öncesine kadar uzayacak, ki bu benim için uygun olur çünkü sonraki pazartesi günü Boston’a uçacağım ve dediğim gibi, daha çok zamana ihtiyacımız olursa derslere tatillerden sonra devam ederiz.”

Gabe, “Harika,” dedi ve yüzünde kocaman bir sırıtişla başını kapıya doğru çevirdiğini gördüm.

Ben de o tarafa dönünce içeriye Chloe’nin girdiğini gördüm. İlk dersimizden sonra bir daha uğramamıştı.

“Selam,” dedi. “Sadece ilk örgü kursunu bitirdiğiniz için sizi tebrik etmek istedim. Hoşunuza gitti mi?”

Chloe yine onun yanına otururken Gabe güldü. “Çok hoşunuza gitti, Josie bizimle yeni bir kursa devam etmeyi kabul etti. İki hafta içinde başlıyoruz ve bir kazak öreceğiz.”

“Bu harika. Aferin sana, Josie. Sen yetenekli bir öğretmensin.”

Gülümsedim. “Ah, bundan pek emin değilim. Buradaki öğrenciler ödül gibi.”

Birkaç dakika sonra diğer üç erkek genel bir sohbete daldılar ama Gabe’in dikkati Chloe’ye odaklıydı. Ben de Orli için örmekte olduğum yeleği aldım, örmeye başladım ve ne konuştuklarına kulak misafiri olmamaya çalıştım ama masanın hemen karşısında olduğum için bu neredeyse imkânsızdı.

“Peki, alçın çıkıp örgü örebilmene ne kadar zaman kaldı?” diye sordu Gabe.

“Aslında sadece bir hafta var. Dün doktorla görüştüm ve alçıyı önümüzdeki hafta çıkaracağına söz verdi. İnan bana, sabırsızlanıyorum. Yeniden özgür bir kadın olmak hoş olacak.”

Gabe güldü. “Evet, eminim. Şu alçı çok rahatsız ama eminim sen harika bir hastaydın ve kolunun doğru düzgün iyileşmesine izin verdin.”

“Öyleydim. Doktor tekrar örgü örebileceğimi söylüyor ama başta günlük birkaç saatle sınırlı olacak, öte yandan da örgünün harika bir sağaltım olacağını da söyledi. Kireçlenmesi olan birçok kişi örgünün eklemlerdeki rahatsızlığı giderdiğini, ellerini ve parmaklarını daha esneklettiğini söyler.”

Gabe, “Bu çok doğru,” dedi. “Örgü *her* türlü şey için iyi gelebilir.”

Başımı kaldırıncı Gabe’in Chloe’ye nasıl gülümsediğini gördüm ve son söylediğinin çift anlamı olabilir mi diye merak ettim.

Diğer tarafa bakınca Chloe’nin yüzünün kırmızı bir ton aldığını gördüm.

“Ah... bu arada, Josie... sana söylemek istiyordum,” diye geveledi ve fark ettim ki Gabe’in kendisine cilveli bakışından panik olmuştu. “Sırf kolumdaki alçı önümüzdeki hafta çıkıyor diye seni işten ayırmıyoruz. Doktor bana yün dükkânındaki hafif işleri yapabileceğimi söyledi ama Dora ve ben düşündük ki yapabilirsen aralığın ilk haftasına kadar kalıp çalışmaya devam etmeni istiyoruz.”

“Mükemmel,” dedim ve gülümsedim, zira içimde Chloe’nin o an benim yün dükkânındaki işimi hiç düşünmediğine dair bir his vardı.

Başımı tekrar örgüme indirdiğimde Gabe’in, “Peki, önümüzdeki hafta ne gün alçını çıkaracaklar?” diye sorduğunu duydum.

“Ah... salı. Önümüzdeki salı Gainesville’deki doktorla bir randevum var.”

“Harika. Seni doktora ben götürsem ve sonrasında da bunu kutlamak için öğlen veya akşam yemeğine çıkarsam nasıl olur? Bilirsin... alçının çıkarılıp... yeniden özgür bir kadın oluşunu yani.”

Örgümü örmeye devam ettim ama göz ucuyla Chloe’nin kocaman tebessümünü gördüm ve, “Ah. Ah, şey, evet,” dediğini duydum. “Kulağa çok eğlenceli geliyor. Teşekkür ederim.”

“Randevun saat kaçta?”

“On birde.”

“Tamam, seni saat dokuz buçuk gibi alırım, randevuna gideriz, sonra da Gainesville’de öğlen yemeği yeriz.”

“Bu harika. Sokağın hemen başında oturuyorum; çikolata dükkânının üst katında. Seninle dokuz buçukta evin önünde buluşuruz.”

“Bana iyi bir plan gibi göründü,” dedi Gabe. Yanılıyor olabilirdim ama yüzünde salt bir mutluluk ifadesi gördüğümü sandım.

Yani, diye düşündüm, sonuçta burada yeni filizlenen küçük bir aşk hikâyemiz olabilir.

Babam fincanıyla tabağını evyeye getirip, “Pekâlâ, Josie, bu harika bir akşamdı,” dedi.

Aynını yapan Saxton da, “Kesinlikle öyleydi,” diye katıldı.

“Evet, iki hafta sonra başlayacak olan yeni kursu sabırsızlıkla bekliyorum.” Doyle tabağıyla fincanını tezgâha bıraktı. “Müthiş yönergelerin için teşekkürler, daha sonra uğrayıp kazak için yünümü ve şişlerimi alırım.”

Ayağa kalkıp birkaç parça bulaşığı yıkamak için evyeye su ve deterjan koymaya başladım. Üç erkek giderken arkama baktım ve Gabe’le Chloe’nin hâlâ oturmuş, sessizce sohbet ettiklerini gördüm.

Gabe’in, “Şey,” dediğini duydum. “Eve gidip köpeğimi dışarıya çıkarmam gerek. Bu harika akşam için teşekkürler, Josie,” dedi ama gözlerinin Chloe’de olduğunu fark ettim. Ona, “En geç önümüzdeki salı görüşürüz,” dedi.

Gabe dükkândan çıkarken peşinden, “Kendine iyi bak,” diye seslendim.

Chloe bana katılıp fincanları kurulamak için bir havlu aldı.

“Pekâlâ,” dedim. “Görünüşe bakılırsa kendine hakiki bir erkek arkadaş kaptın.”

Güldü. “Ah, bence halime üzülüyor ve bana karşı nazik olmaya çalışıyor.”

“Haline neden üzölsün ki?”

“Şey... bilirsin... kolumu kırdım ve epeydir örgü öremiyordum.”

“Bundan ciddi şüphe duyarım. Bu adam abayı yakmış.”

Chloe artık kahkahayla gülüyordu. “Bu adam, ne?”

Kahkahasına katıldım. “*Abayı yakmış*. Bilirsin... aşk sarhoşu olmuş. Karasevdalı.”

Elindeki havluyla koluma vurdu. “Aptal olma.”

“Evet, yani, sen başka tarafa bakarken sana nasıl baktığını görmedin.”

“Ah, Josie. Çok komiksin. *Benim* yaş grubumdaki erkekler abayı yakmazlar.”

Son tabağı da yıkadım, ellerimi kuruladım ve ellerimi kalçalarımaya koydum. “Gerçekten mi? Peki bunu sen nereden biliyorsun? Ayrıca senin yaş grubun elliler ve altmışlılar... günümüz dünyasında yaşlı olmaktan çok uzaksınız.”

Yüzünden ciddi bir ifadenin geçtiğini gördüm. “Hımm. Yani sence... bana ilgi duyuyor olabilir mi?”

Gülümsedim. “Tanrım, Chloe, evet. Bence bu, çok büyük bir olasılık.”

“Ah, bilmiyorum. Ben onun sadece nazik davrandığını düşünüyordum ama... söylemeliyim ki son derece çekici biri.”

“Onu çekici bulduğunu yün dükkânında ona rastladığın ilk gün anlamıştım.”

“Yok canım... bu kadar belli miydi?”

Güldüm. “Hey, bence çok tatlıydı.”

“Tatlı mı? Bizler ergen değiliz.”

“Doğru ama birinin çekimine kapılmanın, bir ilişki yaşamamanın, birinin varlığının tadını çıkarmanın son tarihi diye bir şey yok.”

“Bunu biliyorum. Yani, Parker’dan ve boşandıktan sonra Cameron’la çıktım ama... sadece... birbirimize uymadık işte. Anlıyor musun?”

Başımı salladım. “Ah, evet. Kesinlikle anlıyorum.”

“Ah, Ben mi?” diye sordu.

“Evet. İlk başta birbirimizden nefret etmiştik, sonra bunun üstesinden gelmiş gibiydik ve ardından sanki bu durağan ilişkiye alıştık, yani evet, ne dediğini tam olarak anlıyorum ama Gabe’le aranızdaki şey gördüğüm kadarıyla... burada bir gram bile durağanlık kokusu almadım.”

Chloe gülererek kolumu sıktı. “Hadi,” dedi. “Burayı kilitleyip eve gitme vakti geldi.”

17

İki gün sonra, yün dükkânını saat onda açmış ve kahvemini ilk yudumunu almıştım ki kapı açıldı ve içeriye iki kadın girdi.

“Günaydın,” dedim. “Özellikle yardım etmemi istediğiniz bir şey var mı?”

Uzun boylusu, “Selam,” dedi. “Sen Josie misin?”

Başımı salladım. “Evet ama dükkân sahibi ben değilim. Sahipleri Eudora ve Chloe ve birazdan Dora burada olur.”

Diğer kadın ön sergi masasındaki yünleri eliyle yoklamaya başlarken uzun boylusu bir elini havada salladı.

“Ah, şey... biz *seninle* tanışmak istiyorduk. Ben, Eva. Eva Franklin ve bu da kız kardeşim, Gloria Tucci. Bizler Simon’ın kız kardeşleriyiz.”

“Ah,” dedim ve içimden o sabah makyajıma biraz daha zaman ayırmış olmayı dilerken elimin saçlarıma doğru gittiğini hissettim. Elimi uzatarak onlara doğru gittim. “Sizinle tanışmak ne güzel. Simon sizin de örgücü olduğunuzu söyledi.”

“Ah, ben biraz amatörüm ama Gloria ileri seviyede tutkulu bir örgücüdür.”

Diğer kadın, “Selam,” dedi ve iki yumağı masaya koyduktan sonra benimle tokalaştı. “Görebileceğin gibi, yün dükkânında kendimi kaybedebiliyorum.”

Güldüm. “Kaybetmemek mümkün mü?”

Gloria etrafına bir göz atıp başını salladı. “Burası çok hoş bir dükkân. Buraya daha önce hiç uğramadığıma inanamıyorum.”

“Teşekkürler. Arka tarafta bir de arabalığımız var. Özel ve pahalı yünlerimizi orada tutarız, yani çekinmeden etrafa göz atın.”

Gloria, “Harika,” dedi. “Kaşmirle çalışmaya bayılırım. Simon bize senin onun yeni hemşiresi olacağını ama bir süreligine buraya yardımcı olduğunu söyledi. Gelip yeni muayenehanesini görmek istedik ve buradayken de yün dükkânına bir göz atarız diye düşündük.”

“Eh, bu harika,” dedim. “Simon nasıl?”

Eva, “Meşgul,” dedi. “Bildığın gibi şu anda gerçekten çok işi var. Bir yandan yeni muayenehanesini açmaya, bir yandan da kolej turları için Lily’yi gezdirmeye çalışıyor ama çok iyi. Pazartesi günü adaya dönmüş olacak.”

“Harika,” dedim ve bu konuda fazla heyecanlı görünmediğimi umdum.

İki kadın, yünlerin durduğu yuvalara baktılar ve fark ettim ki Eva uzun ve ince, Gloria daha kısa ve biraz tombuldu, ikisi de Simon’a benziyordu; özellikle göz çevresi. Bir kez daha bir kız kardeşe sahip olmanın neye benzediğini merak ettim. Kız kardeş değil de kuzen olmalarına rağmen Grace ve Chloe’yi, hatta Sydney ve Marin’i izlerdim ve içimi

bir tür boşluk duygusu kaplardı. Gloria ve Eva'ya bakınca benim yaşıma yakın bir akrabamın olmamasına dair çocukluğumun o sancısını bir kez daha hissettim. Annem, babam ve ben üçlü oluştururken bir şekilde, diğer pek çok kadının sahip olduğu o *aile* duygusunu hiç tatmamıştım ve ne yazık ki kızım da tek çocuk olmaya mahkûmdu.

Gloria'nın, "Ah, bu göz alıcı," dediğini duydum. "Çok güzel bir bebek alpaka yünü yelpazeniz var."

Stoklarla veya siparişlerle hiç ilgim olmasa da, "Teşekkür ederim," dedim.

"Lily buna bayılır. Sanırım bunu ona alacağım." Yünleri yanında taşımaya başladığı sepete koydu. "Arka tarafa da bir göz atabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Camekânlı bölümden arka taraftaki arabalığa direkt geçin. Açıktır, yani sadece içeriye gireceksiniz."

İki kadın arka tarafa yöneldi, ben de yeni gelen yünleri açmaya başladım. Başımı kaldırıncı içeriye Mallory'nin girdiğini gördüm.

"Günaydın, sevgili dostum. Yün dükkânına uğramak için erken gelmişsin."

"Ah, biliyorum. Dün gece örgü dergilerimin yeni sayısına göz atarken bir örnek buldum. O dergilerin tek amacı seni daha çok yün almaya sevk etmek."

Güldüm. "Yo! Öyle mi düşünüyorsun?"

"Doğru. Çok aptalım, ha?"

"Bir bakalım elinde ne varmış. Ah," dedim ve sesimi fısıltıya indirmedim. "Simon'ın kız kardeşleri arka taraftaki arabalıktalar."

"Simon'm *kız kardeşleri* mi? Burada ne yapıyorlar?"

"İçlerinden biri çok hevesli bir örgücü, Simon da ona be-

nim burada çalıştığımı, onun yeni hemşiresi olacağımı söylemiş, dolayısıyla Simon'ın yeni muayenehanesini görmeye geldiklerinde buraya da uğramışlar.”

“Aha,” dedi.

“Bu ne demek şimdi?”

Mallory güldü. “Bence erkek kardeşlerinin müstakbel aşkını kontrole gelmişler.”

“Aptal olma,” dedim ve birkaç akşam önce Chloe'nin de bana aynı şeyi söylediğini hatırladım. “Örneğine bir bakayım.”

“İşte bu,” deyip zengin mercan rengi, bol ve dökümlü bir kazak gösterdi.

“Çok güzel.” Yönergesini okumaya başladım. “Bu durumda biraz Ella Rae yünü lazım ve tesadüf ki elimizde tam da bu renk var.”

“Harika,” dedi ve peşimden yün yuvalarının olduğu yere geldi.

“İşte bu.” Yüne işaret ettim. “Sekiz yumak gerekecek.”

“Teşekkürler. Peki, Simon'la tekrar ne zaman görüşeceksiniz?”

“Şşşt! Tanrım, kardeşlerinin seni duymasını istemeyiz, ayrıca hiç bilmiyorum. Bana adaya tekrar geldiğinde beni arayacağını söyledi.”

Kollarını yünlerle doldurarak, “Peki ne zamanmış bu?” diye sordu.

“Kız kardeşine göre pazartesi. Al.” Alışveriş sepetlerinden birini ona uzattım.

“Şey, görebileceğin gibi, kaşmirinize karşı koyamadım.”

Arkama dönünce elinde neredeyse tepeleme dolu olan sepetiyle Gloria'yı gördüm ve güldüm. “Evet, kaşmirde in-

sanı çeken bir şey var, değil mi? Mallory, Bu Gloria ve Eva, Si... Doktor Mancini'nin kız kardeşleri. Bu benim en yakın arkadaşım, Mallory Wilson."

İkisi de, "Tanıştığıma memnun oldum," dedi.

Mallory, Gloria'nın sepetini başıyla işaret etti. "Ben de aynı. Görüyorum ki sen de tutkulu bir örgücüsün."

Gloria güldü. "Öyle olmayan ciddi bir örgücüye rastladın mı hiç?"

Mallory, "Aynen," dedi.

"Ah, buradaki ne böyle?" Gloria ilerledi ve Mallory'nin sepetindeki yüne dokundu.

Dergideki fotoğrafı havaya kaldırdım. "Mallory dün gece bunu bulmuş ve elbette bu sabah yününü almak için koş a buraya gelmiş."

"Ah, bu güzelmış," dedi Eva. "Bayıldım. Kendin için mi yapacaksın?"

"Evet. Dayanamadım."

Gloria bana sepetini uzattı. "Neyse, ben burada daha fazla hasara yol açmadan satışı yazarkasaya işleyebilirsin."

Tezgâha gidip alışverişinin toplamını almaya başladım. "Bu, bebek alpaka yününün çok hoş bir mavi tonu. Bunun yeğenin için olduğunu mu söylemiştin? Onun da örgü örmesi ve böyle küçük bir yaşta öğrenmesi ne harika, değil mi?"

Gloria başını sallayıp bana kredi kartını uzattı. "Biliyorum. Benim iki oğlum var ve örgüye değil, spora düşkünler; yani evet, ailede örgüye eşlik eden birinin olması gerçekten çok hoş ama beni asıl etkileyen, onun kör olması ama bitirdiği birkaç parçayı görsen kör olduğunu asla anlamazsın. Lily tam bir ilham kaynağıdır."

Kör mü? Simon'ın kızı kör mü? Sonunda doğru düzgün

çekim yapmadan önce kredi kartını iki kere tersyüz etmem gerekti. Söyleyebildiğim tek şey, “Ah, biliyorum,” oldu ve Eva kız kardeşine seslenince minnet duydum.

Gardırobun kapağında asılı duran bitmiş bir parçaya işaret ederek, “Şu kazağa bir bak,” dedi. “Noel yaklaşıyor, kardeşim, bunu aklında tut.”

Gloria güldü. “Elbette. Şey, Josie, Simon’dan hakkındaki her şeyi dinledikten sonra nihayet seninle tanışmak çok güzeldi. Dükkânına bayıldım, yani kesinlikle tekrar geleceğim ve kim bilir, belki seninle yine bir sonraki büyük İtalyan aile yemeklerinden birinde karşılaşırız.”

“Teşekkürler,” dedim ve ikisinin dükkândan ayrılışını izledim.

“Bu da neydi? Onu doğru mu duydum? Simon’ın kızı kör mü? Bunu biliyor muydun? Sana söylemiş miydi?” Mallory’nin şaşkın yüz ifadesi ne hissettiğimi tam olarak yansıtıyordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Bundan hiç bahsetmedim. Bilmiyordum ama bilirsin... tam anlayamamıştım ama ne zaman kızından söz açılrsa... bir şeylerin yolunda gitmediği hissine kapılıyordum ama kör olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

“Tanrım, acaba körlüğü doğuştan mı? Ama düşünebiliyor musun? Örgü örüyor ve teyzesine göre mükemmel örüyor. Bu harika bir şey.”

Gerçekten harikaydı. “Tanrım, annemin çok haklı olduğunu düşünmeye başladım. Her insanın bir hikâyesi olduğunu söyler hep. Bazı insanların nelere katlandıklarını asla bilemeyiz. Yollarına devam ederler, günbegün hayatlarını yaşarlar ve içlerinde ne tür bir hüznü sakladıklarını hiçbir zaman anlamayız.”

Mallory başını salladı. “Orası kesin. Acaba ona örmeyi öğreten Gloria mıydı?”

Simon’ın bana söylediklerini hatırladım. “Hayır, Simon’ın anlattığına göre okuldaki bir öğretmeninden öğrenmiş. Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm, zira okulda artık örgü veya dikiş dersleri verilmiyor, ben de öğretmenin onla derslerden sonra öğrettiğini düşündüm ama şimdi düşünüyorum da, belki körler için özel bir okula gidiyordur ve orada öğrenmiştir.”

“Ah, bekle biraz.” Mallory bir parmağını havaya kaldırdı. “Doğu yakasında körler için bir okul var. Aslında St. Augustine yakınlarında. Geçenlerde, bir dergide orayla ilgili bir makale okudum.”

“Hımm. Yani karısı da yakınında olmasına rağmen bu yüzden orada yaşamayı seçti. Belki de kızına yakın olmak istedi ve artık... kızı liseden mezun oldu, dolayısıyla o bölgede yaşamaya devam etmesi gerekmiyor.”

Mallory, “Kesinlikle,” dedi. “Cedar Key’e bu yüzden yerleştiğine her bahse varım. Gelecek yıl kızının koleje gideceğini söylemiştin.”

Başımı salladım. “Doğru,” dedim ve fark ettim ki Ben’e çok benzer şekilde Doktor Simon Mancini’yi de hiç tanıımıyordum.

18

Pazar akşamı Orli birkaç yün çilesini dolamama yardım ederken telefon çaldı. Yünü dizlerimin etrafına doladı ve koşarak cevaplamaya gitti.

“Evet, evde. Bekleyin, lütfen,” dedi ve bana doğru gelecek telefonu uzattı.

Kaşlarımı havaya kaldırdım ve sessizce, *Kim*, diye sordum ama Orli sadece gülümsedi.

Alo dedim ve Simon’ın, “Umarım işini bölmüyorumdur,” dediğini duydum.

“Hayır, hiç de değil. Sadece kızım biraz yün dolamama yardım ediyordu.”

“Şey, sabahleyin Cedar Key’e geleceğimi bildirmek istedim. Acaba yarın akşam Blue Desert’ta bir pizza yemek ister misin diye düşünüyordum.”

“Elbette. Çok iyi olur. Saat kaçta?”

“Saat altıda orada buluşabilir miyiz?”

“Mükemmel.”

“Harika. Ah, kız kardeşlerim geçen gün uğrayıp sizinle ta-

nıştıklarım söylediler. Anlaşılan seni çok sevmişler ve Gloria her zamanki gibi yün alışverişini yine abartmış.”

Güldüm. “Evet, öyle yaptı. İkisi de çok hoştu ve onlarla tanışmaktan zevk aldım. Senin yeni muayenehaneni de gördüler mi?”

“Gördüler. Müteahhide uğrayacaklarını haber verdim. Tamam, yani yarın akşam görüşeceğiz. Bunu sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Ben de,” dedim ve telefonu kapattım.

Başımı kaldırınca Orli’nin dik dik bana baktığını gördüm. Yüzünde bilmiş bir sırıtişla, “Ee?” diye sordu. “Anne, beni merakta bırakma. Kimdi o?”

Bazen bu benimle dalga geçen genç hanımefendinin benim kızım olduğuna inanmak bana zor geliyordu. O örgülü saçlı, derisi sıyrık dizli küçük kız nereye gitmişti?

“Arayan Doktor Mancini’ydi. Geçen gün kız kardeşleri, onun yeni ofisini görmeye gitmeden önce yün dükkânına uğradılar.”

Kızım sadece, “Hımm,” dedi.

Tekrar yün sarmaya başladım. “Bu ne demek oluyor?”

“Onca yolu seninle tanışmak için mi gelmişler?”

“Elbette hayır. Onun muayenehanesini görmeye gelmişler ve... şey, içlerinden biri, Gloria, örgücü biri ve biraz yün almak istemiş.”

“Simon da seni sırf bu yüzden mi aramış?”

“Pek değil. Yarın yine adaya geliyor. Dolayısıyla yarın akşam beraber pizza yer miyiz demek için aramış. Ben de evet dedim.”

“O halde aferin sana. Ne zamandır sana, hayatında yeni birine ihtiyacın olduğunu söyleyip duruyordum, bu yüzden

evet, senin için iyi olmuş.”

Nasıl oluyordu da bazen insanın çocuğu, ebeveyni gibi konuşabiliyordu?

Güldüm. “Şey, teşekkür ederim, Orli. Onaylamana sevindim.”

“Ah, onaylıyorum ama bir dahaki sefere onu yemeğe buraya davet etmelisin. Onunla tanışmak isterim. Ah... of.”

Başım hemen havaya kalktı. “Ne?”

“Yarın akşam yemek için büyükannemlerin evine davetliyiz. Bunu da iptal etmen gerekecek.”

Lanet olsun. Haklıydı.

“Evet, unutmuşum. Neyse, endişelenecek bir şey yok. Büyükannen ben idare ederim.”

Annemle baş etmekten ödüm kopuyordu ama ertesi sabah dişimi sıkıp onu aramam ve bir yemeği daha iptal etmem gerektiğini biliyordum.

“Josie, seni aramak üzereydim. Ne var ne yok?”

“Şey, özür dilerim ama ben... şey... bu akşamki yemeğe gelemeyeceğim ama Orli gelecek,” diye çabucak ekledim.

Annem önce biraz duraksadı ve, “Yine mi?” dedi. “Bu sefer ne var?”

Aynı şey, diye düşündüm, Doktor McDreamy'yle bir akşam yemeği ama, “Şey...” dedim, “Doktor Mancini dün akşam aradı ve benimle iş hakkında bazı şeyler konuşmak istiyormuş, bu yüzden onunla saat altıda pizzacıda buluşabilir miyim diye sordu.”

Acaba neden anneme bu konuda yalan söylemek zorundaydım? Ben otuz beş yaşında bir kadındım, Tanrı aşkına.

Aptal bir ergen değil ama annem bir şekilde bana öyleymişim gibi hissettirmeyi her zaman başarıyordu.

“Ah, anlıyorum,” dedi ve sesindeki dondurucu tonu hissettirdi.

“Üzgünüm ama bu yeni iş benim için önemli ve yeni yerini kurmasına yardımcı olmak, işimin bir parçası.”

“Yani onca yıl hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyor. Hemşireler hâlâ doktorların hizmetçiliğini yapıyor.”

“Anne, lütfen. Durum hiç de öyle değil. Özür diledim ve bir dahaki yemeğe mutlaka geleceğime söz veriyorum.”

Annemin nahoşça kıkırdadığını duydum. “Hımm, demek öyle diyorsun.”

Bir yudum kahve içtim ve, *keşke şarap olsaydı*, dedim. “Peki, sen neden beni arayacaktın?” diye sordum.

“Ah, o mu? CC hakkındaydı.”

İşte yine başlıyoruz, diye düşündüm. Acaba annemin yeni takıntısı olduğundan CC’nin haberi var mıdır, diye merak ettim. Zavallı CC.

“Şey, dün akşam onunla telefonda konuştum. Cuma günü Tuscany’dan döndü.”

“Yani gerçekten gitti?”

“Evet, elbette gitti. O oğlanla beraber. CC’yi bilirsin. Akılına bir şeyi koyunca onun için geri dönüş yoktur.”

Garip bir şekilde annem aynı özelliğin kendisinde de olduğunu göremiyordu.

“Peki, iyi vakit geçirmiş mi, yoksa senin tahmin ettiğin gibi erkek arkadaşı bütün parasını alıp kaçmış mı?”

“Komik değil, Josie ve evet, elbette çok iyi zaman geçirdiğini *söylüyor* ama işin aslını kim bilir.”

İçimden gelen kıkırtıyı bastıramadım. “Anne, sana neden yalan söylesin ki?”

“Şey, eminim benim haklı olduğumu asla kabul etmeyecektir.”

“Pekâlâ, demek gitmiş. İyi vakit geçirdiğini söylüyor. Ee, ne olmuş?”

“Şey, her yıl yaptığı gibi bu yıl da Noel’de buraya geliyor ama bu sefer erkek arkadaşını da getiriyor ve sanırım bu planın çok hoşuma gitmediğini düşünüyor olmalı.”

Tüh, bu fikre nereden kapıldı acaba?

“Bu yüzden,” diye devam etti annem, “burada kalmaktansa Island Hotel’de yer ayırtıyorlar. Burada iki mükemmel misafir odası varken bunun aptallık olduğunu söyledim ama beni dinlemedi.”

Gözlerimi devirip gülümsedim. *İki* misafir odası mı? Onlar beraber yattıkları çok bariz olan iki yetişkindiler ve annem onları ayırmayı mı bekliyordu? Neden kendi yerlerini ayırttıklarına şaşmamalı.

“Şey, anne, sadece yine de geliyor olmasına sevin. Geleceksel Noel ziyaretine gelmeseydi ne kadar üzüleceğini sen de biliyorsun.”

“Evet, evet, biliyorum. Ah, bil bakalım ne oldu? Henüz kesin değil ama bu yıl Mags de Noel’de buraya gelebileceğini düşünüyor.”

Sevgili yaşlı Maggie. Oldukça tuhaf biriydi ama ona hayrandım. Gruplarındaki yaşlı hippiydi ve lakabını gururla taşıyordu. Maggie’yle beraber olup kendini salt iyi hissetmemek mümkün değildi.

“Ah, bu harika! Bak, gördün mü, Noel’in harika olacak. Maggie ortamı kesinlikle canlandırır ve hey, olumlu taraftan bak –misafir odalarından en azından biri kullanılmış olacak.”

Annemin gönülsüzce, “Evet, sanırım,” dediğini duydum.

Birkaç saat sonra annem yine aradı. “Dinle, Josie,” dedi. “Kendimi pek de iyi hissetmiyorum ve sanırım Orli’nin bugünkü akşam yemeğini iptal etmek zorundayım. Gerçekten üzgünüm ama sanırım beni anlayacaktır.”

“Elbette anlar, ama sana neler oluyor? Sen asla hastalanmazsın.”

“Şu anda da *hasta* değilim. Sadece karnım burkuluyor. Yarına kadar bir şeyim kalmaz.”

“Anne, bu karın burkulmalarının devam ediyor gibi görünüyor. Sence de bir doktora görünmen iyi olmaz mı?”

“Aptal olma. Eminim önemli bir şey değildir.”

Anneme her zamankinden daha kızgın olduğum böyle anlar vardı. “Her durumu kontrol altına almayı sevdiğini biliyorum ama anne... iş sağlığına gelince ve iyi hissetmediğinde bu konu üzerinde kontrolün *yok* işte. En azından gidip bir kontrol ettir.”

“Doğru. Yakında geçmezse bunu yapacağım. Orli’ye beni aramasını ve üzgün olduğumu söyle.”

Telefonu kapatıp başımı iki yana salladım. Yüz yaşına da gelsem annemin neden böyle bir kontrol manyağı olduğunu anlamayacaktım.

Blue Desert’ta pizza yemek kot pantolon ve hafif bir kazak gerektiriyordu. Birkaç ay önce ördüğüm pamuklu –yünü Kollage’dandı ve %100 kottan geri dönüştürülmüş lifti– kazağı seçtim. Kazağı kızıl balçık rengine örmüştüm ve kot pantolonla çok uyumluydu.

Orli, büyükannesindeki yemeğin iptal edildiğini öğrenince burger yemek için Pickled Pelican’da Laura’ya katılıp katıla-

mayacağıını sordu. Az önce çıkmıştı. Arabamın anahtarlarını kaptım ve Simon'la buluşmak üzere evden ayrıldım.

SR 24 üzerindeki restoranın yanından yavaşça geçtim ve Simon'ın dışarıdaki bir masaya çoktan oturmuş olduğunu gördüm, kolumu dışarıya uzatıp el sallarken kısa bir korna çaldım. Park yeri bulabilmek için yolun biraz daha aşağısına gitmem gerekti.

Restorana yaklaştığımda Simon, yüzünde büyük bir tebessümle ayağa kalktı. Lanet olası, çok iyi görünüyordu. Neden olduğundan emin değilim ama kot pantolonun üstüne etekleri pantolona tıktırılmamış açık yakalı, uzun kollu beyaz gömlek giyen bir erkek gördüğümde içimde her zaman bir şey kıpırdanırdı. Birden Simon'ın, İskoç toprak sahiplerine dair izlediğim bir İngiliz dizisindeki aktörü anımsattığını fark ettim. Tıpkı o aktör gibi Simon Mancini'den de cinsel bir çekicilik akıyordu.

Elini uzatıp, "Josie," dedi. "Seni tekrar görmek güzel. Bu akşam dışarının havası çok güzel, dışarıda otururuz diye düşündüm."

Elimi onun avucunda hissettim ve dokunuşunun elektriğinin olduğunu kabul etmeliydim. İnsanları iyileştirme yeteneğine şaşmamak gerekirdi. "Harika fikir," dedim, elini bırakıp karşısına oturdum. "Havada kesinlikle sonbahar kokusu olduğunu düşünüyorum."

"Muhtemelen yılın bu zamanı ördüğün her şeyi giymekten zevk alıyordursundur. Kazağın çok güzelmiş. Sen mi ördün?"

Tam garson içki siparişimizi almaya geldiğinde, "Evet, dedim. "Teşekkürler. Ben bir kadeh kırmızı üzüm şarabı alacağım. Serin havalarda kırmızı şarabı tercih ederim."

Simon, "Ben de," dedi garsona.

“Peki, tadilat işleri nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Plana uygun ilerliyor. Aslında sanırım dairem Şükran Günü’nden hemen sonra hazır olacak ve ben de taşınabileceğim.”

“Ah, bundan hoşlanacağından eminim.”

“Evet. Elimde bavulumla orada burada yaşamaktan yorulduğum biraz. Adadan bu kadar sık ayrılmak zorunda kalmamak ve kendi evime sahip olmak hoş olacak.”

“Peki, muayenehanenin işleri de yolunda mı?”

Önümüze şarap konurken Simon güldü. “Evet, kız kardeşimin yardımı sayesinde.” Bana, “Pizzamızı ısmarlamadan önce biraz beklememizin bir sakıncası var mı?” diye sordu.

Başımı salladım. “Tabii. Sorun değil.”

Garson kız, “Daha sonra gelirim,” dedi.

“Tadilata kız kardeşin yardım mı ediyor?”

Bardağıyla kadehime dokunup, “Şerefe,” dedi. “Şey, o, dekorasyona yardım ediyor. O tür şeylere gelince ben umutsuz vakayımdır, bu yüzden Gloria bana renkler, mobilyalar konusunda fikir verdi. Bu konuda oldukça iyidir, dolayısıyla onun önerilerini her zaman dikkate alırım.”

Gülümsedim. “Evet, ikinci bir fikir almak her zaman iyidir.”

Ne demek istediğimi anladı ve kıkırdadı. “Doğru. Doktor bile olsun. Peki, daha önce de bahsettiğim gibi, kız kardeşlerim seninle tanışmaktan hoşnut olmuşlar ve Gloria’nın yün dükkânına bayıldığından eminim. Annemin evine ağzına kadar dolu bir poşetle geldi. Lily’ye bile biraz yün almış, ki bu onu çok mutlu etti. Bir kadının yünden bu kadar mest olmasını her zaman hayret verici bulmuşumdur.”

Güldüm. “Şey, örgüden anlıyorsa, evet.”

Önümüzdeki hafta kasıma gireceğimize inanmak zor.

Daha anlamadan, buradaki muayenehanemi açmış olacağız. Ah, bu arada, kızım da birkaç aylığına yanıma taşınacak. Gelecek yaz koleje başlamadan önce birlikte kaliteli zaman geçirmek istiyoruz.”

“İkiniz için de ne hoş,” dedim. “Kolej seçimini yaptı mı?”

“Henüz değil ama sanırım güneydoğuda bir yer seçecek, böylece benden ve aileden çok uzak olmayacak.”

“Bu gerçekten güzel. Kızınla çok yakın bir ilişkin var gibi görünüyor.”

Önce yüzünden hüznü bir ifadenin çabucak geçtiği gözümünden kaçmadı, sonra, “Evet, çok yakınınız,” dedi. “Lily benim her şeyimdir. Annesine hiç o kadar yakın olmadı. Daha küçük bir kızken annesinden kız kardeşlerimi bir anne figürü olarak gördüğünü düşünürdüm.”

Söyleyecek bir şey bulamadım.

Simon içkisinden bir yudum daha alarak, “Lily sekiz yaşındayken boşandık,” dedi. “Ama biz boşanmadan önce bile aralarında özel bir bağ yoktu. Lily doğduktan kısa bir süre sonra Stephanie’nin, anneliği hayatının odak noktası olarak gören o kadınlardan biri olmadığını keşfettim.” Avucuyla masaya hafifçe vurdu. “Eh... benden yeterince bahsettik. Hadi, şu pizzaları ısmarlayalım.”

Daha sonra eve dönerken Doktor Simon Mancini’nin arkadaşlığından çok hoşlandığımı fark ettim. Bir kez daha koca akşam uçup gitmişti, ikimiz de birbirimiz hakkında biraz daha bilgi edinmiştik ama bir şeyi daha fark etmişim ki, kızından konuşmuş olmamıza rağmen onun kör olduğundan hiç bahsetmemiştik.

19

Telefon çaldığında balkabaklı ekmeği fırına sürüyordum. Cevaplayınca Mallory'nin, "Şükran Günü'ne bir gün kaldığına inanabiliyor musun?" diyen sesini duydum. "Meşgul müsün?"

Kahve fincanıma uzandım. "Biliyorum. Bu yıl gerçekten çok çabuk geçti ve hayır, bu akşamki örgü sınıfı için az önce fırına balkabaklı ekmek koydum."

"Dersler çok iyi gidiyor, değil mi? Erkekler epey hoşlanmış görünüyorlar."

"Hoşlanıyorlar, benim de hoşuma gidiyor. Bugün sen neler yapacaksın?"

"Çabucak Gainesville'deki Publix'e gitmeliyim. Bir şey lazım mı?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Öylesine aramak istedim. Biliyorsun, yarın Troy'un ebeveynlerinin evinde yemek yiyoruz ama günün ilerleyen saatinde tatlı için annenin evinde olacağız."

"Harika. Annen ne zaman orada olacak?"

“Bu öğleden sonra oraya gideceğini söyledi. Onunla az önce konuştum. Tamam. Hemen gitmeliyim. Yarın görüşürüz.”

Telefonu kapatıp tel rafın üstünde soğumakta olan mini keklerin üstüne parmağımın ucunu dokundururken yüzümden bir tebessüm geçti. Orli daha yeni yürümeye başladığından beri annemlerin evinde yenen büyük akşam yemeğinden önce kahvaltıda bunlardan yemeyi bir gelenek haline getirmiştik. Tarifi bana aitti ve balkabaklı çöreklerle benziyordu ama bunu çörek kaplarının içinde pişirmek yerine her zaman tam bir daire şeklinde altı tane büyük ve tekil kek parçası oluşturan Bundt kalıbı kullanıyordum. Orli bunlara bayılırdı, dört yaşına geldiğinde bunlara “koftipapaz” adını takmış ve bu isim yapışıp kalmıştı.

Telefon tekrar çaldığında kekleri saklama kabına yeni koymuş ve kapağını kapatmışım.

Simon’ın, “Yarın için yemek yapmakla meşgul müsün?” diye soran sesini duydum ve gülümsedim.

Beraber pizza ziyeli dört hafta olmuştu ve ofisle ilgili bazı şeyler sormak için birkaç kez aramış olmasına rağmen tekrar görüşmemiştik.

“Fırında bir şeyler pişiriyorum ama ikinci fincan kahve-min tadını çıkarmak için oturmak üzereydim. Nasılsın?”

“Meşgul. Yeni yere geçip yerleşince gerçekten memnun olacağım. Seni bu yüzden arıyorum. Önümüzdeki hafta hem ev hem de muayenehane için mobilyalar gelecek. Dolayısıyla her şeyi düzene koymakla aşırı yoğun olacağım. Gloria gelip dairemi toparlamama yardım edecek ve aralığın ikinci haftası resmen Cedar Key yerlisi olurum herhalde.”

“Bu harika,” dedim. “Artık işler hızlanıyor.”

“Doğru, bir de... acaba diyordum... şey, ofisi önce sana

gezdirmek isterim. Bilirsin... oranın hemşiresi olarak belki gözden kaçan birkaç şey eklersin.”

“Bu harika olur. Elbette.” Hayır, bu gerçek bir randevu değildi ama hey, Simon’la tekrar görüşme fırsatını geri çevirmeyecektim.

“Mükemmel. Sana ofis turu yaptırdıktan sonra üst kattaki evimi de göstermek isterim, bu yüzden seni akşam yemeğine davet ediyorum.”

Ah, bu biraz daha randevu gibi duruyordu. “Evet, bu harika olur ama yemek yapmak zorunda değilsin. Daireni yemek olmadan da görebilirim.”

Simon güldü. “Evet, bunu biliyorum ama iş arkadaşım olarak sana yemek pişirmekten zevk alırım.”

İş arkadaşı mı? Belki de kesinlikle bir randevu değildi. “Bu hoş olur. Teşekkürler,” dedim ve hayal kırıklığına uğradığım için kendimi tekmelemek istedim.

“Ayın dokuzu, salı akşamı senin için uygun olur mu? Saat yedide?”

Duvarda asılı duran takvime göz attım. “Evet, uygun. Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Sesinde heyecanlı bir tonla tekrar, “Harika,” dedi. “Yarın için ne planlıyorsun?”

“Annemlerin evinde akşam yemeği, ya sen?”

“Evet, aynen. Orada epey büyük bir grup olacağız. Şey, Şükran Günün kutlu olsun, Josie. İki hafta sonraki görüşmemizi sabırsızlıkla bekliyor olacağız.”

Karışık duygular içinde telefonu kapattım. Bu adam beni kesinlikle çekiyordu. Sanırım o da benden hoşlanıyordu ama romantik duygularla hoşlandığından emin değildim. *İş arkadaşı* sözünü kullandığına göre, muhtemelen öyle de-

ğildi. Belki beni yemeğe davet ederek sadece nezaket gösteriyordu. Ayrıca, çıktığın biriyle bu kadar yakın çalışıyor olmak biraz fazla yapış yapış olmaz mıydı? Sonra stajım sırasında hastanede duyduğum doktor/hemşire hikâyelerini hatırladım. İnsan içindeyken son derece profesyonel davranıyorlardı, bu yüzden şu veya bu doktorun ve hemşirenin aslında bir çift olduklarını duyunca çok şaşıırıyordum.

Yani, evet, biriyle gönül ilişkisinde olup işyerinde profesyonelliği sürdürmek elbette mümkündü. *Ama oha, Josie,* diye düşündüm. *Bu sadece dairesinde bir yemek. Asla gerçekleştmecek hayallere kapılma sakın.*

Saat onda dükkânı açtım ve Şükran Günü’nden önceki gün çok yoğun olacağımızı düşünmüyordum. Tatilden bir gün öncesi kadınların çoğu örgü örmektense yemek yapmaya odaklanırdı.

Yaklaşık bir saat sonra ben bazı şahane kaşmir yünlerini koliden çıkarırken içeriye Chloe girdi.

Yünlere dokunmak için yaklaşıp, “Ah-oo,” dedi. “Çek hesabımda yeni bir gedik görüyorum.”

Başımı kaldırıp ona baktım ve güldüm. “Bu duyguyu biliyorum ama burada çalışmaya başladığımdan beri aldığım indirimlere minnettarım. Elindeki alçı çıkınca yeniden tam zamanlı örgüye dönebileceğin için memnun olduğuna bahse varım.”

Kolunu havaya kaldırıp, “Aynen,” dedi. “Bu kadar düzgün iyileştiği için çok şanslıyım. Sanırım bugün pek fazla iş olmayacak ve belki saat iki gibi kapatabiliriz.”

“Evet, ben de aynısını düşünüyordum. Yarın için ne planlıyorsun?”

“Grace, Lucas ve Solange’la beraber Maude teyzenin evinde akşam yemeği yiyeceğim. Sen annenlerin evine mi gideceksin?”

Başımı salladım. “Evet, Jane de birkaç gün annemlerde kalmak için bugün geliyor. Mallory ve ailesi daha sonra tatlı için gelecekler.”

“Peki, kasabadaki yeni doktorumuz ne yapıyor? Yeni evine daha taşınmadı mı?”

“Önümüzdeki hafta mobilyalar geldikten sonra taşınacak ama bu sabah beni aradı ve tatili ailesinin Gainesville’deki evinde geçireceğini söyledi.”

“Bu gece dersin var mı?”

“Evet, erkeklere ders yapmak isteyip istemediklerini sordum. Saxton yemekleri Berkley’nin pişireceğini ve Doyle’u davet ettiklerini söyledi ama bu akşam boşmuş, diğerleri de kabul etti. Dolayısıyla kararı bana bıraktılar ve benim bu akşam yapmam gereken bir hazırlık yok. Annemi bilirsin, hiçbir şey yapmama izin vermez. Bu sabah erkekler için biraz balkabaklı ekmek yaptım. Ya Gabe? Yarın o ne yapıyor? Adada kimsesi yok.”

Chloe sadece, “Evet, biliyorum,” dedi.

Chloe’nin alçısı çıkarılacağı zaman onu Gabe götürmüştü, sonra da beraber dışarıda öğle yemeği yemişlerdi. Chloe’ye bakılırsa birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydiler ama bu dört hafta önceydi ve o zamandan beri Gabe tekrar bir araya gelmeye dair hiçbir teklifte bulunmamıştı.

Chloe kendine bir fincan kahve koymaya gitti, sonra kanepeye oturdu. “Benden hoşlandığından pek emin değilim. Tanrı aşkına, aptal bir ergen gibi konuşuyorum, değil mi?”

Kendi fincanımı doldurup ona katıldım. “Hayır, hiç de

değil. İkinizin de günü beraber geçirmekten çok hoşlandığını sen söyledin.”

“Evet, öyleydi. Şey, en azından ben öyle olduğunu *düşünüyordum*.”

“Belki de bir sonraki hamleyi senin yapmanı bekliyordur.”

“Ben mi?”

“Evet, sen,” dedim ve güldüm. “Haklısın, birer ergen değilsiniz, bu yüzden asla erkeği arama, o sana çıkma teklif edene kadar bekle gibi kurallar sizin için geçerli değil.”

Yüzünden bir tebessüm geçti. “Kim demiş?”

“Chloe, o günler geride kaldı. Artık kadınlar daha özgüvenli ve daha bağımsız.”

“Yani sen, benim ona *çıkma* teklif etmemi mi öneriyorsun?”

“Şey, çıkma olmak zorunda değil ama Şükran Günü yemeğine davet edebilirsin. Maude’un masaya fazladan bir tabak koymayı sorun edeceğini sanmıyorum.”

Kahvesinden bir yudum daha alırken yüzünden düşünceli bir ifade geçti. “Hımm, belki haklısındır. Belki ben ilgileniyormuyum, yoksa beni Gainesville’e götürmesini sırf nezaketten mi kabul ettim, görmek istiyordur. Belki bu akşamki derse bir uğrayıp onu yarın akşam yemeğe davet etmeliyim.”

Uzanıp eline hafifçe vurdum. “İşte şimdi oldu. Gerçekten ilgilenmiyorsa yarın için bir bahane uydurur ve en azından ne düşündüğünü anlamış olursun.”

Anlayışla başını salladı. “Doğru. Parker’layken olduğu gibi görmezden gelinmek yerine baştan açık davranmayı tercih ederim. Tanrım, şu çıkma olayları tam bir kaygan zemin, değil mi? Aşırı ilgili görünmek istemezsin ama yeterince ilgi göstermezsen bu da iyi olmaz. Bu günleri geride bıraktığımı sanıyordum.”

Güldüm. “Korkarım bırakmadın. Dediğim gibi çekiciliğin veya romantizmin son kullanma tarihi yoktur.”

“Tavsiyen için teşekkürler, Josie.”

“Her zaman,” dedim.

Şimdi, eğer Doktor Mancini’yle kendi ilişkiimi tam olarak çözümleyebilirsem belki tavsiyem bir işe yarardı.

Orli ve ben, annemlerin garaj yoluna girdiğimizde dahili konuşma sistemine cevap veren ve bizi karşılamak üzere ön kapıyı açan babam oldu.

Yüzünde kocaman bir tebessümle, “Mutlu Şükran Günleri,” dedi ve ikimizi de kendine çekip sarıldı.

“Sana da, baba. Annem nerede?”

“Ah, o ve Jane avluda oturmuş çay içiyorlar. İçeri gelin.”

Avluda oturmak mı? Çay içmek mi? Şükran Günü sabahında mı? Neden her zamanki gibi önünde önlükle mutfakta koşuşturma ve son dakika detaylarını tamamlama modunda değildi?

Ama Orli ve ben evin arka tarafına giderken fırında pişen hırdinin enfes kokusu burnuma geldi.

Önce annemin, sonra da Jane’in yanağına birer öpücük kondurmak için yanlarına giderken, “Şükran Gününüz kutlu olsun,” dedim.

Orli, “Mutlu Hindi Günü, büyükanne,” dedi.

Annem, “Size de,” dedi. Annem şezlongda kıvrılmış otu-

ruyordu, bacaklarını altına almıştı, iki eliyle fincanını tutuyordu. Ona dikkatle baktım ve biraz solgun görüldüğünü fark ettim. Gözlerinin altındaki bu gölgeler ne zaman bir anda ortaya çıkmıştı?

“İyi misin?” diye sordum.

“Elbette, neden?”

“Çünkü normalde Şükran Günü sabahı mutfakta dört dönüyor olursun, bir diva gibi burada arkana yaslanmazsın.”

Jane güldü. “Annen dün Delilah’ın yardımıyla bütün fırınlama, hindiyi doldurma, sebzeleri soyma işlerini halletti, dolayısıyla işlerin hepsi bitti. Ben dün saat üçte geldiğimde her şey yapılmıştı.”

Tamam. Bir şeyler kesinlikle yanlıştı. Bu evde yaşadığım bunca yıldır annem asla Delilah’ın tatil yemeği yapmakta yardım etmesine izin vermemişti. Annem tüm bunları tek başına yapmakla gurur duyardı.

“Miden nasıl?” diye sordum.

“İyi. İyi.”

“Anne, bana iyi deme. Bir şeyler ters gidiyor.”

“Kendini iyi hissetmiyor musun, büyükanne?” Orli’nin yüzündeki endişeyi gördüm.

Annem bir elini havada salladı. “Aptal olmayın. Sadece biraz yorgunum. Tatilden önce kitap yazmayı bitirmek için çok meşguldüm. Yılın bu zamanının ne kadar sıkışık olduğunu bilirsiniz ama şimdi bitti ve artık editörümün elinde. Yani yılın ilk gününe dek benden bu kadar.”

İkna olmamıştım ama konunun üstüne gitmedim.

Jane, “Şükran Günü’nde buraya gelmeye bayılıyorum,” dedi, sanki o da konuyu dağıtmaya çalışır gibi. “Bu sabah Mallory’yle konuştum, saat dört gibi burada olacaklar. Tan-

rım, Carter'ın nasıl büyüdüğüne inanamıyorum. Çoktan on yaşına geldi ve sana bir bak, Orli. On altına girmek üzeresin.”

Orli ona gülümseyerek başını salladı. “Biliyorum. Hazırda sürücülük derslerine başlayacağım.”

“İşte hazır, kızlar.” Babam elinde, üzeri bardaklarla dolu bir tepsiyle geldi ve bardakları masaya koydu. “Herkes için birer mimoza. Ee, alkolsüz* olan Orli için,” dedi ve Orli'nin kıkırdamasına yol açtı.

Şampanya kadehlerini kaldırırken annem, “Hayatımda en sevdiğim dört kişiye mutlu Şükran Günleri dileğiyle,” dedi.

Hepimiz, “Biz de seni seviyoruz,” dedik, ki bu her yılki geleneksel cevabımızdı.

Bir yudum aldım. “Benim yapabileceğim bir şey kaldı mı?” Fransız kapılarından içeriye doğru baktım ve yemek masasının tüm detaylarıyla çoktan hazırlanmış olduğunu gördüm.

Jane, “Sanmıyorum,” diye cevap verdi. “Ben bu sabah sofrayı hazırladım.”

Sofrayı Jane mi hazırlamıştı? Bir tuhaflık daha. Kutlama yemeği için sofrayı kurmak, annemin yıllar önce kendi hükümlü olarak ilan ettiği bir diğer şeydi.

“Hayır, hayır. Her şey çoktan hazır. Öğle vakti yemeye başlayacağız. Peki, şu yeni doktor muayenehanesini açmadı mı daha? Birkaç haftadır şehir merkezine uğramadım, dolaşısıyla gelişmelerden habersizim.”

Şampanya ve portakal suyundan bir yudum daha aldım. “Yeni yılın ilk gününe kadar değil. Ofisin açılış tarihiyle ilgili henüz bana kesin bir tarih vermedi ama evine önümüzdeki hafta taşınıyor.”

* İngilizcede alkolsüz anlamına gelen *virgin* kelimesi aynı zamanda “bakire” demektir. (ç.n.)

Jane, “Bir düşün,” dedi. “Onca yıldan sonra yine adada bir doktorumuz olacak. 1950’lerden beri burada bir doktor yoktu.”

“Evet, 1966’da bir doktor olsaydı Wendy hâlâ hayatta olurdu.” Annem içkisinden büyük bir yudum aldı.

Başımı kaldırıncaya annemle Jane arasındaki bakışmayı gördüm. Wendy, annemin küçük kız kardeşiydi ve sekiz yaşındayken zatürreeden ölmüştü. Küçükken ısrarlı sorularıma rağmen annem, Wendy teyzeden fazla bahsetmeyi hep reddederdi, bu yüzden onu şimdi anması beni şaşırtmıştı.

Jane, annemin söylediğini tamamen göz ardı ederek, “Resepsiyoncu olarak Brandy’yi tuttuğunu duydum,” dedi. “O işi aldığı için çok sevinçli olduğuna bahse varım.”

Benim haberimin olmadığı bir şeylerin olup olmadığını merak ettim. Annem ve Jane, arkadaşta çok iki kız kardeş gibiydiler. Kız Kardeşliği grubundaki diğer üç kızla da yakın olmalarına rağmen ikisi arasında her zaman benzersiz ve çok özel bir yakınlık vardı. Bunu anlıyordum çünkü Mallory ve benim de böyle bir bağımız vardı. Çoğu zaman birbirimizin aklını okur ve diğerinin ne düşündüğünü ya da ne diyeceğini bilirdik. Bu hem rahatlatıcı hem de ürkütücüydü ve hayatımda ilk kez annem bu tür bir yakınlığı benimle değil de Jane’le paylaşıyor diye içimi burkan bir kıskançlık hissettim.

“Evet, Brandy oldukça heyecanlı,” dedim. “Bence ofis için iyi olacak.” Üzerime bir somurtkanlık çöktüğünü hissederek annem, babam ve Jane havadan, adada olup bitenden ve olağan şeylerden bahsederken ben sessiz kaldım.

Annemin, “Joe,” dediğini duydum, “Hindiyi fırından çıkarma vakti geldi. Parçalamadan önce her zaman biraz dindirmek en iyisidir. Orli, yemekten sonra çalmak üzere Noel CD’si seçtin mi?”

Orli yerinden fırlayıp içeriye gitti. “Hemen yaparım.”

Geldiğimden beri hissettiğim huzursuzluk yavaşça kaybolmaya başladı. Annemin babama hindiyi fırından çıkarmakla ilgili talimatları ve Orli’ye söyledikleri küçük kızlığımdan beri duymakta olduğum şeylerdi –çocukken müzik seçimi benim işimdi. Şükran Günü yemeğinden sonra Noel şarkılarını o sezonda ilk kez çalmak annemin geleneği idi. Her şey eski düzenine girmiş gibiydi ve bu da bana anneme karşı fazla tepki gösterdiğimi hissettirdi.

Yanında Troy ve Carter’la beraber Mallory geldiğinde kendimi daha da rahat hissediyordum. Elbette üç kadeh şarabın da bunda katkısı vardı.

Mallory, “Selam,” dedi ve bir elinde üstü kapaklı pasta tabağını tutmaya çalışırken bana sıkıca sarıldı. Mutlu Şükran Günleri.”

“Sana da ama sen yanında tatlı getirebilirken bana neden izin verilmiyor?”

Yemek odasına yönelirken Mallory güldü. “Annen bana izin vermedi. Ben öylesine pikan cevizli pasta yaptım ve işte burada.”

“Ben ona her zaman direnirim. Pek işime yaramış gibi görünmüyor. Hey, Carter, ne var ne yok?” Başının üstünü okşadım ve Troy’a sarıldım. Ona, “Her zamanki gibi harika görünüyorsun,” dedim.

Gülümseyerek, “Mallory’nin kendini adanmış ilgisi sayesindedir,” dedi.

Tüm selamlaşmalar ve kucaklaşmalar bittikten sonra Mallory’yle beraber mutfağa gittik ve kahveyi hazırlamaya,

pastaları açmaya ve her şeyi iki tepsiye dizmeye başladık. Bu on ikinci yaşımızdan beri annemin Mallory'yle ikimizin yapmasına izin verdiği tek işti.

Mallory'ye, "Hey," diye fısıldadım. "Tatlıdan sonra benimle deniz kenarında yürüyüş yap."

"Elbette. Ne oldu?"

"Sadece seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Başını salladı ve birer tepsi alıp yemek odasına götürdük.

Tatlıdan yaklaşık bir saat sonra toparlanma başladı. Bu işe herkes katılırdı. Bulaşık makinesi doldurulup yiyeceklerle sarılarak kaldırılınca babam ve Troy televizyon karşısında futbol seyrederek takılmaya hazırdılar. Annem, Jane ve Orli ellerinde kahveyle avluya çıktı.

Mallory'nin bakışını yakalayıp başımı salladım.

"Josie'yle birlikte deniz kenarında yürüyeceğiz," dedi.

Annem gülümsedi. "Ah, Noel sırları çoktan başladı mı?"

"Onun gibi bir şey," dedim ve çabucak avludan çıktık, evin yan tarafını dolaştık ve bahçenin diğer ucuna gittik.

Güneş bir sonraki güne kadar paydos etmek üzereydi. Gökte mavi ve pembe şeritler vardı ve biliyordum ki kaç günbatımını izlersem izleyeyim, bundan asla bıkmayacaktım. İkimiz de birkaç dakikalığına sessiz kaldık, nihayet çitlerin yanında bir banka gelip oturduk.

"Pekâlâ, neler oluyor?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Emin değilim. Annen sana benim annemle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Ne gibi?"

"Annemin iyi hissetmemesi gibi?"

Mallory bana bakmak için banktaki oturuşunu değiştirdi. "Hayır. Hiçbir şey söylemedi. Bir sorun mu var?"

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Bir şeyler ters görünüyor. Son birkaç aydır *karın burkulmalarından* bahsediyor.” Devam edip ona dün Delilah’nın anneme yemek yapımında yardım edişinden bahsettim.

“Hımm, bu *gerçekten* sıra dışı. Tatilden önceki gün mut-fak, annen hariç herkes için sınır dışıdır.”

“Kesinlikle.” Sonra da ona annemin teyzemle ilgili söylediği garip şeyden bahsettim.

“Evet, annen ondan hiç söz etmez. Aslında, kız kardeşinden bahsetmeyi yıllar önce bırakmıştı. Hay Allah Josie, ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Ben de öyle.”

Birkaç dakika boyunca ikimiz de sessiz kaldık, sonra Mallory koluma hafifçe vurdu. “Neyse, bu konuda endişelenme. Hiçbir şey olmayabilir ama annemin ağzından laf alabilir miyim diye bakacağım. Cumartesiye kadar burada olacak. Süregelen herhangi bir şey varsa ikimiz de biliyoruz ki annemin çoktan haberi olmuştur.”

Başımı salladım ve sarılmak için kolumu omzuna koydum. “Teşekkürler, Mallory. Sana güvenebileceğimi biliyordum.”

21

Şükran Günü'nden sonraki hafta boyunca annemlerin evine her zamankinden daha sık uğramaya özen gösterdim. Annem şüphelendiyse bile bir şey söylemedi. Tatil hafta sonundan sonra Mallory beni aramıştı ve annesini sorguladığı halde anlatacak bir şey yoktu. Jane, Shelby'nin iyi ama sadece yorgun olduğuna dair kızını temin etmişti. Ayrıca kabul etmeliydim ki annem gerçekten de Şükran Günü'ne nazaran biraz daha iyi görünüyordu.

Salı sabahı içimde bir beklenti hissiyle uyandım. O akşam Simon'm evinde yemek yiyecektim. Yan dönüp zihnimi serbest bırakırken yastığıma sarıldım. Simon'ı düşünürken onun birçok yönden bana –yakışıklılığı, bol miktarda cinsel çekiciliği ve beraber kolay zaman geçirmek açısından– Grant'i hatırlattığını fark ettim. Yıllar önce Grant'e bir şans vermemekle hata mı ettim diye ilk kez düşünmüyordum. Asla doğrudan öne çıkıp bana evlenme teklif etmemiş olmasına rağmen Orli üç yaşındayken bizi ziyarete geldiği bir seferinde bir olay olmuştu. Çok fazla konuşmamıştı

ama belki ilişkimiz hakkında fikrimi değiştirmişimdir diye açıkça imada bulunmuştu. Onu hemen geçiştirmiştim çünkü aklındakinin evlilik olduğundan fazlasıyla emindim. Evlilik fikrine bu kadar karşı olmamın altında tam olarak neyin yat-
tığını çözümlemeye çalıştım ve bir kez daha somut bir sebep elde edemedim. *Ah, neyse, olayları şimdi sorgulamanın sı-
rası değil,* diye düşünüp duşa gittim.

Aynı gün akşam Orli odama girip kendini yatağımın orta-
sına attığında makyajımın son rötuşlarını yapıyordum.

Gümüş halka küpelerime uzanıp, “Hey, ne var ne yok?”
dedim.

“Acaba diyordum... babamı seviyor muydun?”

Yüzüne bakmak için hızla arkama döndüm. “Bu da ne-
reden çıktı?”

Bacaklarını göğsüne doğru çekti, kollarım etrafına dola-
dı. “Sadece merak ettim.”

Yanma oturup dizine hafifçe vurdum. “Evet, onu gerçek-
ten seviyordum. Hem de çok. Onu hâlâ seviyorum, Orli. Na-
sıl sevmem? Bana şimdiye kadarki en güzel hediyeyi verdi.
Seni.”

Bu sözüm onu gülümsetti. “Bunu nasıl anladın? Onu sev-
diğini nasıl anladın?”

İçimdeki annelik radarı devreye girdi. Bu aslında Grant
ve benimle ilgili değildi. Kızımızla ilgiliydi.

“İnsanın bunu nasıl anladığını açıklamak zor ve elbette
herkes farklıdır. Neden? Hayatında özel biri mi var?”

Yanaklarına hafif bir kırmızılığın renk verdiğini gördüm
ve başını salladı. “Evet. Jared Stevens.”

Zihnimin içini sarsıp bunun sınıfındaki hangi çocuk olduğunu hatırlamaya çalıştım. “Ah, hani şu, markette yarızamanlı çalışan çocuk mu?”

Başını salladı.

“Yakışıklı çocuk. Zevkliymişsin,” dedim ve gülümsemesi daha da büyüdü. “Pekâlâ, sorun ne?”

“Benden hoşlandığından emin değilim. Babamın sana ilgi duyduğunu nasıl anlamıştın?”

“Tanrım, bu çok uzun zaman önceydi, Orli,” derken kendimi üniversitenin ilk yılını hatırlamaya zorladım; o heyecan dolu, capcanlı, bazen başımızın göklerde olduğu yılları... “Şey, öncelikle o bana kur yaptı. Ben arkadaşlarımla beraber yerel bir kahve dükkânındaydım ve o da bir grup çocukla birlikte çapraz masada oturuyordu. Sürekli bana baktığını hissedebiliyordum ama hayale kapıldığımı zannettim. İnsanın dibini düşürecek kadar yakışıklıydı.”

Orli güldü. “Hâlâ öyle.”

Haklıydı. “Dışarıda çok şiddetli bir sağanak olduğunu hatırlıyorum –yani sanki kovayla su döküyorlardı– ve ben çıkmak için kitaplarımı toplarken onları dengede tutmakla semsiyemi açmak arasında kitaplarım her yere saçıldı ve daha ben ne olduğunu anlamadan baban gelmiş bana yardım ediyordu. Bana yakın durduğunu görüp gözlerinin içine bakınca... bilmiyorum... sadece çok özel bir şeylerin meydana geldiğini anladım.”

“Ah, hikâyeyi şimdi hatırladım. Kız arkadaşından telefon numaranı alıp sana çıkma teklif etmemiş miydi?”

Başımı salladım. “Evet. Aynen öyle oldu ve gerisi malum.”

Orli yine güldü. “Yani bu kadar. *Bence* Jared bana ilgi duyuyor ve Laura’nın erkek arkadaşı Mark’la yakın arkadaşlar

ve Laura onun bana ilgi duyduğunu söyledi ama Jared beni henüz aramadı.”

Onu kendime çekip sarıldım. Kızıma, “Gerginliği bırak. Biraz zaman tanı,” dedim. “Aşkın çarkları bazen çok yavaş döner.”

Sarılı bir hediye paketiyle bir şişe şarabı düşürmemeye çalışarak Simon’ın evine çıkan arka basamakları tırmandım.

Kapısını açıp koluyla içeriyi işaret ederken, “Selam,” dedi. “İçeri gel, yeni evime hoş geldin.”

Mutfağa adım attım ve gülümsedim. “Burası çok güzel,” dedim ve gerçekten öyleydi. Çok abartılı değildi ama paslanmaz çelikten eşyalar, granit tezgâhlar, sarıya boyanmış duvarlar ve meşe masayla sandalyeler her aşçıyı cezp ederdi. Mutfağı dolduran enfes kokuya bakılırsa çekmişti de. “Ve enfes bir şey kokuyor.”

“Kendime has spagetti sosunun içinde sosis ve köfte kaynıyor ama yalan söyleyemem; tarifi büyük bir kısmı anneme ait.”

“Sanırım buraya ziyafet için çağırıldım. İşte,” dedim ve ona bir şişe şarapla hediye uzattım. “Ufak bir yeni ev hediyesi.”

“Teşekkürler, Josie. Çok naziksin.” Şarabın etiketini okudu. “Mükemmel. Chianti bu yemekle çok iyi gider. Bunu şimdi mi açmalıyım?”

“Kesinlikle,” dedim ve paketin kurdelesıyla kâğıdını çıkarışını izledim.

“Ah, Josie, bu çok güzel.” Çerçevenilmiş ve matlaştırılmış baskıyı havaya kaldırıp önünde tuttu. “Körfezin pe-

likanlarla birlikte mükemmel bir fotoğrafı. Bu, Seabreeze yakınlarında mı çekilmiş?”

Başımı salladım. “Evet, yerel bir fotoğrafçı tarafından çekilmiş. Bunu Sanat Merkezi’nde buldum.”

“Çok teşekkür ederim. Bunu asacak mükemmel bir yerim var. “Sonra resmi daha da yakınlaştırıp en alta yazılmış yazıyı okudu: *Her zaman su gibi ak.* “Herkesin aklında tutması gereken güzel bir söz. Tekrar teşekkür ederim. Hadi, sana evin geri kalanını göstereyim.”

Oturma odası samimi ve rahattı, yeşil ve mavi tonlarında döşenmişti.

Ona, “Kanepenle koltuklarına bayıldım,” dedim. Kumaşın üzerinde kereviz yeşili ve daha koyu yeşilden geniş şeritler vardı. Etrafıma bakınca geniş düz ekran televizyonu, CD çaları ve çam sehpaları gördüm, hepsi de avcı yeşili duvarlarla uyum içindeydi. “Çok hoş.”

Bunun için tüm övgüyü Gloria hak ediyor. Banyolar ve yatak odaları bu tarafta.”

Kısa koridorda peşinden gittim. İki yatak odası ve içerdikleri banyolar da zevkle döşenmişti ama bunların hangisinin Lily’ye ait olduğunu anlamak kolaydı. Odada lavanta ve soluk pembe hâkimdi. Akçaağaçtan ikiz kızak yatak pelüş hayvanlarla doluydu ve gardıroba ek olarak bir duvarın yarısını meşe bir çalışma masası kaplıyordu, daha küçük bir düz ekran TV de akçaağaç bir sehpanın üzerine konmuştu.

“Kızın buna bayılacak,” dedim ve boğazımda bir yumru hissettim. Ama bunların hiçbirini *göremeyecekti*.

“Umarım. Hadi, şarabı açalım.”

Mutfakla oturma odasını ayırma görevini üstlenen tezgâhın yanındaki tabureye oturdum ve masanın üstünün parlak

sarı ve mavi tonlarda servis altlıklarıyla, güzel tabaklarla ve bardaklarla kurulu olduğunu fark ettim. Simon Mancini yemekli misafir ağırlamakta biraz tecrübe sahibiydi anlaşılan.

Bana bir bardak şarap uzattı ve bu sefer ilk ben kadeh kaldırdım. “Yeni evinin şerefine. Umarım buradaki yılların mutluluk içinde geçer.”

“Teşekkürler, Josie. Yemek yarım saate hazır olur. Hadi aşağıya inelim de sana muayenehaneyi göstereyim.”

Peşinden alt kata indim, evin yan tarafını dolaştım ve verandaya geldim. Anahtarı kilide soktu ve hem profesyonel hem de rahat bir bekleme odasına adım attık. Çikolata kahvesi deri bir kanepe, iki kişilik bir koltuk ve bunlara uygun üç tane tekli koltuk, soluk maviye boyanmış ve küçük sarı ve mavi çiçekleri olan bordürle çevrelenmiş duvar boyunca sıralanmıştı. Sağ tarafımdaki bir girintiye büyük meşe bir masa, deri ofis sandalyesi ve kiraz ağacından iki tane dosya dolabı konmuştu. Masanın arkasında bir yazıcı ve belgegeçer cihazı vardı.

“Ah, Simon, burası çok güzel bir ofis. Harika görünüyor.”

“Sence iyi olmuş mu?” diye sordu.

“İyi mi? Tanrım, hastalar buraya gelmeye bayılacak ve Brandy o masada çalışırken kendini cennette sanacak.”

Güldü. “İyi. Sanırım Gloria yine iyi iş çıkardı ve şurası da senin ofisin,” dedi ve beni koridorun ilerisine götürdü.

“Benim ofisim mi?” Aslında kendime ait bir ofisimin olacağını düşünmemiştim.

Kapıyı açınca ortaya içinde bir başka meşe masa, tereyağı sarısı iki koltuk ve bir dosya dolabı olan ve tamamen İkinci Cadde’yi gören orta boy bir oda çıktı.

“Elbette. Senin de bir ofisin olmalı. Onlarla konuşmak, kullandıkları ilaçları gözden geçirmek gibi şeyler için hastaları buraya getirebilirsin.”

İçimde yükselen heyecanı hissettim. “Tanrım, buna bayıldım, Simon. Daha önce bir ofisim olmamıştı. Buna gerçekten bayıldım.”

“İyi. Buna sevindim.” Yüzünden kocaman bir tebessümün geçtiğini gördüm. “Benim ofisim de burada.”

Peşinden koridorun sonuna gittim. Onunki, benim ofisimin daha büyüğüydü, sonra da bana koridorun iç kısmındaki üç muayene odasını gösterdi.

Karşılama alanına geri döndük ve bana, “Peki. Ne düşünüyorsun? Burada çalışmak seni mutlu eder mi?” diye sordu.

“Mutlu mu? Bu kelime hafif kalır,” dedim ve güldüm. “Tanrım, evet. Burası son derece kusursuz. Her şey. Burada çalışmaktan büyük zevk duyacağım.” Böyle olacağımdan emindim.

Tekrar üst kata çıktık ve Simon önce kadehlerimizi yeniden doldurdu, sonra yavaşça kaynayan makarnayı süzüp fırına sarmısaklı ekmek koydu.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Her şey hazır.”

Onun sosu, köfteleri ve sosisi spagettinin üstüne kepçeyle koyuşunu izledim. Bu adam mutfakta son derece rahat görünüyordu. Yün dükkânında basmakalıplarla ilgili yaptığım konuşmayı hatırlayıp gülümsedim. Simon Mancini son derece erkeksiydi –yemek yaparken bile. Buna hiç şüphe yoktu.

“Ah, Josie, buzdolabından salata tabaklarını çıkarabilir misin, lütfen?”

Yerimden fırlayıp üzeri plastik filmle örtülü cam tabakları aldım ve masaya koymadan önce filmleri çıkardım.

“Sanırım her şey hazır,” dedi.

Leziz yemeğin ardından ikimiz de kahvedense şarabı tercih ettik ve kanepeye oturup sohbetimize devam etmeden önce Simon bir şişe kırmızı şarap açtı.

“Lily cuma günü buraya geliyor. Gainesville’e gidip onu alacağım,” dedi.

“Bu harika. Onun buraya bayılacağından hiç şüphem yok.”

“Öyle umarım,” dedi ve bir anlığına sessizleşti. “Bilmeni istediğim bir şey var, Josie.” Yine duraksadı. “Benim kızım kör.”

Sadece, “Ah,” dedim. Bunu zaten bilmek kendimi sahtekâr gibi hissettirdi. “Üzgünüm.”

Gülümsedi. “Ah, üzülme. Lily bana biraz seni andırıyor. Görememesine rağmen son derece bağımsızdır. Bir rehber köpeği var, Leo, tam bir uyum halindeler. Lily’nin yapamadığı çok az şey var.”

Bir yudum şarap aldım. “Bu harika. Kulağa tam bir genç kadın gibi geliyor. Onunla gurur duyuyor olmalısın.”

Başını salladı ama gözlerindeki hüznü gördüm. “Lily kör doğmadı. Görüşünü sekiz yaşındayken kaybetti.”

“Bir hastalık yüzünden mi?” Hangisinin daha iyi olduğuna karar veremiyordum; kör olarak doğmak mı yoksa görmenin nasıl bir şey olduğunu bilirken kör olmak mı?

Simon başını iki yana salladı. “Hayır, bir kazaydı. Araba kazası. Onu bale dersine götürüyordum ve mesaj çekmenin gözlerini yolda tutmaktan daha önemli olduğunu düşünen pervasız bir ergenin sürdüğü araç bize çarptı.”

“Tanrım, çok üzüldüm,” dedim ve içgüdüsel olarak eline dokunmak üzere uzandım.

Elimi kavradığını hissettim ve onunkini hafifçe sıktım, sonra Simon şarabından büyük bir yudum alıp başını salladı. “Evet, bir süreliğine hepimiz için zor zamanlardı.”

Bu, Simon’ın hatası olmasa bile acaba biraz olsun suçluluk hissedip hissetmediğini merak ettim.

Boş kadehini masaya bırakırken, “Ama... atlattık,” dedi. “Ve dediğim gibi, Lily son derece iyi idare ediyor. Kazadan sonra iyileşince ve kalıcı olarak kör olduğunu anladığımızda onu St. Augustine’deki Florida Körler ve Sağırılar Okulu’na yazdırdık. Lily’nin şimdiki gibi bağımsız biri olması onların sayesinde.”

“Bu harika. Hem de onun başarılı bir örgücü olduğunu düşününce. Gerçekten son derece özel bir genç kadınmış gibi duruyor.”

Simon’m yüzünden bir tebessüm geçti. “Öyle, onunla tanışmaktan hoşlanacağını düşünüyorum.”

“Bunu sabırsızlıkla bekliyorum,” dedim ve saatime baktım. Sonra saatimi yüzüme iyice yaklaştırdım. Kesinlikle yanlış olmalıydı. On bir çeyrek mi?

“Aman Tanrım. Bu kadar geç olduğuna inanamıyorum!” diye çılgık attım ve kendi saatine bakarken gülen Simon’ı duydum.

“Konuşurken ikimizin de dalıp gitmek gibi bir huyu var, değil mi?”

Şarabımın son yudumunu aldım ve başımı salladım. “Evet, gerçekten gitmeliyim.”

Ayağa kalkarak, “Seninle eve yürüyeyim,” dedi.

“Yo, evim hemen...”

Ama sözümü kesti. “Hemen yolun aşağısında olduğunu biliyorum ve seninle oraya kadar yürüyeceğim.”

Ön kapıma geldiğimizde gülümsedim. “Çok teşekkür ederim, Simon, çok hoş bir akşamdı. Tanrım, harika vakit geçirdim ve yemek çok lezzetliydi.”

“Ben de çok hoşlandım,” dedi, sonra biraz daha yaklaşıp dudaklarını benimkilere değdirdi. “Yakında görüşürüz, umarım.”

22

Sonraki aramba sabahı dükkâna açalı yaklaşık bir saat olmuştu ki kapıdaki anlar öttü ve başımı kaldırıncaya yanında, kocaman bir *golden retriever* köpeğiyle genç bir kadın olan Simon'ın içeriye girdiğini gördüm. Bunun kızı olduğunu hemen anladım ve basitçe söylemek gerekirse göz alıcıydı. Uzun boylu, ince, omuzlarına dalgalar halinde dökülen kalın telli siyah saçlar... Sa rengine ve zeytin rengi tenine bakılırsa genlerinin çoğunu Simon'ın ailesinin İtalyan tarafından almıştı. Elinde sıkı sıkı tuttuğu tasmanın ucundaki köpeğin ona yol göstermesiyle dükkâna bir özgüven havasıyla girdi, gözlerini özel tasarım güneş gözlükleri kapatıyordu. Bilmeseydim bu çarpıcı genç kadının kör olduğunu asla anlayamazdım.

“Günaydın,” dedim.

Sesim köpeği ve Lily'yi bana doğru yönlendirmiş olmalıydı.

“Josie, kızım Lily'yle tanışmanı istiyorum, bu da Leo.”

Lily'nin uzattığı eli iki elimle kavradım.

“Tanıştığıma çok sevindim,” dedim.

“Ben de,” dedi. “Babam bana senden çok bahsetti ve dükkânını ziyarete gelmek için daha fazla bekleyemedim.”

Kıkırdadım. “Ah, korkarım ki burada sadece babanın yanında çalışmaya başlayıncaya kadar yarızamanlı çalışıyorum. Köpeği okşamamda bir sakınca var mı?”

“Ah, hayır, sorun değil. Leo çok dost canlısıdır.”

“Çok güzel bir köpek,” dedim ve elimi tüylerinin arasında dolaştırdım. “Hiç tüylerini bir örgüde kullanmak üzere eğirtmeyi düşündün mü? O yünden güzel bir atkı olurdu.”

Lily güldü. “Bunu duymuştum ve denemeliyim.”

“Bu dükkânın asıl sahibi olan Sydney Webster işini, bunu yaparak kurmuş. Köpek ve kedi tüylerini eğirip yün yapmış. İnsanlar sevgili ev hayvanlarından bir parçayı hep yanlarında taşıma fikrini benimsemiş. Dükkâna bir göz atmak ister misin?” diye sordum, sonra aptal gibi hissettim. Dükkâna bir göz atamayacağı çok barizdi.

Ama, “Evet, çok isterim,” diyerek beni şaşırttı. “Sadece sözel olarak beni yünlerin olduğu tarafa yönlendirirseniz sanırım Leo’yla ikimiz yapabiliriz.”

Ona odanın merkezinde dört tane teşhir masası olduğunu, yünlerin geri kalanının duvarlardaki kübik yuvalarda olduğunu söyledim.

“Teşekkürler,” dedi ve yanındaki Leo’yla beraber ilk sergi masasına gitti.

Eli uzanıp bir Elsbeth Lavold ViSilk çilesini okşarken onu izledim.

“Ah, bu hoşmuş,” dedi.

“Öyle. Pürüzsüz viskon ile tezatlık sağlayan mat püsküllü ipek dokunuşuna sahiptir. Ilık havalarda rahat bir giysi için mükemmeldir ve İtalyan yapımıdır.”

“Yeşil tonlarında olanı var mı?” diye sordu.

“Evet. Kereviz yeşili, çimen yeşili ve koyu zümrüt yeşili var.”

Başını salladı. “Teşekkürler. Bakmaya devam edeceğim.”

Simon’a doğru baktığımda yüzündeki gururlu ifadeyi gördüm. Haklıydı. Son derece bağımsız bir kızı vardı.

“Çok güzel bir kız,” dedim. “Son derece sevimli.”

“Teşekkürler. Lily cuma günü geldi ve hafta sonunu onu eve alıştırmakla ve adada gezdirmekle geçirdim ama bu sabah dükkânın açılmasını zor bekledi.” Güldü. “Bilirsin. Örgücülere has bir şey.”

Başımı salladım. “Ah, evet,” dedim ve gözleri gören herhangi bir müşteri gibi dükkânı gezen Lily’yi izledim. “Pazartesi günü Boston’a yola çıkıyorum ama gitmeden önce Lily’yle ikinizi yemeğe davet etmeyi çok isterim. Cumartesi akşamı boş olma ihtimaliniz var mı? Orli seninle ve kızınla tanışmayı çok istiyor ama... seninki gibi lezzetli bir akşam yemeğini garantileyemem.”

Simon güldü. “Bundan şüphe duyarım ve evet, sanırım olabilir. Lily,” diye kızına doğru seslendi. “Josie cumartesi akşamı biri yemeğe davet ediyor, kızı Orli’yle tanışabilirsin.”

Lily arkasına döndü ve yüzünü bir tebessüm kapladı. “Ah, teşekkürler. Evet, bu çok iyi olur. Çok isterim ama köpekler alerjisi yok, değil mi? Nereye gitsem Leo da benimle gelir.”

“Hayır, yok ve ikimiz de köpekleri severiz. Elbette Leo da davetli.”

Yünlere göz atmaya devam etmeden önce, “Harika,” dedi.

Simon, “Yani bavullarınızı topladınız ve yolculuğa hazır mısınız?” diye sordu.

Kıkırdadım. “Pek değil. Ben genellikle oldukça dzenliyimdir ama Noel alışverişıyle, hediyeleri paketlemekle falan meşguldüm. Bu akşamki örgü dersinden sonra buradaki işim resmen sona eriyor. Bugün benim dkkndaki son günüm, dolayısıyla bavul toplamaya odaklanmam için bana birkaç gün kalıyor.”

“Bu akşamki örgü derslerinin de sonuncusu mu olacak?”

“Şey, kazak örgüsü için son gece ama Dora, erkekler yılın ilk gününden sonra devam etmek isterlerse bunun sorun olmayacağını söyledi. Yani ne dediklerine bir bakacağız. Gündüz işime engel olmayacak çünkü kurs akşamları.”

“Derslerden hoşlanıyor gibisin, o yüzden senin adına devam etmesini umarım.”

Lily’nin alışveriş sepetini kendi başına bulduğunu ve içine ne birkaç çeşit yn koyduğunu fark ettim.

Tezgâha doğru geri gelirken, “Şey, sanırım bu beni bir süre oyalar,” dedi.

Sepete bir göz attım ve iyi bir yn zevkinin olduğunu gördüm. “Güzel seçimler,” dedim. “Hepsi bu kadar mı?”

“Sanırım.” Omzunda asılı duran çantasına uzanıp cüzdanını çıkardı.

Simon’ın eli hızla uzanıp onu durdurdu. “Ben ısmarlıyorum,” dedi.

“Baba,” diye homurdandı. “Benim param var. Ynmn parasını sen ödemek zorunda değilsin.”

Evet, bu açıdan bana kendimi hatırlattı ve gülümsedim. Beraber alışveriş yaparken annem bana aynısını yaptığında bundan nefret ederdim.

Ama Simon ısrarlıydı. “Paran olduğunu biliyorum ama bu benim sana küçük ‘adaya hoş geldin’ hediyem.”

Bana bunun sıklıkla olduğunu düşündürecek şekilde öfkeli bir iç geçirdi ama gülümsedi, babasının kolunu hafifçe sıkarak, “Teşekkür ederim,” dedi.

Ben alışverişi yazarkasaya işlemeye başladım ve aklıma o anda bir fikir geldi. “Ah, Lily, her perşembe akşamı burada toplanan bir örgü grubumuz var. Tatiller bitinceye kadar toplanmayacağız ama yılın ilk gününden sonra bize katılmanı çok isterim. Saat yediden dokuza kadar toplanıyoruz, sonra çay, kahve içip bir şeyler atıştırıyoruz. Korkarım herkes senden büyük ama belki bize katılmak istersin.”

Yüzündeki tebessüm büyüdü. “Çok teşekkür ederim ve gelmeyi kesinlikle çok isterim. Söz konusu örgü olduğunda yaşın kesinlikle alakasız olduğunu öğrendim.”

“Harika,” dedim. Bu kızı sevmiştim. Kör olabilirdi ama asıl önemli olan özellikleri yitirmemişti.

Saxton, “Burada bir tek ben geride kalmışım gibi görünüyor,” dedi o akşamki örgü sınıfında. “Kazağımın önünü bitirdim ama arkaya daha yeni başlıyorum.”

“Endişelenecek bir şey değil,” diye onu rahatlattım. “Örgü örmek bir yarış değildir. Hepimiz farklı hızlarda öreriz, ayrıca hepimizin örgü zamanı için farklı zaman çizelgelerimiz var.”

Son kolu bitirmek üzere olan Gabe’e doğru baktım. Yeni bir örgücü için çok hızlı ilerlemişti ve örgü örmek ona doğal geliyormuş gibi görünüyordu. Bana nadiren soru soruyordu ve hiçbir yeni bir teknik onu zorlamıyordu.

“Gabe, çok hızlı kavradığını belirtmek zorundayım. İşin aslını bilmesem senin yeni başlayan bir örgücü olduğunu düşünmezdim,” diye takıldım.

Boğazından yukarıya bir kızarıklığın tırmandığını gördüm.
“Ah... şey.” Boğazını temizledi.

Diğer üç erkek örgü örmeyi bırakıp bir açıklama bekleyerek Gabe’e baktı.

Doyle, “Evet, bunu ben de fark ettim,” dedi. “Gerçekten hızlı kavriyorsun, kazakta da hepimizden çok daha öndesin.”

Gabe kazağını kucağına koydu ve masanın karşısından bana baktı. “Şey, belki sana karşı olması gerektiği kadar dürüst davranmamışımdır, Josie.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Evet, ben bir süredir örmekteydim. Epey bir süredir.”

Babam gülererek başını iki yana salladı. “Yani bizden saklıyordun. Ne zamandır örüyorsun?”

Önce duraksayan Gabe, “Ah... dört yaşından beri,” dedi. Hepimiz aynı anda, “Ne?” diye bağırdık.

“Sen ciddi misin?” diye sordum.

Gabe başını salladı. “Evet, korkarım öyle. Ben bir sahtekârım.”

Doyle güldü. “Şey, ben öyle demezdim ama neden bize yalan söyledin ki?”

“Çünkü tabelada *başlangıç* seviyesindeki örgücüler için yazıyordu. Gruba katılmayı çok istiyordum. Bilirsiniz, bazı arkadaşlarla tanışmak, grubun bir parçası olmak... ben de katılıp düşük bir profil sergilemeye karar verdim.”

Bütün oda kahkahaya boğuldu.

Saxton, Gabe’in sırtını sıvazlayarak, “Seni pis köpek,” dedi.

Babamın yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış belirdi. “Ve yakalanmayacağını mı sandın?”

Gabe güldü. “Evet, öyle bir şey.”

Başımı iki yana salladım. “Aman Tanrım, Gabe, yine de kursa katılabilirdin. Seni dışarıda bırakmazdım.” Ama sonra aklıma başka bir düşünce geldi. “Ah, yeni başlayanları ürkütmek istemedin, değil mi? Ya da hatta öğretmeni. Peki, örgüde ne kadar profesyonelsin?”

Yüzünden utangaç bir gülümseme geçti. “Şey, annemin Philly’de bir yün dükkânı vardı. Altı yaşındayken çocuklara örgü dersi verirdim. Anneler çocuklarıyla beraber dükkâna gelir, beni orada oturmuş örgü örerken görürdü ve daha ne olduğunu anlamadan hem kızlar hem erkekler bunun nasıl yapıldığını sorarlardı. Dolayısıyla çok geçmeden annemin aklına anneleri alışveriş yaparken benim de çocuklara ders vermem gibi bir fikir geldi, sonra da bir başka odada kadınlar kendi kurslarına başladılar.”

Babam başını iki yana salladı. “Şey, vay be. Bu gerçekten harika. Yani hayatın boyunca örgü mü ördün?”

Gabe başını salladı. “Neredeyse.”

“Ve sertifikalı olduğuna bahse varım, öyle misin?” diye sordum.

Dudaklarını bastırdı, kaşlarını havaya kaldırdı ve başını salladı. “Evet... ben Örgü Loncası Birliği ÖLB’yle çalışan usta bir örgücüyüm.”

Oda yine kahkahaya boğuldu.

“O halde senin için iyi,” dedi babam. “Yani gördüğünüz gibi bu, örgünün *kesinlikle* erkek işi olduğunu bir kez daha kanıtlar.”

Chloe içeriye girerken hepimiz başımızı kaldırıp baktık.

Doyle ona, “Hey, bil bakalım ne oldu?” dedi. “Gabe’in sırrı ortaya çıktı.”

Chloe, “Ne? Yani o bir *eşcinsel* mi?” derken yüzünün renginin attığını gördüm.

23

Cuma sabahı telefon çaldığında yatak odasındaki dolaba boş boş bakıyordum.

Grant, “Meşgul müsün?” diye sordu.

“Bavula ne koyacağıma karar vermeye çalışıyorum. Orada hava nasıl?”

“Aslında, şu ana kadar yumuşak bir kış geçiriyoruz. Aralığın on dokuzundayız ve bugün hava on bir derece ama gece olunca dört ila eksi bir dereceye düşüyor, dolayısıyla kesinlikle kışlık bir manto ve kalın kazaklar gerekiyor.”

Başımı salladım. “Ah, iyi. Orli ve ben geçen yıl ördüklerimin bir kısmını giyebileceğiz. Peki, ne var ne yok?”

Bu hafta sonu erkek kardeşimle eşi, annemin evine geliyorlar, bu yüzden ben de orada olacağım ve pazartesiyle ilgili her şey yolunda mı diye bir kez daha bakmak istedim.”

“Ah, Jeff ve Melissa mı geliyorlar? Onları görebilecek miyiz?”

“Evet. İkisi de işten bir hafta izin alabildiler ve Noel’de annemin evinde olacaklar. Bir hafta bizimle kalacaklar ve elbette Dirk de ara tatilde.”

Grant'ın büyük kardeşiyle onun eşini çok severdim. Manhattan dışında bir banliyöde yaşarlardı ve ikisi de avukattı. Dirk de New York Üniversitesi'nde birinci sınıf öğren-cisiydi. Orli, kuzeniyle birlikte biraz zaman geçirebileceği için çok sevinecekti.

“Harika, sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Dinle, pazartesiden önce seni arayamazsam diye, Orli'yle ikinizi bagaj alanında karşılayacağımı bilmeni istiyorum. Uçağınız saat üçte inecek.”

“Evet, değişiklik olursa diye ceptelefonuma bir uygulama indirdim. Seni görmeyi dört gözle bekliyorum, Grant, aradığın için teşekkürler. Şimdi şu bavul toplama işine dönsen iyi olur, yoksa o bagaj bandının üzerinden alınacak bir bavulum olmayacak.”

Hattın diğer ucundan güldü. “Benim de gitmem gerekiyor, Josie. Seninle bir hafta geçirmeyi iple çekiyorum.”

Telefonu kapatınca sen ve Orli demediğini fark ettim ama elbette kızımızla zaman geçireceği için çok heyecanlı olduğunu biliyordum. Bir yandan Grant'ın on altı yıl sonra bana karşı olan hislerini merak ederken boyu baldırıma gelen siyah deriden kışlık paltomu aldım ve yatağın üstüne koydum. Tabii ki kızının annesiydim ve ikimiz çok iyi arkadaştık ama annemin yıllardır benim Grant için sadece bir arkadaştan daha fazlası olduğunu ima ettiğini hatırladım.

Aptallık etme, diye düşünüp valiz toplamaya devam ettim.

Annem aradığında Orli'yle beraber öğle yemeğimizi daha yeni bitirmiştik.

“Sadece yarın Maggie'nin geldiğini ve Noel toplantımızın pazar günü saat üçte olduğunu hatırlatmak istedim.”

“Evet, unutmadım. Jane de gelebilecek mi?”

“Evet. Yarın Mallory’nin evine geliyor ve akşamın erken saatinde bir içki için gelecek.”

“Harika. Pazar günü getirebileceğim herhangi bir şey var mı?”

“Hiçbir şey. Dün ve bu sabah Delilah her şeyi hazırlamama yardım etti. Geriye bir tek fırına koymak kaldı. Çok kolay.”

Yine mi Delilah yemek hazırlığına yardım etmişti? “Nasıl hissediyorsun, anne?”

“Şey... eminim önemli bir şey değildir. Hiçbir şey değildir ama şu karın burkulması henüz gitmedi, bu yüzden... Gainesville’deki jinekologdan randevu almaya karar verdim. Muhtemelen önemsiz bir kadın hastalığıdır. Salı günü randevum var.”

“Salı mı? Lanet olsun. Burada olmayacağım, yoksa seninle geldim.”

“Aptal olma. Hem zaten Jane ve Mags beni götüreceklerini söylediler, sonrasında da alışverişe ve öğle yemeğine gideceğiz.”

Randevuyu özellikle benim burada olmayacağımı bildiği zamana mı ayarladı diye düşünmeden edemiyordum.

“Tamam ama seni randevundan sonra Boston’dan arayacağım. Pazar günü görüşürüz.”

Telefonu kapattığımda Orli, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Hımm, emin değilim. Anneannenin bir karın rahatsızlığı var ve salı günü doktora görünecek. O zaman daha detaylı öğreniriz.”

“Ya, belki sadece bir soğuk algınlığı falandır. Umarım tatillerde hasta olmaz.”

“Hımm, belki,” dedim, ama hemşirelik içgüdüm bir seviye artmıştı.

Mallory’nin ön kapıdan içeriye girerken, “Ben geldim,” diye seslendiğini duydum.

“Mutfağa gel,” diye seslenerek cevap verdim.

Doğruca kahve makinesine yönelip bir fincan alarak doldururken, “Selam, çocuklar,” dedi. “Her şey hazır mı, Orli? Seyahatin için çok heyecanlı olmalısın.”

“Yanıma alacağım çantaya son anda eklemem gereken birkaç şey kaldı ama onun dışında evet, işim bitti. Annemin tersine.”

“Hey, hey. Ben *neredeyse* hazırım. Bu sabah birkaç şey beni oyaladı.”

“Neyse, gitmeye hazır olduğum için Laura’yla kütüphanede buluşacağım. Kitaplarımızı geri vermemiz gerekiyor. Saat beşe kadar dönmüş olurum.”

Orli kapıdan çıkarken Mallory başını iki yana salladı. “O çok özel bir çocuk, biliyorsun.”

Gülümsedim. “*Tabii ki* biliyorum. Hem de her gün. Peki, seni buraya getiren nedir?”

“Ah, meyve kokteyli kâseni alabilir miyim? Benimki birkaç ay önce kırıldı ve henüz yerine yenisini almadım. Pazartesi günkü Garden Club Noel partisine meyve kokteyli götürmeyi önerdim ve sen gitmiş olacaksın.”

Mutfak dolabına uzanıp kristal takımı alırken, “Elbette,” dedim. Kâsenin içinde saplı ve küçük on iki kupa duruyordu.

“Bunların kullanılacağına sevindim. Bunu bana yıllar önce annem, en az onun kadar eğleneceğimi umarak verdi.”

Mallory güldü. “Teşekkürler. Ah, unutmadan... annem bu sabah telefonda bana, annenin önümüzdeki salı günü Gainesville’de doktorla randevusu olduğunu söyledi.”

Başımı salladım. “Evet, annem de bana aynısını söylemek için bu sabah aradı. Ne olabileceğine dair bir ima yok mu?”

Mallory başını iki yana salladı. “Hayır, hiç yok. Önümüzdeki hafta da senin burada olmayacağını biliyorum ama sana söylediğinin dışında bir şey öğrenirsem sana da haber veririm.”

“Teşekkürler.”

“Demek yün dükkânındaki işin bitti, ha? Chloe işe başlamaya tamamen hazır mı?”

“Evet, iyi iş çıkarıyor. Sanırım tamzamanlı döndüğü için mutlu. Aynı zamanda Gabe’le aralarında bir şeyler olduğunu da sanıyorum.”

“Gerçekten mi? Onu Şükran Günü yemeği için Maud’un evine davet etti, değil mi?”

“Evet, o da kabul etti ve yemek iyi gitmiş, o zamandan beri Chloe’yi birkaç kez dışarıya akşam yemeğine çıkardı.”

“Bu harika. Onunla birkaç kez karşılaştım ama hoş bir adam gibi görünüyor.”

“Gerçekten öyle. Bence Chloe ondan çok hoşlanıyor ama bu konuda biraz ketum davranıyor.”

“Hımm, tıpkı senin gibi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen ve Simon.”

“Mallory, *ben ve Simon* diye bir şey yok. Sadece beraber birkaç kez yemek yedik. Aslında yarın akşam Simon ve kızını burada akşam yemeğine davet ettim. Orli ikisiyle de tanışmak için can atıyor.”

“Ah, bu harika. Geçen gün İkinci Cadde’de yürürlerken arabayla yanlarından geçtim. Kızın köpeğine bayıldım. Sanırım onun rehber köpeği?”

“Evet, adı Leo ve harika bir köpek. Yemeğe o da geliyor. Lily’nin o kadar bağımsız olması beni hayrete düşürdü. Ah, Simon bana onun nasıl kör olduğundan biraz bahsetti.” Devam edip Mallory’ye bildiklerimi aktardım.

“Tanrım, bu çok üzücü, değil mi? Demek doğuştan kör değilmiş ama söylediklerinden anladığım kadarıyla çok iyi idare ediyor. Nasıl örgü örebildiğini öğrendin mi? Kör alfabesiyle örnek mi yapıyorlar?”

“Hiçbir fikrim yok ama örgü grubumuza katılacak; yani belki o zaman öğrenebiliriz.”

Mallory başını salladı. “Tanrım, hayat çok acayip, değil mi? Yani, gerçekten, ertesi gün ne olacağını ve hayatlarımızın nasıl da kolayca tepetaklak olacağını hiç bilmiyoruz.”

“Bu çok doğru.”

“Bir karar hayatının tüm akışını değiştirebilir. Bilirsin, o gün Lily’nin bale dersi olmasaydı... şey, kim bilir. Sen, Grant’le evlenseydin hayatın neye benzerdi diye hiç düşünüyor musun?”

Bu sorusu beni şaşırttı. “Bazen, evet, düşünüyorum ama içimde olması gerekenin bu olmadığına dair güçlü bir his var. Gençtik, kariyerine yeni başlıyordu ve eminim evliliğimiz uzun sürmezdi.”

“Yine de onca yıl sonra ikinize bir bak. Hâlâ çok yakınsınız. Birbirinize destek oluyorsunuz, kızınızı mümkün olduğunca beraber büyüttünüz ve evli çiftlerden çok daha iyi geçiniyorsunuz.”

“Tam da demek istediğim şey.”

Mallory güldü. “Ah, hadi. Hâlâ evliliğe karşı değilsin, değil mi?”

“Asla evliliğe *karşı* olmadım. Ben sadece bana göre olduğundan emin değilim.”

“Ve bir şans tanıyamayacak kadar da bağımsız bir kadınsın, değil mi?”

Bir süre sessiz kaldım. “Hey, ben senin Grant’le ilgili kararımı hep desteklediğini sanıyordum.”

“Destekledim ve seni de destekliyorum, Josie ama bu seninle hemfikir olmamı gerektirmiyor. Grant’in hayatının en büyük aşkı olduğun her zaman apaçık ortadaydı.”

Aniden başımı kaldırıp ona baktım. Söylediklerine bir şeyler daha eklemesini bekledim ama eklemedi.

“Şey, bugünkü filozofluğun bittiyse gerçekten şu bavul toplama işini bitirmeliyim.”

Ayağa kalktı ve sarılmak için yanıma geldi. “Beni evden kovuyorsun, öyle mi? Kokteyl kâsesini konuşmamızdan önce istediğime memnunum.”

Gülerek kaburgalarından dürttüm. “Git buradan. Seninle pazar günü annemin evinde görüşürüz.”

Cumartesi akşamı olduğunda yanıma alacağım çantaya eklenecek birkaç son dakika eşyası dışında tamamen hazırdım.

Cuma gününün çoğu, Simon ve Lily için ne pişireceğime karar vermekle geçmişti. Bunun gibi bazı zamanlarda annemin yemek tariflerine daha dikkat etmiş olmayı dilerdim. Simon o alandaki becerilerini halihazırda sergilemiş olduğu için İtalyan yemeklerimden birini denemeye cüret edemedim, bu yüzden sığır yahnisi, peynir, patates ve yeşilliklerle güveç yapmaya karar verdim. Salatanın ve ev yapımı bisküvilerin hoş bir akşam yemeği tamamlayıcısı olacağını düşündüm, ek olarak yabanmersinli peynirli kek yapacaktım.

Orli mutfağa girerek, “Yemek odasındaki masa tamamen hazır,” dedi. “Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Sanmıyorum. Yemekten önce krakerlerin yanına buzdolabında krem peynir var, beyaz şarap da soğutucuda. Yardımın için teşekkürler.”

“Lily’yle tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi. “Şey, Simon’la da tabii.” Kıkırdadı. “Ama Lily’nin kör olmasına rağmen bu kadar iyi idare edebilmesi bence harika bir şey.”

“Katılıyorum. Simon’ın onunla gurur duyduğunu biliyorum,” dediğim anda kapı zili çaldı. “İşte geldiler.”

Kapıyı açınca Simon’m elinde bir buket çiçek ve bir şişe şarap tuttuğunu gördüm. Lily, tasmaşının ucundaki Leo’yla beraber duruyordu.

“Hoş geldiniz. İçeri gelin.”

Tanıştırmaları yaptım ve Lily’nin güneş gözlüğü takmadığını gördüm. Gözleri kapalıydı.

Simon, “Bu kırmızı şarabın yemekle iyi gideceğini düşündüm, çiçekler de sana,” dedi ve bordo kasımpatıları ve canlı yeşillerle vurgulanmış turuncu güllerle soluk sarı renkli zambakların güzelce aranje edildiği buketi bana uzattı.

“Ah, Simon, çok teşekkür ederim. Çok güzeller,” dedim ve baş döndürücü kokuyu içime çekmek için eğildim. “Oturma odasına geçin.” Kolumla işaret ettim. “Ben bunları bir vazoya koyayım.”

Ben mutfağa gidip dolaba uzanırken ve en iyi vazoma su doldururken Orli de peşimden geldi.

Kulağıma, “Çok tatlı,” diye fısıldadı. “Simon çok tatlı.”

Ben de, “Şşşt!” diye fısıldadım ve kıkırdamamak için kendimi tuttum. “Ben bunları düzenlerken sen krakerlerle krem peyniri çıkar.”

Vazoyu yemek masasının ortasına koyarken, “Gerçekten çok güzeller, Simon. Tekrar teşekkür ederim,” dedim. “Tamam. Biraz krem peynirle krakerimiz var, içecek olarak size ne getirebilirim? Soğuk Pinot Gridio şarabım var ve Lily, şekersiz gazoz, tatlı çay veya limonatam da var?”

Simon, “Ben Pinot alacağım,” dedi.

“Tatlı çay çok iyi olur.” Lily, Leo’yu ayaklarının dibine oturtmuştu bile.

“Leo bir kâse su falan ister mi?” diye sordum. Bir köpeği ağırlamakta yeniydim.

Lily güldü, “Hayır, hayır. O böyle iyi. Teşekkürler.”

Ben mutfağa giderken Orli’nin, “Çok güzel bir köpek,” dediğini duydum. “Okşamamda bir sakınca var mı?”

“Ah, elbette. İnsanları çok sever.”

Şarap şişesini dolaptan çıkarırken arkama dönünce Simon’ın arkamda olduğunu gördüm.

“İzin ver, ben açayım.”

“Teşekkürler. Tirbuşon burada, tezgâhın üstünde.”

“Kızın sana çok benziyor. Çok tatlı bir kız.”

“Teşekkür ederim. Aslında Grant’in güzel yeşil gözlerini almayı başarmış.”

Tatlı çayı koydum, iki şarap kadehi çıkardım ve tepsinin üstüne koydum.

“Bizi yemeğe davet etmen çok hoş, Josie. Lily, Orli’yle tanışmak için sabırsızlanıyordu.”

“İyi, buna sevindim. Orli’nin de aynını hissettiğini biliyorum.”

Simon bardakları doldurup, “Bunları ben taşıyım,” dedi.

Oturma odasına döndüğümüzde kızların, ikisinin de beğendiği anlaşılan güncel bir şarkıcı veya müzik grubu hakkında bir sohbeta dalmış olduğunu gördük.

Şarap kadehimi havaya kaldırdım. “İkinizin şerefine, Cedar Key’e hoş geldiniz. Umarım burada mutlu olursunuz ve muayenehanen başarılı olur, Simon.”

İkisi birlikte, “Teşekkürler,” dedi.

“Babam bana pazartesi günü Boston’a yola çıkacağını söyledi. Çok heyecanlı olmalısın, Orli. Yeni İngiltere’de Noel ve özel doğum günü kutlaması.”

“Öyleyim. Oraya gitmeye bayılıyorum. Ah, burada olmayı da seviyorum.” Bana hızlı bir bakış attığını gördüm. “Ama Boston’ın kendine has bir şeyi var. Yapılacak ve görülecek çok şey. Sen hiç oraya gittin mi?”

Lily başını salladı. “Gittik. Birkaç yıl önce babam beni Boston’a götürdü. Şehrin tarihi hayret verici. Kolej için Boston’ı düşünüyor musun?”

Orli, “Aslında evet, düşünüyorum,” diyerek beni şaşırttı. “Oradaki birkaç kolej hakkında araştırma yapıyorum.”

Öyle miydi? Konuşma arasında eyalet dışına çıkmak istediğini söylediğini, hatta Boston’ı da ima ettiğini biliyordum ama nedense bu seferki daha bir belirliydi, ayrıca bana bakmaktan kaçındığı da gözümünden kaçmamıştı.

Simon, “Şey, Lily’nin kolej seçimini yaptığını duyurmaktan mutluluk duyarız,” dedi.

“Ah, ne heyecanlı. Nereye gidiyorsun?” Orli kanepede oturduğu yerden öne eğildi.

Lily’nin yüzünden bir tebessüm geçti. “Nihayet geçen hafta, Jacksonville’deki Kuzey Florida Üniversitesi’ne gitmeye karar verdim.”

“Tebrikler,” dedim ve Simon’ın yüzündeki ifadeden, bu seçimin onu da memnun ettiğini anladım.

“Aslında, kabul edildiğini öğrendiğinde bu onun ilk tercihiydi ama emin olmak istedi, bu yüzden diğer birkaç yerleşkeyi de dolaştık.”

Orli, “Orayı neden seçtin?” diye sordu.

Leo’nun kulaklarını okşamak için eğilirken, “Şey,” dedi, “Güzel bir yerleşkesi var. Aşırı büyük değil ve bence Leo’yla kolayca dolaşabiliriz ama asıl, engelliler için mükemmel bir araştırma merkezi var ve bu benim için önemliydi. Bu

merkezi yürüten ekiple bir görüşme yaptım ve sağladıkları hizmetler ve kalacak yer beni çok etkiledi.”

“Bu harika,” dedim. “Çok heyecanlı olmalısın.”

Orli, “Tüm ders materyaline ulaşabiliyor musun?” diye sordu.

Lily başını salladı. “Evet, ulaşabiliyorsun. Elektronik kitap okuyucular için ders kitaplarını dönüştürmüşler ve erişilebilir metin okuma işlevi var. Birçok kolej ve Engellilik Hareketi için bu hâlâ sisli bir alan ama Birleşik Devletler Adalet Bakanlığı herhangi bir kötüye kullanım karşısında çok iyi. Louisiana Teknik Üniversitesi’ne karşı açılan bir dava vardı ve görme engelli öğrencilerin öğrenme materyaline sınırlı erişimini kaldırmayı kabul ettiler.”

“Bu harika,” dedim. “Ayrıca konu hakkında epey bilgilendirilmişsin anlaşılan.”

Simon güldü. “Ah, evet. Bu konuda bazen çok inatçı oluyor ama ilgisini alkışlıyorum.”

“Hangi ana dalda okuyacaksın?” diye sordu Orli.

“Halkla ilişkiler ve medya odaklı iletişim. Sen bir ana dala karar verdin mi?”

Orli başını iki yana salladı. “Ah... hayır... pek değil. Belki işletmeyle ilgili bir şey olur diye düşünüyorum.”

Saatime bakarak, “Pekâlâ,” dedim. “Yemek neredeyse hazır. Güveci fırından alıp bisküvileri atmak için bana birkaç dakika verin, sonra yiyebiliriz.”

Lily dudaklarını peçeteyle silerken, “Hepsi nefisti, Bayan Josie,” dedi.

Simon masanın karşısından bana bir tebessüm atarken, “Gerçekten öyleydi,” dedi.

“Teşekkür ederim. Sofrayı toplar toplamaz yabanmersinli peynirli kekimden yiyebiliriz.”

Orli yemek tabaklarını toplamama yardım etmek için yerinden fırladı.

“Çay mı, kahve mi?” diye sordum.

Simon, “Kahve harika olur,” dedi. “Ama yardım etmeme izin ver.”

“Yo, hayır. Biz yaparız.” Bir elimi havaya kaldırdım.

Lily, “Ben çay alayım, lütfen,” dedi.

Orli’nin peşinden mutfağa gittim ve tabakları tezgâha yığdım. “Onları öylece bırak, sonra akıtırım ve bulaşık makinesine koyarım,” dedim, peynirli keki buzdolabından çıkardım. “Sen tatlı tabaklarını ve çataıları alabilirsin, gerisini ben hallederim.”

“Çok tatlılar, değil mi? İkisini de çok sevdim.”

Sosyal keleşime gülümsedim. Orli her zaman yeni insanlarla tanışmada rahat olmuştı. “Öyleler,” diye katıldım.

Tatlının ardından Orli, CD dinlemek için Lily’yi kendi odasına götürdü, Simon mutfağı temizlemede yardım etmek için ısrar etti.

“Tekrar teşekkür ederim,” dedi. “Lily’nin de bu akşamdan benim kadar hoşlandığına eminim.”

Makineyi doldururken başımı kaldırıp gülümsedim. “İyi. O halde döndüğümüzde bunu kesinlikle tekrarlamalıyız.”

Simon, “Bu bir randevu,” dedi ve beni acaba hiç gerçek bir *randevumuz* oldu mu diye meraklandırdı.

Annemlerin evindeki Noel toplantısı sayesinde pazar günü hızla geçti. Maggie’yi tekrar görmek çok güzeldi ve bütün gün kahkahayla doluydu. Orli’yle beraber Atlanta’ya gitmek üzere uçağa bindiğimizde annemle ilgili endişelerim azalmıştı.

Önceki gün eski canlı haline dönmüş, hatta Noel günü Orli ve benim evde olmayacağımız fikrini bile kabullenmiş gibi görünüyordu.

Uçak havalanırken arkama yaslandım ve Orli’nin elinin üstüne hafifçe vurdum.

“İnsan birinci sınıf mevkiine hemen alışabilir, değil mi?”

Orli kıkırdadı. “Biliyorum. Çok daha geniş alan, şu uçuş öncesi içeceği de çok hoştu, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet, kapıdayken bir bardak şarap içmek kendimi özel hissettirdi.”

Orli, “Öylesin,” diye beni temin etti.

Derin bir iç geçirdim ve Grant’le birlikte böylesine seçkin bir çocuk yapmakla ne kadar şanslı olduğumuzu bir kez daha düşündüm.

Yanımda taşıdığım çantaya uzanıp Grant'ın annesi için örmekte olduğum atkıyı çıkardım. Birkaç sıra daha örünce bitmiş olacaktı. Kendisi örgücü olmayan Molly, yıllar boyunca ona yapmış olduğum el örgüsü eşyalara büyük değer verirdi.

Grant beni ilk tanıştırdığı andan beri Molly'yi sevmiştim. Babası biz tanışmadan bir yıl önce vefat etmişti ama bir dul olarak Molly'nin ne kadar kendinden emin ve bağımsız bir kadın olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum ve kendi annemle aralarında ne büyük bir fark olduğunu... Oğluyla evlenmeme kararımı destekleyip desteklemediğinden emin değilim ama bu konudaki fikrini asla dile getirmedi ve Grant'le ikimizin kararı ne olursa olsun bunun bize kalmış olduğunu hep belirtmişti.

Öğle yemeğinden sonra biraz uyukladım ve uyandığımda Orli'yi iPod'unun kulaklıkları takılı halde uyuyakalmış buldum. Pencereden dışarıya bakınca uzaktan Boston hava sahasını gördüm ve kabindeki hava basıncının değişmeye başladığını hissettim.

Orli esneyerek gerindi. "Gelmek üzere miyiz?"

Pencereden dışarıyı işaret ederek, "Neredeyse," dedim.

Bana doğru eğilerek gülümsedi. "Babamı görmek için sabırsızlanıyorum."

Grant'i görmeyeli dokuz ay olmuştu ve onu görmek için benim de sabırsızlandığımı fark ettim.

Yürüyen merdivenle bagaj bölümüne inerken Grant'i derhal fark ettim ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Üzerindeki yabanmersini renkli balıkçı yaka kazak ve kaşmir spor ceket yakışıklılığını iyice artırmıştı ve saçlarının arasındaki beyaz tutamlar onu iyice çekici yapmıştı.

Bakışlarımı fark etmiş gibi başını kaldırdı, bize gülümseyerek el salladı.

Orli, “İşte orada,” diye bağırıp el salladı ve koşup onun açık duran kollarına atılmak için yürüyen merdivenden ayrıldı.

Onlara doğru giderken güldüm. Orli’yi yanağından öptü ve bana sarılmak için onu serbest bıraktı. Grant’in bana kollarında hissettirmeyi her zaman başardığı huzur ve tanıdıklık duygusunu çok seviyordum. Her zamanki gibi yanağıma küçük bir öpücük kondurmak yerine hafifçe dudaklarımdan öperek beni şaşırttı.

Kollarını omuzlarımıza dolayarak, “Ne harika!” dedi. Yine iki kızım birden yanımda. Uçuş iyi miydi?”

Orli hemen, “Ah, çok iyiydi,” dedi. “Birinci sınıf uçuş muhteşemdi, baba. Teşekkürler.”

“Teşekkür ederim, Grant. İkimizin de çok hoşuna gitti.”

“İyi,” dedi. “Ah, işte burada. Bagajlar geliyor.”

Kolları hâlâ bize sarılı halde bagaj bandına yaklaştık.

Boston güneşi parlıyordu ve hava kuruydu, aralıktan çok sonbahar gibiydi.

Grant valizlerimizi arabanın bagajına koyarken, “Gerçekten ılık bir kış geçiriyorsunuz,” dedim.

Başını salladı. “Evet ama bu gece soğuk geliyor. Sonuçta kendimizi beyaz bir Noel kutlarken bulabiliriz.”

Orli arka koltuğa oturup Grant’in yanındaki ön koltuğu bana bırakırken, “Ah, iyi,” dedi.

Grant, kuzeye yönelip 1A yolunu takip etti. Başka yollar-
dan da gidebilirdi ve acaba benim kudretli Atlantik’i sağıma

alıp Lynn Shore Drive yolundan gitmekten hoşlandığımı mı hatırladı diye merak ettim.

“Buranın ne kadar güzel olduğunu her seferinde unutuyorum,” dedim ve bir anda, on altı yıl önce Grant’le beraber tam da bu sahilde battaniyeye sarılı halde oturmuş, birbirimize olan sonsuz aşkımızı ilan ettiğimizi hatırladım. Bu anıyla gülümsedim.

Grant sadece, “Evet, çok güzel,” dedi ve acaba o da aynı şeyi mi hatırladı diye düşündüm.

Danvers’a dönüp 62 numaralı karayolunu tutturduğumuzda konuşmaların çoğunu Orli yapıyordu.

“Ah, vay canına, işte geldik,” dediğini duydum ve başımı yoldan kaldırıncı tanıdık bir poz vermekte olan yapıyı gördüm. Bakım yapıldığı belli olsa da binalar Danvers şehrine üzerinde bulunduğu tepeden küçümseyerek bakıyordu.

Grant kıvrılarak Kirkbridge’e çıkan yola saptı, güvenlik kapısına gelince yavaşladı, içerideki adama elini salladı ve adam da biz girelim diye güvenlik kapısını açtı. Kıvrılarak girişe giderken geç öğle güneşinde dikilmekte olan dört tuğla bina gördüm. Üzerine vuran güneş sayesinde, yerli halkın ürkütücü ve korkunç olarak hatırladığı binaların görünüşü biraz yumuşamıştı. Üstlenici inşaat firması, şimdi Grant’in yaşadığı, bir zamanlar birçok kayıp ruha ev sahipliği etmiş olan Kirkbridge binasının dış kabuğunu ellememişti. İnsanları içeriye hapseden siyah parmaklıklar artık yoktu, onun yerine yeni tasarlanmış geniş pencerelerdeki beyaz perdeler vardı, ki bu da sıcaklık duygusu veriyordu. Henüz bütün yaprakları dökülmemiş büyük ağaçlar bu yere dehşet yerine huzurlu bir hava katıyordu. Yıllar önce eski akıl hastanesini gördüğümde hissettiğim rahatsızlık duygusunun artık kalmadığını kabul etmeliydim.

Grant arabasını ilk binanın önüne çektiğinde, “Ah, burası *gerçekten* güzel,” dedim.

“Sana söylemiştim,” dediğinde yüzündeki tebessümü gördüm.

“Ah, eskiden olduğu o korkunç yere hiç benzemiyor.” Orli arabadan indi ve etrafına baktı.

Ben de inip Grant’in peşinden bagaja gittim. Kabul etmeliydim. Bu yerin eskiden hep yaydığı o kötücül hava yok olmuş ve yerine çok sevimli bir yaşam kompleksi gelmişti.

Biz peşinden, içerideki iç bahçenin güzelliğinin dışarıdan da görülmesini mümkün kılan üç katı büyüklüğündeki cam ön kapıya doğru giderken Grant, “Umarım burayı seversiniz,” dedi.

Grant güvenlik kilidinden bir kart geçirdi ve kapıdan geçince karşımıza U şeklinde dizilmiş beş ev çıktı. İnşaatçı cam kubbeli çatının merkezine stratejik olarak kocaman bir kristal avize koymuştu. Bu sayede avizenin prizmaları güneş ışığı huzmelerini yakalıyor ve iç bahçenin üzerine rengârenk ışıklar serpiyordu. Avizenin altında dallı budaklı bir temiz su dalyanı olduğunu gördüm. Farklı kademelerde succul bitkiler ve çiçekler vardı ve denizkızlarının, perilerin ve meleklerin seramik heykelleri, dinginliğin etkisini artırıyor-du. Çeşitli yönlerden gelen sular bir şelale gibi havuza dökülürken yumuşak bir şırıltı sesi yaratıyor, zambak yapraklarının arasında renkli balıklar yüzüyordu. İç avlu boyunca yerleştirilmiş metal banklar insanı samimiyetle karşılar-ken dış dünyadan biraz soluklanma fırsatı sunuyordu.

“Burası *bayağı* değişmiş, Grant. Gerçekten göz alıcı olmuş!” Etrafıma bakınca girişin iki yanında iki ev, geride de U şeklini tamamlayan daha büyük bir ev olduğunu gördüm.

Orli, babasına sarılmaya giderken, “Ah, baba, buraya bayıldım,” dedi. “Buranın bir zamanlar akıl hastanesi olduğuna inanmak çok zor.”

Grant başını salladı ve sağımızdaki bir kapı açılıp elinde sulama kabı olan yaşlıca bir kadın belirdiğinde üçümüz de o tarafa baktık.

Elini uzatan kadın bize doğru gelirken, “Merhaba, merhaba,” dedi.

Grant’in yüzünü bir tebessümün kapladığını gördüm. “Bu benim komşum, Estelle Fletcher ve Estelle, bu benim kızım Orli ve annesi Josie.”

Etselle başını sallayarak, “İyi, iyi,” dedi ve hep kelimeleri ikişer kez tekrarlayarak mı konuşuyor diye merak ettim.

Grant’in kadına dair betimlemesi az bile gelirdi. Alnından geriye doğru sımsıkı çekilerek toplanmış ve ense kökündeki mor ipek atkıdan kurtulmayı başarmış kıvrır kıvrır beyaz saçlarına dikkatle baktım. Dramatik bir yay çizen koyu kahverengi kaşları yüzüne soru sorarmış gibi bir ifade katıyordu ve kan kırmızısı ruj da dudaklarının doğal çizgilerinden taşacak şekilde sürülmüştü.

Öne uzattığı elini kabul ederek, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim. Gözlerimin içine bakarken elimi gereğinden biraz uzun tuttuğunu fark ettim.

“Evet, evet. Ben de.” Elimi bırakmadan önce sıktı ve, “İyi bir enerjin var,” dedi.

Orli kıkırdayarak yaşlı kadınla tokalaştı. “Bende de var mı?” diye sordu.

“Sen mi? Sende, benim sevgili kızım, çok özel bir yetenek var. Sevme yeteneği.”

Orli bana bakıp omuz silkti.

Grant, “Tamam,” dedi bizi ilerlemeye yönlendirerek. “Hadi gidip eve yerleşelim. Kendine iyi bak, Estelle.”

“Ah, bakarım, bakarım.”

Evet, kesinlikle kelimeleri ikişer kez kullanıyordu.

“Ah, Josie, buradayken lütfen bana uğra. Çay içip kek yeriz.”

“Teşekkürler.” Grant ve Orli’yi takip ettim. “Teşekkürler. Belki uğrarım,” dedim ve, *acaba kelimeleri ikişer kez söyleyin*ce sohbet mi oluyor, diye düşündüm.

Evin kapısından girince nefesimi tuttum. “Ah, Grant. Burası kesinlikle nefes kesici.”

Geniş ve açık plan oturma odasına ve geniş mutfığa, arkasındaki tuğla avluya ve yeşillığe açılan Fransız kapılarına baktım. Sağ taraftaki merdivenler büyük odanın üstündeki, içeriye süzülen güneşten sıcak bir parıltı yaratan gün ışıklı tavan arasına çıkıyordu.

Orli coşkuyla, “Ah, baba,” dedi. “Buraya bayıldım.”

Grant’in yüzünü kaplayan gururlu ifadeye baktım. “İyi. İkinizin de beğenmesine sevindim.” Sola ilerleyerek, “Ve burası da,” dedi, “sizin odanız. Ben çatıda kalıyorum.”

Dikdörtgen şeklinde, büyük, ikiz yataklarla, bir çalışma masası ve iki makyaj masasıyla tamamlanmış odaya bakkarken tekerlekli bavullarımızı bir kenara bıraktık. Erik ve krem renk seçimi çok şık bir görünüm katmıştı.

Bitişikteki banyoya göz atmaya giderken, “Çok güzel,” dedim.

Orli, “Öyle,” diyerek bana katıldı. “Ama dekorasyonu büyükannemin yaptığına bahse girerim.”

Grant güldü. “Evet, o yaptı, ayrıca bu sabah gelip bu akşamki yemek için bize güveç getirdi, bu yüzden ikiniz yer-

leştikten sonra yemek yemeden önce biraz dinlenebiliriz. Bir bardak şarap, Josie? Bahse varım sen de bir fincan sıcak çikolata istersin, Orli?”

“Teşekkürler, evet,” dedim.

“Bu harika olur.” Orli’nin babasına tekrar sarılmak için ona doğru koştuğunu görünce acaba kızımızın iki ebeveyniyle beraber aynı evde büyümesine izin vermemekle hata mı ettim diye kendimi sorguladım.

Akşam yemeğinin ardından üçümüz birlikte büyük oda-da konuşup gülüşerek oturduk. Orli kanepede Grant’ın yanına kıvrılmış, ben de ayaklarımı pufun üstüne koyup koltuğa uzanmıştım. Memnuniyetle iç geçirdim. Bu çok hoştu. Çok hoş. Bir aile olarak Grant’ın evinde ilk kez bir araya geldiğimizi fark ettim. O Cedar Key’e geldiğinde evimizde akşam yemeğine gelirdi ama bu seferki farklıydı. Bütün bir hafta boyunca Orli’yle ikimiz, Grant’le aynı çatı altında yaşıyor ve uyuyor olacaktık.

Grant’ın, “Demek Boston’ı da göz önünde bulundurabileceğini söylüyorsun?” dediğini duydum ve yine sohbetlerine odaklandım.

Orli’nin bana bir bakış attığını gördüm. “Ben... bilmiyorum. Belki.”

Oturduğum koltukta dikleştim. “Neden bahsediyorsunuz? Korkarım sohbeti kaçırdım.”

“Orli bana kolej için Boston’ı da düşünebileceğini söylüyordu.”

Geçenlerde aynısını Simon'ın kızına da söylediğini hatırladım.

“Evet, bunu geçen akşam da söylediğini duydum,” dedim. “Peki, bunda ne var?”

“Şey... bunu epeydir düşünüyorum ve biraz araştırma yaptım. Ana dal olarak işletmeyi seçmek istemiyorum.”

Oturduğum yerde öne doğru eğildim. “Öyle mi?” Beni en çok neyin şaşırttığından emin değildim. Boston konusunda ciddi görünmesi mi, yoksa bunların hiçbirini benimle konuşmamış olması mı?”

Grant, Orli'nin dizine hafifçe dokundu. “Ah, annen gibi hemşirelik mi okumak istiyorsun?”

Orli başını iki yana salladı. “Hayır. Büyükanнем gibi gazetecilik okumak istiyorum.”

Bu haber şaşırtıcılığın da ötesindeydi ve ilk kez duyuyordum.

“Gerçekten mi?” Bu da nereden çıkmıştı böyle? “Yazmakla ilgilendiğini bilmiyordum.”

Yanındaki diz battaniyesinin püskülleriyle oynarken başını salladı. “Yazmaktan her zaman zevk aldım ama ben daha çok medyayla ilgili gazeteciliği düşünüyorum.”

Grant güldü. “Ah, akşam haberlerindeki haber sunucusu gibi mi?”

Orli babasını şakacıktan dürtükledi. “Aslında daha çok, seyahat eden ve haber için önemli kişilerle röportaj yapan biri gibi.”

Derin bir nefes bıraktım. “Vay canına. Hiç bilmiyordum, Orli ama kariyer olarak bu hoşuna gidecekse bence harika. Kesinlikle çok fazla iş imkânı var.” Aklımda beliren, kızımın savaştan harap olmuş ülkelerde röportaj yaptığına dair imgeleri uzaklaştırmaya çalıştım.

“Gerçekten mi? Yani senin için sorun yok mu?”

Güldüm. “Orli, bu *senin* seçimin ve *senin* hayatın. Benim değil. Kendi kararlarını veren kadınlar hakkında ne düşünüdüğümü biliyorsun.”

Başını salladı. “Şey... bu yüzden Emerson Koleji’ni düşünüyorum. Sen de oraya gittin.”

Emerson... Bir zamanlar benim okuduğum okul şimdi kızımın okulu olacaktı. “Orası harika bir kolej,” dedim.

Grant, “Kesinlikle öyle,” diye ekledi. “Ve yalan söylemeyeceğim; senin bana yakın olman ve okul hayatın boyunca burada yaşamam çok hoşuma gider.”

Kalbimin aksadığını hissettim. Benim de zamanında yaptığım gibi Orli’nin üniversite için evden ayrılacağı zamanın geleceğini elbette biliyordum ama şu an içimde bir kıskançlık kıskacı belirmişti. Bir nedenden ötürü kendimi dışlanmış, arkada bırakılmış gibi hissediyordum, zira Orli’nin hayatında şimdiye kadar benim tuttuğum yer Grant tarafından doldurulacaktı.

Saat dokuzda Orli duş alıp yatacağını söyledi.

Ayağa kalkıp esnemesini bastırdı. “Yorgunum. Yarın için planlarımız nedir, baba?”

“Bu ikinize kalmış. Gerçi bir merhaba demek için Gram kendisine uğramamızı istiyor. Yani belki öğlen yemeğimizi Marblehead’de yiyebiliriz.”

“Çok iyi olur,” dedim.

Orli, “Arabayla sahile, Gloucester ve Rockport’a gidebilir miyiz?” diye sordu.

“Elbette. Sabah annemin evine gideriz, sonra öğle yemeğine gidip oradan devam ederiz.”

Orli, “Eğlenceli olacak gibi görünüyor,” dedi, ikimize de iyi geceler öpücüğü verdi ve yatmaya gitti.

O giderken Grant peşinden bakıp gülümsedi. “Çok özel bir kızımız var, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet, öyle.”

“Yatmadan önce bir içkiye ne dersin? Bir bardak şarap?”

“Evet, bu iyi olur.”

Peşinden mutfığa gittim ve o şarap şişesinin tıpasını açıp iki bardağı doldururken bir taburenin üstüne tünedim.

Bardaklardan birini bana uzatırken, “Al bakalım,” dedi. “Muhteşem kızımıza ve onun geleceğine.”

Başımı salladım. “Evet, Orli’nin geleceğine.”

“Orli’nin koleje burada gitmesinde senin için bir sakınca var mı?” diye sordu Grant.

“Onu çok özleyeceğim ama nereye giderse gitsin onu özleyeceğim için, hayır, bence sorun yok.”

“Gazetecilikte ana dal yapmayı seçmesi seni şaşırtmış gibi görünüyor.”

“Evet, biraz şaşırdım ama bu yaştaki genç kadınlar çoğunlukla tam olarak ne istediklerini bilmiyorlar.”

“Ah, senin aksine, ha?”

Tezgâhın karşısından baktım ve Grant’in yüzündeki tebessümü gördüm. “Gazetecilikten emin olduğumu sanıyordum ama bildiğimiz gibi gerçekte istediğim bu değildi.”

Bir yudum şarap alıp, “Aslında,” dedi, “ben ikimizden bahsediyordum. Evlenmemesi gerektiğini ve kızını neredeyse tamamen tek başına büyütmesinin daha iyi olacağını düşünen on dokuz yaşında ve kararlı bir genç kadın hatırlıyorum.”

Grant’in yıllardır bu konuyu gündeme getirdiğini hatırlamıyordum, bu yüzden bunu şimdi yapması beni şaşırtmıştı.

Derin bir nefes bıraktım. “Mesele evlilikle ilgili değildi, Grant. Ben sadece *zamanlamanın* yanlış olduğunu düşünüyorum. Sen kolejden mezun olmak üzereydin, avukatlıkta kariyer yapmaya başlayacaktın. Senin için kolay olmazdı.”

Başını salladı. “Hımm, haklısın. Bunu biliyorum.” Bir yudum şarap alıp başını iki yana salladı. “Ama yine de hayatın akışı garip, değil mi? Orli doğmadan önce evlenmiş olsaydık hayatının nasıl olacağını hiç düşünüyor musun?”

“Bunu düşündüm. Öncelikle sanırım hemşire olmazdım. Eminim evinde oturan bir anne olurum.”

“Muhtemelen. Bu senin için sorun olur muydu?”

Bu sorunun cevabını bir süre düşündüm. “Orli küçükken sorun olmazdı. Aslında bu çok hoşuma giderdi. Az maaşlı işler arasında gidip gelirken Orli’yle kaliteli zaman geçirmeye çalışmak çok zordu.”

Grant başını salladı ve ben konuşmaya devam ettim. “Ama sanırım liseye başladığında kendimi evden dışarıya atmak isterdim. Demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet. Evet, elbette ve bence bu çok doğal ve belki de o zaman koleje gidip bir hemşire olurdu.”

“Haklı olabilirsin ama Orli’ye hamile kaldığımda gençtik, bu yüzden evliliğimiz devam eder miydi, kim bilir? Ve şu an elimizde olanlara bir bak... mükemmel ve yakın bir arkadaşlık. Belki de o sırada evlenseydik bunu bozmuş olurduk.”

Grant’in yüzünden düşünceli bir ifadenin geçtiğini gördüm, o an derin bir iç geçirdi. “Hımm, haklı olabilirsin. Pekâlâ, yeni işine ne zaman başlıyorsun?”

“Yeni yılın ilk gününden bir hafta sonra, 7 Ocak’ta.”

“Heyecanlı mısın?” diye sordu.

“Evet. Eve yakın çalışmak çok hoş olacak ve bence Simon’la çalışmak rüya gibi.”

“Simon mı?”

Güldüm. “Şey, Doktor Mancini ama bana iş saatlerinin dışında ona ilk adıyla hitap etmemi söyledi.”

Sadece, “Anlıyorum,” dedi ve işin aslını bilmesem tepkisinin kıskançlık barındırdığını düşünürdüm.

Bunu doğrularcasına, “Yani sen ve Simon... ofis dışında da görüşüyor musunuz?” diye sordu.

“Şey, henüz beraber çalışmaya başlamadık ama... evet, beraber birkaç kez yemek yedik ama bunlara buluşma diyemeyiz. Sadece dostane, gayri resmi akşam yemekleri.”

Şarabımın son yudumunu aldım ve duvardaki saate bir göz attım. “Tanrım, çoktan on çeyrek olmuş. Yorgun olma- ma şaşmamalı. Orli’nin çoktan derin uykuya daldığına emi- nim, bu yüzden ben de bir duş alıp yatağıma yatacağım.”

Şarap bardağımyı evyeye bırakmak için kalktım ve Grant’in elini omuzlarımda hissettim. Arkama dönünce yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta olduğunu gördüm.

“Burada olduğun için mutluyum,” dedi. “Seninle olmayı her zaman çok sevmişimdir.”

“Ben de,” dedim ve dudakları yanağıma değdi. “Seninle sabah görüşürüz.”

Yatak odama doğru giderken, “İyi uykular,” dediğini duydum. On altı yıldır ilk kez onunla ilgili olarak kendimden emin olamadım.

Ertesi sabah kakhaha seslerine uyandım. Yatağımda dönünce gülenlerin Grant ve Orli olduklarını fark ettim. Başucumdaki saat 8.30’u gösteriyordu. Tanrım, bir kaya gibi uyumuştum ve saatin bu kadar ilerlediğine inanamıyordum. Yataktan kalktım, doğruca banyoya gittim, sonra sabahlığı-mı giyip mutfığa gidince baba-kızın bir çengel bulmacaya dalmış halde tezgâhta yan yana durduklarını gördüm.

Grant yüzünde kocaman bir sırtışla, “Günaydın, uyku-cu,” dedi. “Kahve?”

Tezgâhtaki Bunn kahve makinesine gitti, seramik bir fincanı doldurdu ve bana uzattı.

“Teşekkürler. Tanrım, bu kadar çok uyumak istememiş-tim. Sen saat kaçta kalktın, Orli?”

Elini havada salladı. “Ah, saatler oldu. Babamla ikimiz yola koyulmak için seni bekliyorduk.”

Ona bir baktım ve üzerinde hâlâ pijamasının olduğunu gördüm. “Seni gidi küçük yalancı,” dedim ve ona sarılmak için yanına gittim.

Kahkaha attı. “Hayır, sadece yarım saat önce kalktım, babamla yaklaşık aynı saatte.”

Grant, “Evet, aceleye gerek yok,” dedi. “Kahvaltı için Fransız tostuna ne dersiniz?”

Orli başını yine önündeki bulmacaya çevirmeden önce, “İyi olur,” dedi.

Grant buzdolabından ve mutfak dolaplarından bir şeyler çıkarmaya başladı. “Peki, iyi uyudun mu bakalım?”

“Çok iyi, teşekkür ederim ama sana yardımcı olabilir miyim?”

“Hayır. Bu, kontrolüm altında. Sen rahatına bak.”

Fransız kapılarına gidip avluya baktım. Güneşli bir gün daha. Kapıyı aralayıp titredim. “Ah, haklıymışsın. Bu sabah hava kesinlikle daha soğuk.”

“Evet, kalktığımda hava durumuna baktım ve dileğin gerçekleşebilir, Orli. Yarın akşam kar fırtınası olabilir.”

“Tatlı. Noel arifesinde.”

“Ah, içinde Noel hediyelerimin olduğu koli geldi mi?” Hediyeleri uçağa yüklemektense kargoyla yollamanın daha kolay olacağına karar vermiştim.

Grant büyükçe bir tavaya tereyağı koyarken başını salladı. “Evet, koliyi koridordaki dolaba koydum.”

“Teşekkürler.” Orli’nin yanındaki tabureye tündedim ve Grant’i üniversite yıllarımızda evinden hatırladığım rahatlıkla çalışırken izledim.

Ben Grant’in Fransız tostunun yanına pastırma yapışını izlerken Orli bulmacayla uğraşmaya devam etti. Bu birçok evde sıradan bir sabah sahnesiydi ama biz üçümüz için ilk tecrübeydi ve bundan hoşlandığımı keşfettim.

Grant’in tabakları önümüze koyarken, “İşte hazır,” dediğini duydum. “Şef Cooper size afiyetler diler.”

Orli'yle ikimiz ona katılırken güldük.

Bir ısırk aldıktan sonra, "Tanrım, senin aşçılık yeteneklerin beni utanca boğuyor," dedim. "Enfes."

"Bu doğru değil, anne. Bence sen iyi bir aşçısın."

İşte benim kızım. Her zaman diplomat.

Birkaç dakika sonra Orli, "Bilirsiniz... acaba... belki cuma veya cumartesi günü Boston'a gideriz diyordum," dedi. "Emerson yerleşkesini görmeye."

Grant kararı bana bırakarak masanın karşısından bana baktı.

Bir yudum meyve suyu alıp başımı salladım. "Şey... evet. Sanırım bunu yapabiliriz. Gerçi Noel tatili yüzünden kapalıdır, bu yüzden içeriye giremeyebilirsin."

"Evet, biliyorum ama sanırım sadece o bölgeyi görmek istiyorum."

"Emerson'la epey ilgileniyorsun galiba," dedim.

"Sanırım ilgileniyor olabilirim."

"Annen için de uygunsa elbette, buna bir gün ayırabiliriz, sonrasında da North End'de öğlen yemeği yeriz."

"Evet, bu çok iyi olur," dedim. O halde neden içimde beni yiyip bitiren bir sancı vardı?

Birkaç saat sonra Grant'in, Old Town'daki dar bir ara sokakta bulunan çocukluk evinin önünde durduk. Bu evi hep çok sevmişimdir. Beyaz padavra bina, şu an kış uykusunda olan küçük bahçeyle çevrili bir kaldırımın ardındaydı. Kalıkanlı çatısı, tuğla bacaları ve çıkma pencereleriyle iki katlı bu bina, Marblehead'in tarihi evlerinin mükemmel bir örneği idi.

Tuğla patikadan giderken başımı kaldırıncı Molly'nin kapıyı çoktan açmış olduğunu ve bizi karşılamak için verandada beklediğini gördüm.

Orli koşarak kollarına atıldı. "Mutlu Noeller, büyükanne. Harika görünüyorsun."

Molly gerçekten harika görünüyordu. Altmış altı yaşında hâlâ genç görünüyordu ve kısa, gümüş rengi tarz saçının kesimi benimkine çok benziyordu.

Diğer kolunu bana açtı. "Josie, burada olman ne harika. Ne zaman görsem sen ve Orli gittikçe güzelleşiyorsunuz."

Gülerek yanağına bir öpücük kondurdum.

"İçeri gelin. Dışarıda hava gittikçe soğuyor. Sanırım yarın akşam için kar fırtınası bekliyorlar."

Peşinden geniş koridora, oradan da sağ taraftaki ferah oturma odasına gittik.

"Babam da öyle dedi. Biraz kar görmeyi umuyorum. Noel'i biraz daha neşelendiriyor, sence de öyle değil mi?"

Molly güldü. "Küremek zorunda kalıncaya kadar neşelendiricidir. Çay veya kahveye ne dersiniz? Sen sıcak çikolata alır mısın, Orli?"

Başımı salladım. "Kahve harika olur, teşekkürler. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Molly cevap veremedi Orli, "Ah, ben ona yardım ederim," dedi.

Grant bana, "Sen otur ve rahatına bak," dedi.

Odada etrafıma bakıp gülümsedim. Değişmeyen şeyler için söylenecek çok şey vardı. Burası benim yıllar önceki ziyaretimden beri neredeyse aynı görünüyordu. Aynı rahat mobilyalar, antika masalar ve aplikler, tahta zemini kaplayan aynı İran halısı... Cumbalardan içeriye giren sabah

güneşi rahat görünümün etkisini artırıyor ve pencerelerin önündeki büyük Noel ağacı odaya hükmediyordu. Çamın kokusunu alabiliyordum, süslemeleri ve dekorasyonu hayranlıkla izleyebilmek için ağaca yaklaştım.

“Burası harika bir ev, Grant. Her zaman sevmişimdir ve annen bu ağaçla sıra dışı bir iş başarmış.” Koltuklardan birine oturdum.

Başını salladı. “Evet, sana katılıyorum ve bu ev nesillerdir aileme ait, bu da onu çok daha özel kılıyor.”

Orli’yle yaşamakta olduğum, büyükanneme ait evi düşündüm ve Grant’in ne demek istediğini anladım. Etrafa bir göz atınca cilalı masalardan birinde çerçeveli fotoğraflar olduğunu gördüm ve yakından bakmak için yerimden kalktım.

Jeff ve Melissa’nın fotoğrafının yanında Grant’in ebeveynlerinin evlilik fotoğrafı vardı. Büyümelerinin çeşitli aşamalarındaki Orli ve Dirk’ün görüntülerinin yanında yıllardır görmediğim bir başka fotoğraf duruyordu. Bu, Grant ve benim tanışmamızın ilk yılında çekilen bir fotoğrafı. Kolejden bir grup arkadaşımızla Marblehead’deki Devereux Sahili’ne pikniğe gitmiştik. Kasım ayma göre sıra dışı derecede ılık bir havaydı. Uzun saçlarım rüzgârla savruluyordu ve birbirimizin kollarına sokulmuştuk. Daha yakından bakmak için fotoğrafı elime aldım ve yüzlerimizdeki salt neşe ve sevgi duygularını gördüm.

“Bu fotoğrafı sen büyüttürüp o yılki Noel’de bana göndermiştin, hatırladın mı?”

Dönünce Grant’in, yüzünde hüznü bir ifadeyle arkamda olduğunu gördüm.

O büyüğü günü capcanlı hatırlarken sadece, “Hatırladım,” dedim. O akşam onun dairesinde ilk defa sevişmiştik.

Peşinden bir tepsi taşıyarak gelen Orli'yle beraber içeriye giren Molly, "İşte hazır," dedi. "Sıcak içecekler ve bu sabah pişirdiğim zencefilli kurabiyeler."

Hatıralar birden yok oldu ve ben koltuğuma döndüm.

Molly, "Peki, pazar akşamı Orli'nin doğum günü için bütün planlar hazır mı?" diye sordu.

Grant bana planlarıyla ilgili hiçbir şey söylememişti, bu yüzden ben de annesi kadar merak ediyordum.

Grant başını salladı. "Evet, şu an burada oldukları için onlara söyleyebilirim. Boston'daki Marliave'de rezervasyon yaptırdım."

"Marliave mi? Gerçekten mi, baba? Orası benim en sevdiğim yerdir. On yaşıma girdiğimde bana orada öğle yemeği ısmarlamıştın."

"Bu doğru, yapmıştım ve oranın en sevdiğin yer olduğunu biliyordum, bu yüzden Tatlı On Altıncı doğum gününü kutlamak için mükemmel bir yer olacağını düşündüm."

Kahve fincanına uzanan elim titredi. *Marliave*. Grant'e akşam yemeği sırasında, Orli'ye hamile olduğumu söylediğim yer. Son yirmi dört saattir geçmişim, bugünümle çarpışma lanetine uğramış gibi görünüyordu.

Grant arabasını oturduğu binanın önüne çekerken esnedim.

Uzanıp dizime hafifçe vurdu. "Yorgun musun? Yarın biraz daha rahat bir gün geçireceğimize söz veriyorum.

Çok uzun bir gün olmuştu ama çok zevkliydi. Molly'yi ziyaret ettikten sonra Marblehead'de körfezi gören Barnacle restoranında öğle yemeği yemiş, ardından Orli'nin isteğini ye-

rine getirip arabayı sahile sürmüştük. Eve dönerken de Danvers Meydanı'ndaki küçük bir yerde durup pizza yemiştik.

Orli odamıza yönelerek, "Ben Laura'yı arayacağım," dedi. "Geçirdiğimiz günü duyunca inanmayacak."

Saatime bakınca çoktan yedi olduğunu gördüm. Grant'e, "Annem bugünkü doktor randevusuyla ilgili hâlâ aramadı. Onu arayacağım," dedim ve mutfak tezgâhına yerleştim.

"Biraz şarap ister misin?"

Cepte telefonundan annemlerin telefon numarasını tuşlar-ken başımı salladım. "Evet, lütfen."

Telefona babam cevap verince şaşırdım. "Baba? Annem nasıl? Bugünkü doktor randevusu nasıl geçti?"

"Josie, selam. Şey... ah... neler olduğundan henüz emin değiliz. Doktor cuma günü bir tarama testi istedi."

Noel'den hemen sonra tarama testi mi? Bu kulağa hiç iyi gelmiyordu.

"Tam olarak ne olduğunu düşünüyorlar?"

"Şey... endişelenmek için çok erken. Cuma günü daha detaylı öğreneceğiz sanırım. Annen dinleniyor."

Sırtımdan yukarıya bir korku ürpertisinin yükseldiğini hissettim. "Maggie orada mı Onunla konuşmama izin ver."

"Tamam, ha bir de, Josie, umarım sen ve Orli güzel zaman geçiriyorsunuzdur."

"Geçiriyoruz, baba. Şimdi bana Maggie'yi ver."

Hattın diğer ucundan Maggie'nin, "Josie, tatlım," diyen sesi geldi.

"Mags, annemin nesi var?" Maggie'nin doğruyu söyleyeceğini biliyordum.

Derin bir iç geçirdiğini duydum. "Josie, balım, doktor annenin rahim kanseri olabileceğinden şüpheleniyor."

28

Maggie'yle konuşmamı bitirince Grant'in mutfağında sanki bir rüyadan yeni uyanıyormuşçasma dikildim. Bu mümkün olamazdı. *Annem hasta görünmüyordu*, diye düşündüm, sonra beynim annesinin kızı olmaktan çıkıp bir hemşireyle yer değiştirdi. Jinekolojik kanserlerde çok az belirti görüldüğünü biliyordum.

Grant'in, "Her şey yolunda mı?" dediğini duydum, sonra yüzümdeki ifadeyi gördü. Şarap bardaklarını tezgâha bıraktıktan sonra yanıma gelerek beni kollarına aldı. "*Sen iyi misin, Josie?*"

Gözlerimden akmaya hazır bekleyen yaşları tutmaya çalışarak fısıltıyla, "Annemin rahim kanseri olabileceğinden şüpheleniyorlarmış," dedim.

"Ah, Josie. Ah, Tanrım, çok üzgünüm."

Elini başımın arkasında hissettim ve hâlâ tehditkâr olan gözyaşlarımı silmek için kendimi göğsünden iterek uzaklaştırdım.

Derin bir nefes alarak, "Tek kelime etme," dedim. "Orli'nin

şu an bilmesini istemiyorum. Bu özel anının mahvolmasına gerek yok.”

Grant başını sallayıp elimi sıktı. “Sonra konuşuruz. Al, biraz şarap iç.”

Birkaç dakika sonra Orli, Laura’yla konuşmanın verdiği heyecanla, yatak odamızdan geri geldi. “Clovelly’nin iyi olduğunu söyledi. Onu beslemek için bugün iki defa bize gitmiş. Biraz dondurma yiyebilir miyim, baba?”

“Elbette, kendine servis yap.”

Bir yudum daha şarap içtim ve Grant’in gözlerinin üstümde olduğunu hissettim.

Orli dondurucudan bir kutu *Rocky Road* alıp bana döndü. “Ah, sen büyükannemi aradın mı? Doktorda neler olmuş?”

“Evet, aradım. Şey, ne olduğundan emin değillermiş. Cuma günü biraz daha test yaptıracaklar.”

“Ah, bu iyi. Eminim ciddi bir şey değildir,” dedi ve bir kâseye kaşıkla dondurma koymaya başladı.

Üçümüz akşamı remi oynayarak geçirirken Orli’nin iyimserliğine tutunmaya çalıştım. Orli her zamankinden sessiz olduğumu düşündüyse bile bir şey demedi.

İkinci oyunu bitirdiğimizde mutfak masasından kalktı ve gerindi. “Bir duş alacağım ve uyumadan önce biraz kitap okuyacağım. Yarın ne yapıyoruz, baba?”

“Şey, yarın Noel arifesi, bu yüzden sabahın ilerleyen saatlerinde branç yapıp günün geri kalanını ağaç süslemekle geçirmeye ne dersin? Akşam yemeği için o meşhur karides yemeğini pişireceğim; yani üçümüzün baş başa geçireceği hoş ve sakın bir gün olacak.”

Orli, Grant’in yanağını öpmek için eğilirken, “Çok iyi,” dedi. “Büyükannemin ağacı göz alıcıydı ama burada da bir tane süsleyeceğimizi umuyordum.”

Orli bana da iyi geceler öpücüğü verdikten sonra yatak odasına gitti.

Grant, “Birer bardak daha şaraba ne dersin?” diye sordu. “İyi olur,” dedim ve kanepenin bir ucuna kıvrıldım.”

Kafamın içinde annemle ilgili düşünceler dönüp duruyordu. Olumlu düşünmek istiyordum. Bunu gerçekten istiyordum ama bu, bir parça bilginin bile tehlikeli olabildiği zamanlardan biriydi. Hemşirelik tecrübelerimden, insanların arzulanırları mutlu sona her zaman eremediklerini biliyordum.

“İşte, al bakalım.”

Grant, bana şarap bardağını verdikten sonra yanıma oturdu.

Bardağıma kendisinininkiyle dokunarak, “Annenin şerefine,” dedi. “Onun sağlığına.”

“Teşekkürler.” Bir yudum içtim, sonra başımı kanepeye yasladım. “Çok endişeliyim, Grant.”

Elime uzanıp hafifçe sıktı. “Elbette öylesin. Bu çok doğal.”

Bir yudum daha şarap aldım. “Tanrım, anneme tam bir baş belası olduğunu ilk söyleyen ben olurdum ama...” Az önce tutmaya çalıştığım gözyaşları artık taşmıştı ve Grant’in kollarının beni sardığını hissettim.

“Şşşt. Sorun yok. Her şey yoluna girecek.”

Ben duygularımı kontrol altına almaya çalışırken Grant’in elinin sırtımı okşadığını hissettim.

Yüzüm göğsüne gömülü halde, “Bu çok korkunç bir şey,” dedim.

Başını salladığını hissettim. “Biliyorum ama bir hemşire olarak bilirsin ki mesele çoğu kez basit bir şeydir. Kolayca halledilebilecek iyi huylu bir tümör olabilir.”

Dik oturarak derin bir nefes aldım. “Doğru. Haklı olduğunu biliyorum. Teşekkürler, Grant.”

Şaraptan bir yudum daha aldım. “Ah, annen beni bir kenara çekti ve Orli için Noel gününe planladığı sürpriz doğum gününden bahsetti.”

Grant gülümseyerek başını salladı. “Evet, pazar akşamki yemeğin üçümüze özel olmasını istediğimi biliyordu ama Orli’nin doğum gününü o da kutlamak istiyordu.”

“Bana Orli’nin en sevdiği ahududulu kadife pastadan yapacağını ve ona doğum günü hediyelerini açtıracaklarını söyledi. Bu gerçekten çok hoş ve Jeff, Melissa ve Dirk kutlamaya yardım etmek için orada olacaklar.” Bir an duraksadıktan sonra, “Tıpkı gerçek bir aile gibi,” dedim.

Bir saat sonra yatmaya gittiğimde iki şeyi fark etmişim: Annemle ilgili haberi aldığım da yanımda Grant olduğu için minnettardım, bir de ona yeni baştan âşık oluyor olma ihtimalim vardı.

Ertesi sabah uyandığımda hava tahminlerinin doğru olduğunu gördüm. Yatak odasının perdesini açınca gökten düşmekte olan beyaz, pofuduk karı gördüm. Daha çok az birikmişti ve park yerindeki arabaların üzeri şeker gibi görünen bir tabakayla yeni yeni kaplanmaya başlamışlardı.

Orli henüz uyanmamıştı ve saat 6.45’ti. Sabahlığımı giyerek odadan sessizce çıktım. Grant’i mutfak masasına çoktan oturmuş, önünde kahve fincanıyla gazeteye eğilmiş halde görünce şaşırdım.

Başını kaldırıp gülümsedi. “Günaydın. İyi uyudun mu?”

“Şaşırtıcı ama evet. Sanırım şarap yardımcı oldu.” Kendi fincanıma kahve koyup ona katıldım. “Ya sen? Evde biz varken rahat uyuyabiliyor musun?”

“Yıllardır uyuduğumdan daha iyi. Şu yalnız yaşama olayı abartıldığı kadar iyi bir şey değil.”

Grant muhtemelen haklıydı. Ben evde Orli’yle beraberdim ama onun evi tamamen boştu.

“Hey, hava tahmini doğru çıktı. Dışarıda biraz kar var.”

“Evet, çok fazla tutacağını düşünmemekle birlikte sanırım Orli mutlu olacak.” Bir yudum kahve içti ve bana söylemek istediği bir şey olduğunu derhal anladım. İlişkimizin en başından beri birbirimizin düşüncelerini okumak gibi bu büyümlü yeteneğe sahiptik.

Tam düşündüğüm gibi, birkaç dakika sonra, “Bilirsin, Josie,” dedi. “Seninle konuşmak istediğim bir konu var. Akılının annenle ilgili çok meşgul olduğunu biliyorum ama hazır Orli uyuyorken sana söylemem gerekir diye düşündüm.”

Gözlerimi yüzüne dikip öne doğru eğildim. “Nedir o?”

Boğazını temizledikten sonra, “Orli bana seni üzeceğinden endişelendiği bir şey söyledi,” dedi.

Neler oluyor? “Söyle gitsin, Grant.” Sinirlerimin ayaklandığını hissediyordum.

“Şey... düşünüyormuş da... acaba belki lisenin son sınıfını burada okuyabilir mi diye düşünüyormuş.”

“Ne?” Bu neden bahsediyordu böyle? Orli bana her şeyi anlatırdı. Aramızda hiç sır olmazdı ama yine de... aklından böyle bir şey geçiyordu ve bana söylememiş miydi?

“Sana bundan bahsetmemiş çünkü sadece düşündüğü bir şeymiş, bu yüzden önce bana söylemeyi ve sanırım benim de sana yolunu açmamı istedi.”

Orli koleje başladığında onu muhtemelen kaybedeceğimi biliyordum ama buna daha bir yıl vardı. Kızımı önümüzdeki ilkbahar kadar yakın bir zamanda kaybetme ihtimalim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Başımı iki yana salladım. “Ne diyeceğimi bilmiyorum. Hayır, bana bundan hiç bahsetmedi.” Nefesimi bıraktım. “Bunu neden yapmak istesin ki? Hiç anlamıyorum. Onun Cedar Key’de yaşamaktan hoşlandığını sanıyordum. Orada bir sürü arkadaşı var. Neden ayrılıp son yılını tamamıyla yabancı bir okulda tamamlamak istesin? Anlamıyorum.” Baştaki şaşkınlığım şimdi bir öfkeye dönüşüyordu.

Grant, “Ben de emin değilim,” dedi. “Bana nedenini söylemedi. Bunun sadece düşündüğü bir şey olduğunu söyledi. Bunu sana bırakıyorum, Josie. Bundan ona bahsetmek isteyip istememen tamamen sana kalmış.”

Grant bir kez daha topu bana atıyordu. Ona hamile olduğumu söylediğim andan itibaren yaptığı bir şeydi bu. Üzerime bir bencillik duygusunun tırmandığını hissettim. Ziyaretlere, tatillere, telefon görüşmelerine rağmen Grant asla kızıyla uzun zaman beraber olmamıştı. Kızımı tamamen kendime saklayarak Orli konusunda fazla mı bencillik etmiştim? Annemin söylediklerini hatırladım ve bağımsızlıkla kontrol manyağı olma arasındaki ince çizgiyi sorguladım.

“Peki... bu konuda sen ne düşünürdün, Grant? Ergen bir genç kızın tamzamanlı sorumluluğunu üstlenmek konusunda ne hissederdin? Onun burada seninle yaşamasını ister miydin? Etrafında bir çocuğunun olması insanın bekâr hayatını kesinlikle sınırlandırabilir.” Kulağa cadaloz gibi geldiğimi biliyordum ama elimden bir şey gelmiyordu.

Biraz bekledikten sonra cevap verdi. “Her şeyden önce, sen ne düşünürsen düşün, benim bir bekâr hayatım yok, Josie. Elbette senin gibi ben de bazılarıyla çıktım ama benim için sadece...” Boğazını temizledi. “Benim çok sıkıcı bir hayatım var.” Yüzünden bir tebessüm geçti. “Orli burada benim-

le yaşamaya karar verirse ve sen de kabul edersen, o zaman evet, elbette onunla olmayı çok isterim ama sana karşı çıkmam. Orli senin için dünyalar demek. Bunu biliyorum ama Josie, unutma... o, benim için de dünyalar demek.”

Başımı sallayıp sessiz kaldım.

29

Her nasılsa Orli'yle ilgili endişelerimi bir kenara bırakmayı başarmış ve Noel arifesinin tadını çıkarmıştım.

Ertesi sabah Grant'in annesinin evine giderken ceptelefonum çaldı ve açınca annemin, "Mutlu Noeller, Josie," diyen sesini duydum. "Umarım neşenizi bölmüyorumdur."

"Yo, hayır, hiç değil. Arabayla Molly'nin evine gidiyoruz. Mutlu Noeller, anne. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Aslında, oldukça iyi. Beni uyar... Orli'ye bir şey söyledin mi?"

"Pek sayılmaz."

"Tamam. İyi. Sonunda önemsiz çıkabilecek bir şey yüzünden onun orada geçireceği eğlenceli zamanı mahvetmenin anlamı yok."

Anneme soracak bir milyon sorum vardı ama arka koltukta oturan Orli'nin varlığı bana engel oluyordu. "Pekâlâ, sen ve babam iyi bir Noel sabahı geçiyor musunuz? Maggie de orada mı?"

"Evet, evet. O da burada. Kahvaltı için Benedict usulü

yumurta yaptım. Şu an avluda birer kahvenin tadını çıkarıyoruz.”

“Yarınki testler için seninle kim geliyor?”

“Baban. Mags, Jane’i ziyaret ediyor olacak.”

“Testler bitip Gainesville’den ayrılır ayrılmaz beni arayacağına söz verir misin?”

“Söz veriyorum ama Josie, sonuçları almamız biraz uzun sürebilir.”

Eğer acilen tarama yapıyorlarsa sonuçları da acilen isteyeceklerine dair içimde bir his vardı.

“Dinle, balım, seni rahat bırakayım. Buradaki herkesin Grant ve Orli’ye mutlu Noeller dileklerini ve sevgimizi ilet. Seni yarın arayacağım. Söz.”

Aramayı sonlandırıp iç geçirdim.

Grant oturduğu yerden uzanıp elimi hafifçe sıktı. “Her şey yolunda mı?”

Başımı sallayıp iPod’unda müzik dinlemekte olan Orli’ye bakmak için arkama döndüm. “Arayan büyükannendi. Sana mutlu Noeller diliyor ve sevgilerini yolluyor. Sana da, Grant.”

“Ah, iyi. Kendini iyi hissediyor mu?” Orli kulaklıklarını çıkardı.

“Evet, iyi. Yarın o testleri yaptıracak, asıl detayları o zaman öğreneceğiz.”

Bir yudum kahve içip Molly’nin yemek odası masasına baktım. Muhteşem bir sabah ve öğleden sonrası olmuştu. Biz geldiğimizde Jeff, Melissa ve Dirk oradaydılar. Onu son gördüğümden beri yeğenimin ne kadar büyüdüğünü görmek

hayret vericiydi. Artık uzun boylu ve yakışıklı bir genç adam olmuştu ve Orli'yle beraber zaman geçirmeyi çok sevdikleri gayet açıktı. Oraya vardığımızdan beri hiç durmadan konuşmaktaydılar. Orli'nin tek kuzeniyle böyle yakın bir ilişkide olması iyi bir şeydi.

Masanın karşısına, politik bir şey tartışan Grant ve kardeşine, geçen hafta gördükleri *Today* dizisinin bir bölümü hakkında konuşan Melissa'yla Molly'ye baktım ve gülümsedim. Bu çok hoştu. Bütün bir gün çok hoştu; ağacın yanındaki hediye alışverişi, hindili nefis bir akşam yemeği, şimdi de tatlı ve kahve eşliğinde sohbete dalmak. Bu benim Grant ve ailesiyle geçiremediğim bütün tatilleri fark etmemi sağladı. Tüm bu yakınlık ve toplanmaları. Bunun tek sebebi benim on altı yıl önce yaptığım bir seçimdi.

Molly'nin, "Bir kahve daha?" diye sorduğunu duydum ve başımı iki yana salladım.

"Ben almayayım. Teşekkürler. Çok doluyum." Kahve-min son yudumunu içtim.

Melisa, Molly'nin peşinden mutfığa gitti ve birkaç dakika sonra Molly'nin elinde mumları yanan bir pastayla ve "İyi ki Doğdun," şarkısını söyleyerek geri geldiler. Hepimiz şarkıya katıldık ve Orli'nin yüzündeki şaşkınlık ve keyif ifadesini gördüm.

Molly pastayı torununun önüne koydu ve Orli hemen on altı mumun hepsini söndürdü.

"Ah, vay canına! Teşekkür ederim. Bunu yapacağınızdan hiç haberim yoktu... ama yapmanıza sevindim," dedi ve hepimizi güldürdü.

Grant, "Dilek tuttun mu?" diye sordu.

Bakışları babasından bana kaydı ve başını salladı. "Evet, tuttum."

Sonra içinden banyo ürünleri, kitaplar ve Molly'den gelen zarif bir kolyenin çıktığı hediyeleri açtı.

Grant, "Annenle ikimiz hediyemizi pazar günü vereceğiz," dedi.

"Ah, iyi. Doğum günümü birkaç güne serpiştirmeyi seviyorum."

Dirk güldü. "Noel'den hemen sonraki doğum gününü kaçırmadın anlaşılan, kuzen."

Orli onu, "Hiç de değil," diye temin etti.

Doğum günü pastasının ve masa etrafındaki biraz daha sohbetin ardından saatime bakıp çoktan yedi olduğunu görünce çok şaşırdım.

Molly tabakları ve bardakları toplamak için kalktı, Melissa ve ben de aynısını yaptık. Peşinden mutfığa gittik ve ben gülümsedim, zira üçümüz büyük bir uyum içinde davranıyorduk. Molly bulaşık makinesini doldurmaya başladı, Melissa artanları plastik filmle kaplıyordu ve ben de sofrayı toplamaya devam ettim.

İçeriye döndüğümde Molly, "Ah, Josie," dedi, "sana sormak istiyordum. Orli pazar gecesini benim yanımda geçirse senin için sorun olur mu? Grant'in bir sürü planı olduğunu biliyorum ama onunla baş başa biraz zaman geçirmek istiyorum."

"Elbette sorun olmaz. Orli'nin bunu çok isteyeceğinden eminim. Cumartesi günü onu yerleşkeyi görmesi için Emerson Koleji'ne götüreceğiz, dönerken uğrayıp buraya bırakabiliriz."

Bir kek tabağını sarmalamakta olan Melissa başını kaldırdı. "Emerson mı? Bu harika. Yani o da senin okuduğun okula mı gidecek?"

Tezgâha yaslanıp omuz silktim. "Henüz kesin değil. Bu,

son birkaç gündür gündemde, ama evet, sanırım bunu büyük bir ihtimal olarak göz önünde bulunduruyor.”

Molly, “Daha bir yıl olmasına rağmen torunumu bu kadar yakınımda görmenin beni çok mutlu edeceğinden eminim,” dedi.

Çok az şey biliyorsun, diye düşündüm, bu okul yılı sona ermeden onu çok yakınında bulabilme ihtimalin var.

Mutfak toparlama işleminin ardından erkekleri çalışma odasında futbol izlerken ve Orli’yle Dirk’ü de yemek masasında Monopol oynarken bulduk. İki gencin teknolojik bir alete yapışmaktansa eski moda bir tahta oyunu oynadıklarını görmek sevindiriciydi.

Molly, “Ağacın önünde çay, kahve veya bir içki?” diye sordu.

Melissa, “Çay çok iyi olur,” dedi.

“Bana da,” dedim. “Sana yardım edeyim.”

Molly bizi oturma odasına kışkıışladı. “Hayır, hayır. Siz kızlar içeride oturup çene çalın. Benim işim uzun sürmez.”

Ben her zamanki koltuğumu seçtim ve Melissa da kanepeye oturdu.

“Molly Noel ağacıyla harika bir iş çıkarmış, değil mi?” dedim.

“Aynen. Neredeyse her Noel’de buraya geliriz, bu yüzden kendi evimde ağaç kurmakla hiç uğraşmam. Şikâyet etmek için söylemiyorum.”

Kıkırdayarak başımı salladım. “Evet, çok zahmetli bir iş ama hem annem hem de Molly bunu severek yapıyorlar.”

Melissa uzanıp dizime hafifçe vurdu. “Bu yıl burada bizimle olduğun için çok memnunum, Josie. Gelebilmene çok sevindim.”

“Teşekkürler. Çok iyi vakit geçiriyorum.”

“Burada olmana Grant’in de çok sevindiğini biliyorum.”

“Evet, tatillerini Orli’yle geçirmeye bayılıyor.”

“Gerçekten de öyle.” Melissa oturduğu yerde kıpırdanıp öne doğru eğildi. “Ama ben *senden* bahsediyordum.”

Ne diyeceğini bilemedim ve boynumdan yukarıya bir kızarıklığın yükseldiğini hissettim.

“Tanrım, Josie, biliyor olmalısın... hâlâ seni çok seviyor. Her zaman sevdi ve ne olursa olsun... bundan sonra değişeceğini sanmıyorum.”

“Şey... ben de onu seviyorum. Yani, Tanrım... ikimizin bir kızı var.”

Melissa kaşlarını kaldırıp derin bir nefes aldı. “Bak, seni Grant’in bu eve ilk getirdiği günden beri tanırım. Senden her zaman hoşlandım, bu yüzden de kırmayı hiç istemediğim için bir şey demedim. Ayrıca bu gerçekten üstüme vaziye değil ama... ikinizin arasında sadece bir çocuğa ebeveynlik etmekten çok daha fazlası var. Orli’ye hamile olduğunu öğrendiğinde verdiği karara saygım var ama... bilmen gerek... Grant sana her zaman deliler gibi âşıktı. Bu asla değişmeyecek. Ben sadece bunun farkında *olduğundan* emin olmak istedim.”

Bunun farkında mıydım? Emin değildim. Aslında buna pek kafa yormamıştım. Grant bana ve Orli’ye karşı her zaman iyi olmuştu. Kızımızın yetiştirilmesi konusunda mesele ne olursa olsun benimle aynı fikirde olmuştu ama bunlar hep Orli’yle ilgili değil miydi? *Benimle* ilgili olmadığı muhakkaktı.

Melissa uzanıp kolumu hafifçe sıktı. “Üzgünüm. Sanırım bir şey dememeliydim ama işte... Grant’in sana nasıl baktı-

ğını, seninle nasıl konuştuğunu görüyorum ve bu her zaman bana kötü hissettiriyor. Kayınbiraderimi çok seviyorum ve bunca yıldır Jeff’le paylaştığımız şeye onun da sahip olmasını istiyorum ve elbette... hayat çok kısa.”

Başımı salladım ve Mallory’nin kısa zaman önce bana söylediği şeyi hatırladım: *Sen Grant’in hayatının her zaman o tek büyük aşkı oldun.*

“Teşekkürler, Melissa. Bu kadar dürüst olduğun için teşekkürler. Buna gerçekten minnettarım.”

Hiç kuşku yoktu. Geçmişim kesinlikle bugünümle çatışma halindeydi. Bunun en kötü yanı da bununla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrimin olmamasıydı.

Cumartesi de bir diğerk mükemmel gün olacak gibi görünüyordu. Kar taneleri bulutlarla kaplı gökyüzüyle birlikte kaybolup gitmişti. Hava bizim geldiğimiz güne nazaran daha soğuk olsa da güneş parlıyordu ve kendi ördüğüm şapkalar ve atkılarla kışlık bir manto giymek güzel bir duyguydu.

Boylston Caddesi'ne ve Emerson Koleji'ne en son on altı yıl önce gelmiştim. Boston Meydanı'mn karşısında kuruluydu ve Grant, Orli ve ben, Orli çeşitli binaları görebilsin diye cadde boyunca yürüdük. Yüzündeki ifadeye bakarak büyülendiğini görebiliyordum.

"Hangisi senin yata Khanendi, anne?" diye sordu.

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Grant, "Annen Koloni Binası'ndaydı," dedi. "Hemen şurada."

Öğrenci yurdu ve süit tarzda yatakhaneler, Yeni İngiltere'de sürekli oyun sergileyen en eski tiyatro olan tarihi Koloni Tiyatrosu'nun üst katındaydı.

Orli başını salladı. "Eminim Boston'ın tam kalbinde ve her

şeye yakın olmak çok hoş olmuştur. Oda arkadaşların veya sınıf arkadaşlarından hiçbiriyle irtibatın kalmadı, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, maalesef kalmadı.” Söylemememe rağmen asıl nedeninin içinde bulunduğum şartlar olduğunu biliyordum. Kolejden ayrılmam, ilk yılının sonunda hamile kalmam beni Emerson’da kalmaya devam eden kızlardan apayrı bir dünyaya koymuştu. Kalmayı seçseydim ve Grant’le evlenseydim eğitime devam etmem için bir nedenim olmazdı ama on altı yıl önce benim yaptığım tercih bu değildi.

Orli geceyi Molly’yle beraber geçirmek istediği için Grant bana akşam yemeğindense North End’de bir öğlen yemeği yemeyi önerdi. Orli’yi Marblehead’de bıraktığımızda saat dörde geliyordu.

Annesinin evinden arabayla uzaklaşırken Grant bana, “Yapmak istediğin özel bir şey var mı?” diye sordu.

“Yok. Sadece senin evine gidip rahatlırsak çok mutlu olurum.”

Güldü. “Eve döndüğünde bir tatile ihtiyacın olacak. Sanırım seni çok yoruyorum.”

Grant’in yakışıklı yüzüne bakıp gülümsedim. “Hiç de değil.”

İç bahçeye girince Estelle Fletcher’ı çeşitli bitkileri sularken bulduk.

Bir parmağını bana doğru uzatarak, “Merhaba, merhaba,” diye bizi selamladı. “Sen hâlâ beni ziyarete gelmedin.”

Gülümsedim ama bana kendimi itaatsiz bir ergen gibi hissettiriyordu. “Biliyorum ve üzgünüm. Buraya geldiğimden beri çok yoğunuz.”

Bir elini havada salladı. “Endişelenme ama belki sabahleyin bir kahve içmeye gelirsin?”

“Evet, bu çok iyi olur. On gibi?”

“Mükemmel,” dedi ve seramik bir çömleğin içindeki ka-
uçok ağacını sulamak için eğildi.

Evine girdiğimizde Grant kıkırdadı. “Bunun için gerçekten üzgünüm. Estelle bazen fazla zorlayıcı olabiliyor.”

Mutfağa doğru giderken güldüm. “Hayır, sorun değil. Sabahleyin sohbet etmek için bir uğrarım.”

“Akşam yemeğine, annemin hindili turtasına ne dersin? Hemen fırında ısıtabilirim.”

“Çok iyi olur,” dedim ve o an ceptelefonum çaldı. Arayanın annem olduğunu gördüm.

“Josie,” dedi. “Herhangi bir şeyi bölüyor muyum?”

“Hayır, Orli’yi geceyi geçirmesi için Molly’ye bıraktık ve eve daha şimdi döndük. Ne oldu?”

Biraz duraksadıktan sonra, “Şey... sana bir haberim var,” dedi. “Dün CAT testi yaptırdım ve onun sonuçlarını pazartesi günü alacağız ama... geçen hafta ben oradayken doktor biyopsi yapmıştı ve bu sabah beni arayıp laboratuvar sonucunu aldıklarını söyledi.”

“Peki, sonuç neyi gösteriyor?”

“Josie... korkarım sonuçlar rahim kanserini gösteriyor.”

Tezgâhın oraya zorla gidip bir tabureye çöktüm. Önce sadece, “Ah,” diyebildim ama sonra hemşirelik sesimi toparladım. “Pekâlâ, tamam. Artık en azından neyin olduğunu biliyoruz. Hangi evrede olduğundan bahsetti mi?”

“Evre mi? Hayır, bundan bahsetmedi ve sormak da benim aklıma gelmedi. Önümüzdeki salı beni ofisinde görmek istiyor. Sanırım kanamaya bakıp yoluna ona göre devam etmek istiyor.”

“Kanamam mı? Ne kanaması?” Kanama olayını daha önce duymamıştım.

“Ah... ee... geçen haftadan önce bir kanamam oldu, bu yüzden doktora görünmek istedim, zira menopoz dönemini atlatmıştım.”

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Tanrım, anne! Bana neden söylemedin? Evet, bu oldukça önemlidir.”

“Tamam. Evet. Bunu biliyorum, bu yüzden randevu aldım ve şu an beni azarlayanın sırası değil.”

Haklıydı. “Üzgünüm. Ne yapabilirim, anne? Sana nasıl yardım edebilirim?”

“Şey, salı günü eve döneceğini biliyorum ve Gainesville’e saat on iki buçukta iniyorsun, bu yüzden saat ikiye randevu aldım.” Biraz duraksadı. “Acaba diyorum... şey, ben... benimle randevuya gelmeni çok isterim.”

Annemin yanındaki kişinin ben olmamı istemesi içimden sıcak bir duygunun akmasına yol açtı. “Evet, evet. Elbette seninle gelirim.”

“Babanla ikimiz sizi havaalanından alırız, seninle ikimiz randevuya giderken baban da Orli’yi öğle yemeğine götürür. Bu senin için uygun olur mu?”

“Evet, bu iyi olur. Nasıl hissediyorsun, anne? Sancın var mı?”

“Hayır, hayır. İyiyim. Hâlâ biraz yorgunum.”

Olup biteni azımsadığından hiç şüphem yoktu.

“Tamam, seninle kesinlikle geliyorum ve yarın seni arayacağım. Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni, Josie,” dedi ve telefonu kapattı.

Arkama dönünce Grant’in yüzünde endişeli bir ifadeyle ve elinde bir şişe şarapla dikildiğini gördüm. “Haberler iyi değil, değil mi?”

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı iki yana salladım. Ne olduğunu anlayamadan gözlerimden yaşlar akıyordu, Grant bana sarılmış sırtımı sıvazlıyor ve beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Beni kanepeye yönlendirerek, “Hadi,” dedi. “Ben şarapları koyayım da bana neler olduğunu anlat.”

Annem rahim kanseri, diye düşündüm. *Ölebilir. Olan bu işte.* Kötü haberler her zaman bir yolunu bulup mantıklı düşünme yeteneğini alıp yerine en kötü senaryoları koyardı.

Yanıma oturup bana şarap bardağını uzatan Grant, “Al bakalım,” dedi.

Büyük bir yudum alıp başımı salladım. “Teşekkür ederim,” deyip derin bir nefes bıraktım. “Biyopsi olmuş ve sonuçlar rahim kanserini gösteriyor. Salı günü öğleden sonra doktor randevusu var ve benden onunla gitmemi istedi. Bundan fazlasını bilmiyorum.”

Grant elimi tuttu. “Kulağa iyi gelmediğini kabul ediyorum ama Josie, kanserin çok önemli tedavi yöntemleri olduğunu biliyorsun.”

Başımı salladım. Haklıydı. O halde neden bu kadar korkuyordum?

“Söylemek yapmaktan daha kolay, biliyorum ama olumlu düşünmek zorundasın.” Biraz bekledi. “Eve daha önce dönmek ister misin? Uçuşunu yarına değiştirebilirim.”

Grant’in beni ve durumumu kendi şartlarının üstünde tuttuğunu bir kez daha fark ettim. Orli’yle beraber onun yanında geçirecek iki koca günümüz daha olduğunu biliyordu ama yine de...

Daha ne olduğunu anlamadan yüzümden yine gözyaşlarım süzölmeye başladı. Bu kadar ilgili ve düşünceli bir adamı hak etmiyordum.

Kollarını bana dolayıp, “Her şey yolunda, Josie,” dedi. “Sen ne istersen. Ne zaman en iyisi olduğunu düşünürsen.”

Birkaç dakika sonra gözyaşlarımı kontrol altına aldım, arkama yaslandım ve yüzümü sildim. Derin bir nefes bırakıp hıçkırdım ve gülümsedim. “Teşekkür ederim ama hayır. Hayır. Bu geziyi veya Orli’nin yarınki doğum gününü mahvetmeyeceğiz. Planlandığı gibi eve salı günü döneceğiz.”

O da benimle beraber gülümsedi. “Tamam. O halde şarabımızın tadını çıkarıp akşam yemeği yiyelim.”

Yemeğimin çok azını yiyip geri kalanını tabakta sağa sola itekledim. Annemden aldığım haberle iştahım kaybolmuştu.

Bulaşık makinesini yerleştirip işimizi bitirince Grant, “Biraz daha şarap veya kahve?” diye sordu.

Halihazırda birkaç bardak içtiğimi bilmeme rağmen, “Şarap, lütfen,” dedim.

Grant şarapları koyarken ben kanepenin bir ucuna yerleştim. Bardakları sehpa koydu, sonra CD çalara gidip bir disk yerleştirdi.

Yanıma dönüp bardağını eline aldığı anda Roberta Flack’ın “The First Time I Ever Saw Your Face” şarkısı odayı dolduruyordu.

Grant’e bakıp gülümsedim. Bu bizim şarkımızdı. Grant beni ilk randevumuz için alırken arabada bu şarkı çalıyordu ve sözlerinin bizim için yazıldığı konusunda ikimiz hemfikir olmuştuk. Boston’daki o kahve dükkânını ve Grant’in yüzünü ilk görüşümü hatırladım. Güneşin onun gözlerinden doğduğunu düşünmüştüm ve ilk kez seviştiğimizde mutluluğumuzun sonsuza dek süreceğini zannetmiştim.

“Yanıldık, değil mi?” diye sordum.

Bana bakabilmek için yerinden kıpırdadı. “Ne demek istiyorsun?”

“Her zaman mutluluğumuzun sonsuza dek süreceğini düşünürdük, değil mi?”

Bir yudum şarap içip gülümsedi. “Öyle oldu. Orli’imiz var. O bizim mutluluğumuz.”

Başımı salladım ve bir süre sessizce oturduk.

“Birkaç gece önce bana bir soru sormuştun, hatırlıyor musun? Hani seninle evlenmiş olsaydım hayatımın nasıl değişeceğini düşünüp düşünmediğime dair.”

Grant başını salladı.

“Sana bir sorum var.” Şarabımdan büyük bir yudum aldım. “Merak ettiğim ve sana sormayı hep istediğim bir soru.”

“Nedir?”

Bir süre duraksadıktan sonra, “Neden bana hiç evlenme teklif etmedin, Grant?” diye sordum. “Bir kez olsun sormadın, hamile olduğumu sana söyledikten sonra bile.”

Şarap kadehinin kenarıyla oynayıp sessiz kaldı ve bana cevap vermeyeceğini düşündürdü.

Sonra alçak sesle, “Çünkü buna hiç izin vermedin,” dedi.

Bir yudum daha şarap aldım ve bekledim.

“Bana bu fırsatı hiç vermedin, Josie. Daha en başından nasıl bir yol tutacağımızı anlattın. Sen kolejden ve Boston’dan ayrılacaktın ve Cedar Key’e dönecektin. Çocuğunu tek başına büyütmek istediğini söyledin. Bana seçenek bırakmadın.” Elimi avucunun içine aldı. “Ve ben sana baskı yapamazdım. Bana çocuğumuzun hayatının bir parçası olmama izin vereceğini ve bunun umabileceğimin en fazlası olduğunu söyledin.”

“Peki, bu senin için yeterli miydi?”

Abartılı bir şekilde kıkırdadı. “Yeterli mi? Tanrım, hayır. Asla yeterli değildi. Ben her şeyin farklı olmasını istiyordum ama senin bunu istemediğini biliyordum ve seni... gitmene izin verecek kadar çok seviyordum. Seni tamamen kaybetme riskini göze alamazdım ve hayal kırıklığı gerginliğimin aramıza girmesini istemedim.”

Aklımda Khalil Gibran’ın *The Prophet** adlı eserinden bir alıntı belirdi; birini sevip gitmesine izin vermekle ilgiliydi.

Grant’e doğru eğildim, kollarını boynuna dolayıp yüzünü kendiminkine yaklaştırdım. Hiç düşünmeden dudaklarımı onunkilerin üstüne koydum ve onun ağzının da hiç tereddüt etmeden uzun, derin ve tutkulu bir öpücükle tepki verdiğini hissettim. O mülayim öpücük gitmiş ve yerine başka hiçbir adamlayken hissetmediğim bir arzu seli hissetmiştim. Grant beni kanepeye yatırıp on altı yıldır uyuduğunu zannettiğim bir parçamı uyandırırken öpüşmeye devam ettik.

İkimiz de derin derin nefes alarak birbirimizden ayrıldık ve Grant yanıma uzandı, bana sarılıp yüzümü okşadı.

“Seni her zaman sevdim, Josie. Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Bunu bilmeni istiyorum. Sana neden evlilik teklifinde bulunmadığımı anlamanı istiyorum ve bunun sevmekle hiç ilgisi yoktu.”

Bu gerçeğin farkına varmaya başlarken başımı salladım. Grant bana evlenme teklifinde bulunmamıştı çünkü o zamanlar ne cevap vereceğimi biliyordu.

Yüzümü ona doğru kaldırdım, dudakları yine benimkilerle buluştu ve bir kez daha arzu beni tüketti. Ellerini bedenimde*

* İngilizcede “Peygamber” anlamına gelir. (ç.n.)

hissettim, sonra kendini geri çekip yüzüme dikkatle baktı.

“Seni ne kadar istediğimi Tanrı biliyor, Josie ama bu gerçekleşecekse doğru düzgün olmasını istiyorum. Senin açından doğru düzgün olmasını istiyorum ve bu akşam aldığın haberin ardından... bunun doğru zamanlama olduğunu düşünmüyorum.”

Sesindeki pürüzü fark ettim ve bedenim isyan etse de aklım biliyordu ki bir kez daha bunun zamanlamayla ilgisi vardı ve Grant haklıydı. Aklım karıştı, üzgündüm ve hayatım altüst oluyormuş gibi hissediyordum.

“Tamam,” diye fısıldadım. “Tamam ama yanımdan ayrılma. Burada benimle kal.”

Ben kollarına sokulurken alnımdan öptü. “Her zaman yanında olacağım, Josie.”

31

Ertesi sabah beni, oturma odasının pencerelerinden gelen günışığı uyandırdı. Grant hâlâ kıvrılmış halde yanımda yatıyordu. Yüzüne bakmak için biraz geri çekildim. On altı yıl önce âşık olduğum o yüze... Bir gece önce neredeyse sevişecektik ve dürüst olmak gerekirse Grant durmasaydı bunun olacağından emindim.

Yavaşça iç geçirdim. Ben ne yapıyordum? Ne düşünüyordum? Ya Simon? Simon Mancini ne olacaktı? Bir hafta önce ilişkimiz ilerliyor gibiydi ama gerçekten istediğim şey bu muydu? Hiç bilmiyordum.

Grant kıpırdandı, gözlerini açtı ve gülümsedi. Yanağımı öptükten sonra parmağının ucuyla yavaşça dudaklarıma dokundu. “Günaydın. İyi uyudun mu?”

“Uyudum. Aslında çok iyiydi.”

Ayağa kalkıp gerindi. “Ben de. *Çok* iyi. Sen kahve makinesini çalıştırmak istersen ben de duşa gireceğim.”

Ayağa kalkıp kanepenin minderlerini kabartırken, “Anlaştık,” dedim.

Filtreye kahve koydum, sürahiyi doldurdum ve suyu kahve makinesine döktüm. Yüksek sesle, “Şimdi ne olacak?” dedim. “Bu noktadan nereye gideceğiz?”

Duş alıp giyinmek için kendi banyoma gittim.

Mutfağa geri geldiğimde Grant, Fransız kapıların yanında elinde kahve fincanıyla durmuş, bahçeye bakıyordu.

“Bugün kızımızın doğum günü,” dedi.

Gülümsedim ve tezgâha oturmadan önce kendime bir fincan kahve doldurdum. “Biliyorum. On altı yıl olduğuna inanmak zor.”

“Dün gece hakkında...” diye konuşmaya başladı.

Elimi havaya kaldırdım. “Hayır, hayır. Sorun değil. Gerçekten.”

Tezgâhta karşıma geçip oturdu. “Hayır, bu bir sorun. Nereye doğru yol alabileceğimiz hakkında hiç fikrim yoktu, Josie.”

Şey, en azından onun da aklı benimki kadar karışık.

Elime uzandı. “Ama bilmeni isterim ki benim için anlamın çok büyük. Şu an baş etmen gereken çok şey olduğunu biliyorum. Annen, yeni bir iş... hatta sana karşı çok ilgisi olduğu belli olan şu doktor.”

“Ah, hayır, gerçekten. O sadece...”

“Dur. Bunun nereye varabileceği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Evet, sadece bir iş ilişkisi olabilir ama... ona âşık olabileceğin gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım. Bu seçimi kendin yapmalısın, Josie. Sen emin oluncaya kadar bekleyebilirim. Yani... salı günü eve dönüyorsun ve annene odaklanacaksın. Şu anki önceliğin bu. Onun yanında olacaksın ve bunu atlatmasına yardım edeceksin. Ayrıca bilmeni istiyorum ki... bana ihtiyacın olursa sadece bir telefon kadar uzağındayım.”

Başımı salladım. “Peki, biz ne olacağız?”

Bir an duraksadıktan sonra, “Şey, kızımız yüzünden her zaman irtibatta olacağız,” dedi, “ama zamanı geldiğinde sen ve ben daha fazlasını yapacağız.”

Etselle Fletcher’ın evine girince gülümsedim. Zamanda geri gidip Viktoryen bir oturma odasına girer gibiydi. Oda da ağır maun mobilyalar baskındı ama pencerelerde brokar perdeler yerine tamamen dantel perdeler gün ışığının girmesine izin veriyor, odaya uğursuz bir duygudan çok, rahat bir görünüm katıyordu.

Oturmam için kanepeyi işaret ederek, “İçeri gel, içeri gel,” dedi. “Ben kahveyle kekleri hazırlayayım.”

“Yardım edebilir miyim?”

“Hayır, hayır. Ben hallederim.”

Etrafıma bakınca büfenin üzerinde büyük bir tablo olduğunu gördüm ve bunun Danvers Devlet Hastanesi’nin orijinal tuğla binasının resmi olduğunu fark ettim.

Etselle, sehpanın üstüne bir tepsi koyarak, “İşte hazır,” dedi.

Aşırı büyük kekleri görünce gülümsedim. “Bunlar Jordan Marsh kekleri, değil mi?”

“Aynen öyle. Tarifini sende de mi var?”

“Hayır ama Grant’in annesinde var ve eskiden bunlara bayılırdım.”

“Ah, evet. Bunlar altmışlarda bu bölgede oldukça popülerdi. Sanırım her ev kadınında tarifini vardı.”

“Tarifini nasıl yayıldığını hiç keşfedebildiler mi?” Boston’daki Jordan Marsh mağazasının kekleri ünlüydü ve sadece o

mağazanın pastanesinde satılırdı, ta ki sır bir şekilde sızın-caya kadar.

Etselle güldü. “Hayır ama dedikodulara göre bunu yapan, düş kırıklığına uğramış bir pastane çalışanıymış.”

O, porselen fincanımı doldururken ben kekten bir ısırık aldım. “Ah, bunlar hatırladığım kadar lezzizler.” Bir peçeteye uzanıp dudağımda kalan kırıntıları temizledim. “Bu orijinal akıl hastanesi değil mi?” diye sordum tabloyu işaret ederek.

“Öyle. Binanın bir tablosunu istedim ve benim için yap-sın diye yerel bir ressam kiraladım.” Kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Annem burada kalırdı, bilirsin.”

“Ah, seninle bu evde mi yaşıyordu?”

“Hayır, maalesef değil. Annem o hastanede bir hastaydı.”

Sadece, “Ah, anlıyorum,” diyebildim.

“Ama aslında bir akıl hastalığı yoktu. Hayır, bundan ta-mamen uzaktı. Onun, menopozu bütün kadınlarda olan duy-gusal belirtileriyle atlatmak gibi bir talihsizliği vardı.”

Başımı salladım. “Grant’in annesinin bana bundan bah-settiğini hatırlıyorum. O kadınların o zamanlar bunu bilmi-yor olmaları ne yazık.”

Etselle bir parça kek böldü, ağzına atıp başını salladı. “Hayır, o zamanlar kadınların sadece birkaç kıymetli hakkı vardı. Babamın bir metresi vardı, anlarsın ve hem metresiy-le, hem annemle baş edebilmesinin en kolay yolu, annemi buraya kapattırmaktı.”

“Tanrım, bu çok üzücü. O sıralar sen kaç yaşındaydın?”

“On iki. Lynnfield’a, annemin kız kardeşiyle yaşamaya gittim. Yaklaşık bir yıl kadar sonra annem vefat etti. Zatür-reeden öldüğünü söylediler. Ondan da bir yıl kadar sonra babam bir araba kazasında öldü.” Kahvesinden bir yudum daha aldı. “İlahi adaletti, bilirsin.”

Sessiz kalıp kekimden bir ısırık daha aldım.

“Evet, ilahi adalet. Asla yoluna devam edip metresiyle hayatın tadını çıkaramadı. Pek çok insan inanmasa da bu, sebep ve sonucun tam bir döngüsüydü. Tıpkı senin tam şu anda, tam burada olman gibi. Her şeyin bir sebepten ötürü gerçekleştiğine inanır mısın?”

“Pek emin değilim,” diye cevap verdim.

“Ay, öyledir, canım. Kesinlikle öyledir. Gelip de anneme çok acı veren bir binada yaşamak istememi garip bulabilirsin ama görüyorsun ya, burada olmak hayatımı mutluluk ve sevgiyle doldurmama izin veriyor. Ölmeden önce Jerome’la ikimiz burada birkaç güzel yıl geçirdik. Evimize ışık getirdik ve ışıkla birlikte anlayış ve sevgi gelir. Tıpkı seninle olduğu gibi.”

Başım hızla kalktı. “Ne demek istiyorsun?”

Etselle gülümsedi ve elimin üstüne hafifçe vurmak için uzandı. “Ah, benim canım. Hayatın şu an sürekli bir değişim halinde, değil mi?”

Bunu nereden biliyor olabilirdi ki?

“Ama sende iyi enerji var ve zamanla her şey dengeye kavuşacak.”

“Anladığımdan emin değilim. Demek istediğim, Tanrım, benimle daha geçen gün tanıştın. Beni hiç tanımıyorsun.”

“*Oz Büyücüsü*’nü bilir misin?”

Bu kadının hafif bir demans vakası atlatmakta olduğu sonucuna varmaya başlamıştım. “Evet, elbette. Filmini kızım-la beraber defalarca izledim.”

Başını salladı. “Evet. Şey, onun en önemli derslerinden birini hiç unutma: Aradığın şey en başından beri senin içindedir.”

Grant'ten mi bahsediyordu? Benden mi?

Masanın karşı tarafından uzanıp elimi hafifçe sıktı. “Seni rahatsız ettiysem özür dilerim.” Bir elini havada salladı. “Ama bana katlandığın için teşekkür ederim. Ben aptalca fikirleri olan yaşlı bir kadını sadece. Tamam, hadi bana bu akşamki doğum günü kutlamasından bahset.”

Hissetmeye başladığım huzursuzluk duygusu dağıldı. “Boston’da akşam yemeği yiyeceğiz,” dedim ve devam edip gideceğimiz yerin Orli’nin en sevdiği yer olduğunu açıkladım.

Etselle bana Cedar Key hakkında sorular sordu, sonra da Danvers Devlet Hastanesi’nin geçmişini anlatmaya koyuldu.

“Ama gördüğün gibi, trajik bir geçmişi olmasına rağmen kuvvetle inanıyorum ki burada yaşamayı seçen bizler, huzursuz ruhların rahata ermesini sağladık.”

Başımı sallayıp saatime bir göz attım. “Tanrım, on bir olmuş bile. Gerçekten gitmem gerekiyor. Doğum günü yemeği için öğleden sonra Orli’yi büyükannesinin evinden alacağız.” Gitmek üzere ayağa kalkınca Estelle’in bana sarıldığını hissettim.

“Ziyarete geldiğin için çok teşekkür ederim, Josie. Ziyaretin çok hoşuma gitti. Buraya tekrar geldiğinde lütfen mutlaka uğra.”

Beni kapıya kadar geçirip tekrar sarıldı.

“Kahve ve kek için teşekkür ederim,” dedim.

“Benim için zevkti. Ah, bir de, Josie... unutma... her davranışın bir nedeni ve altında yatan daha fazlası vardır.”

İç avlunun karşı tarafındaki Grant’in evine yöneldim, zavallı kadının bilmece gibi konuştuğuna ikna olmuşum çünkü söylediklerinin çok azını anlayabilmişim.

Masada Grant ve Orli'nin karşısına oturup gülümsedim. Bize köşede, şehir manzaralı bir masa ayırtmıştı. Mum ışığı gölgeler oluşturarak yüzlerinde oynaşıyordu ama Orli'nin mutluluğunun asıl nedeninin özel doğum gününde iki ebeveyninin de yanında olması olduğunu biliyordum.

Tatlımızı yeni bitirmiş, kahvelerimizi yudumluyorduk ki Grant ceketinin cebine uzandı ve küçük, güzelce paketlenmiş bir kutu çıkardı.

“Doğum günün kutlu olsun, Orli. Mutlu Tatlı On Altı.”

Orli'nin yanağını öpmek için yerinden kalkıp hediye kutusunu önüne bıraktı.

Orli bana kocaman bir tebessümle baktı ve paketi açmaya başladı. Tiffany'ye özel mavi kutuyu ve beyaz saten kurdeleyi görebiliyordum.

“Ah, baba, teşekkür ederim,” diye bağırarak ucunda altın bir diskin sallandığı göz alıcı güzellikte altın bir zinciri havaya kaldırdı. “Buna bayıldım. Bak, anne.”

Kolyeyi elime alıp gülümsedim. Ön yüzünde 1 ve 6 rakamlarını oluşturan burç taşlarıyla *Orli* ismi işlenmişti. Arkasını çevirince *Sevgilerimizle, Annen ve Baban*, yazdığını gördüm.

Hediyeye beni de katmak nasıl da Grant'lik bir davranıştı. “Çok güzel,” dedim. “Ve bahse girerim ki özel tasarımdır.”

Grant gülümseyip başını salladı.

El çantama uzanıp kızıma benim hediyemi uzattım. Paket kâğıdını çıkardı ve kutuyu açınca üzerinde kendisi için anlamlar taşıyan tılsımları olan altın bir bilezik ortaya çıktı.

“Ah, anne, bu çok güzel. Bayıldım.” Bileziği ışığa tut-

mak için havaya kaldırdı, sonra üç burç taşı barındıran kalp şekilli tılsımı fark etti. “Baba, bak, bu üçümüzü gösteriyor.”

Grant bileziği aldı, tılsıma bakıp bana gülümsedi. “Beni de dahil ettiğin için teşekkür ederim,” dedi ve gözlerinde bir ışığın parladığından kesinlikle emindim.

Orli'ye büyükannesinden bahsetmeye ödüm kopuyordu ve bir korkak olduğum için salı günü havaalanına doğru yola çıkıncaya kadar erteledim.

Bir önceki gün Molly'yle beraber geçmişti ve kızımın Boston'daki son gününü mahvetmeye cesaret edememiştim.

Çalar saati sabah altıya kurmuştuk, kalktık, duş aldık, giyindik ve Grant'in hazırladığı Fransız tostlarımızı yiyorduk.

Kahvemden bir yudum almadan önce, "Orli," dedim. "Sana söylemem gereken bir şey var. Ben bunu üç gün önce öğrendim... ama senin burada kalan zamanını mahvetmek istemedim."

Sezgileriyle beni şaşırtarak, "Büyükanneyle mi ilgili?" diye sordu.

Grant'e bir bakış attım, zayıf bir tebessümle bana cesaret takviyesi vermek ister gibi başını salladı.

"Evet, öyle, tatlım." Elini tutmak için uzandım ve kendi elimin nemliliğini hissettim. "Maalesef haberler umduğumuz kadar iyi değil. Geçen hafta biyopsi yaptılar ve... sonuçlar büyükanne rahim kanseri olduğunu gösteriyor."

Gözlerini yüzümden ayırmadı ama sessizliğini korudu.

“Ve bu yüzden... bugün bizi havaalanından alacaklar, büyükbaban seni öğle yemeğine götürecek, bu arada ben de büyükannenle beraber doktoruyla görüşmeye gideceğim.”

Bu noktada Orli gözyaşlarına boğuldu ve Grant’le ikimiz yerimizden fırlayıp kollarımızı kızımıza doladık. “O... o... o ölecek mi?”

Ebeveynlerin çocuklarının başına gelecek acıya ve kalp kırıklıklarına memnuniyetle dayanacakları çok doğrudur, zira o anda kızımın kalbindeki acıyı yok etmek istiyordum ve Grant’in yüzündeki ifadeden onun da aynı hissettiğini anlamıştım.

Grant’in, “Hayır, hayır, Orli,” dediğini duydum. “Olumlu düşünüyoruz. Günümüzde tedaviyle ilgili büyük atılımlar yapıyorlar. Doktor bugün durumla ilgili bir açıklama yapana kadar en iyisini umacağız.”

Orli peçetesine uzanıp gözlerini sildi.

“Önce ameliyat olup ardından kemoterapi ve radyasyon tedavisi mi görecek?” diye sordu.

Ona, “Bugün bunu öğreneceğiz, Orli,” dedim. “Doktorla görüşünce çok daha fazla bilgi edineceğiz.”

“Tamam,” dedi ve masadan ayrıldı, odamıza gitti ve kapıyı kapattı.

Derin bir iç geçirdim. “Kahretsin, bu kolay olmayacak,” dedim.

Grant beni kendine çekip sarıldı, çenesini başıma yasladı. “Biliyorum,” dedi. “Biliyorum.”

Güvenlik kapısında Grant ve Orli’yle beklerken keşke bizi dışarıda uğurlayıverse diye diliyordum ama onun yerine

arabasını park edip bizimle gelmekte ısrar etmişti. Vedalar-
dan nefret ederdim. Bu konuda asla iyi değildim ve Grant’le
Orli’nin kucaklaşmasını izlerken içimde bir boşluk duygusu
hissettim.

Grant sarılmak için bana dönerek yanağımdan öptü.
“Beni ara, tamam mı? Beni bu akşam ara ve her şeyin nasıl
gittiğini anlat.”

Boğazım konuşamayacak kadar düğümlendiği için sade-
ce başımı salladım.

Orli’ye son bir kez sarılırken, “Tamam,” dedi. “Şimdi
kızlarımın iyi bir uçuş geçirmelerini diliyorum. Orli, indi-
ğinizde beni ara.”

“Aranım, baba, söz, ayrıca her şey için teşekkür ederim.
Şimdiye kadar geçirdiğim en güzel Noel ve doğum günüydü.”

“Evet, teşekkür ederim, Grant.” Yaşların gözümde ak-
masını engellemek için yutkundum. “Çok teşekkür ederim,
seni bu akşam arayacağım.”

Grant arkasını dönerek geriye bakmaksızın çıkışa doğru
gitti.

Atlanta uçuşu boyunca Orli de ben de sessizdik. Gai-
nesville uçağına binmeden önce tuvalete gidip birer bardak
kahve alacak zamanı bulabildiğimiz için memnundum.

İnmeden önceki son bir saat boyunca Orli uyukladı ve
müziğini dinledi, bense elimde kitabım, aynı paragrafı defa-
larca okudum. Düşüncelerimi annem, Grant ve Simon kap-
lıyordu ve nihayet asfalt piste indiğimize minnettar oldum.

Çıkış alanına geldiğimizde camekânın diğer tarafında an-
nemle babam bizi bekliyordu. Gözümde güneş gözlüklerim
vardı, bu yüzden annem ona baktığımı görmedi ve önceki
haftayla tamamen aynı görünüyor olması beni çok rahatlattı.

Ayak bileğine kadar uzanan elbisesi, modaaya uygun botları ve zümrüt yeşili güzelim hırkasıyla aslında iyi sağlığın simgesi gibi görünüyordu.

Orli'yle beni kollarına alırken, “Selam,” dedi. “Bu yirmi bir derecelik hava sıcaklığını özellikle sizin için ısmarladık.”

Orli güldü, sonra babama sarılmaya gitti. “Harika görünüyorsun, büyükanne. İyi hissediyor musun?”

“Evet, evet. İyiyim.” Elini havada salladı ve Orli'nin iyiliği için gösteri yaptığını düşündüm. “Şimdi, büyükbaban bizi sağlık merkezine bırakacak. Ah, orada kendimize kahve alabiliriz, Josie, siz ikinizse öğle yemeğine gidiyorsunuz. Tanrım, belki sen de açsındır, Josie?”

“Hayır, hiç aç değilim ama kahve çok iyi olur.”

Saat tam ikide annemle ikimiz doktorun ofisine çağırıldık. Annemin jinekoloğu tarafından, Noel arifesi kadar kısa bir sürede onkoloji uzmanından bir randevu alınmasını garantilemek için bazı girişimlerde bulunulduğundan emindim.

Onkoloji uzmanı bizi karşılamak için ayağa kalkarak elini uzattı. Uzun boylu, ellilerin ortasında ve oldukça yakışıklı olan doktorun sıcak bir tebessümü ve samimi bir tavrı vardı.

“Ben Doktor Girone, Bayan Sullivan. Bu da kızın mı?”

Annemle ikimiz, doktorun karşısındaki sandalyelerde oturduk, annem başını salladı. “Evet, bu, Josie.”

Doktor da yerine oturdu ve ellerini çadır şeklinde katladı. “Tamam, elimde biyopsi ve CAT tarama sonuçları var,” dedi ve önündeki kâğıtları karıştırmaya başladı. “İyi haber şu ki kanser daha birinci evrede. Bu noktada herhangi bir lenf düğümü oluşmamış gibi görünüyor.”

Ben bilgileri sindirmeye çalışırken annem sessizce oturdu. Doktor haklıydı. Bu çok iyi bir haberdı ve ben, derin bir rahatlamayla iç geçirdim.

“Bana senin diplomalı bir hemşire olduğun söylendi, Josie?”

“Evet, öyleyim.”

“Bu iyi, zira tecrübelerimden biliyorum ki annen söylediklerimin sadece yarısını anlayacak; yani sen onun avukatı olup sonradan daha fazla açıklama yapabilirsin.”

Başımı salladım.

Annem, “Bu ne demek oluyor şimdi?” diye sordu. “Şimdi ne yapacağız?”

Doktor Girone sandalyesinde arkasına yaslanıp anneme gülümsedi. “Şey, benim profesyonel fikrime göre ve senin sağlık geçmişin baz alınarak robotik ameliyat için mükemmel bir adaysın.”

“Ne için?” diye soran annem biraz öne eğildi.

“Robotik ameliyat. Bununla çok iyi sonuçlar alıyoruz. Seni okuyabilmen için bu konudaki birtakım bilgilerle eve göndereceğim ama bu ameliyat daha düşük enfeksiyon riski olan daha saldırgan bir yöntem ve iyileşme süreci geleneksel yöntemle göre çok daha hızlı. Planımız rahmi almak, bu sayede kanseri de temizlemek olacak. Sonra bir biyopsi daha yapacağız... sonrasında hangi noktada olduğumuza bir bakarız.”

Annem bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Peki, ya ben hiçbir şey yapmamayı seçersem?” diye sordu.

Doktorla ikimiz aynı anda, “Hiçbir şey mi?” dedik.

“Evet. Ya ben sadece... bekleyip... nerede olduğumuzu görmeyi seçersem?”

Doktor Girone çalışma masasına doğru eğilip ellerini kavuşturdu. “Bunu yapmamayı şiddetle tavsiye ederim. Şu

an birinci evreyle uğraşıyoruz. Eğer beklersen muhtemelen ilerler ve bu da hastalık seyrini aleyhimize çevirir.”

“Ya ilaç ve radyasyon tedavisi? Bunları almak zorunda kalacak mıyım?”

“Buna karar vermek için henüz çok erken. Ameliyattan sonra daha çok bilgimiz olur.”

Annem arkasına yaslanıp iç geçirdi. “O halde... sanırım şimdilik... beklemeyi seçeceğim.”

Bu noktaya kadar sessizliğimi koruyordum. Doktora bir göz attım ve sımsıkı kapatılmış dudaklarını, havaya kalkmış kaşlarını gördüm ama bir şey demedi.

Sandalyemde yer değiştirip anneme baktım ve endişemin, kızgınlığının ve korkumun ayağa kalktığını hissettim. “Bu da ne şimdi! Sen ciddi misin, anne? Öylece *bekleyip* bir şey yapmayacak mısın? Böyle bir seçeneğin yok ve bu senin her şeyi ve herkesi sana mutlu son tatminini yaşatsınlar diye kontrol altında tuttuğun romanlarından biri değil. Bu *gerçek hayat*. Aklından ne geçiyor senin?” Sesimin gittikçe yükseldiğini duyuyordum ama kendime hâkim olamıyordum. “İyileşmek istemiyor musun? Babam ne olacak? Onu hiç düşündün mü? Tanrım, çok bencilce davranıyorsun.”

Annem sessizliğini korurken Doktor Girone avuç içini bize doğru uzattı. “Tamam, ikinizin de ne demek istediğini anlıyorum. İnanın bana anlıyorum. Josie, profesyoneller olarak sanırım ikimiz de medikal kararlarda asla kimseyi zorlayamayacağımızı biliyoruz. Bayan Sullivan, hemfikir olmasam da bu *senin* kararın. Yine de bu paketteki bilgileri almanı, eve gidip rahatlamanı, birkaç gün beklemeni ve bu konuyu düşünmeni istiyorum. En azından bunu yapar mısın?”

Annem pakete uzandı ve alıp göğsüne yasladı. “Evet.”

Doktor ayağa kalkarken bana göz kırptığını gördüm.

“İyi. Haftanın geri kalanı boyunca ofis dışında olacağım. Dolayısıyla beni sonraki pazartesi aramanı istiyorum. Bu, karar vermen için gereken zamanı tanıyacaktır.”

Annemle ikimiz ayağa kalkıp doktorun uzattığı eli sıktık.

“Eğer bu ameliyatı olacak olursam hastanede ne kadar kalmam gerekecek ve ameliyat ne zaman yapılacaktır?”

“Burada sadece bir gece kalacaksın. Seni sabahın erken saatinde ameliyata alacağız ve ertesi günün akşamında eve gidebileceksin. Ameliyat tarihine gelince... bana tutacağımız yolla ilgili bilgi verdiğinde bir-iki hafta içinde seni ameliyata alabilirim.”

Annem iç geçirip başını salladı. “Tamam. Teşekkür ederim.” Sonra arkasını döndü, kapıyı açtı ve yürüyen merdivenlere yöneldi.

33

Bir saatlik Cedar Key’e dönüş yolu işkence gibiydi. Annem, Orli’yle babama bilgi verirken durumunu masumluk kisvesi altına saklamıştı. Bunu Orli’nin iyiliği için mi yapıyordu, yoksa eve gittikten sonra bile tüm detayları babamdan gizlemeyi mi planlıyordu, bilmiyordum. Durumu sanki endişelenecek bir şey yokmuş ve ameliyat bundan aylar sonra düşünülmesi gereken bir şeymiş gibi gösteriyordu. Zor olsa da ağzımı kapalı tuttum ve onlara gerçeği söylemekten kaçındım.

Bizi eve bıraktıklarında anneme veda edişim gerginlik doluydu.

Yanağını öpüp, “Beni ara,” dedim, sonra arabanın bagajından bavulumu alıp garaj yolunda sürüklemeye başladım.

Clovelly koşarak bizi karşılamaya geldi ve Orli onu kollarına aldı. “Ah, seni çok özledim,” dedi. “Ama Laura, senin uslu durduğunu söyledi.”

Bavulumu yatak odama sürükleyip orada bıraktım. Yarınn neler getireceğini bilmiyordum ve çok yorgundum. Ak-

şam yemeğini Gainesville’de yemiştik ve sohbetin çoğunu zavallı babamla Orli idare etmiş olsa da şu an yemek hazırlamak zorunda olmadığım için minnettardım.

Telefon çaldığında çaydanlığa su dolduruyordum. Mutfak duvarındaki saate baktım. Henüz yediyi yeni geçtiğini gördüm ve bunun Grant olduğuna şüphem kalmadı.

“İndiğinizde Orli aradı,” dedi. “Ama senden haber alamayınca biraz endişelenmeye başladım. Doktor randevusu nasıl geçti?”

Ocağı yaktım ve sonra saçlarımın arasından elimi geçirirken tabureye çöktüm. “Hem iyi hem kötü,” dedim ve devam edip ona durumu anlattım.

“Evet, annen kontrolü elinde tutmaya çalışıyor,” dedi.

“Doğru ama şimdi hayatı boyunca olduğu gibi kontrol manyağı olmanın sırası değil.”

“Josie, bak, işin aslını sen kendin biliyorsun... kararı ne olursa olsun, bu onun seçimi. Sen kendi seçimlerini yapmakla her zaman gurur duyarsın.”

İç geçirdim. *Evet, diye düşündüm, şimdi de acaba yanılıyor muydum diye sorgulamaya başlıyorum.*

“Biliyorum, Grant ama bu çok sinir bozucu. Özellikle tıbben onun için en iyisinin ne olduğunu bilirken.”

“Bunu anlıyorum ama ona biraz zaman ver. Sonunda hiçbir şey yapmadan beklemenin doğru yol olmadığını anlayabilir. Ben sadece senin üzüldüğünü görmekten nefret ediyorum. Bu akşam erken yatacağına ve gece iyi bir uyku çekeceğine söz ver. Noel arifesi için bir planınız var mı?”

Kıkırdadım. “Hayır ve arife yarın olduğu için bir planım olacağından şüpheliyim. Orli geceyi Laura’nın evinde geçirecek, dolayısıyla sanırım ben kadınlara yönelik bir filme takılır, şarap içip patlamış mısır yerim.”

“İyi görünüyor. Kendine iyi bak ve ihtiyacın olursa beni ara.” Bir süre duraksadı. “Ah, bir de, Josie, Orli’yle birlikte buraya geldiğin için tekrar teşekkür ederim. Harika bir haftaydı.”

“Öyleydi,” dedikten sonra telefonu kapattım.

Telefon tekrar çaldığında elimde çayımla kanepeye yeni kurulmuştum. *Mallory olmalı*, diye düşündüm, bu yüzden Simon’ın sesini duyunca şaşırdım.

“Josie, evine hoş geldin. Umarım Boston gezin iyi geçmiştir.”

“Teşekkürler ve evet, Orli de ben de bayıldık. Sen nasılsın?”

“İyi. Önümüzdeki çarşamba açılmadan önce muayenehanedeki son dakika işlerini halletmekle meşguldüm.” Kısa bir duraksama olduktan sonra, “Dinle,” dedi, “acaba diyorum... şey, Gainesville’deki bir arkadaşım yarın akşam evinde resmi olmayan bir davet veriyor ve ben... düşündüm de belki bana katılmak isteyebilirsin.”

“Ah, Noel arifesi için mi?”

“Evet. Aslında daha çok içkili bir geç öğlen yemeği. Kendisi Fransızdır ve şu anda Shands’te cerrah. Kız arkadaşı Faslı ve tajine* pişirecekmiş. Daha önce duydun mu?”

“Bir tür yahni değil mi?”

“Doğru. Çok iyidir ve hoşlanabileceğini sanıyorum. Ayrıca orada toplanacak olan grup çok eğlencelidir.”

İlk aklıma gelen, Grant’ti ama sonra bana Simon’a bir şans verip nereye gidebileceğine bakmamla ilgili söylediklerini hatırladım.

“Tamam,” dedim. “Evet, gelmeyi çok isterim ve beni davet ettiğin için teşekkürler.”

“Harika. Lily birkaç günlüğüne annesinde olacak. Orli’nin yarın için bir planı var mı?”

* Toprak bir tür pişirme kabında yapılan geleneksel bir yemek. (ç.n.)

“Evet, var. Bir arkadaşının evinde yatıya kalacak.”

“Çok iyi. Tamam, yarın seni saat üçte alsam nasıl olur? Senin için uygun mu?”

“Mükemmel,” diyerek telefonu kapattım.

Kanepeye dönüp çayımdan bir yudum aldım. *Peki*, diye düşündüm, *bunun gerçek bir randevulaşma olarak kabul edilebileceğine inanıyorum*. Sadece tek bir sorun vardı; randevulaşmanın istek listemde hâlâ yukarılarda bir yer tuttuğundan emin değildim.

Yatağımda döndüm ve başucumdaki saatin 8.30’u gösterdiğini görünce şaşırdım. Bugün geçen yılın son günüydü ve çok yoğun bir yıl olmuştu. İşimi kaybetmiş ve yeni bir iş bulmuştum. Kızım on altı yaşına girmişti. Simon Mancini’yle tanışmıştım. Grant Cooper ve onun olduğu adamı çok daha iyi anlamıştım ve anneme kanser teşhisi konmuştu. Esneyerek kollarımı başımın üstünde gerdirdim. Evet, ilginç bir yıl olmuştu. Gelen yılın neler sakladığını merak ederek banyoya yöneldim.

Mutfğa girince taze demlenmiş kahvenin kokusunu alıp gülümsedim. Gözüme tezgâhın üstündeki, Orli’nin kahve-mi hazırladığını ve Laura’nın evine gittiğini söyleyen notu takıldı.

Elimde kahve fincanımla henüz oturmuştum ki ön kapıdan gelen Mallory’nin sesini duydum.

“Uyandın mı?” diye seslendi.

“Mutfak,” diye seslenerek cevap verdim.

“Ah, Tanrım, hâlâ pijamalarınla duruyorsun. Yeni mi kalktın?”

“Evet. Sanırım uykuya ihtiyacım vardı.”

Mallory bana sıkıca sarıldı, gidip mutfak dolabından bir fincan aldı, içine kahve koydu ve mutfak tezgâhında bana katıldı. “Ee, evine hoş geldin. Hiç şaşırmadım. Oradayken sürekli hareket halindeydin ama çok güzel zaman geçirdin, değil mi?”

“Aynen öyle. Gittiğime çok memnunum.”

“Annen hakkında çok üzgünüm, Josie. Annemi aradı ve ben de geçen gün öğrendim. Dünkü doktor randevusu nasıl geçti?”

Başımı iki yana salladım. “Umduğum kadar iyi değil. Ah, tahminler aslında çok iyi görünüyor ama...” devam edip Mallory’ye detayları anlattım.

“Tanrım, bazen gerçek bir kontrol manyağı olabiliyor, değil mi? Bu durum üstünde bir kontrolü olmadığını ve hiçbir şey yapmazsa durumu muhtemelen kötüleştireceğini görmüyor mu?”

“Ona bütün bunları söyledim. Grant dün akşam bana telefonda şimdilik işin peşini bırakmamı söyledi. Anneme tüm bunları düşünmesi için birkaç gün zaman vermemi... yani, Tanrım, böyle bir haberin ne kadar yıkıcı ve korkutucu olabileceğini biliyorum. Bunu hastalarda her zaman görüyorum. Yani... yapabileceğim tek şey annemin doğru ve kendisi için en iyi olanı yapmasını ummak.”

“Hımm, haklısın. Peki, o halde... bütün bir haftayı Grant’le aynı çatı altında geçirmek nasıldı bakalım?”

Aklım bütün geceyi kanepede kollarına sarılı halde geçirdiğim cumartesi akşamına gitti ve boynumdan yukarıya kızarıklığın tırmandığını hissettim. “İyi. Çok iyi.”

Mallory tezgâhın karşı tarafından bana doğru eğildi. “İyi mi?”

Çok iyi mi? Söyleyebileceğin tek şey bu mu? Tamam, neler oluyor?”

Kıkırdadım. “Kahrol, Mallory. Sen de şu Estelle Fletcher kadar kötüsün, tam olarak insanın aklını okuyorsun.”

“Ah, doğru, nasıl biriydi? Onunla tanıştın mı?”

“Ah, evet. Pazar sabahı onunla kahve içtim. Onu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Hafifçe ifade edecek olursak acayip biri. Bana bir sürü değişik şey anlattı. Ayrıca göz önünde bulundurmamı istediği şeylerle ilgili bir sürü rahatsız edici imalarda bulundu.”

“Kulağa ilginç geliyor. Ne gibi?”

“*Oz Büyücüsü*’yle ilgili bazı aptalca şeyler. Ne zamandır aramakta olduğum şeyin en başından beri kendi içimde olduğunu söyledi. Ne demek istediğiyle ilgili zerrece fikrim yok.”

Mallory sessiz kalınca dik dik ona baktım. “Ne?” dedim. “Bana onun neyden bahsettiğini bildiğini söyleme.”

“Şey, bunun Grant’le ilgisi var mı diye düşünüyorum.”

“Hımm, bunu ben de düşündüm ama onunla ne ilgisi olsun ki?”

“Grant’le beraber oluşunuz hakkında benimle konuşmaktan epey çekindin, ki bu da bana aranızda canlanan bir şeyler olabileceğini düşündürdü. Grant’in *seninle* ilgili neler hissettiğini zaten başından beri biliyorum. Belki *senin* ona karşı hislerin, bu arada arkadaşlıktan bahsetmiyorum, hep *senin* içindeydi. Şu geçtiğimiz bir hafta içinde değişen şeyler oldu, değil mi? Bunu görebiliyorum.”

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve fincanımı tekrar doldurmak için yerimden kalktım. “Bilmiyorum. Belki. Evet. Aslında, değişti.” Derin bir nefes bırakıp yerime oturdum. “Her şey çok... anlaşılmaz. Demek istediğim, planladığımız

falan yok ama evet... bazı şeyler değişmiş gibi görünüyor.” Bir yudum kahve içtim ve tezgâhta duran kaşıkla oynadım. “Bilmiyorum. Sanki neredeyse... şey, sanki ona yeniden âşık oluyordum gibiyim.”

Mallory tezgâhın karşı tarafından uzanıp elimi sıktı. “Belki de öyledir. Peki, bu durumda Simon’ın konumu ne oluyor?”

“Bilmiyorum ama bu akşam için randevumuz var.”

“Ne?”

“Evet, dün akşam beni aradı. Ah, grupça bir toplantı olacak. Gainesville’deki bir arkadaşının evinde yemek ama... beni evden o alacak. Onunla orada buluşmayacağım.”

Mallory güldü. “Eh, bu iş gittikçe ilginçleşiyor. Peki, sence Grant bu konuda ne hissedecek?”

“Onun için sorun yok. Aslında bana Simon’la görüşmemi ve ilişkinin nereye gittiğini görmemi söyledi. Bu riski almaya gönüllü olduğunu söyledi.”

Mallory gözlerini devirdi. “Hımm, çok yiğitçe davranmış ama bunu sorun etmeyeceğine fazla güvenme. Sadece bir kez daha sana baskı yapmaktan kaçınıyor. Kendi kararını vermen için sana özgürlük tanıyor.”

Başımı salladım. “Evet, ben de tam olarak böyle düşünüyordum.”

Orli'nin, "Anne, harika görünüyorsun," dediğini duydum ve arkama dönünce onu yatak odamın eşiğinde buldum.

"Teşekkürler." Aynaya son bir kez baktım. Siyah pantolon, birkaç yıl önce ördüğüm kırmızı bir kazak ve siyah düz ayakkabı giymeyi seçmiştim. "Evet, bu kazağın neşeli olacağını düşündüm. Sen Laura'nın evine gitmeye hazır mısın?"

"Evet. Çıkmak üzereydim. Hediye çantamı hazırladığın için teşekkürler. Hepimiz atıştırmalık götürüyoruz, bu yüzden çok yiyeceğimiz olacak."

"Peki, uyku tulumunu aldın mı?"

Öpüp sarılmak için yanıma geldi. "Evet, her şeyi aldım. Simon'la eğlenceli vakit geçirmeni dilerim. Benden selam söyle. Yarın öğlene kadar eve dönerim."

"Tamam, sana da eğlenceli bir gece diliyorum."

Orli gittikten sonra Simon'ı beklemek için oturma odasına gittim ve babası olmayan biriyle iyi vakit geçirmemi dilemesi fikrine gülümsedim. Ne olursa olsun Orli'nin desteğinin her zaman yanımda olacağına dair güçlü bir his vardı içimde.

Birkaç dakika sonra Simon geldi. Üzerindeki açık yaka gömlekle, deniz mavisi spor ceketiyile ve gri pantolonuyla çok iyi görünüyordu. Onu Grant'le kıyasladığımı şaşkınlıkla fark ettim. Yakışıklılık konusunda aynı kulvarda olmalarına rağmen Grant'in bir sayı farkla önde olduğundan epey emindim.

Girişe adımını atıp yanağıma bir öpücük kondurarak, "Selam," dedi. "Seni tekrar görmek güzel, Josie. Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim ve benim de onu görmekten mutlu olduğumu fark ettim.

"Hazır mısın?"

"Hazırım. Sadece el çantamı alayım."

Lexus marka arabasının yolcu kapısını açarak içeriye oturdum. Arabanın etrafını dolaşıp direksiyonun başına geçti ve koltuğuna yerleştğinde yüzünün buruştuğunu gördüm.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet, evet. İyiyim. Sadece biraz sırtım ağrıyor."

Sırt ağrısının Pelican'da yemek yediğimizde onu nasıl rahatsız ettiğini hatırladım ve belki de bunun Lily'yle beraber geçirdiği araba kazasının kalıcı bir hasarı olabileceğini fark ettim.

"Herhangi bir ilaç aldın mı? Anti-inflamauar veya ağrı kesici gibi bir şey?"

"Hayır, sorun olmaz. Gerçekten. Hadi bana Boston seyahatini anlat. Hava raporundan anladığım kadarıyla aralık ayı için epey ılıkmış."

"Öyleydi ama Orli'nin dileği gerçek oldu, zira Noel arifesinde ince bir tabaka kar tuttu, bu da onu mutlu etti."

"Peki, Grant'le kalırken her şey yolunda mıydı? Yeni evi-

ni beğendiniz mi? Anladığım kadarıyla iki konuk için bolca yeri varmış.”

Beni uyku düzeniyle ilgili sınava tabi tuttuğu hissine kapıldım. “Evet, güzel bir evi var. Müteahhit restorasyon konusunda mükemmel bir iş çıkarmış ve evet, Orli ve benim kendi konuk odamız vardı.”

“İyi. Boston’a uğrama şansınız oldu mu, yoksa hep North Shore’da mı kaldınız?”

“Gittik. Orli’nin okul olarak benim okulumu düşündüğünü öğrenmek beni şaşırttı; yani yerleşkeyi göstermek için onu Emerson Koleji’ne götürdük, sonra da pazar akşamı doğum günü kutlaması için tekrar Boston’a gittik.”

“Bu harika. Evet, Boston’da süper restoranlar vardır. Demek kızın kuzeydoğuya gidiyor olabilir, ha? Sen de bunu onaylıyor musun?”

Arabanın camından dışarıya bakıp iç geçirdim. “Pek emin değilim. Yani, demek istediğim, elbette kolej için hangi okula gideceğini seçmek Orli’ye kalmış ama... evet, onun o kadar uzakta olmasına alışmak biraz zaman alacak.”

“Lily Jacksonville’de olacağı için çok memnunum, bu yüzden ne hissettiğini anlıyorum. Sen kendin de oraya dönmeyi hiç düşündün mü?”

Yüzünü daha iyi görebilmek için yerimde kıpırdadım. “Orada yaşamak gibi mi yani? Kalıcı olarak mı?”

Başını salladı.

“Hayır. Hiç düşünmedim,” dedim ve bu soruyu neden sorduğunu merak ettim. Bir de Orli’nin aynı zamanda lisenin son yılını da orada geçirmeyi düşündüğünden neden bahsetmediğimi merak ediyordum. “Peki, bana Lily’yi anlat. Birkaç günlüğüne annesiyle kalacağından bahsettin?”

“Evet, cumartesi günü yanıma dönecek.”

Normalde olduğu kadar konuşkan olmadığını fark ettim ve belki sırtı onu itiraf ettiğinden daha fazla rahatsız ettiği içindir diye düşündüm.

“Başka bir haberim daha var,” dedim. “Annemin bunu kasabalılarla henüz paylaştığını sanmıyorum, bu yüzden bunu doktor gizliliği olarak kabul et.”

“Elbette. O iyi mi?”

“Rahim kanseri tanısı kondu.”

Uzanıp kolumu hafifçe sıktı. “Tanrım, Josie, bunu duyduğuma çok üzıldüm. Gainesville’de görüştüğü bir doktor var mı?”

“Evet, Doktor Girone adında bir onkoloji uzmanı. Dün randevuya annemle beraber gittim. Annem 1. evre hastası ve doktor robotik ameliyat öneriyor. Annemin bu tür prosedüre uygun bir aday olduğuna inanıyor.”

“Şey, sana daha iyi hissettirecekse, Doktor Girone’u tanıyorum ve çok parlak bir doktordur. Bu durumda bulunacak iyi bir doktor. İşini iyi bilir ve senin de muhtemelen bildiğin gibi bu tür tedavide çok iyi sonuçlar alıyorlar.”

“Evet, biliyorum.”

“Ameliyat için gün aldı mı?”

Başımı iki yana salladım. “Henüz değil ama önümüzdeki birkaç hafta içinde alır diye umuyorum.”

“Bak, Josie, işten bir süre izin almak istersen seve seve veririm. Muayenehanenin bir süre durağan olacağını umuyorum ama annenin yanında olmak için işten izin alamayacağın konusunda endişelenmeni istemiyorum, tamam mı?”

“Teşekkürler, Simon. Buna minnettarım,” dedim ve acaba ameliyat gerçekten yapılır mı diye merak ettim.

Kasabanın tarihî bölgesindeki tuğla bir kulübenin önünde durduk. Simon'ın kapımı açmasını beklemedim ve arabadan inmek için döndüğünde yüzünün yine rahatsızlıkla buruştuğunu gördüm. Arka koltuğa uzanıp iki şişe şarap aldı.

Ön kapıyı orta boylu, koyu renk saçlı bir adam açtı ve adam daha tek kelime söylemeden bunun Fransız cerrah olduğunu anladım. Adamda kozmopolitan bir hava vardı ve Simon'a sarılıp sonra da iki yanağından öptü.

Koluyla bize içeri girmemizi işaret ederek, “Hoş geldiniz, mutlu yıllar,” dedi. Omzunun üzerinden, “Amelle, Simon ve konuğu geldiler,” diye seslendi.

Evin arka tarafından ufak tefek, otuzlarının sonundaki bir kadın geldi. Koyu zeytin teni ve uzun parlak saçlarıyla egzotikliğin sınırlarındaydı.

İkisi birden bize ellerini uzatırken Simon'ın arkadaşı, “Ben Jean Paul ve bu da Amelle,” dedi.

Simon onlara, “Bu da Josie,” dedi.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

Simon şarabı uzatarak, “Ve ikinize de mutlu yıllar,” dedi.

“Teşekkürler. İçeri gelin. Diğerleri avludalar. Yumuşak bir gün geçiriyoruz, bu yüzden havanın tadını çıkaralım, değil mi?”

Koridor boyunca yürüyüp mutfaktan geçerken havayı leziz bir koku doldurdu. Avluda iki çift daha vardı, ellerinde birer bardak şarapla etrafta duruyorlardı.

Jean Paul tanıştırmaları yaptı, sonra da dışarıya, kurulmuş olan bara gitti. “Kırmızı şarap mı, beyaz şarap mı?” diye sordu.

“Ben kırmızı alayım, lütfen,” dedim.

Kadınlardan beri, “Pekâlâ, Josie, bize senin Simon'ın yeni hemşiresi olacağı söylendi,” dedi.

“Evet, aslında muayenehanesini önümüzdeki hafta açıyor.”

Kadının eşi güldü. “Şey, o insanı köle gibi çalıştırabilir, bu yüzden seni fazla çalıştırmadığından emin ol.”

Amelle, adamın kolunu şakacıktan dürttü. “Ah, Jim, zavallı Simon’la uğraşmayı bırak. Çok sevimli bir patron olacağından eminim.”

Simon yanıma gelip bana bir şarap bardağı uzattı.

“Doğru, konuşana bakın,” dedi. “Yıllar boyunca kaç hemşire eskittin?”

Jim kıkırdayıp bir elini havaya kaldırdı. “Hayır, hayır. Bunun ne tür bir patron olduğumla ilgisi yok. Ya evlendikleri ya da çocukları olacağı için benden ayrıldılar.”

Hoş bir gruptu ve tıp iş arkadaşlarıyla sosyalleşmenin eğlenceli olduğunu fark ettim. Bir saat kadar sonra Amelle el çırpıp, “Tamam, yemek hazır,” dedi. “Herkes lütfen ellerini yıkamak için içeriye gitsin, sonra da buradaki masada kendine bir yer seçsin.”

Simon’a baktığımda yüzündeki sırtışı gördüm. Çocukken yemekten önce ellerimizi yıkamak gerektiği öğretilmişti ama yetişkin bir grup insan için bu, garip bir istek gibi görünüyordu.

Simon’la ikimiz lavaboyu kullanmak için sıramızı bekledik. Omzumun üstünden eğilip bana, “Bu bir gelenek,” dedi. “Göreceksin.”

Bizden istenen el yıkamanın ardından Jean Paul dolaşıp şarap bardaklarını yeniden doldururken yerimize oturduk. Sonra Amelle, elinde daha önce hiç görmediğim benzersiz bir parça turuncu kil çömlekle mutfaktan çıkageldi. Alt tarafı geniş, dairesel, sık bir tabaktı ve üst kısmı belirli bir şekilde yuvarlak koni şeklindeydi. Amelle bu tabağı masanın ortasına koydu.

Bana, “Daha önce tajine yedin mi?” diye sordu.

“Hayır, hiç yemedim ama kesinlikle harika kokuyor.”

Jean Paul, “Ah,” dedi. “O halde sen ziyafet için geldin.”

Amelle mutfağa geri dönmüştü ve elinde somunlarca Fransız ekmeğiyle geldi ve bunları kil kabın etrafına koydu.

Jean Paul’ün yanındaki sandalyeye otururken, “Tamam,” dedi. “Fas’ta bu yemeği çatal-bıçakla yemeyiz ama istersen sen kullanabilirsin.”

Kadınlardan biri, “Ben daha önce tajine yedim ve bu tecrübeyi çatal bıçak kullanarak mahvetmezdim,” deyince herkes kahkahayla güldü.

Amelle, “Bu, yavaş yavaş pişmiş bir yahnidir,” diye açıklama yaptı. “İçinde tavuk, sebze, biraz soğan ve baharat var. Yemek bu kil çömlekte çok yavaş pişirilir. Kapak buharı tutar ve kabın içindeki yoğun sıvıya geri döndürür, bu da etin ve sebzelerin yumuşacık olmasını sağlar.”

Jim, “Lezzetinden bahsetmeye gerek yok,” dedi.

Amelle başını sallayıp açıklamaya devam etti. “Tajine yemenin geleneksel yöntemi bir parça ekmeği koparmak, bunu yahniye bandırmak ve yemeden önce yiyeceği başparmağınla ekmeğin üstüne iteklemektir. Afiyet olsun,” dedi, bir parça kabuklu ekmeği böldü ve nasıl yapılacağını gösterdi.

Ah, el yıkamak şu an son derece anlamlı geliyor, diye düşündüm.

Simon bana gülümsedi. “Hadi, bir dene bakalım,” dedi.

Denedim ve ekmeğimin üstüne bir parça tavukla sebze koymanın çok kolay olduğunu gördüm. Elimdekini ağzıma götürdüm, bir ısırık aldım ve damağıma gelen lezzetin benzersiz olduğunu derhal anladım.

“Ah, Tanrım,” diye inledim. “Bu çok iyi.”

Diğerleri de katılırken bir tur daha kahkaha içeriyi doldurdu. *Ekmek bölme* deneyimini bir üst seviyeye taşımakta olduğumuz gerçeği bir anda beni çarptı. Diğerlerinin de ekmeği bölüp kaşık gibi kullanarak yiyişlerini izledim ve güçlü bir müşterek samimiyet hissine kapıldım. Burada, daha bir saat önce tanıştığım yabancılarla birlikteydim ve bu basit kültürel gelenek bana aidiyet hissi vermişti. Masada sohbet ve kahkaha sürüp gidiyordu ve ben bunun bir parçası olmaktan mutluydum.

Yanımda oturan Simon’a bir göz attım ve yüzündeki ifadeye bakınca daha fazla sırt ağrısı çekmekte olduğundan kesinlikle emin oldum.

“İyi misin?” diye fısıldadım.

Başını salladı ama iyi olmadığı belliydi.

Sekiz kişi bütün yemeği bitirmeyi başardık. Dudaklarımı peçeteyle silerek, “Bu enfesti,” dedim. “Kültürünüzü benimle paylaştığın için çok teşekkür ederim, Amelle.”

Masanın karşısından bana gülümsedi. “Ah, ama daha bitmedi. Bunları topladıktan sonra Fas çayı içeceğiz ve Jean Paul, kendi geleneklerinden birini hepimizle paylaşmak istiyor.”

Diğer üç kadınla birlikte masanın temizliğine yardım ettim ve bir kez daha Simon’ın ağrı içinde olduğunu gördüm. Omzunun üstünden eğilip, “İstersen gidebiliriz, biliyorsun,” diye fısıldadım. “Sancın varsa burada kalmak zorunda değiliz.”

Uzanıp elimi hafifçe sıktı. “Hayır, ben iyiyim. Çay içip tatlı yiyeceğiz.”

Amelle elinde güzel süslemelerle kaplı, uzun ince emzik-

li bir çaydanlıkla gelip fincanlarımızı doldurdu. Bizi, “Nane çayı,” diye bilgilendirdi.

Onun peşinden Jean Paul, “Ve bu da,” diye devam etti, “*La Galette des Rois*, Fransızlara özgü Yeni Yıl pastası.” Masanın ortasına yaprak yaprak, kabarık, yuvarlak bir kek koydu. Kekin üstünde altın renkli kâğıttan bir tacı vardı. “Normalde bunu 6 Ocak’ta, Epifani Yortusu’nda,* Üç Kral’ın ya da Magi’nin gelişini kutlarken pişiririz ama bunu bu akşam dostlarımızla beraber yiyeceğiz.”

Jim, “Ah, bu içinde hediye olan kek mi?” diye sordu.

Jean Paul gülümsedi. “*Oui*. Dilimlerden birinin içinde ufak bir porselen süs var ve onu bulan tacı takacak ve önünde güzel bir yıl olacak.”

Bu Fransız geleneğini daha önce okumuştum ve Jean Paul keki sekiz parçaya bölerken ve tabakları masadakilere dağıtırken gülümsedim.

Bir ısırık aldım, nefisti. Alyasemin kokusunu alabiliyordum ve ikinci ısırığımda dişim sert bir şeye çarptı. Yutmamaya dikkat ederek güldüm ve sevimli bebek İsa’nın biblosunu havaya kaldırdım. Ödülü havada tutarak, “Bende,” dedim.

Masada alkış sesleri yükselirken Jean Paul ayağa fırlayıp tacı başıma yerleştirdi ve, “Bravo!” diye bağırdı. “Bu sene harika bir yıl geçireceksin.”

Simon, “Tebrikler,” dedi, uzanıp yanağımı öptü.

Elimdeki porselen bibloya baktım ve kızım Epifani gününe çok yakın bir tarihte doğduğu için bunun hem özel hem de uygun olduğunu düşündüm.

Tatlının ardından Jean Paul avlunun diğer ucundaki taş

* Hristiyanlıkta 6 Ocak’ta kutlanan bir yortudur. İsa Mesih’in dünyada ortaya çıkışı kutlanır. (ç.n.)

ocakta bir ateş yaktı ve herkes ateşin etrafındaki sandalyelere akın etti.

Saatime bakıp ona yaklaştığını görünce çok şaşırdım. Harika bir akşam olmuştu ama Simon'ın ağrısının biraz bile azalmadığını görebiliyordum.

Diğerlerinin peşinden giderken uzanıp kolunu tuttum. “Gidebiliriz, Simon. Gerçekten. Rahat olmadığını görebiliyorum.”

Derin bir iç çekti. “Akşamını mahvetmek istemiyorum. Kalabilirim.”

“Yo, yo,” diye ısrar ettim. “Bence gitsek iyi olur. Zaten saat on ve adaya dönmek için bir saatlik yolumuz var.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle,” diye onu temin ettim.

Herkesle vedalaştık ve ardından bu hatırlanası akşam için Jean Paul ve Amelle’e teşekkür ettik.

“Beni davet ettiğiniz ve kültür ve geleneklerinizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim,” dedim.

Amelle, “Bizim için zevkti,” dedi ve Jean Paul’ün Simon’ın omzuna kolunu dolarken kulağına bir şey fısıldadığını gördüm.

Simon başını salladı ve beni onlara bakarken yakaladı. “Tamam ve evet, bu harika akşam için ikinize de teşekkürler,” dedi.

Arabaya doğru giderken, “Ben sürebilirim,” dedim. “Çok az şarap içtim. Yolcu koltuğunda daha çok rahat edersin.”

“Hayır, ben iyiyim. Gerçekten.”

SR 24 boyunca giderken Simon sessizdi. Radyoyu açıp kanalı hafif bir caza ayarlamıştı.

“Çok güzeldi,” dedim. “Çok hoşlandım. Beni davet ettiğin için teşekkürler.”

Başını salladı ama sessiz kaldı.

Bronson'a girdiğimiz sırada, "Josie, sana söylemem gereken bir şey var, özellikle beraber çalışacaksak," dedi.

Koltuğumda şekil değiştirip yüzüne bakarken kırmızı bayraklar havalanmıştı. "Ne oldu?"

"Sırt ağrım için neden ağrıkesici almadığımı muhtemelen merak ediyorsundur." Bir süre duraksadı. "Çünkü bunu yapamam. Ben iyileşme sürecindeki bir ilaç bağımlısıyım."

Tıp mesleğinde de bağımlıların olduğunu biliyordum. Beraber stajyerlik yaptığım bir hemşirenin alkol sorunu vardı, bu yüzden Simon'ın bu itirafı bende büyük bir şok etkisi yaratmadı. Alkol ve madde suistimali her türden insanı etkiliyordu; kurum liderlerinden sokakta yaşayanlara kadar.

"Peki," dedim ve devam etmesini bekledim.

"Kökü on yıl önce Lily'yle yaptığım araba kazasına dayanıyor. Kazaya ben sebep olmamıştım ama suçun büyük bir kısmını üstlenmiştim. Aslında Lily'yi bale dersine götürmesi gereken Stephanie'ydi ama son anda başka bir sosyal olay araya girince arabayı ben aldım. Kazadan dört ay sonra, arabayı Stephanie sürseydi acaba bir şeyler farklı olur muydu, kaza hiç yaşanmaz mıydı düşüncesi beni rahatsız etmeye başladı. Suç duygusuna ek olarak yaralardan dolayı sürekli müthiş bir sırt ağrısı çekiyordum. Elbette doktorum bana ağrıkesici ilaç reçete etti."

Tepkimi ölçmeye çalışarak bir süre duraksadı. "Sen de bağımlısı oldun," dedim yavaşça.

Başını salladığını gördüm. "Evet, bu kadar basit ama basit olmaktan çok uzaktı. Birkaç ay içinde oxycodone* olmadan bir iş günü geçirmenin gittikçe zorlaştığını keşfettim.

* Çok güçlü ve kolaylıkla bağımlılık yapan bir ağrıkesicidir. (ç.n.)

Doktorumun tavsiye ettiği üzere ilacı azaltmaktansa dozu-
nu artırıyordum. Uzun lafın kısıası aşırı doza maruz kaldım,
nefes darlığı geçirdim ve bayıldım. Stephanie beni oturma
odasının zemininde buldu. 911'i aradı ve acil servise kaldı-
rıldım.”

Elimle ağzımı kapattım. “Ah, Tanrım.”

Başını salladı. “Evet, oldukça korkunçtu, yalan söyle-
yemem. Yoğun Bakım Ünitesi'nde uyandım ve bunun so-
nun başlangıcı olduğunu anladım. İşimi veya muayenehane
açma lisansımı kaybetmediğim için şanslıyım ama hasta-
nedeki bir danışmanın yardımıyla yirmi aşamalı bir prog-
rama katılmaya başladım. İş ortağım ofisteki tüm hastalar-
la ilgilendiğı için de çok şanslıyım ve hastaneden tahliye
edildiğimde direk Jacksonville'deki rehabilitasyon tesisine
gittim, orada da tedavi için üç ay geçirdim.”

“Tanrım, hiç bilmiyordum. Yani epey kötüydü ve iyileş-
mek istedin. Kendi ayağınla oraya gittin.”

“Kesinlikle. Kendi muayenehanemde bağımlının iyileş-
meyi *istemesi* gerektiğini yeterince görmüştüm ve ben de
bunu yaptım ama kolay olmadığını itiraf etmeliyim çünkü
maalesef sırt ağrısı kalıcı. Bu, beraber yaşamayı öğrendi-
ğim bir şey. İyice kötüleştğinde akupunktur yaptırıyorum
ve faydasını görüyorum.”

“Yani hâlâ günübirlik yaşıyorsun, ha? Ve şarap içtiğini
biliyorum. Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

“Hayır, birkaç bardak şarapla asla sorun yaşamadım.
Asla içmeye devam etmeyi arzulamadım. Benim sorunum
ilaçlarla ve evet, hâlâ günübirlik yaşıyorum ama iyi idare
ediyorum. Hâlâ Gainesville'deki toplantılara katılıyorum
ama senin olan bitenden haberdar olmanı istedim. Bir hem-

şire olarak bir parasetamol bile almamamı aptalca bulacağını biliyorum. Jean Paul gibi en yakın iş arkadaşlarım benim geçmişimi biliyor ama bunu herkese anlatmıyorum.”

Uzanıp elinin üstüne hafifçe vurdum. “Anlıyorum ve Simon, bana anlattığın için teşekkürler. Dürüst olduğun için.”

Cevap olarak elimi hafifçe sıkıp, “Anlayışın için teşekkürler, Josie,” dedi. “İçimde anlayacağına dair bir his vardı.”

Ertesi sabah telefon çaldığında, saat sekiz civarında kalkmış ve mutfak tezgâhında oturmuş ilk kahvemini tadını çıkarıyordum.

Grant'in, "Yeni yılın kutlu olsun," diyen sesini duydum.

İçimde bir yalnızlık burkulması hissederken sesi beni gülmsetti. "Senin de yeni yılın kutlu olsun. Erken kalkmışsın. Dün bütün geceyi dışarıda eğlenerek geçirmedin mi?"

Kahkahası hattın öbür ucundan geldi. "Ben de senin için aynını söyleyebilirdim ve hayır, korkarım oldukça sıkıcı bir akşam geçirdim. Erken bir akşam yemeği için annemi dışarıya çıkardım, buraya geri geldim ve saat onda yattım. Topun düştüğünü bile görmedim. Ya sen?"

"Aslında, sonunda dışarıya çıktım." Durumumu biraz uygunsuz hissederek bir an durakladım. "Simon beni Gainesville'deki bir arkadaşının evine davet etti. Bizden başka iki çift daha vardı ve hayatımda ilk kez tajine denen, Fas'a özgü bir yemeği yedim. Simon çok iyi değildi, bu yüzden saat on birde buraya döndük ve ben de gece yarısında çoktan uyuyordum."

“Ah, anlıyorum,” dedi ve sesinde duyduğumun rahatlaşma mı olduğunu merak ettim. “Ah, tajine. Harika bir yemek, değil mi? Ben yıllar önce Fransa’da bazı Faslı arkadaşlarımı ziyaret ettiğimde yemiştım.”

“Çok lezzetliydi ve deneme şansım olduğu için memnunum.”

“Annenden bir haber var mı?”

İç geçirdim. “Yok. Yakasına yapışmak istemiyorum ama ne karar verdiğini hâlâ bilmiyorum. Tabii eğer bir karar veriyse.”

“Metin ol, Josie. Shelby’nin sonunda doğru kararı vereceğine dair içimde güçlü bir his var. Orli oralarda mı?”

“Hayır. Dün gece Laura’nın evinde yatıya kaldı. Eve öğlen gibi gelecek.”

“Pekâlâ, ona sevgilerimi ilet. Ben sadece yeni yılını kutlamak için aramıştım.”

“Teşekkürler, Grant. Yakında seni ararım.”

Telefonu kapatıp kendime bir fincan daha kahve koydum. Düşüncelere dalmış halde kanepeye kıvrıldım.

Simon’ı ve bir gece önce bana anlattıklarını düşündüm. Ona karşı hislerimi kesinlikle etkilememişti. Onun yetkin ve saygın bir doktor olduğunu biliyordum ve her gün baş ettiği mücadeleyi takdir ediyordum ama aramızda bir şeylerin değiştiğini de biliyordum. En azından benim açımdan. Onunla zaman geçirmekten hoşlanıyordum ama şimdi anlıyordum ki ondan bir âşık olarak değil, bir arkadaş olarak hoşlanıyordum. Bana başta çekici gelmişti ama şimdi o çekiciliğin bir derinliği olup olmadığını merak ediyordum. Tıpkı Ben’le olduğu gibi. Önceki akşam Simon beni eve bırakmadan önce öpmüştü ve işte o zaman değişenin *ben* olduğumu

fark ettim. İlk baştaki kıvılcımlar kaybolmuştu ve zihnimi Grant'e doğru savrulurken ve beraber kanepede geçirdiğimiz geceyi düşünürken buluyordum.

Telefon tekrar çaldığında aklım her zamankinden daha dağınıktı.

Annemin, "Josie, meşgul müsün?" diyen sesini duydum.

"Hayır, hiç değilim. Hâlâ pijamalarımla kahve içiyorum. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Orli evde mi?"

"Hayır, öğlene kadar Laura'nın evinde olacak. Neden? Ne oldu?"

"Acaba seninle konuşmaya gelebilir miyim, diyordum."

"Elbette gelebilirsin. Şimdi mi?"

"Yaklaşık on beş dakika içinde orada olurum," dedi ve telefonu kapattı.

Annem geldiğinde ayağıma bir eşofman altı, üstüme de bir tişört geçirmiştım. Ön kapıdan girdiğinde kanepede otuyordum. İlk izlenimim hâlâ iyi göründüğüydü; taba rengi pantolon, soluk yeşil bir bluz ve bunlara uyan, kendisinin ördüğünü bildiğim bir hırka giyyordu.

Sarılmak için ayağa kalkarken, "İyi görünüyorsun," dedim. "Kahve?"

"Hayır, bu sabahki hakkımı doldurdum." Gidip kanepenin ucuna oturdu.

"Mags sağ salım eve vardı mı?"

"Evet, beni dün gece aradı ve Jane de eve dün gitti."

Sabahın dokuzunda beni görmeye gelecek kadar neyin önemli olduğunu merak ederek, "Ziyarete gelmelerine sevindim ama onları özleyeceksin," dedim.

Zihnimi okurcasına, “Buraya Mags ve Jane’den bahsetmeye gelmedim,” dedi. “Seninle konuşmak istediğim bir konu var.”

Sandalyemde öne doğru eğildim. “Teşhisin hakkında mı?”

Bir tutam saçını kulağının arkasına ittirdi. “Hem evet hem hayır.”

Bir yudum kahve içip devam etmesini bekledim.

“Kız kardeşim Wendy öldüğünde ben on iki yaşındaydım, o ise sadece sekiz.” Annem çantasının kenarındaki püsküllerle oynadı.

Bunun annemin sağlık durumuyla olan alakasını anlayamamıştım ama başımı salladım. “Haklısın. O yaşta kız kardeşini kaybetmek zor olmalı,” dedim ve ardından acaba annemin konuşmak istediği konu ölüm mü diye merak ettim.

İç geçirdi. “Bu çok yıkıcıydı ve her zaman benim hatam olduğunu hissettim.”

“Senin hatan mı? Onu hayattan koparan zatürreeye engel olamayacağını biliyorsun.”

Annemin yüzünden bir keder ifadesi geçti. “Zatürree değildi, Josie. Onu öldüren zatürree değildi... o, boğularak öldü.”

“Ne?” Yanına oturmak için yerimden kalktım. “Boğuldu derken ne demek istiyorsun? Bunu ilk kez duyuyorum.”

Başını salladı ve yine iç çekerken gözlerinin yaşlardan parladığını gördüm. “Çünkü bilmeni istemiyordum. Yereller gerçek hikâyeyi biliyor ama benim sadık dostlarım oldukları için ben boğulmaktan bahsetmeyi reddedip onun zatürreedan öldüğünü söylediğimde hiç itiraz etmediler.”

Kendi gözlerimin de nemlendiğini hissettim. Hafifçe eline uzanarak, “Ama değil miydi?” diye sordum.

Annem başını iki yana salladı ve bir mendil almak için çantasına uzandı. “Hayır, değildi. Birinci Cadde’de hep yüz-meye gittiğimiz sahilde boğuldu. Asla öğrenmediğin bir di-ğer şeyse, Josie, annemin bir ayyaş olduğuydu.”

Bu haber beni hayrete düşürdü. “Ne? Büyükanne Helen mi? Onun bir damla bile içtiğini görmedim.”

“Bunun nedeni Wendy öldükten sonra bir daha hiç içme-mesiydi ama... çok geç kalmıştı. Olan olmuştu.” Peçetesiyle gözlerini kuruladı. “Annem sarhoş olduğu için Wendy’nin bakımı çoğunlukla benim üstümdeydi. Önemli değildi. Kız kardeşime hayrandım. Jane’le ikimiz her yere onu da yanı-mızda götürürdük ama o öğleden sonra Wendy bana onu sahi-le götürmem için yalvardı ve Jane’le çoktan bir plan yapmış-tık. Benim yaş grubumdakilerin kütüphanede bir tür etkinliği vardı. Wendy her zamanki gibi bizimle gelemezdi. Onu sahile ertesi gün götüreceğimi söyledim ama bundan memnun ol-madığını biliyordum. Böylece, onu annemle bırakıp Jane’le beraber gittim. Wendy bir yolunu bulup evden kaçarak sahile tek başına gitmiş. Yüzme bilmiyordu ve bu yüzden oraya her zaman benimle gitmesi konusunda çok katıydım.”

Annemin elini sıkıca kavrarken, “Aman Tanrım,” dedim.

“Sonraki ilk şey birinin beni bulmak için koşarak kü-tüphaneye gelmesiydi. Bana Wendy’nin sahilde bir kaza geçirdiğini söylediler. Jane’le ikimiz kütüphaneden fırladık ama sahile vardığımızda... kız kardeşim kumların üstünde uzanıyordu... etrafında da insanlar toplanmıştı. O zamanlar adada bir doktorumuz yoktu ama olsa da nasılsa onu kurtar-amazdı herhalde. Çoktan ölmüştü.”

Annemi kendime çekip sarıldım ve ikimizin de yüzünün gözyaşlarından ıslandığını hissettim. “Çok üzgünüm, anne,” diye fısıldadım. “Kaybın için son derece üzgünüm.”

Bir süre sonra annem benden uzaklaştı, gözlerini sildi ve anlayışla başını sallarken derin bir iç çekti. “Gerçeği bilmeni istedim, Josie çünkü bunun benim neden hayatım boyunca her şeyi kontrol ettiğimi anlamana yardımcı olmasını umuyorum. Davranışıma mazeret aramıyorum... ama sadece beni anlamana ihtiyacım var.”

Bir anda Estelle Fletcher’ın söylediği şeyi hatırladım: *Her davranışın bir sebebi ve altında yatan daha fazlası vardır.*

“Ve kendini sorumlu hissettin, değil mi? Kız kardeşinin yanında olmadığın için kendini suçladın. Durumun kontrolünü kaybettiğin için.”

Annem başını salladı. “Bunu şimdi görüyorum ama daha geçenlerde yeni anladım. Gerçekten sorumlu hissettim. On iki yaşındakilerin yaptığını ben de yaptığım ve sadece çocuk olduğum için kendimi suçlu hissettim ve sanırım daha sonrakı yılların hepsini, durumu kontrolüm altında tutarsam, her şeyin üstünde ben olursam, sana veya babana asla bir zarar gelmediğinden emin olursam... o zaman kötü hiçbir şey olmaz diye düşünerek geçirdim.”

“Peki, şimdi?” diye sordum.

Annem uzanıp elimi tuttu. “Ve şimdi... şimdi hayatın işleyişinin öyle olmadığını görüyorum, Josie. Teşhisim yüzüme bir tokat gibi çarptı ve bu benim uyanış zilimdi. Doktorun ofisinde bu konu üzerinde kontrolümün olmadığını söylerken haklıydın. Yok. Sonuçlar üzerinde hiç kontrolüm yok ama fark ettim ki bu konuda ne yapacağımla ilgili kontrol bende.”

Rahatlamayla iç geçirdim ve görüşümün bulanıklaştığını hissettim. “Peki, o halde, ne yapmayı planlıyorsun?”

“Pazartesi günü Doktor Girone’u arıyorum. Son birkaç

gün içinde babanla beraber konu hakkında tartışıyoruz. O ameliyata gireceğim, sonra da... şey, en iyisini umacağız.”

Anneme sarıldım. “Seni seviyorum, anne. Doğru olanı yapıyorsun ve her adımında senin yanında olacağım.”

Annem gidince aklıma ilk gelen bu haberi Grant’le paylaşmaktı.

“Ah, Josie, senin adına çok mutluyum. Sana annenin doğru olanı yapacağını söyledim. Sonunda fikrini ne değiştirmiş?”

Grant’e Wendy’nin hikâyesini anlattım.

Grant, “Vay canına,” dedi. “Sanırım herkesin bir hikâyesinin olduğu doğru, değil mi? Rahat bir nefes aldığımı biliyorum ve Orli’nin de rahatlayacağına eminim. Ameliyatın ne zaman olduğunu biliyor musun?”

“Hayır ama önümüzdeki hafta öğreniriz. Enkaza döneceğimi biliyorum ama en azından iyileşmeye karar verdi.”

“Kesinlikle. Beni önümüzdeki hafta ara ve haberdar et.”

Aynı gün içinde ikinci kez Grant’le olan görüşmemi sonlandırdım ve hem Simon’ı hem de annemi düşündüm. Her biri hayat değiştiren birer olay yaşamıştı ve yaşamaya devam etmek için gereken gücü bulmuşlardı.

Ve o anda kafama dank etti. Ne düşünmek istersem isteyeyim benim hayatım belirsizlik içindeydi.

36

Ertesi çarşamba günü saat dokuz buçukta Doktor Simon Mancini'nin ofisine girdim ve bekleme odasının insan dolu olduğunu görünce şoke oldum. Gerçekten insanlarla dolup taşıyordu çünkü bütün oturaklar doluydu ve bazıları ayakta duruyordu.

Gözüm omuz silkip gülümseyen Brandy'ye kaydı. "Sanırım büyük bir hasta artışı yaşıyoruz," dedi.

Ona, "Saat ona kadar açık bile değiliz," dedim.

Yine omuz silkti. "Ne diyebilirim? Ben az önce geldiğimde hepsi kaldırımda ve verandadaydı."

Bu çılgıncaydı. Elimi havaya kaldırdım. "Pekâlâ, millet. Neler oluyor? Hepiniz hasta mısınız ve doktora mı ihtiyacınız var?"

İlk cevap veren Raylene'di. "Şey, evet. Ayak parmağım da bakılması gerektiğini düşündüğüm bir şişlik var ama" – yüzünden bir sırtış geçtiğini gördüm– "aynı zamanda yeni doktorumuzla yüz yüze tanışmak da istedim."

Ah, demek olay buydu. Yine, "Tamam," dedim. "Ger-

çekten hasta olanlar, elbette muayene edileceksiniz. Eğer rahatsızlığınızın bir-iki gün bekleyebileceğini düşünüyorsanız,” bakışlarımı Raylene’e diktim, “o zaman Brandy’den randevu alın. Geri kalanlarınız... şey... Doktor Mancini açılış yapıncaya kadar beklemeniz gerekiyor.”

Brandy, “Açılış yapmak mı?” dedi. “Ne açılışı?”

Onu bakışlarımla susturdum ve ofisime yönelmeden önce, “Bunu bana pahalıya ödetecek,” dedim. Sandalyeme oturup güldüm. Ne düşünüyordum acaba? Elbette yereller gelecek ve yeni doktorla tanışmak isteyecekti. Bunu tahmin edememek benim ayıbımdı.

Kapı eşiğinde Simon belirince başımı kaldırıp baktım. “Bekleme odasına az önce bir göz attım. Tanrım, nezle salgını falan mı var?”

Kıkırdadım. “Pek değil. Korkarım sana adada bazı meraklı ve işgüzar yerlilerimizin olduğundan bahsetmeyi ihmal etmişim.”

“Yani hepsi hasta değil mi?”

“Doğru. İyi haber, bu. Kötü haberse... açılış yapıp herkeşe açıldığını duyurmak zorunda kalacaksın.”

“Sen ciddi misin?” diye sordu ama yüzünden geçen tebessümü gördüm.

“Evet. Korkarım öyle.”

Ofisime girip arkasından kapıyı kapattı. “Şey, sanırım bu ayarlanabilir. Senin yardımınla, elbette. Tanrım, sanırım bunu düşünmem gerekirdi.”

“Senin de, benim de ve evet, seve seve yardım ederim.”

“Josie, annenle ilgili haberi duydum. Ameliyat olmayı kabul etmesine çok sevindim. Ameliyat tarihinin ne zaman olduğunu biliyor musun?”

“Evet, cumadan sonraki hafta, ayın on altısında.”

“Tamam, o halde o cuma ve takip eden pazartesi günü sana resmi olarak izin veriyorum.”

İtiraz etmeye kalktım ama elini havaya kaldırdı. “Doktorun emri,” diyerek ofisimden çıktı.

Bekleme odasına döndüğümde işlerin biraz daha kontrol altında olduğunu gördüm, Grace ve Solange dahil olmak üzere sadece altı kişi oturuyordu.

Grace’e doğru giderek bebeğin elini tutmak için eğildim. “Hasta mısın?”

Grace, “Hayır,” dedi. “Korkarım hasta olan Solange. Kulak enfeksiyonu olabilir diye düşünüyorum. Bütün gece uyanıktı ve kulağım çekiştirerek durmadan ağladı, ateşi de var.”

Başımı salladım. “Evet, öyle görünüyor. Sizi fazla bekletmesek iyi olur.”

“Teşekkürler, Josie.” Bileğimi yakaladı. “Bir de, Josie, üzgünüm. Bu sabah anneni kahve dükkânında gördüm. Önümüzdeki hafta ameliyat mı oluyor?”

“Evet ama hepimiz olumlu düşünüyoruz,” dedim.

İlk gün için oldukça sorunsuz bir gün geçirdik. Soğuk semptomları olan, tansiyonla ilgili hastaların durağan bir akışı vardı, hatta olta yaralanması olan ve midye kabuğunun üstüne düştüğü için iki kişiye dikiş atmamız bile gerekti. Muayenehaneyi saat dörtte kapattık. Hemen eve döndüm, akşam yemeği için fırına rulo köfte attım ve kendime bir fincan kahve doldurmuştum ki kapı çaldı.

“Selam, Chloe. İçeri gel. Az önce taze kahve demledim. Biraz ister misin?”

Tezgâha yerleşirken, “Bu çok iyi olur,” dedi. “Artık yün dükkânında çalışmadığın için Boston’dan döndüğünden beri pek görüşemedik. Annenle ilgili ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim.”

Bir fincana daha kahve doldurup yanına oturdum. “Evet, teşekkürler. Biraz sinir yıpratıcıydı ama hepimiz olumlu düşünüyoruz. Ameliyat cumadan bir hafta sonra.”

“Doğru. Şey, aklıma bir fikir geldi ve önce seninle konuşmak istedim. Annene iyileşme sürecinde sağlık dileklerinizi iletmek ve yün dükkânındaki bizler için ne büyük bir anlam ifade ettiğini ona göstermek için başlıklı bir omuzluk tasarlasam hoş olabilir, diye düşündüm.”

“Ah, Chloe. Ne harika bir fikir. Buna bayılacaktır, bundan eminim.”

“Pekâlâ, harika. Biraz araştırma yaptım ve rahim kanserinin renginin şeftali rengi olduğunu öğrendim. Ne tür yün kullanacağıma henüz karar vermedim ama bir tasarım üzerinde çalışmaya başlayacağım. Örgü grubundaki bütün kadınların bu omuzluklardan nisandaki Sanat Festivali’nde satmak üzere örnek isteyeceklerinden eminim, tıpkı Dora’nın tasarladığı Sevgi Şalı için yaptıkları gibi. Böylece iyi bir amaç için para da toplayabiliriz.”

“Bu çok iyi bir fikir. Annemin çok memnun olacağını biliyorum ve haklısın, kadınlar senin tasarımını görür görmez para toplamak için bundan yapmak isteyeceklerinden eminim.”

“Peki, sen ve Orli, Boston’da iyi zaman geçirdiniz mi?”

“Evet. Oraya tekrar gitmek harikaydı ve Orli için özel bir zamandı.”

“Boston’a yeniden yerleşmeyi hiç düşündün mü? Sonuç-

ta Orli'nin babası orada yaşıyor ve senin yıllar önce kolej öğrencisiyken orayı çok sevdiğini biliyorum.”

“Aslında, bir şey söylemedim ama Orli Emerson’da okumak isteyebileceğini düşünüyor, bu yüzden... neler olacağını kim bilir? Orayı gerçekten seviyorum ama Cedar Key’den ayrılmayı hiç düşünmedim.”

“Hayır, Parker’la evliliğimiz sona erdikten sonra buraya ilk geldiğimde ben de düşünmedim. Ayrıca Grace’e ve ailesine, Maude teyzeye yakın olmayı çok seviyorum ama... bazen hayatta işler değişir. Bazen devam edip yeni bölüme geçmek için karşımıza fırsat çıkar.”

Tezgâhın üstünden ona doğru eğildim. “Ne söylüyorsun? Buradan taşınmayı mı düşünüyorsun?”

Chloe gülerek elini havada salladı. “Hayır. En azından şimdilik ama... şey, Gabe benden hafta sonu tatili için onunla gitmemi istedi.”

“Bu, umut vaat ediyor. Anladığım kadarıyla siz ikiniz ciddiye gidiyorsunuz ha?”

“O gerçekten hoş bir adam, Josie. Geçen birkaç ay boyunca beraber çok vakit geçirdik ve onunla olmaktan çok hoşlanıyorum. Bu her zaman olmaz. Hey, herkesin hataları vardır ama biriyle tanışmak ve onun arkadaşlığından hoşlanmak, ortak çok yönünüz olduğunu keşfetmek çok hoş.”

Hımm, ne demek istediğini anlıyordum.

“Bu harika, Chloe, senin adına sevindim. Nisanda Cedar Key’den ayrılıyor mu? Senin de onunla beraber Philly’ye mi gitmeni istiyor?”

“Sanırım Philly’ye dönecek; en azından bir süreliğine. Bir hafta sonu onunla beraber Ormond Sahili’ne gitmemi istiyor.”

“Ah, East Coast’ta. Oraya birkaç yıl önce gittim. Orli’yle beraber birkaç günlüğüne oradaydık. Hoş, küçük bir kasaba. Şey, Cedar Key kadar küçük değil,” dedim ve gülümsedim. “Ama orası da sahil kasabası, gerçi körfezde değil de Atlantik Okyanusu’nda. Neden Ormond Sahili?”

“Gabe oraya birkaç kez gitmiş ve âşık olmuş. Uzun dönem planları yapmadan önce düşünmek için kendine zaman tanımak üzere kışı burada geçirmek istemiş.”

Kaşlarını kaldırıp devam etmesini bekledim.

“Bunu Grace’le konuştum ama henüz Maude teyzeyle konuşmadım. Gerçi onu tanıdığım için beni teşvik edeceğinden şüphem yok. Ormond Sahili’nde hiç yün dükkânı yok, bu yüzden...”

“Ah, vay canına, Gabe uzman bir örgücü. Orada bir yün dükkânı mı açmayı düşünüyor?”

Chloe güldü. “Şey, planlardan biri de bu, evet ama daha büyük olanı, birkaç alpakaıyla birlikte bir çiftlik satın alıp dükkânda satmak üzere iplik eğirmek.”

“Aman Tanrım, tam bir macera ama orada hiç çiftlik var mı? Şehirsel bir alan olduğunu sanıyordum.”

“SR 40’ın hemen dışında, şehir merkezine varmadan önce çiftliklerin olduğu kırsal bir alan hâlâ var, yine de yün dükkânına on dakikalık sürüş mesafesinde olacak.”

“Çok ideal görünüyor,” dedim ve o zaman fark ettim. “Ah, senin de orada yaşayıp dükkân işlerinde yardımcı olmanı mı istiyor?”

Chloe başını salladı. “Hiçbir şey kesin değil. Yani, içinde evi veya işyeri olan bir mülk henüz bulamadı. Bu sadece konuştuğumuz bir şey, zaten bu yüzden bir hafta sonunu onunla geçirmemi istiyor.”

“Şey, bence bu çok iyi bir fikir ve en azından hafta sonu için gitmelisin. Daha önce Ormond Sahili’ne gittin mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, hiç gitmedim. Grace de aynıni söyledi. En azından gidip bir bakmamı...”

“Sana katılıyorum ve bence Maude Teyze hakkında haklısın. Seni teşvik edeceğinden hiç kuşum yok. Grace’in onca ay Lucas’la Paris’e gidişini hatırlıyor musun? Maude’la ikiniz ona destek olmuştunuz ve şimdi senin için de aynıni yapacaklarına eminim.”

“Muhtemelen haklısın ve Ormond Sahili kesinlikle Paris’ten çok daha yakın. Buradan arabayla üç saat bile sürmüyor, bu yüzden sık sık ziyaret edebileceğiz.”

“Elbette edeceksiniz. Senin adına çok heyecanlıyım ve dediğin gibi, önünde yepyeni bir sayfa açılıyor olabilir.”

Chloe gittikten sonra rulo köftenin yanında yemek üzere patates soymaya başladım ve bana anlattıklarını biraz düşündüm. Chloe için gerçekten mutluydum ama onun durumu benim hayatımın belirsizlik içinde olduğuna dair düşüncelerimi yoğunlaştırmaya yaramıştı.

Eve döndükten sonraki hafta içinde Simon’la iki kez görüşmüştüm: Yeni Yıl arifesinde ve bugün işyerinde. Onun açısından bir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Sabahleyin ofisteyken bile bana karşı nazik ve dostane görünüyordu. Karşılıklı olarak birbirimize şaka yapmıştık. O halde içimi kemiren şey neydi?

Dürüst olmalıydım. Simon’dan hoşlanıyordum. Ondan bir arkadaş ve çalışanı olarak çok hoşlanıyordum ama bundan ilerisi olamazdı. Artık bundan emindim çünkü aklımdan çıkaramadığım kişi Grant’ti ve özlediğim kişi de Grant’ti.

Ertesi akşam yün dükkânında bir ev dolusu örgücü vardı. Annemle Lily'nin de katılmaya karar vermelerine çok sevinmiştim.

Etrafıma bakınca ayaklarının dibinde Leo kıvrılmış yatan Lily'nin örgü örerken bir yandan da gruptan gelen soruları yanıtladığını gördüm.

Dora'nın, "Yani sen şimdi diyorsun ki," diye yorumda bulunduğunu duydum, "tüm örgü örnekleri kör alfabesine çevriliyor, öyle mi? Sen de biraz okuyup biraz örüyorsun, ha?"

"Aynen öyle," dedi Lily. "Ulusal Kütüphaneler Sistemi'nden kitapları da indirebilirim ama birçok ücretsiz örneğe de ulaşabilirim; tıpkı sizin Ravelry ve diğer internet sitelerinde yapabildiğiniz gibi. Sonra da yazılı belgeleri kişisel kullanımım için kör alfabesine çevirebilirim."

Chloe, "Kör alfabesine hazır çevrilmiş olan örgü örneklerine rastlıyor musun?" diye sordu.

Lily başını salladı. "Evet, Arizona'da Marjorie Arnott adında, kör alfabesi baskısı yapan küçük bir şirkete sahip

harika bir kadın var. Örgü ve dantel örnekleri kitapları basıyor ve ben de onları kör alfabesiyle basılı kitaplar olarak okuyabiliyorum.”

Dora, “Şey, bence bu harika,” dedi.

Aynı fikirdeydim ama beni asıl etkileyen, Lily’nin bağımsız tavırlarına rağmen gerektiğinde diğerlerine bağımlı olma ihtiyacını anlıyor olmasıydı.

Sohbetler anneme döndü ve Sydney’nin, “Demek yarından bir hafta sonra ameliyat oluyorsun?” dediğini duydum.

Annem başını sallayıp derin bir iç geçirdi. “Evet. Doktor bunun bir an önce olmasını istedi.”

“Ah, katılıyorum ve hemen ertesi gün eve dönebilecek misin?”

“Plan böyle,” dedi annem. “Josie de bizimle gelmek istiyor, dolayısıyla perşembe akşamı buradan üçümüz birlikte arabayla Gainesville’e gideceğiz, geceyi bir otelde geçirip cuma sabahı erkenden hastaneye giriş yapacağız.”

Dora, “Bu çok iyi fikir,” dedi. “Ayrıca ailede bir hemşirenin olması çok hoş.”

Chloe başını örgüsünden kaldırıp, “Ah, neredeyse unuttuyordum,” dedi. “Josie, bilgi alır almaz lütfen beni ara. Bir telefon zinciri oluşturduk. Ben Dora’yı arayacağım, o da listedeki bir sonraki kişiyi arayacak. Böylece Shelby’nin durumunu öğrenmek için herkesi aramak zorunda kalmayacağız ama neler olduğunu hepimiz öğreneceğiz.”

Yüzümden bir tebessüm geçti. “Bana iyi bir plan gibi göründü.”

Raylene, “Doktorun ofisindeki açılış da neyin nesi?” diye sordu.

“Evet, Doktor Mancini, ofis açılışının bütün hastalarını-

la tanışmak için iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Detaylar üzerinde çalışıyoruz ama sanırım ayın sonunda yapacağız.”

Sydney, “Ah, bu *gerçekten* iyi bir fikir,” dedi. “Duyduğuma göre ilk gününüzde dolup taşmışsınız ve gelenlerin çoğu sadece meraktan oradaymış.”

Raylene’e bir bakış atıp güldüm. “Evet, öyle diyebiliriz.”

Grace, “Şey, onun burada olmasından çok memnunum,” dedi. “Onun sayesinde Solange ve kulak iltihabı için Gainesville’e gitmekten kurtuldum. Daha şimdiden kendini çok daha iyi hissediyor.”

Saat dokuzdan hemen önce Sydney, Dora’nın kahve ve atıştırılmalık olarak da havuçlu keki hazırlamasına yardım etti ve Chloe de arka odadan elinde bir sepetle gelip bunu anneme sundu.

“Bu senin için, Shelby. Hepimiz bir şeyler pişirdik ve içine biraz çikolata, reçeller ve ameliyat sonrası iyileşmene yardımcı olacak başka şeyler ekledik.” Eğilip annemin yanğını öptü.

Annemin sepeti göğsüne doğru yaslarken gözlerinin yaşardığını gördüm. “Çok teşekkür ederim. Siz çocuklar en iyisisiniz.”

Öyleydiler. Örgü grubu öyle bir arkadaşlık ve kadın dayanışması oluşturunuyordu, ki zorluk zamanlarında en önemli şey haline geliyordu.

İşteki bir sonraki haftada hastalar düzenli bir akışla geldiler ve Simon da dostane tavırlarını sürdürdü. Çarşamba öğleden sonra muayenehaneyi tam kapatmıştık ve ofisimde birkaç hasta kartının üzerinden geçmek üzereydim ki başımı kaldırıncı Simon’ın eşikte durduğunu gördüm.

“Bir dakikan var mı?” diye sordu.

Bir sandalyeye işaret ederek, “Elbette,” dedim. “Ne oldu?”

“Belki ofis açılışını konuşuruz diye umuyordum. Ayın otuzu, akşamüstü nasıl olur?”

Masamdaki takvime bir göz attım. “Evet, iyi görünüyor. Annemin ameliyatı aradan çıkmış olacak ve cuma olması iyi.”

Başını salladı. “Yiyeceğimiz olmalı. Ne önerirsin?”

“Şey, muhtemelen kahve ve çayın yanında kurabiye türü iyi olur. Haber salarsam bütün kadınların seve seve bir şeyler getireceğinden eminim.” Randevu defterine baktım. “O gün sadece öğleye kadar hastamız var, bu sayede hazırlanıp organizasyon yapmak için bize yeterli zaman kalıyor.”

“Yani saat beşe kadar burada mı kalmalıyız?”

“Evet, bu iyi olur. Ah, ben el ilanları hazırlayıp pazar yerine ve dükkânların camekânlarına assam nasıl olur?”

Simon kıkırdadı. “Ben açılış yapmayı bile düşünemedim, bunun nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden teşekkürler, Josie. Katkılarının için minnettarım.”

Gülümsedim. “Eğlenceli olacak.” Aklıma aniden bir fikir gelince, “Hey,” dedim. “Neden pazartesi akşamı Lily’yle beraber akşam yemeğine gelmiyorsun? Sonra da yapılması gerekenler listesine beraber bakarız.”

“Ah, bu harika ama Lily, annesiyle birkaç gün geçirmek için cumartesi günü gidiyor ama sence uygunsa tek başıma gelebilirim.”

“Elbette uygun.” Saatime bir göz atıp neredeyse beş olduğunu gördüm. “Şey, yapmamı istediğin başka bir iş yoksa sanırım ben eve gidiyorum.”

Simon, “Ben çıkmaya hazırım,” dedi, masamın etrafından dolaşıp beni çabucak kucakladı. “Ve Josie, annene ame-

liyatla ilgili iyi dileklerimi sunuyorum. Yarın akşam Gainesville'e doğru yola çıkıyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, ne yalan söyleyeyim, hepsi bittiğinde çok mutlu olacağım."

Kolumu hafifçe sıktı. "Bu işler oldukça sinir yıpratıcı ama olumlu düşünmeye devam et ve bana bir iyilik yap... ameliyattan sonra beni arayıp nasıl gittiğini haber verir misin?"

"Kesinlikle. Teşekkürler, Simon."

Arka kapıdan eve girdiğimde Orli telefondaydı ve, "Ah, işte geldi," dediğini duydum.

Telefonu bana uzatırken, "Babam arıyor," dedi.

"Selam, Grant. Ne var ne yok?"

"Annenle ilgili işler plana uygun mu ilerliyor, bir bakmak istedim. Yarın öğleden sonra otele gidiyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, böylesi cuma sabahı çok erken yola çıkmaktan daha uygun görüldü. Orli geceyi Laura'nın evinde geçirecek, yani her şey ayarlandı."

"İyi. Ve evet, aceleyle gitmektense böylesi daha iyi. Belki yarın akşam otelde eğlenirsiniz. Tamam, o zaman seni sonra ararım. Ve Josie... güçlü ol."

Telefonu kapatıp gülümsedim. Grant bana her zaman sonuna kadar güvenirdi. Ben kendimi güçlü biri olarak görmememe rağmen şu an annem için güçlü olmam gerektiğini biliyordum.

Cuma sabahı saat beşte alarmın sesiyle uyandım. Duşa girmeden önce kendime bir fincan kahve demleyip otel odasının penceresinden karanlık otoparkı seyrederek öylece durdum. Korkuyordum. Çok korkuyordum. Sadece annemin tanısı yüzünden değil, sonuçlar üzerinde hiçbirimizin kontrolü olmadığı için korkuyordum. Bundan annem kadar nefret etsem de işte ona açıklamaya çalışıyordum. Derin bir nefes bıraktım. Bu, ne olursa olsun işlerin bizi aştığını hissettiğimiz anlardan biriydi.

Tam planladığımız gibi saat altı buçukta annemlerle lobbide buluştum.

Annemi gördüm ve gülümsemek zorunda kaldım. Ameliyat için bir hastaneye değil de kitap imza günlerinden birine gidiyor gibi görünüyordu. Saçları harikaydı, makyajı mükemmeldi ve üzerinde siyah kumaş pantolon ve göz alıcı, mavi, kaşmir bir kazak vardı. Bense kot pantolon ve uzun kollu pamuklu bir bluz seçmiştim.

Anneme sarılmak için yanına gittim ve bana, “Ah, Josie.

Gerçekten mi?” dediğini duydum. “Yanına daha uygun bir...”

Cümlesini bitirmeyip bir elini havada salladı, yüzünde utangaç bir ifade belirdi ve yanağını öptü. “Tamam,” dedi. “Hadi gidip şu işi halledelim.”

Babam annemle ikimizi hastanenin önüne bırakıp kendisi arabayı park etmeye gitti.

Geri geldiğinde üçümüz birlikte resepsiyoncunun belirttiği asansöre binip bize söylenen kata çıktık. Annemle babam gerekli evrak işlerini hallederken ben kendime bekleme odasında bir yer bulup oturdum. Kısa bir süre sonra yanlarında yolu gösteren bir kadınla geri geldiler.

Kadın bize annemi ameliyathaneye kendisinin götüreceğini ve babamla ikimize bekleyeceğimiz yeri göstereceğini söyledi. Başka bir asansörle o alana gittik ve bize sevdiklerini bekleyenlerle çoktan dolmuş olan büyük bir odayı gösterdi.

“Şimdi, Bayan Sullivan ameliyata alınmadan önce içinizden biri bizimle bekleme alanına gelebilir.”

“Ben burada beklerim,” dedim.

Kadın başını salladı. “Çok iyi, babanız da buraya dönecek. İş bittiğinde Doktor Girone sizi burada bulur.”

Anneme sarılmak için eğilip yanağını öptüm. “Uslu bir hasta ol. Seni seviyorum,” dedim ve çabucak onun da bana sarılıp babamın kolundan tutmasına izin vermesine sevindim, zira gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordum.

Bekleme alanına gidip kalabalık gruplardan uzakta boş bir koltuk buldum. El çantamda örgü getirmiştım ama çorap

örneğine odaklanamayacağımı biliyordum.

Bana gülümseyen yaşlıca bir kadından yana baktım. Duvarlardan biri boyunca duran bir tezgâhı işaret ederek, “Şurada bir kahve makinesi var,” dedi.

Ayağa kalkarken, “Ah, teşekkürler,” dedim. “Size de bir fincan ısmarlayabilir miyim?”

“Hayır, canım. Bu sabahki kotamı doldurdum.”

Kahvemle geri dönüp kadına gülümsedim. “Ameliyattaki kocanız mı?” diye sordum.

Kadın başını salladı. “Evet, korkarım öyle, canım. Senin de mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, annem.”

“Kimin olduğu önemli değil, her zaman zordur. Kulağa aptalca gelebilir,” dedi ve bir mendili gözlerine götürdü, “ama bu gece, altmış beş yıldan sonra ilk kez yanımda kocam olmadan uyuyacağım.”

Yerimden fırlayıp yanına oturdum ve eline hafifçe vurdum. “Hiç de aptalca değil. Rahat uyuyacağını hiç sanmıyorum,” dedim.

“Hayır, sanmıyorum.”

İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş halde sessiz kaldık.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkıp elime dokundu. “Sanırım benim biraz temiz havaya ihtiyacım var. Eğer seni bir kez daha görmezsem en iyi dileklerimi sunuyorum.”

“Ben de size.”

Giden kadının peşinden baktım ve içeriye bir adam girip etrafına bakındıktan sonra benimle göz göze gelince tekrar baktım.

Ayağa fırladım. “Grant?” Koşarak beni sarmak için açtım.

lan kollarına atıldım. “Senin burada ne işin var?”

Gülerek yanağımı öptü. “Sürpriz! Bunu tek başına atlatmana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?”

“Ne, ama... nasıl...” Kafamın içi karmakarışık ve beni odanın sessiz bir köşesine götürürken güldü.

“Dün gece geç saatte uçtum.”

İnanmazlıkla başımı iki yana salladım. “Burada olduğuna inanmıyorum. Orli öğreninceye kadar bekle.”

Yüzünü bir sırtış kapladı. “Kızımız zaten biliyor. O ve annenle baban sürprize katıldılar.”

Uzanıp elini tuttum ve sıktım. “Teşekkür ederim. Geldiğin için teşekkür ederim.” O ana kadar kendimi ne kadar yalnız hissettiğimin farkında değildim.

“Annen ameliyata girdi mi?”

“Evet, babam onunla beraber bekleme odasında. Birazdan buraya döner.”

“Annen iyi olacak, Josie.”

Onun bunları söylediğini duymak bana kendimi daha iyi hissettirdi.

Bir süre sonra babam yanımıza geldi. Grant’e sarılarak, “Ah, gelmişsin,” dedi. “Dün gece işler yolunda gitti mi?”

“Evet, iyi bir uçuştı. Araba kiraladım ve saat on bir gibi oteldeydim.”

Babama, “Annem iyi mi?” diye sordum.

“Biraz gergin ama iyi olacak. Yanından ayrıldığımda çoktan narkozun etkisine girmişti. Hadi, kafeteryayı bula-lım ve biraz kahvaltı edelim. Haber almamıza daha en az üç saat var.”

Başımı kaldırıp Doktor Girone'un bize doğru geldiğini gördüğümde öğleyi henüz geçmişti. Üçümüz tek kişiymişiz gibi aynı anda ayağa fırladık.

Elini babama doğru uzattı. "Shelby iyileşme odasında. Ameliyat iyi geçti ve bir saat içinde odasına döner. O zaman ben de sizinle orada görüşürüm."

Babam, doktora, "Teşekkür ederim," dedi ve dudaklarından bir iç çekişin kaçtığını duydum.

Babama sarılıp sırtını sıvazladım. "Tamam. Hadi gidip birer kahve alalım, sonra annemin odasına gideriz."

Biz vardığımızda tam da annemi odasına naklediyorlardı. Annem ayık ama sersemdi. Babam yanına gitti, elini tuttu ve yanağını öptü.

"Doktor Girone ameliyatın iyi geçtiğini ve bizimle konuşmak için birazdan buraya geleceğini söyledi."

Annem başını sallayarak zorla gülümsedi. "Josie burada mı? Josie nerede?"

Yatağının yanına gidip tutmak için eline uzanarak, "Buradayım, anne," dedim. "Harika bir iş çıkardın."

Annem yine gülümsedi ve gözlerini açık tutmak için mücadele verdiğini anladım. "Grant burada mı?"

Grant arkama doğru gelip elini omzuma koyarak, "Buradayım," dedi.

Annemin tebessümü büyüdü ve başını salladı. "İyi."

Birkaç dakika sonra Doktor Girone, yanında bir hemşireyle yanımıza geldi.

"Çok başarılıydın, Shelby. Çok erken konuşmak istemem ama şu an söyleyebileceğim kadarıyla radyasyon veya ilaç

tedavisine ihtiyacın olmayacak. On gün içinde rapor geldiğinde kesin sonuçları alınız.”

“Ah, Tanrı’ya şükür,” diye fısıldadım ve Grant’in kollarının beni sardığını hissedince sabahtan beri tutmaya çalıştığım gözyaşlarım serbest kaldı.

Annem, “Kulağa iyi haber gibi geliyor,” dedi.

Babamın yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. “Kesinlikle öyle.”

“Pekâlâ, o zaman.” Doktor Girone annemin omzunu sıvazladı. “Hemşireler seni kontrol etmeye gelecek ve Bay Sullivan, geceyi burada eşinizle birlikte geçirmek istediğinizi belirttiniz, bu yüzden akşamleyin size bir battaniye getirecekler ve düşündüğüm kadar iyi olursanız yarın akşam evinize dönmek üzere taburcu olursunuz. Sizi taburcu olmadan önce görmeye gelirim.”

Annemle babam aynı anda, “Teşekkür ederim,” dediler.

Annemin yanma döndüm. “Sancın var mı? Rahatın için bir şey lazım mı?”

“Hayır, şu anda iyiyim. Josie, günün çoğunu uyuklayarak geçireceğim. Neden sen ve Grant eve gitmiyorsunuz? Daha sonra beni kontrol etmek için babanı arayabilirsin.”

Grant’e bakınca başını salladığını gördüm. Eğilip annemin yanağını öptüm. “Tamam. Chloe’yi arayıp herkesin öğrenmesi için iyi haberi vermem gerek.” Babamı öpmeye gittim ve o sabah yüzünde olan endişeli ifadenin yok olduğunu gördüm. “Seni daha sonra ararım ve mutlaka bir şeyler ye.”

“Yerim,” dedi.

Akşamüstüne doğru adaya geri döndük ve Grant’in burada kalırken geceyi nerede geçireceğini o anda düşündüm.

Tam evimin önüne park ederken, “Bir yerlerde oda ayırttın mı?” diye sordum.

“Ah... ee... hayır. Aslında bunu yapmam gerek.”

Sinyali kapattı ve dönüp bakınca yüzündeki rahatsız olmuş ifadeyi gördüm.

“Aslında... hayır. Bunu yapmana gerek yok. Yani, bu aptalca olur. Onca yolu geldin ve... bizim de bir misafir odamız var.”

“Emin misin?”

Kısacık bir an duraksadım. “Eminim,” dedim ve ön kapıya yöneldim.

Mutfağa gidip, “Kahve?” diye sorduğum anda cepte telefonum çaldı.

Grant tezgâhta bir tabureye otururken, “İyi olur,” dedi.

Arayan Orli’ydi. Hastanedeyken arayıp ona iyi haberi vermiştim. Büyükannesi için minnettar ve mutluydu ama Grant’in beni şaşırtabilmesini de komik bulmuştu.

“Bu gece de Laura’yla beraber kalmamın sakıncası var mı, diyordum ama eve uğrayıp babamı göreceğim ve birkaç şey alacağım.”

Kahve sürahisine su doldururken, “Elbette kalabilirsin,” dedim. Bir yandan da sinsi aklımla Grant’in geceyi evde benimle baş başa geçirmesinin de planın bir parçası olup olmadığını merak ediyordum.

Temiz giysilerini alan Orli, Lauraların evinin yolunu tutmuştu ve Grant’le ben kahvelerimizi bitiriyorduk ki ön kapıdan seslenen Mallory’nin sesini duydum.

“Ben geldim,” diye seslendi ve mutfğa girip beni kollarına çekti. “İyi haberler duyduğuma çok sevindim.”

Sarılışının normalden daha sıkı olduğunu fark ettim ve geri çekildiğinde gözlerindeki yaşları gördüm. “Hepimiz çok sevindik! Annem önümüzdeki hafta ziyaret etmeyi düşünüyor. Çok endişeliydi. *Hepimiz* endişeliydik. Annem, Kız Kardeşlerin geri kalanını aradı ve neler olup bittiğini anlattı. Tanrım, bana bir bak, boş konuşuyorum.” Kahkahayla güldü. “Selam, Grant. Seni görmek güzel.”

Grant’le ikimiz güldük. “Biraz kahve ister misin? Görünüşe göre senin daha çok işine yarayacak.”

Mallory gözlerini silip kıkırdadı. “Tanrım, enkaz gibiydim ama sana söylemek istememiştim.”

İyi arkadaş dediğin böyle yapar, diye düşündüm. Kendi korkularını senden saklar.

Mallory'ye bir fincan uzattım. "Sanırım iyi olacak ama on gün sonra doktorla görüştüğünde daha kesin bilgi alacağız."

Tezgâhta Grant'le bana katılıp kahvesinden bir yudum aldı. "Çok güçlüsün, Josie. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Benim annem olsaydı paramparça olurdu."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Hayır, Mallory, olmazdın. Seni, senin beni tanıdığın kadar iyi tanıyorum."

Elini havada salladı. "Neyse, ben sadece bunu geride bıraktığımıza sevindim. Ah, hey, annem, Mags'in beşini bir araya toplamak istediğini söyledi."

"Gerçekten mi? Bir yere bir gezi gibi mi?"

"Hayır, burada yapılacak bir toplantı. Bu adada. Mags buna hayatın kutlanması diyor ve büyük organizasyonu o yapacakmış. Ve sen de davetlisin."

Kıkırdadım. "Ah, Tanrım. Bizi kutsal iç sığınaklarına kabul mü edecekler?"

"Sanırım öyle. Artık büyük kızlar olduğumuza kanaat getirmiş olmalılar." Fincanını evyenin içine bıraktı. "Peki, burada ne kadar kalacaksın, Grant?"

"Çarşamba günü dönmek için yer ayırttım."

Bunu fark etmemiştim. Bir ya da iki gün içinde Boston'a döneceğini varsaymıştım.

"Şey, bu harika. Josie'yle beraber bir akşam yemeğe gelin. Nerede kalıyorsun?"

Grant bir anlığına sessiz kalıp, "Ah... burada," dedi. "Josie bana misafir odasını önerdi."

Mallory'nin bakışları Grant'le benim üstümde gidip geldi. "Ah... anlıyorum. Şey, dinleyin, benim gitmem gerekiyor. Siz kendinize iyi bakın ve eğlenin, bir de Josie, beni ara da akşam yemeğini kararlaştıralım."

Giderken göz kırpıp gülümsediği, hatta Grant'i burada gördüğüne şaşırmamış olması gözümden kaçmadı.

Bir anda tuhaf hissedip, "Pekâlâ," dedim. "Akşam yemeğini düşünmemiz lazım. Dün evden çıkmadan önce biraz bifeğin buzunu çözdürmüştüm."

"Harika olur. Ben ızgaranın ateşini yakayım."

Grant'in avluya çıkışını izlerken kalbimin ters döndüğünü hissettim. Önemsiz bir iş; biftek pişirmek üzere olan bir adam ama sadece bu değildi, bu her şeydi. Benim büyüyüp olmam gerektiği gibi biri olmama izin verdiği gerçeği idi. Onun bağlılığı ve sürekli alakasıydı. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda bunu bilerek her şeyi Boston'da bırakıp buraya gelmesiydi. Bana olan sonsuz ve ölümsüz aşkıydı ve işte o anda Grant'in benim her şeyim olduğundan ve Mallory'nin haklı olduğundan hiç şüphem kalmadı. Tanıştığımız andan beri Grant'e âşıktım. Şu anki tek fark benim bunu fark edecek kadar olgunlaşmış olduğumdu.

Salata hazırlamaya başlarken gülümsedim. Grant ızgarayı yakmıştı ve Fransız kapılarından bana bakıyordu. Bakışlarımız birleşip kilitlendi ve başımı tekrar salatama çevirmeden önce yüzümdeki tebessüm iyice büyüdü. Bir dakika sonra Grant mutfığa girdi.

"Biraz şaraba ne dersin?" dedi.

"Mükemmel. Şarap rafında bir şişe Beaujolais var. Pirinç pilavı senin için uygun mu?"

"Kulağa iyi geliyor. Izgaranın ateşini kısıtım, bu yüzden biftekleri koymamı istediğinde bana haber ver."

"Yaklaşık yirmi dakika içinde başlayabilirsin." Onun şarabın tıpasını açışını izledim ve bana uzattığı kadehi aldım.

Kadehini kaldırıp benimkiyle tokuşturarak, "Hayata," dedi. "Ve annenin iyileşmesine."

Başımı salladım. “Ve... seninle ikimize.”

Dikkatle yüzüme baktı, bir an sessiz kalarak, “İşte buna içerim,” dedi.

Tezgâhta yanma oturdum ve yüzüne bakarken yılların onu iyi yaşlandırdığını fark ettim. Şakaklarındaki birkaç tel beyaz saçın dışında yıllar önce kahve dükkânında rastladığım ve âşık olduğum o adamdan farklı değildi.

Bir yudum şarap alıp, “Orli sana liseyi senin yanında birtirmekle ilgili başka bir şey söyledi mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Tek kelime etmedi.” Tezgâhın karşısından uzanıp elimi tuttu. “Biliyorsun, Josie, senin kararlarına karşı çıkmam. Eğer onun burada kalmasını istersen seni bu konuda desteklerim.”

Başımı salladım. Öyle yapacağından emindim. “Bu, Orli’nin kararı. İsteddiği buysa bu tecrübeyi ondan esirgemem adil olmaz ama desteğin için teşekkür ederim.”

Grant boğazını temizleyip, “Peki, Simon’la aran nasıl?” diye sordu. “Hâlâ çıkıyor musunuz?” Kıkırdadım. “Çıkma kelimesinin doğru terim olduğundan emin değilim. O iyi bir dost. İyi bir insan ve beraber çalışması keyifli ama... bunun ötesi...” Başımı iki yana salladım. “Hayır. Benim açımdan romantik bir çekiciliği yok. Ah, kahretsin,” dedim aklıma gelen şey yüzünden.

“Ne oldu?”

“Kahretsin. Şimdi hatırladım... pazartesi akşamı Simon’ı yemeğe davet etmiştim.”

“Ah, ona ilgi duymuyorsan neden böyle bir şey yapasın?”

“Ofisin resmi açılışını yapacağız. Kasabadakiler yalandan bir hastalık uydurmadan gelip onunla tanışabilsinler diye.”

Grant güldü. “Gerçekten öyle mi yaptılar?”

“Bunu gerçekten yaptılar, ben de açılış yapmayı önerdim, ki bu ayın sonunda olacak. Yemek listesi üzerinde çalışıp organize etmeye uğraşıyoruz. Simon’ı bunu konuşabilelim diye yemeğe çağırmıştım ama şimdi... şey...”

“Ah, şimdi anlıyorum. Benim burada kalıyor olmamın sorun yaratabileceğini mi düşünüyorsun?”

Başımı salladım.

“Hayır, hiç de sorun değil. Simon’la tanışmaya can atıyorum.”

Bunu söylemesinden korkuyordum.

Ben kanepenin bir ucuna kıvrılırken Grant, “Bardağını yeniden doldurayım mı?” diye sordu.

“Evet, teşekkürler. O biftekler tam kıvamında pişmişti.”

Bana bardağımı uzatırken, “İyi bir akşam yemeğiymiş. Ben de beğendim,” dedi.

Bir yudum alıp derin bir iç geçirdim. Ona, “Bu çok hoş,” dedim.

Daha önce babamı aramıştım ve bana annemin iyiye gittiğini, rahatça dinlendiğini söylemişti. Ertesi sabah da aynı şekilde devam ederse akşama eve dönebilecekti. Üzerime bir rahavet çökmüştü, dünyamdaki her şey yerli yerindeydi.

Grant ayak bileğimi tutup masaj yapmaya başladı. “Bence de ve seni uzun süredir bu kadar rahatlamış halde görmemişim.”

Elimdeki şarap bardağını sehpaye koyup Grant’in yanına sokuldum. Kolunu omzuma doladı.

“Öyleyim,” dedim ve yüzümü yavaşça ona doğru kal-

dırdım. “Aynı zamanda kendimi bir kademe ilerlemiş gibi hissediyorum.”

Uzanıp elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. “Ne açıdan?”

Grant’in evindeyken hissettiğim arzu geri geliyordu. “Senin evindeyken zamanlamadan bahsetmiştin, hatırlıyor musun? Zamanlamanın doğru olmadığını söylemiştin hani?”

Dudaklarını benimkilerin üstüne koymadan önce başını salladı. Bir kıvılcım olarak başlayan şey bir anda derin ve ateşli bir öpüşmeye dönüştü. Ellerini bedenimde hissettiğimde Grant’i sevdiğimi ta içimde hissediyordum. Her zaman onu sevmiştim ve her zaman da onu sevecektim.

“Şu zamanlama,” diye fısıldadım dudaklarımı onunkilerden uzaklaştırırken. “Şu zamanlama *nihayet...* mükemmel.”

Ayağa kalkıp elimi uzattım. “Seni istiyorum, Grant. Benimle sevişmeni istiyorum.”

Grant elimi kavrayıp peşimden yatak odama gelirken ruhen biliyordum ki Estelle Fletcher da nokta atışı yapmıştı: Grant Cooper’a duyduğum aşk en başından beri içimdeydi.

Ertesi sabah aynen uykuya daldığım gibi –başım Grant’ın göğsünde, kollarına kıvrılmış halde– uyandım. Önceki gece sevişmemizi hatırlayınca yüzümü bir tebessümün kapladığını hissettim. Aramızda seks hiç sorun olmamıştı ve on altı yıldan sonra daha da iyileştiği kanıtlanmıştı. Grant tutkulu ve verici bir âşıktı. Sadece zevk almaya bakan değil, karşılığında da kolayca zevk veren bir erkekti.

Kıpırdandığını hissettim ve yakışıklı yüzüne bakabilmek için biraz geri çekildim.

Bir tutam saçı kulağımın arkasına ittirdi. “Günaydın, güzellik,” diye fısıldadı.

“Sana da günaydın. İyi uyudun mu?”

Ben, elinin uyluğumdan aşağı kaydığını hissederken o, “Şimdiye kadarki en iyisiydi,” dedi.

“Ah, hey, kızımız her an kapıdan içeriye girebilir.”

Beni kendine çekerken, “Peki sorun ne?” diye sordu.

O anın sıcaklığında, sorunum her ne idiye eriyip yok oldu.

Bir saat sonra, az önce tekrar paylaştığımız o duygunun tadını çıkararak hâlâ Grant'in kollarında kıvrılmış yatıyordum ki ön kapı hızla kapandı ve Orli'nin sesi, "Anne, ben geldim," diye seslendi.

Yataktan fırladım, geceliğimi ararken Grant'in yüzündeki sırıtışı yakaladım.

"Ne? Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kıkırdasa da kalktı ve kot pantolonunu giymeye başladı. "Josie, gerçekten mi? Bence Orli dünyaya nasıl geldiğini tam olarak biliyor."

"Evet... şey..." Geceliğimi başımdan geçirip sabahlığıma uzandım. "Her neyse. Belki o odasına gidinceye kadar burada kalsan iyi olur."

"Haklısın, hem misafir odasındaki yatağın kullanılmadığını da anlamaz sanıyorsun, değil mi?"

"Lanet olsun," dedim ve yatak odamın kapısının çalındığını duydum.

"Anne? Uyandın mı?"

"Hemen çıkıyorum," diye seslendim ve sesimin çatladığını duydum.

"Tamam, ben sadece döndüğümü haber vermek istedim."

Derin bir nefes bıraktım, elimi saçlarımın arasından geçirdim ve odadan çıkmadan önce Grant'e kan kurutan bir bakış attım.

Mutfağa girince Orli'nin kahve makinesini hazırladığını gördüm.

Yanağına bir öpücük kondururken, "Ah, teşekkür ederim," dedim.

"Bu gece babamın burada kalacağını sanıyordum," dedi ve bakışlarının arkama doğru kaydığını gördüm.

Arkama dönünce Grant'ın yatak odamdan çıktığını gördüm.

Orli kıkırdadı. "Ah. Sanırım *gerçekten* burada kalmış. Günaydın, baba."

Grant, Orli'ye doğru gitti, yanağına bir öpücük kondurarak, "Günaydın, gün ışığım," dedi. "Ah, kahve demleniyor. Aferin."

Ben kendi mutfağımda durmuş kendimi yaramaz bir er-gen gibi hissederken sanki sabah sohbetinin tadını çıkaran sıradan bir Amerikan ailesiymişiz gibi Orli bana, "Büyükan-nem nasıl?" diye sordu.

Boğazımı temizleyip başımı salladım. "İyi. O iyi. Dün akşam büyükbabanla konuştum ve anlaşılan bu akşam eve dönebilecek."

Orli gülümseyerek iki fincan almak için dolaba uzandı. "Ah, iyi. Onun iyi olacağını zaten biliyordum. Eve döndüğünde onu ziyarete gidebilir miyiz?"

"Şey, önce büyükbabanı arayıp kontrol etmeliyiz ama evet, sanırım kısa bir ziyarette bulunabiliriz."

Orli önümüze birer fincan kahve koydu. "Peki. Ne zaman gidebileceğimizi haber ver. Kahvelerinizi afiyetle için. Ben gidip duş alacağım."

Kızımın yüzünden geçtiğini gördüğüm şeyin sırtış olduğuna yemin ederim.

O mutfaktan çıkar çıkmaz Grant kakhaha atmaya başladı. "Josie, rahatlamalısın. Bence kızımın dün gece bu evde neler olduğunun tam olarak farkında... ve gördüğüm kadarıyla bununla ilgili hiçbir sorunu yok."

Belki haklıydı. Dudaklarımdan bir sırtışın geçtiğini hissettirdi. Bir tabure çekip tezgâhta Grant'e katıldım. Çenemi ellerimin arasına alıp ona doğru eğilerek, "Tamam, Bay Çokbilmiş," dedim. "Peki, bu noktadan nereye varacağız?"

Uzanıp elimi sıkarak, “Hiç sormayacaksın sandım,” diye cevap verdi. “Biraz baş başa kaldığımızda bunu konuşuruz.”

Telefon çaldı ve açtım. Mallory bana, “Peki, bakalım... ev arkadaşınla uslu durdunuz mu?” diye sataştı.

“Bu, *uslu durmak* terimiyle ne kastettiğine göre değişir,” dedim.

Biraz duraksadıktan sonra, “Hayır! Grant’le yattınız, değil mi?” dedi.

Grant’e bir sırtıarak bakış atıp göz kırptıktan sonra, “Hey, artık lise öğrencisi değiliz,” dedim. “Bir kadın ilişkisini asla ağzından kaçırmaz.”

Hattın diğer ucundan güldüğünü duydum. “Aman Tanrım. Yaptın! Şey, tek söyleyebileceğim, zamanının çoktan gelmiş olduğu. Aferin sana. Hey, asıl arama nedenim, yarın akşam sizi yemeğe davet etmek istiyorum. Boş musunuz?”

“Evet, boşuz.”

“Harika. Saat altı nasıl?”

“Mükemmel. Teşekkürler, Mallory. Yemekte görüşürüz.”

Öğleden sonrayı üçümüz birlikte kasaba bölgesinde yürüyüş yaparak geçirmemiz Orli’nin fikriydi. Dock Caddesi’nde dolaşıp dondurma külahımı yalarken birebir aynı şeyi çocukluğumda kendi ebeveynlerimle yaptığımı hatırladım. İki ebeveynimle. Şehir Parkı’na gidip denize bakan bir bank bulduk.

Orli ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken, “Hadi, baba,” diye babasını ikna etmeye çalıştı. “Hadi sahil boyu kumsalda yürüyelim.”

Grant kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Elbette, neden olmasın? Sen de geliyor musun, Josie?”

Gülerek elimi havada salladım. “Ben almayayım ama siz ikiniz keyfinize bakın.”

Orli suya doğru koşup Grant de peşinden giderken onları izledim ve ilk dalga ayaklarının üstünden aşarken çığlıklarını dinledim.

İkisini beraber izlemek hoş bir histi ve kızımızı büyütürken iyi bir iş çıkardığımı ve ikisinin beraber zaman geçirmelerini hiç esirgemediğimi biliyor olmama rağmen Orli’nin zamanını nerede geçirmek istediğine kendisinin karar vermesine izin verme zamanının geldiğini de biliyordum. Onu özleyecektim. Hem de çok. Onu her zaman kendini mutlu eden şeyleri yapmaya yüreklendirmiştim ve yakın zamanda görebiliyordum ki bu sefer mutluluğu Boston’da, Grant’in yanında bulabilirdi.

Birkaç dakika sonra şakalaşıp gülüşerek bankın yanına döndüler. Orli ayaklarındaki kumu silkelemek için eğildi.

“Babam, sıcak çikolata ve kahve içmek için kitap dükkânının kafeteryasına gidebileceğimizi söyledi.”

Grant gülerek, “Doğru,” dedi. “Yaşlı kemiklerimin ısınmaya ihtiyacı var.”

Orli şakacıktan Grant’in kolunu dürttü. “Ah, baba. Sen yaşlı değilsin. Sadece... olgunlaşmışsın.”

Grant’le ikimiz kahkaha koyverdik.

“Bu da ifade etmenin bir yolu sanırım ama kulağa daha çok rozbif gibi gelmeme neden oluyorsun.”

Orli önümüzden koşarak, “Hadi,” diye seslendi.

Grant kitapçı dükkânına giren kemerli geçitte bana, “Ben yan kapıya bir uğrayıp Lucas’ta Kenn Follett’in son kitabı var mı, bir bakacağım,” dedi. “Sen bize bir masa kap.”

Suellen beni, “Selam,” diye karşıladı. “Duyduğuma göre annenin sağlığı epey iyiye gidiyormuş.”

“Öyle ve birkaç saate eve dönecekler. Hepimiz minnettarız.”

“Bu harika bir haber.”

Ona siparişimizi verdim ve sonra Orli’yle beraber oturduk.

“Ah, seni bulduğuma sevindim.”

Başımı kaldırıncı Chloe’nin içeriye girdiğini gördüm. El çantasına uzanıp nefis bir parça örgü çıkardı.

“Annen için tasarladığım omuzluğu göstermek istiyordum. Henüz bitmedi ama bence güzel olacak.”

Şeftali rengi parçayı elime alıp başımı salladım. “Bu çok güzel, Chloe. Annem buna bayılacak.”

Orli dokunmak için uzanarak, “Ah, gerçekten öyle,” dedi. “Bu büyükannem için mi?”

Chloe başını salladı. “Evet, buna İyileşme Omuzluğu adını verdim ve iyileşmesine katkıda bulunacağını umuyorum.”

“Bize katılır mısınız?” diye sordum.

“Korkarım yapamam. Eve gidiyordumama camdan içeriye bir göz atınca seni gördüm. Akşam yemeğe Gabe geliyor, bu yüzden yemek yapmaya başlamam lazım.”

“Ona sevgilerimi ilet,” dedim.

“Ah, iletirim. Bu arada önümüzdeki hafta sonu Ormond Sahili’ne gidişimiz kesinleşti.”

“Ah, sizin adınıza sevindim. Döndüğünüzde detayları dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

Onun dükkândan çıkışını izledim ve tamamen yeni bir macerayı kucaklamaya hazır olduğundan hiç kuşum kalmadı, ki bu da benim kendimin nereye doğru yol almakta olduğumu merak etmeme yol açtı.

Önceki gün öğleden sonrayı Grant ve Orli’yle geçirmek bende aile duygusu yaratmıştı ama yanımda Grant’le Mallory’nin

evinin ön kapısına yanaşmak bütünlük duygusu yarattı; bir bütünün diğer parçası gibi.

Mallory kapıyı ardına kadar açıp ikimizi de kucaklarken, “Selam,” dedi. “Troy,” diye seslendi. “Geldiler.”

Troy bizi karşılamaya geldi, beni kollarına çekip kucaklarken Grant’e de bir elini uzattı. Ona, “Seni tekrar görmek güzel. Epey zaman olmuştu,” dedi. “Gel, oturma odasında bana katıl. Buck oyununun sonunu izliyordum.”

Mallory, “Tamam,” dedi. “Biz de mutfakta olacağız.” Sırıtarak bana baktı. “Erkekler ve spor merakları.”

“Carter nerede?” diye sordum.

“Ah, bu akşam yemeğini bir arkadaşının evinde yiyecek. Bir okul projesi üzerinde çalışıyorlar. Bir bardak şarap?”

Masaya oturarak, “Harika,” dedim. “Ah, bakıyorum da bu akşam şık takılıyoruz. Yemek odasında yiyeceğiz, ha?”

Bir şişe Pinot’nun tıpasını açıp güldü. “Şey, elbette. Bu belki de özel bir yemektir.”

“Gerçekten mi? Senin için mi?”

Koluma hafifçe vurdu. “Hayır. Senin için, aptal.”

Bir yudum şarap alıp başımı iki yana salladım. “Şey, seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama olan hiçbir şey yok.”

“Ah, hadi, Jos. Dün epey gelecek vaat ediyordun.”

“Şşşt! Tanrım, Grant’in ondan bahsettiğimizi duymasına izin veremezsin. Neler olup bittiğini gerçekten bilmiyorum. İşler sanki yolunda ilerliyor gibi. Neredeyse son on altı yılın en iyisi ama... şey, baş başa kaldığımızda konuşuruz dedi. Ben de konuyu dün gece Orli yattıktan sonra açar diye düşündüm ama...” Yüzüme bir kızarıklığın yayıldığını hissettim.

Mallory ocaktan bana doğru dönerek güldü. “Ah, anladım. Aklınızda başka şeyler vardı.”

“Onun gibi bir şey,” diye geveledim.

“Şey, eski bir plak gibi davranmak istemem ama...”

“Onu gerçekten seviyorum, Mallory. Sanırım bundan asla vazgeçmedim. Sadece büyüyüp *kendimi* bulmak için zamana ihtiyacım vardı.”

Gelip omuzlarımdan hafifçe sıkarak, “Kesinlikle,” dedi. “Ve bunu yaparken harika bir iş çıkardın ama artık... şey, belki bir hesap yapıp nereye doğru yol aldığını görme zamanı gelmiştir.”

Mallory haklıydı. Bunu biliyordum ama hayatta asla kolay çözümler olmadığını da biliyordum.

Ona, “Sanırım bir şeyi unutuyorsun,” dedim.

Bana bakmak için arkasına döndü. “Neymiş o?”

“Grant’ın evi ve hayatı Boston’da. Onun oradan ayrılmaya, avukatlık bürosunu kapatıp Cedar Key’e taşınmaya kalkışacağını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?”

Kaşlarının çatıldığını gördüm. “Ah, kahretsin. Bu hiç aklıma gelmedi. Peki, sen Cedar Key’den ayrılamaz mısın?”

“Kesinlikle. Bu, ne dilediğine dikkat et vakasına dönüşebilir.”

Pazartesi akşamı kapı zili çalar çalmaz aklımdan Simon’a akşam yemeğinde Grant’in de bize katılacağını haber vermeliydim diye geçti. Grant’in gazete okumakta olduğu avluya bakarak, *artık çok geç*, diye düşündüm. Bir elimi saçlarımın arasından geçirip ön kapıya gittim.

“Simon, içeri gel,” derken kucaklandığımı hissettim ve Simon bana muhteşem bir çiçek buketi uzattı.

“Çok güzeller. Teşekkür ederim.”

Arkamdan Grant’in, “Kesinlikle öyleler,” dediğini duydum ve arkama döndüm. “Ah... ee... Simon, bu Grant... Orli’nin babası.”

Elini uzatırken Simon’ın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüm. “Tanıştığımıza memnun oldum. Kasabada olduğunuzu bilmiyordum.”

“Evet, geçen hafta Josie’nin annesiyle ilgili sıkıntısını atlatmasına yardım etmek üzere geldim.”

Bu cümleye Orli’nin adını eklemediğini fark ettim.

Oturma odasını işaret ederken, “Doğru,” dedim. “Simon,

gel de otur. Yemek birazdan hazır olur. Bir bardak şaraba ne dersin?”

Kanepeye otururken, “İyi olur,” dedi.

Grant sanki evin erkeği oymuş gibi, “Hemen geliyor,” diye cevapladı.

Storlu çalışma masasına gidip bir defter çıkardım. “Şimdi... elimde kadınların ve her birinin açılışa neler getireceğinin bir listesi var. Ayrıca bir miktar kâğıt tabak, bardak gibi şeyler de almamız gerekiyor.”

Simon başını salladı ve Grant elinde üç şarap kadehini ustaca taşıyarak içeriye girerken ona baktı. Grant elindeki bardaklardan birini Simon’a, birini de bana uzattıktan sonra kendi kadehini havaya kaldırdı ve, “Doktor Mancini,” dedi, “Yeni muayenahanenizin şerefine. Size başarılar diliyorum.”

Simon bir yudum almadan önce, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Josie bana bu ayın sonunda açılış yapacağınızı söyledi. Eminim bu hastalarınızın çok hoşuna gidecektir.” Sanki en başından beri bu evde yaşıyormuş gibi bir rahatlık sergileyerek benim koltuğumun kenarına yerleşti, sonra uzanıp elime hafifçe vurdu. “Yanınızda böyle harika bir hemşire çalıştığı için çok şanslısınız.”

Aman Tanrım! Aklımdan ne geçiyordu ki? Belki de bu akşam yemeği hiç iyi bir fikir değildi.

Simon boğazını temizledi. “Evet, meslektaşım bana Josie’yle görüşmemi tavsiye ettiği için çok şanslıyım... onun muayenahanem için mükemmel olduğunu hemen anlamıştım.”

Grant bana gülümsedi ve sanki bir o eksikmiş gibi bir de

göz kırttı. “Evet, Josie oldukça mükemmel olabiliyor.”

Bardağın kenarından biraz şarabı dökerek yerimden fırladım. “Benim gidip güveci kontrol etmem lazım. Hemen dönerim.”

Fırının kapağını hızla açarak başımı iki yana salladım. Grant ne yapmaya çalışıyordu acaba? Onun böyle davrandığını daha önce hiç görmemiştim. Güveci fırından çıkarıp servis etmeden önce biraz soğumaya bıraktım. Fırına bir tepsi bisküvi attım ve tekrar oturma odasına gitmeden önce büyük bir yudum şarap içtim.

Grant’in, “Evet, kışlar oldukça sert olabiliyor ama eğer New England’da doğup büyüdüyseniz buna alışıyorsunuz,” dediğini duydum.

Artık sohbetlerinin konusu olmadığıma memnun olmuşum.

“Bisküviler fırında,” dedim. “Sadece birkaç dakika daha.”

Simon, “Josie, annenin sağlık durumu nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Umduğumdan daha iyi. Cumartesi akşamı eve geldi ve harika görünüyor. Hâlâ biraz yorgun ama rahatlamış olduğunu biliyorum. Bir hafta sonra doktoruyla görüşecek.”

“Güzel. Eminim doktor o zamana kadar patoloji sonucunu alır ama ilk değerlendirmesinin olumlu olması da harika. Orli bize katılacak mı?”

“Hayır, o, Laura’nın evinde ama sana mutlaka selamını iletmemi söyledi.”

Simon gülümsedi. “Lily de aynını senin için söyledi.”

Grant, “Kızımın birkaç gün geçirebilmek çok iyi oldu,” dedi. “Josie bana kızının bir süreliğine senin yanında yaşayacağını söyledi.”

Tanımasam Grant’in, her şeyi kendisiyle paylaştığını Si-

mon'a göstermeye çalıştığını düşünürdüm.

“Evet, baba-kız baş başa geçirilen zaman çok özeldir ve bence belli bir yaşa geldiklerinde çok daha özel hale geliyor. Lily bu yaz koleje gidecek.”

Fırının zamanlayıcısının öttüğünü duydum. “Tamam,” dedim. “Yemek hazır.”

İki adam da peşimden mutfağa gelmek için ayağa fırladı.

Grant üstüne görev edinip, “Simon, buraya oturabilirsin,” dedi, sanki benim yanımdaki sandalye kendisine aitmiş gibi.

Hiçbir şeyi düşürmeden güveçle bisküvileri masaya koymayı başardım ama çevremi saran gerilimi hissedebiliyordum.

Yemek sırasında havadan sudan konuştuk ve iki erkek şarap şişesine aynı anda, “Biraz daha şarap, Josie?” diyerek uzandıklarında boğulacağımı zannettim.

Simon'ın Grant'e meydan okumaya hazırmış gibi görüldüğü anda sinirlerimin iyice gerildiğini hissettim. Testosterone seviyelerinin yükseldiğine şüphe yoktu ve şu anda alfa erkeğinin kim olduğunu sınıyorlardı. O kadar gergin ve sinirli olmasaydım bu durum eğlenceli olabilirdi.

“Hayır, teşekkürler,” diye geveledim.

Akşam yemeğini ve toparlanma işini bir şekilde atlatmayı başardık. İşimiz bittiğinde ellerimi kalçalarımaya koydum, ikisinin karşısına geçtim ve, “Pekâlâ,” dedim. “Grant, bana bir iyilik yap ve Simon'la burada oturup açılışla ilgili konuşmama izin ver. Sen az önce bu akşam PBS'de bir şey izlemek istediğini söylememiş miydin?”

Suratındaki şaşkın ifade yüzünden sırtışıma bastırmak zorunda kaldım ama ona attığım bakış gayet iyi anlaşılmıştı.

“Ah... doğru. Sizi yalnız bırakayım,” dedi, arkasını dön-

dü ve oturma odasına gitti.

Televizyonun sesini duydum ve defteri masaya getirdim. “Tamam. Çiçekler. Belki bekleme odası için birkaç buket almalıyız.”

Simon, “Çok iyi fikir,” dedi. “Perşembe akşamı çiçekleri ayarlayabilirim. Eminim ertesi güne kadar tazeliklerini korurlar. Sen el ilanlarını etrafa dağıttın, değil mi?”

“Ah, evet, dağıttım.” Defterin arka tarafını açıp katlanmış bir parça kâğıt çıkardım. “Nasıl buldun?”

“Mükemmel. Belki bunlardan birini de muayenehanenin kapısına asmalıyım.”

“İyi fikir. Yarın ofise geldiğimde kopyalarını alırım.”

“Şey, bence gayet iyi durumdayız. Yemek ayarlandı, çiçekler, el ilanları. Aklına başka bir şey geliyor mu?”

“Ah... kartvizitin var mı?”

“Tanrım, biraz bastırmaya niyetliydim ama hiç ilgilenmedim.”

“Endişelenme. Daha zamanımız var.”

Üzerine ne yazılmasını istediğini not et, ben Chiefland'teki basımevine bir koşu götürürüm. Üzerinde telefon numaranın bulunduğu kartvizitlerden dağıtmak iyi olur.”

“Harika. Yarın senin için hazır ederim.” Simon şarabının son yudumunu içip ayağa kalktı. “Çok teşekkür ederim, Josie. Bu harika akşam yemeği ve açılışa yaptığın bütün yardım için.”

Peşinden ön kapıya giderken, “Yardım edebildiğime sevindim,” dedim.

Başını oturma odasından içeriye uzattı. “İyi geceler, Grant. Boston'a dönüşte iyi yolculuklar.”

Tebessümümü bastıramadım. Bu, son dakika golü müydü?

Grant selamlarcasına elini salladı. “Teşekkürler ve açılış için en iyisini dilerim. Josie’nin yardımıyla başarılı olacağından eminim.”

Evet, kesinlikle rahatsız ediciydi.

Ön kapıyı kapatıp oturma odasına gittim. Grant’in gözleri televizyona kilitlenmişti ve bana bakmaktan kaçınıyordu. Onunla televizyonun arasına girdim, ellerimi kalçalarımaya koydum ve, “Pekâlâ?” dedim. “Bu neydi şimdi?”

Sanki neyden bahsettiğimi anlamamış gibi kaşlarını havaya kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu ama yüzünden geçen utangaç ifade gözümünden kaçmadı.

“Ne mi demek istiyorum? Senin aptal, sevdalı, kıskanç bir ergen gibi davranmandan bahsediyorum. Beni utançtan yerin dibine soktun.”

Yerinden fırlayıp beni kollarına aldı. “Ah, Josie, hadi ama. Seni utandırmak istemedim ama o adamın sana ilgi duyduğu çok barizdi.”

Grant’i ittirip kanepeye çöktüm. “Ah, sanırım benim ne düşündüğümün bir önemi yok?”

Yanıma otururken, “Senin fikrin ne?” diye sordu.

“Bence biz bu noktadan nereye varacağımızı henüz konuşmadık. Sen ve ben.”

Uzanıp elimi tuttu ve bu sefer geri çekmedim. Derin bir iç çekip başını salladı. “Tamam. Olmak istediğim yer senin yanın. Bunu hep istemişimdir ve yıllar önceki mantığını anlarken... artık işler değişti ve bence bunu biliyorsun. Geçen ay bana söylediklerine ve gösterdiklerine dayanarak senin de beni benim seni sevdiğim kadar sevdiğine inanıyorum.”

Birkaç dakikalığına sessiz kaldım. “Seni gerçekten çok seviyorum, Grant,” diye fısıldadım. “Ve her zaman da seveceğim.”

“Peki, sen de benimle birlikte olup hayatının geri kalanını benim yanımda geçirmek istiyor musun?”

Tekrar, “Evet,” dedim.

Grant elimi hafifçe sıktı. “Benim istediğim de bu ama gerçekçi olmalıyız. Benim işim ve kariyerim Boston’da. Mayıs’ta okulu bitince Orli’nin de oraya gelmek istediğini biliyoruz ve koleje Boston’da gitmek konusunda epey ciddi görünüyor ve bu yüzden... senin de oraya gelmeni istiyorum. Benimle evlenmeni istiyorum ama hiç değilse benimle yaşamayı, her gün hayatımın bir parçası olmanı istiyorum. On altı yılımı aldı ama benimle evlenmeni istiyorum.”

Bu isteği beni şaşırtmadı. Onunla evlenmek istediğimi de biliyordum. Ben sadece hayatımda şimdiye kadar oluşturduğum her şeyden –ailemden, arkadaşlarımdan– vazgeçip kalıcı olarak Boston’da yaşamak istediğimden emin değildim.

Eğilip dudaklarımla dudaklarına hafifçe dokundum. “Seni gerçekten seviyorum, Grant, tüm kalbim ve ruhumla. Ve seninle evlenmeyi gerçekten istiyorum ama...”

Yüzündeki yoğun ifadeyi gördüm.

“Bunu düşünebilir miyim? Kafamda her şeyi halletmem için bana zaman verir misin? Sana karşı duygularımı biliyorum, bundan kesinlikle eminim. Ben sadece buna dahil olan diğer her şeyi göz önünde bulundurmalıyım.”

Bana sarılıp kendine doğru çekerken yüzünü kaplayan kocaman tebessümü gördüm. “On altı yıl boyunca bekledim, Josie. Biraz daha beklemekten ne çıkar?” diye kulağıma fısıldadı.

Grant planlandığı gibi çarşamba günü Boston’a döndü ve cuma günü geldiğinde Simon’la konuşmak zorunda olduğumu biliyordum. O akşam yemeğinde Grant’le ilgili tek kelime etmese de ortada bir gerçek olduğunu biliyordum ve bunun yol açtığı huzursuzluk duygusundan nefret ediyordum.

Cuma günü ofisin kapanış saatinden sonra Brandy başını ofisime uzattı. “Ben gitmeden önce yapacağım bir şey var mı?”

“Hayır, her şey tamam. Teşekkürler ve iyi hafta sonarı.”

“Pekâlâ. Sana da,” diye seslenip gitti.

Ayağa kalkıp Simon’ın ofisinin eşiğinde durdum. Başını öne eğmiş masasındaki kâğıtları okuyordu. Bir anlığına sessizce onu izledim. Hiç kuşkusuz son derece yakışıklı bir adamdı. Umursayan ve hoş bir kişiliği olduğundan bahsetmiyorum bile. Sadece bana göre biri değildi.

Boğazımı temizleyince başını kaldırıp baktı.

“Bir dakikan var mı?” diye sordum.

Kâğıtları kenara iterek, “Elbette,” dedi. “Otur lütfen.”

“Geçen geceki davranışı için Grant adına özür dilemek istiyorum.”

Yüzünden şaşırmış bir ifade geçti. “Davranışı mı?”

“Evet, korkarım o... şey, aslında, ne yaptığından pek emin değilim ama sana kendini rahatsız hissettirdiyse özür dilerim.”

Simon kıkırdayıp başını iki yana salladı. “Özre gerek yok ve onun yaptığı şey... kendi hüküm sahasını korumaktı.” Kıkırdaması kahkahaya dönüştü. “Taktiklerini anlamıştım.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Evet, korkarım erkeklere has bir şey bu. Eski dünyada sanırım buna üstünlük sağlama deniyordu.” Masasının üstüne doğru eğildi. “Seni çok seviyor gibi görünüyor, Josie ve senin de ona karşı aynı şeyi hissettiğini görmek çok kolay ama hey, bir erkeği denediği için suçlayamazsın.”

Yüzümden bir sırtışın geçtiğini hissettim.

“Cidden,” dedi. “İkiniz adına çok mutlu oldum. O halde... nereye doğru yol alıyorsunuz? O, Boston’da, sen burada mı yaşayacaksınız?”

İç geçirdim. “İyi soru. Sanırım Grant en azından benim gidip onun yanma yerleşmemi istiyor.”

“Şaşırmadım. Bunun gelebileceğini düşünmüştüm. Gidecek misin?”

“Henüz emin değilim. Bunu düşünmem için bana zaman vermesini istedim ama ayrılacak olursam sana yeni birini bulman için yeterince zaman tanıyacağım,” diye hemen ekledim.

“Bu konuda endişelenme, Josie. Kendin için en iyisini yapmalısın.”

Gitmek üzere ayağa kalktım. “Teşekkürler, Simon. Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkürler.”

Başını sallarken yüzünü bir tebessüm kapladı. “Dostlar bunun içindir, Josie, kararın ne olursa olsun senin için en iyisini diliyorum.”

Sonraki birkaç günü Grant’in teklifini düşünerek geçirdim. Onu sevdiğimi biliyordum ama memleketimden ayrıлып başka bir yerde yepyeni bir hayata başlamayı gerçekten istiyor muydum? Düşündükçe cevabımın evet olduğunu anlamaya başlıyordum. O eski söz çok doğrudu: Evin, kalbinin attığı yerdir ve benim kalbim Grant’teydi.

Grant gideli bir hafta olmuştu ve geçen her gün onu daha çok özliyordum. Onunla olmayı, kahkahasını ve sevgisini özliyordum. Geçen hafta boyunca telefonda konuşmuştuk ve henüz bir karar verip vermediğimi sormaktan imtina etmişti ama Grant böyleydi, bana baskı yapmadan ihtiyacım olan alanı sağlıyordu.

Orli’yle ikimiz akşam yemeğinin ardından masayı toplamayı yeni bitirmiştik.

Düşüncelerimi bölerek, “Örgü dersin saat yedide, değil mi?” diye sordu.

“Evet, öyle. Neden?”

“Bugün Lily arayıp ona uğrayabilir miyim diye sordu. Sorun olur mu?”

“Elbette gidebilirsin. Dokuzda evde ol.”

“Tamam,” dedi, yanağıma bir öpücük kondurdu ve giderken, “Olurum,” dedi.

Orli lisenin son yılını Boston’da geçirme fikrini henüz gündeme getirmemişti. Ben de ona Grant’in bana evlilik teklif ettiğini veya gidip onunla yaşamamı istediğini söyle-

memiştim. Bunu onunla konuşmadan önce kendi kararım-
dan emin olmam gerektiğini düşünüyordum.

Tam yün dükkânına gitmek üzere kapıdan çıkıyordum ki
telefon çaldı.

Annem, “Josie, bir dakikan var mı?” diye sordu.

“Elbette. Ne oldu?”

“Şey, bugün beni Mags aradı. Pazartesi günü gelen pa-
toloji raporunun iyi olmasına çok sevindiğini söylememe
gerek yok, bu yüzden hafta sonu tatilinde burada, adada bir
toplantı ayarlamak istiyor.”

“Evet, Mallory öyle bir şeyden bahsetmişti.”

“Şey, planlar hazırlık safhasında ve toplantı nisan ortasın-
da yapılacak; doktorla üç aylık randevumdan hemen sonra.”

“Bu harika. Çok eğlenceli olacağına eminim.”

“Sanırım öyle olacak. Mags beşimiz beraber kalabilelim
diye bir ev kir alıyor ve ne yapmayı başardığını asla tahmin
edemezsin.”

Kıkırdadım. “Pes ediyorum.”

Hattın diğer ucundan annemin kahkahasını duydum ve
bunun iyi bir ses olduğunu itiraf etmeliydim. “Şey, görünüşe
göre Sydney ve Noah’yı dört geceliğine evlerinde kalmamı-
za izin vermeye zorla ikna etmiş.”

“Ne? Deniz Feneri mi? Sydney’i kendi evinden mi ko-
valıyor?”

Annem yine güldü. “Aynen öyle. Sydney ve Noah nisan
ayını Paris’te geçirmek üzere plan yapmışlar. Zaten her ha-
lûkârda boş olacağını söyledi, bu yüzden neden olmasın?”

“Ah, vay canına! Deniz Feneri toplanmanız için mükem-
mel bir yer. Bu harika.”

“Biliyorum. Bu konuda gerçekten heyecanlıyım ve hepi-

miz ilk gecede Mallory ve senin gelip bize katılmanızı istiyoruz. Bence çok eğlenceli olacak.”

Yine güldüm. “Ah, öyle olacağına şüphe yok, özellikle Mags varken. Kesinlikle gelirim ve Mallory’nin de geleceğine eminim.”

“Harika. Tamam o zaman, seninle en geç cuma günü açılışa görüşürüz.”

Telefonu kapatıp gülümsedim. Annemin heyecanlı ve olumlu sesini duymak iyiydi ve diğer dört arkadaşıyla olan yakınlıklarına minnettardım. Benim çok fazla yakın arkadaşım yoktu ve bu yüzden Mallory’nin değerini daha iyi biliyordum. Her zaman meşgul, genç, bekâr bir anne olarak uzun saatler boyunca çalışmak zorundaydım. Ayrıca koleje devam etmek zamanımı alıyordu, bu yüzden asla çok arkadaş edinememiştim ama Mallory’nin her zaman hayatımda olması, bu eksikliği fazlasıyla telafi ediyordu.

İşte o anda kafama dank etti. Eğer Cedar Key’den ayrılırsam hem annemden hem de Mallory’den ayrılmış olacaktım. Annem. Ah, Tanrım, bu konuda neler hissedeceğini hayal bile edemiyordum. Evindeki bir akşam yemeğini iptal ettiğimde bile üzülüyordu. Tek kızının Boston’a taşınmasını kabul edeceğini hiç sanmıyordum. Onu kolej için Boston’a gideceğim fikrine alıştırmak bile yeterince zor olmuştu.

“Siz çocuklar harika iş çıkarıyorsunuz, bir öğretmene ihtiyaç duymaya devam edeceğinizden şüpheliyim,” dedim masanın karşısından bakarak. “Tabii sen hariç, Gabe. Senin bana hiç ihtiyacın olmadı.”

Dört erkek de güldü, Gabe başını iki yana sallayarak elini

havaya kaldırdı. “Bu doğru değil, Josie. Bu derslerden büyük bir zevk aldım.”

Saxton, “Hey, bu hafta sonu Ormond Sahili’ne gideceğini duyduğum, doğru mu?” diye sordu.

Gabe’in yüzünün hafifçe kızardığını gördüm. “Evet, Chloe’yle beraber birkaç mülke bakmaya gideceğiz. Yılın sonunda oraya yerleşmeyi ciddi ciddi düşünüyorum.”

Doyle, “Bu harika,” dedi. “Buraya çok uzak olmadığı için ziyarete gelebilirsin. Orada bir yün dükkânı açmayı düşündüğünü duyduğum?”

Gabe başını salladı. “Evet, bunu da ciddi ciddi düşünüyorum. Bu her zaman hayalimdi. Annem gibi kendi dükkânımı açmak... ama ben bir adım öne geçip kendi alpaka larımı yetiştirebileceğim büyüklükte bir arazi almak istiyorum. Son birkaç yıldır hiç yün eğirmedim ama tekrar yapmaya başlamak hoşuma gidecek.”

Babam, “Bana çok iyi bir plan gibi göründü,” dedi. “Ve Shelby’yle birlikte oraya sizi ziyarete geleceğimizden hiç kuşkum yok.”

Chloe’nin hayatında yeni bir sayfa açmakla ilgili söylediklerini hatırlayarak, “Bu gerçekten heyecan verici,” dedim.

Belki kendi hayatımda da birebir aynı şeyi yapma vaktinin geldiği bir noktaya ulaşmıştım.

Telefon çaldığında Orli okula yeni gitmiş, bense bir yandan avludaki çiçeklerimi sularken bir yandan da sabah kahvemini yudumluyordum.

Cevap verdiğimde Grant'ın, "Önümüzdeki haftanın ne olduğunu biliyor musun?" diye soran sesini duydum.

Duvardaki takvime gittim. Yüzümde bir gülücük oluşurken, "Sana da günaydın," dedim. "Ah evet, şubatın ikinci haftası."

Grant'ın güldüğünü duydum. "Doğru ve bu da önümüzdeki cumartesi, Sevgililer Günü demek."

"Tamam."

"Şey, umarım sorun olmaz ama önümüzdeki perşembe için kendime Gainesville'e giden uçakta yer ayırttım. Böyle özel bir günde ayrı olmamız bana doğru görünmedi. Birbirimizden ayrı gereğinden fazla Sevgililer Günü geçirdik."

İçimde bir heyecan dalgasının kabardığını hissettim. "Gerçekten mi? Bunu yaptın mı? Bu harika ve Tanrım, hayır, asla sorun olmaz. Görüşmeyeli üç hafta oldu ve sanki bir yıl olmuş gibi hissettiriyor."

“Kesinlikle. On iki buçuk uçağıyla geleceğim, bir araba kiralayıp saat iki gibi adaya varmış olurum.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum. Seni özledim, Grant.”

“Benim *seni* ne kadar özlediğime dair hiç fikrin yok. Seni seviyorum, Josie.”

“Ben seni daha çok seviyorum,” dedim ve aynen öyle düşünüyordum.

Kıkırdadığını duydum. “Bunun mümkün olduğundan kuşkuluyum. Yarım saat içinde mahkemede olmalıyım ama seni bu akşam ararım.”

Telefonu kapatıp gülümsedim. Bir hafta içinde Grant’i görmekle kalmayacak, ona cevabımı yüz yüze vereme fırsatını da yakalayacaktım. Şimdi uğrayabilmem için annemi arayıp müsait mi diye bakmalı ve kendimi onunla savaşa hazırlamalıyım.

Annemlerin evine vardığımda Delilah kapıyı kocaman bir gülümsemeyle açtı. “Bayan Josie, içeri gelin. Sizi yeterince sık göremiyorum.”

Ve yakında beni çok daha az görüyor olacaksın, diye düşündüm.

“Anneniz birazdan aşağıya inecek. Biraz kahve veya çay ister misiniz?”

“Kahve iyi olur. Teşekkürler. Babam evde mi?” diye sordum oturma odasına giderken.

“Kütüphaneye kadar gitti. Birazdan döner.”

Okyanusa bakan büyük pencereye yürüdüm. Bunu özleyecektim. Bundan emindim. Çocukluk evimi, Körfez’i, annemle babamı... Ama aynı zamanda hayatımın aşkını ve

onunla beraber gelen her şeyi kucaklama vaktimin geldiğini de biliyordum.

Annem yanıma gelirken, “Josie, uğramana çok sevindim,” dedi. “Baban kütüphanede ama birazdan döner. Delilah sana içecek bir şey getiriyor mu?”

Anneme sarılmak üzere döndüm ve birkaç dakika içinde onun bu mutlu ruh halini çalacağımı bildiğim için kendimi suçlu hissettim.

“Evet, kahve getiriyor,” dedim otururken.

“İyi. Şey, bu sabah mutlu görünüyorsun. Her şey yolunda mı?”

Başımı salladım. “Evet, yolunda. Aslında seninle bu konuyu konuşmak istiyordum.”

Delilah, üzerinde iki fincan kahve olan tepsiyle içeriye girdi. “Bunun yanında kurabiye veya herhangi bir şey ister misiniz?”

Annem, “Ben istemiyorum,” dedi.

“Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler.”

“Pekâlâ. Bana ihtiyacınız olursa üst katı temizliyor olacağım.”

Annem, “Ee, neler oluyor?” diye sordu.

“Şey... bildiğin gibi geçen ay Grant buradaydı.”

Annem başını salladı. “Doğru. Sen ve Orli için ta buraya kadar gelmesi çok hoş bir davranıştı.”

“Öyleydi ve elbette biliyorsun ki Noel’i geçirmek üzere ben de bir haftalığına oradaydım.”

“Evet.”

“Şey... ee... görünüşe bakılırsa...”

“Ah, Tanrı aşkına, Josie, söyle gitsin. Neler oluyor?”

Kahve fincanımla oynarken alnımın terden ıslandığını hissettim. “Bazı şeyler değişti.”

Annem öne doğru eğildi. “Değişt i mi? Ne yönden?”

“Grant’e yeniden âşık oldum.”

Öfke bekliyordum. Rahatsız edici bir karşılık bekliyordum. Annemin başını geriye atıp kahrkahaıyla elime uzanmasını beklemiyordum.

“Yeniden mi? Benim canım kızım, Grant’i sevmekten asla vazgeçmedin. Bunu biliyordum. Baban da ve Grant de biliyordu. Bunu kabul etmeyi reddedecek kadar inatçılık yapan bir tek sen vardın.”

Bu, sıklıkla olmazdı ama söyleyecek söz bulamıyordum.

Annem, “Seni aptal kız,” dedi. “Şey, aslında nihayet bunu fark ettiysen artık bir kız değilsin. Nihayet olgunlaşıp bir kadın oldun.”

“Yani şaşırmadın mı?” Sesime tekrar kavuşabilmişim.

“Hem de hiç. Çok geç olmadan bunu keşfedebilmeni umuyordum. Dürüst olursak övgüyü Grant hak ediyor. On altı yıldır deyim yerindeyse uyan da balığa gidelim diye seni bekliyordu.”

Başımı iki yana sallayıp gülmeye başladım. “Neden hiçbir şey demediniz?”

Bir elini havada salladı. “Ah, Josie, gerçekten mi? Şimdi ki haliyle bile hayatına çok fazla karıştığımı düşünüyordun. Bunun sana bariz olanı göstermekle ilgisi yok.”

Haklıydı. Onu bir kontrol manyağı olmakla kaç kere suçlamıştım?

“O halde...” dedi. “Sana tüm bunların nereye varacağını sormalı mıyım?”

İşte başlıyoruz, diye düşündüm.

“Şey.” Boğazımı temizledim. “Biliyor musun, bilmiyorum ama Orli lisenin son yılını Boston’da tamamlayıp

Grant'le yaşamak istediğini ima edip duruyordu ve... anlaşılan o ki koleje de Emerson'da gitmek istiyor. Gazetecilik okumak üzere."

Annemin yüzünü şaşkınlık ve sevinç ifadelerinin kapladığını gördüm.

"Hayır. Bilmiyordum. Gazetecilik mi? Bana hiçbir şey söylemedi."

"Bunu benimle ve Grant'le de daha yeni paylaştı."

"Yani bu okul yılının sonunda Cedar Key'den ayrılmak mı istiyor? Bu onun için zor olmaz mı? Yeni arkadaşlar edinmek ve son yılında yeni bir okula uyum sağlamaya çalışmak?"

"Ben de böyle düşündüm ama bu onu çok heyecanlandırmış gibi görünüyor."

"Şey, mantıklı geliyor."

"Öyle mi?"

"Son derece mantıklı. Her şeyden önce Orli, babasıyla daha fazla zaman geçirmek istemesinin anlaşılır olduğu bir yaşa geldi. Sen ne düşünürsen düşün, Josie, babasıyla geçirmesi gereken birçok özel zamanı kaçırdı. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir. Babanla ne kadar yakın olduğunuzu bir bak. Ve bu bağ, telefon görüşmeleri veya ara sıra ziyaretle asla oluşmaz."

Annem haklıydı ve içimin suçlulukla burkulduğunu hissettim.

"Ama torunumu tanıdığım kadarıyla çılgınlığının bir metodu vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

Annem güldü. "Ah, Josie, Orli her zaman yapıcı olmuştur. Seninle aramızı yapan, yıllar önce Bay Al'ın evinin tamiri için o çocukları organize eden hep oydu. Benim

torunum bir barış elçisi. Hiç şüphem yok ki gidip Grant'le yaşamak istediğini söylüyorsa... bu seni uyandırıp senin de oraya ait olduğunu görmeni sağlamak içindir.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Yani bütün bunlar Orli tarafından mı planlandı diyorsun?”

“Şey, ben Orli'nin orada yaşamak istemesinin *tek* nedeni bu, demiyorum. Hayır, bence gerçekten Grant'le daha çok zaman geçirmek istiyor ve tabii, Molly'yle de. Onun bir büyükannesi daha var, Josie. Molly de çok şey kaçırdı ama... evet, sanırım kızımız, kararının seni de etkileyeceğini görecektir kadar sağduyu sahibi.”

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. “Haklı olabilirsin. Orli'nin kontrolü ele alıp olaylara yaklaşımıyla her zaman gurur duymuşumdur.” Ve annemin aslında ne söylemekte olduğu o zaman kafama dank etti. “Yani... oraya taşınırsam senin için sorun olmaz mı? Cedar Key'den ayrılısam?”

“Elbette olmaz, Josie. Belki bazen dayanılmaz olabilirim ama bir gün Orli'den de anlayacağın gibi, çocuklar sadece ödünçtür. Onları severiz, büyütürüz, elimizden gelenin en iyisini yaparız ama sonunda kendi kanatlarıyla uçmalı ve kendi hayatlarını yaşamalıdır. Bazen hemen köşede veya aynı kasabada yaşarlar. Bazen ülkenin veya dünyanın öbür ucuna giderler ama güven bana, bir ebeveynle çocuğunun arasındaki bağı *asla* hiçbir şey ama hiçbir şey koparamaz.”

Yüzümden süzülen gözyaşlarını kontrol edemiyordum. Geçen bir ay boyunca taşıdığım bütün gerginlik büyük bir rahatlamanın gözyaşlarıyla sel olup akıyordu. Annem kollarını bana açınca sarılmak için eğildim. Sırtımı sıvazladığını hissediyordum ve o an onun haklı olduğunu biliyordum. Coğrafi olarak nerede olduğumuzun bir önemi yoktu çünkü sevgi sevgiydi, aile de aileydi, mesafe ne olursa olsun.

“O halde,” dedi annem, “Grant seni günah dolu bir yaşam için mi bekliyor, yoksa ufukta evlilik var mı?”

Annemden uzaklaşıp gözlerimi silerken güldüm. “Aslında geçen ay buradayken bana evlilik teklif etti. En azından yanına taşınmamı istediğini söyledi ama düşünmek için bana zaman vermesini istedim. Bu sabah beni aradı ve önümüzdeki hafta Sevgililer Günü için buraya geliyor.”

Annem boynuma akan bir damla gözyaşını silmek için uzandı ve başını salladı. “Ve biliyorum ki bu sefer, benim akıllı ve güzel kızım doğru seçimi yapacak.”

O gün öğleden sonra Orli eve geldiğinde beni CD çaların sesini sonuna kadar açmış, bir yandan şarkıya eşlik ederken bir yandan da en sevdiği yemek olan fırında peynirli makarna hazırlarken buldu. Başımı kaldırınca bana gülümserken kaşlarının da kalkmış olduğunu gördüm.

Güveci fırına verdim, koşarak yanına gidip Orli'nin ellerini tuttum ve ABBA şarkısı eşliğinde mutfakta onunla dans etmeye başladım. Şarkı bittiğinde ben nefesimi normale döndürmeye çalışırken ikimiz de kahkahalar atarak çöktük.

Orli'nin gözleri o sabah pişirip tezgâha koyduğum çikolatalı keke takılınca hâlâ gülerek, "Tüm bunlar da neyin nesi?" dedi.

"Kutlama yapıyoruz."

"Neyi kutluyoruz?"

"Hayatı. Aşk. Şubat ayını. Seni. Beni. Bizi. Her şeyi," diye bağırdım kollarımı havaya fırlatarak.

Orli gözlerini kıstı. "Cidden, anne. Neler oluyor?"

Gülümseyerek ona baktım. "Ciddiyim... sana en sevdiğin yemeği yedikten sonra anlatacağım."

Fırına bakmak için o tarafa seğırtti. “Peynirli makarna mı?”
“Evet.”

“Bu gerçekten ciddi bir şey olmalı,” deyip odasına gitti.

Orli en sevdiği yemekten ikinci tabağını aldıktan sonra bana, “Teşekkürler, anne. Çok lezzetliydi,” dedi.

“Benim için zevkti ve şimdi de... hadi konuşalım.”

Orli suyundan bir yudum aldı, kollarım kavuştu ve masaya doğru eğildi. “Hazırım.”

“Tamam. Şimdi, bana karşı son derece dürüst olmanı istiyorum. Gidip babanla yaşamak ve lisenin son sınıfını orada okumak istiyor musun?” Bir şey söylemeye kalkıştı ama elimi havaya kaldırdım. “Bekle. Henüz bitirmedim çünkü istiyorsan, bunu yüzde yüz onayladığımı bilmeni istiyorum. Gerçekten istediğin buysa.”

Başını salladı. “İstiyorum. Bunu yapmayı gerçekten istiyorum ama... seni burada bırakmak bana kötü hissettiriyor.”

“Orli, her şeyden önce... bu senin endişelenmen gereken bir şey değil. Sen on altı yaşındasın. Artık küçük bir kız değilsin ve senin için neyin en iyi olduğunu düşünüyorsan onu yapmalısın ve ayrıca... peşinden geldiğimi düşünmemi istemem ama... ben de babanla beraber yaşamaya davet edildim.”

Yüzünden şaşkın bir ifadenin geçtiğini gördüm ama akıllı bir kız olarak ne dediğimi anlaması sadece bir an sürdü.

“Aman Tanrım! Babam sana evlilik teklif etti, değil mi?”

Sadece, “Evet, etti,” diyebilmişim ki yerinden fırlayıp kollarını bana sardı.

“Ne zaman? Düğün ne zaman?”

“Dur bakalım. Henüz evet demedim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bana düşünmem için zaman verdi, ki düşündüm ve aramızda kalsın, cevabım evet ama baban bunu henüz bilmiyor.”

Orli kıkırdadı. “Peki, ona ne zaman söyleyeceksin?”

“Bu sabah baban aradı ve Sevgililer Günü’nü benimle, bizimle geçirmek için perşembe günü buraya geliyor.”

“Ah, vay canına! Bu harika. Ona o zaman mı söyleyeceksin?”

Başımı salladım. “Evet. Sevgililer Günü’nden daha iyi zaman var mı?”

Orli bir anda, “Safı romantizm,” dedi. “Laura bunu duyan kadar bekle.”

Elimi kaldırdım. “Bana bir iyilik yap. Ben babana söyleyinceye kadar kimseye bir şey anlatma.”

“Ah, doğru. Sorun değil. Mallory biliyor mu?”

“Hayır. Henüz değil. Sadece sen ve büyükannen.”

“Aman Tanrım! Büyükannem mi? *İkimizin* de buradan gidiyor olması onu pek mutlu etmeyecek muhtemelen.”

Parmağımla hafifçe burnuna dokundum. “Bundan o kadar emin olma tatlı bezelye. Büyükannen son zamanlarda sürprizlerle dolu. Hadi, sofrayı toplamama yardım et ki yün dükkânına gidebileyim. Örgü grubu başlamadan önce bir iğne oyası seçmek istiyorum.”

Marin, “Aklında belli bir şey var mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim raflardan sarkan bir sürü kanavaya göz atarak. “Elinde harita yok, değil mi?”

“Var. Eyaletlerin haritaları var. İstedğin o mu?”

“Evet.”

Dükkânın arka tarafındaki bir rafı işaret etti. “Tam arkanda. Epey bir seçeneğin var. Hangi eyalet?”

“Massachusetts,” dedim.

Marin rafa uzandı, elde boyanmış bir kanavayı çekerek havaya kaldırdı. “Bunu mu istiyorsun?”

“Evet. Mükemmel. Bunu alıyorum.” Çizime baktım ve Cape Cod’un çengelini, küçük harflerle yazılmış BOSTON’ı ve eyalet boyunca diğer büyük şehirlerin isimlerini gördüm. “Bunun üzerine kendi işaretimi koymak mümkün mü?”

“Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim.”

Boston’ın hemen kuzeyindeki boş bir noktayı işaret ettim. “Mesela tam şuraya, mesela küçük bir kalp dikmek mümkün olur mu?”

Marin kanavayı daha yakına getirdi. “Elbette. Neden olmasın? Orası beyaz ve boş bir nokta; yani bunu yapabilirsin.”

“Harika. Şimdi de iplerimi seçeyim.”

Ben seçme işini bitirdiğimde ve Marin satışımı yazar kasaya işlediğinde kadınların yün dükkânına gelmeye başladıklarını duyabiliyordum. Kemerli geçitten yün dükkânına girince içeride Dora, Chloe, Sydney ve annemin konuştuklarını gördüm.

Chloe, “Selam, Josie,” dedi. “İğne oyası mı alıyorsun?”

“Evet. İğne oyasıyla örgüler arasında değişim yapmayı seviyorum.”

Sydney güldü. “Hepimiz öyle.”

Yirmi dakika içinde dükkânın içi konuşan, örgü ören ve gülen kadınlarla doluydu.

“Sydney, duyduğum kadarıyla evinden kovuluyormuşsun,” dedim.

Bir yandan Monica'nın üzüzlerinden biri için olduğunu bildiğim enfes bir maviden şeritli kazağı örmeye devam ederken güldü. "Pek sayılmaz. Hepinizin bildiği gibi Noah'yla ikimiz nisan ayını Paris'te geçirmeye karar verdik ve anlaşılan 68 Kız Kardeşleri uzun bir hafta sonu için kalacak yer arıyorlarmış."

Raylene, "Yani evini onlara mı veriyorsun?" dedi.

"Onlara hafta sonu için veriyorum. Bir toplantı için mükemmel bir yer."

Annem başını salladı. "İdeal. Hepimiz çok sevindik. Ayrıca Memur Steve gelip bizi sessiz olmamız konusunda uyarmasın diye uslu duracağımıza da söz veriyoruz."

Berkley, "Ee, o zaman eğlence olmaz ki. Kötü davranmak bir kızın şöhret iddiasıdır," deyince herkes kahkahayla güldü.

Raylene şişlerinin hızını artırırken burnunu sertçe çekti. "Şey, benim zamanımda..."

Dora, "Evet, Raylene," dedi sözünü keserek. "Senin zamanında kızlar ve kadınlar mükemmel birer melekti ama yine de eğlenebiliyorduk. En azından bazılarımız," dedi. Örgüsünden başını kaldırıp gruba göz kırptı.

Bu da yeni bir kahkaha dalgası getirdi.

Chloe'nin boğazını temizlediğini duydum. "Şey, benim bir haberim var," dedi. "Bunu sadece Dora, Maude ve Grace biliyor ama burada da paylaşabilirim."

Bazı kaşların kalktığını gördüm ve Grace, kız kardeşine gülümsedi.

"Bildiğiniz gibi Gabe Brunell'le görüşüyorum ve bazılarınızın bildiği gibi birkaç hafta önce Ormond Sahili'ne gezmeye gittik. Gabe uzman bir örgücü ve bir gün kendi

yün dükkânını açmak gibi bir hayali vardı. Şey, anlaşılan bu hayali gerçekleştirecek. Ormond Sahili'nde mükemmel bir yer buldu ve... aynı zamanda içinde çiftlik arazisi olan mükemmel evi de buldu, bu yüzden birkaç alpaka yetiştirip yünlerini eğirmekte kullanmayı planlıyor."

Berkley, "Ah, bu harika," dedi. "Eğer alpakalarla ilgili herhangi bir öneri veya bilgiye ihtiyacı olursa ona seve seve yardım eder veya arkadaşım Jill'le görüştürürüm."

"Çok teşekkür ederim. Bunu Gabe'e mutlaka iletacağım."

Sydney, "Bu çok heyecan verici bir haber," dedi. "Yeni bir maceraya atılıyor olmak ne harika."

Annem ona, "Kesinlikle öyle," dedi. "Bazen hayatta seviye atlayıp yepyeni bir yola yönelme vaktinin geldiği bir noktaya geliriz."

Bana gülümsediğini ve başını salladığını gördüm.

Raylene örgüsünü kucağına bırakarak, "Dur bir dakika," dedi. "Anlamıyorum. Tüm bunların seninle ne ilgisi var, Chloe?"

Berkley gülerek, "Hay Allah, Raylene noktaları birleştirdi," dedi. "Chloe de Gabe'le gidiyor. Orada yün dükkânını işletmesine yardım edecek."

"Ne? Cedar Key'den ayrılıyor musun? Yani onunla orada mı yaşayacaksın? *Onun* evinde mi?"

Chloe, "Evet, öyle," dedi. "Tam olarak bunu yapacağım."

"Peki, Maude ne olacak? Ya kız kardeşin? Onları öylece bırakacak mısın?"

Raylene'in içlerlemiş ses tonu, bu fikri mantıksız bulduğuna şüphe bırakmıyordu.

"Bizi *terk* etmiyor, Raylene." Grace örgüsünü kucağına koydu. "Chloe yetişkin bir kadın. Ne yaptığını biliyor ve

daha da iyisi, ne istediğini biliyor. Maude teyzeyle ikimiz onun bu kararını tamamen destekliyoruz. Onun adına mutluyuz ve ayrıca, birbirimizi görmek istesek yol, arabayla üç saatten kısa sürüyor.”

Raylene omuz silkti. “Şey, ben yine de anlamıyorum. Bir insan neden böyle bir şey yapmak istesin ki?”

Chloe ritmini hiç bozmadan Raylene’e doğru eğildi ve, “Çünkü *yapabilirim*... ve çünkü hayat bunu *yapmamak* için çok kısa,” dedi.

Başka konulara geçmeden önce dükkânda bir alkış tufanı koptu.

Yaklaşık bir saat sonra Dora çay, kahve ve kurabiye satının geldiğini duyurdu. “Berkley güzel bir kırmızı kadife pasta getirdi ama sıra ona gelmeden önce sanırım Chloe’nin bir duyurusu daha var.”

Raylene kaşlarını çatarak, “Şimdi ne var?” dedi.

Chloe yerinden kalktı, hemen arka odaya gitti ve bir hediyeye poşetiyle geri gelip elindekini anneme uzattı.

“Shelby, bu sana. Ben tasarlayıp ördüm ve umarım beğenirsin.”

Annem poşete uzanıp şeftali rengi muhteşem bir omuzluk çıkardı.

“Bunun adı İyileşme Omuzluğu. Umarım devam eden iyileşme sürecinde iyi gelir ve sana sağlık getirir.”

Annem omuzluğu boynuna koydu ve Chloe’ye sarılmak için yerinden kalkarken gözlerinin yaşardığını gördüm. “Çok teşekkür ederim. Bu benim için çok anlamlı.”

O an aklımdan geçen düşünce, yeni evime yerleştiğimde, yeni bir yün dükkânı ve bana o benzersiz ittifakın bir parçası olduğumu hissettirecek bir grup kadın –kadın arkadaşlığı– bulmakta fazla gecikmeyeceğimdi.

Perşembe sabahı mobilyaları cilalamakla, evin her tarafını elektrikli süpürgeyle temizlemekle ve hayatımda ilk kez her şeyin yolunda olduğunu, bulunduğum noktaya ait hissettiğimi düşünmekle meşguldüm. Ayrıca son on altı yıldır olan biten her şeyin beni bu noktaya getirdiğini de fark etmiştim. Ben’le ve Simon’la tanışmak, yapmam gereken şeylerdi. Çemberi tamamladığımı hissetmekten kendimi alamıyordum.

Temizliği bitirdikten sonra kendime öğle yemeği için bir sandviç hazırlıyordum ki ön kapıdan giren Mallory’nin sesini duydum.

“Selam,” dedi. “Ah, iyi, öğle yemeği için tam vaktinde gelmişim. Bana da onlardan bir tane yapabilir misin?” Çavdar ekmeğini, hindi göğsünü ve peyniri gösterdi.

“Elbette. Yanında tatlı-çay?”

Bir tabureye yerleşirken, “Harika olur,” dedi. “Demek Grant saat iki gibi burada olacak?”

Başımı salladım.

“Sevgililer Günü planlarından hiç bahsetti mi?”

“Bizim için Island Room’da yer ayırttı.”

“Hımm, çok hoş. Ne giyiyorsun?”

Güldüm. “Bunu henüz düşünmedim.”

“Josie, Josie, Josie, ben olmasam ne yapardın? Öğle yemeğinden sonra gardırobuna göz atacağız.”

“Orada güzel bir şey bulacağımızı garanti edemem.”

“Şey, bir şey bulamazsak benim dolabımı talan edebiliriz.” Önüne koyduğum tatlı çaydan bir yudum aldı. “Ona evet diyeceksin, değil mi?”

Güldüm. “Sen her şeye burnunu sokan bir arkadaş oldun hep.”

Sandviçinden bir ısırık almadan önce, “Yani?” dedi.

“Belki.”

“Bana bunun sözünü vermelisin, Orli ve annen dışında ilk bana söyleyeceksin. Pazar sabahı saat yedide senden telefon bekliyor olacağım... tüm detaylarla birlikte.”

“Sandviçini ye,” diye emrettim.

Yemeğimizi bitirdikten sonra yatak odama gittik ve ben dolabımdaki elbiseleri çıkarmaya başladım. Kaldırdığım her elbiseye Mallory ısrarla başını iki yana salladı.

“Bunların hiçbiri işe yaramaz, Josie. Göz alıcı görünmek istersin. Seksi. Baştan çıkarıcı.”

Güldüm. “Buranın Cedar Key olduğunu unutmuşu benziyorsun. Hiç kimse o kadar iyi giyinmez.”

“Çok kötü. Yani bana başka bir şeyin olmadığını mı söylüyorsun?”

Bunu söyler söylemez misafir odasının dolabında asılı duran elbise poşetini hatırladım; kolej günlerimden asla yer almadığım kokteyl elbiseleri...

“Beni izle,” dedim.

Kan kırmızı, kolsuz, V yakalı, etek uçları içe doğru olan bir elbise çıkardım ve bunu Grant’ın beni ilk Sevgililer Günü için Marliave’e götürdüğünde giydiğimi hatırladım.

Mallory, “Bingo,” dedi. “Ah, Josie, bu nefes kesici. Dene bakalım.”

Elbiseyi başımın üstünden geçirdim ve on altı yıldan sonra bile üzerime tam oturduğu için minnettar hissettim. Boy aynasının önüne geçip kendi etrafımda döndüm. Kendimi yeniden on dokuz yaşında hissediyordum ama aynadaki görüntü bana kolejlin birinci sınıf öğrencisinin çekici bir kadınla yer değiştirdiğini gösteriyordu. Bu kadın büyümüş ve olgunlaşmıştı, olmaktan gurur duyduğum kadındı.

“Ne düşünüyorsun?” dedim.

Mallory bana başparmağını kaldırdı. “Mükemmel. Grant buna bayılacak.”

Acaba hatırlar mı diye düşündüm. “Ah, hayır,” diye feriyat ettim. “Bunun altına giyecek topuklu ayakkabılarımın olmadığını biliyorum.”

“Endişelenme. Ayak numaramız aynı ve bende buna uygun siyah bantlı ayakkabılar var. Siyah kaşmir şalınla harika görüneceksin.”

Elbiseyi çıkarıp dikkatle askıya astım ve yine kot pantolonumla tişörtümü giydim.

Mallory, “Tamam,” dedi. “Görev tamamlandı. Öğle yemeği için teşekkürler ama benim kaçmam gerek. Sen de hoş kokulu bir köpük banyosu yap, üzerine güzel bir şey giy ve Grant’i karşılamaya hazırlan.”

Ön kapıya kadar onunla gidip sarıldım. “Yardımanın için teşekkürler.”

“Unutma,” dedi uzaklaşırken. “Pazar sabahı. Saat yedide. Telefon et.”

Güldüm ve tam kapıyı kapatırken telefon çaldı.

Grant, “Selam,” dedi. “Tam zamanında indim. Birkaç şey almak için bir yere uğramam lazım, yani oraya gelmem saat üçü bulabilir.”

Mallory’nin bahsettiği köpük banyosunu düşündüm. “Sorun değil,” dedim. “Ben burada olacağım ve seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Birazdan görüşürüz.”

Banyoya gittim ve küveti en son ne zaman kullandığımı merak ettim. *Çok uzun zaman önce*, diye düşündüm.

Muslukları açtıktan sonra suya biraz lavanta kokulu banyo köpüğü döktüm ve şişeyi bana Sydney’in bir yıl önce Paris’ten getirdiğini ve neredeyse hiç kullanılmamış olduğunu fark ettim. Çekmecedan çakmağı kaptım ve küvetin etrafındaki mumları yaktım.

Sıcak suya girince bir iç geçirdim. Bunu gerçekten daha sık yapmalıyım. Tam bir zenginlikti. Birkaç saat sonra Grant’in geleceğini düşündüm ve heyecanım yeniden yükseldi. Gerçekten yepyeni bir hayata atılacağımı hissediyordum ve bu da evimi düşünmeme yol açtı. Teknik olarak burası anneme aitti ama burayı elden çıkarmayacağına, Grant, Orli ve ben ziyarete geldiğimizde kalalım diye saklayacağına son derece emindim. Cedar Key’le bağlarımı tamamen koparmayacağımı bilmek bana rahatlık hissi verdi.

Su soğumaya başlayınca çıktım ve kot pantolonla siyah pamuklu bir kazağın, rahat bir akşam için uygun olacağına karar verdim. Giyindikten sonra üstüme biraz parfüm sıkıp mutfığa gittim. Orli okuldan dönmüştü ve yulafli bir kura-biyeyi kemiriyordu.

“Babam ne zaman burada olacak?” diye sordu.

Saate bir göz attım. “Yaklaşık bir saat içinde. Havaalanından aradı, birkaç şey alıp yola koyulacağını söyledi.”

“Birkaç günlüğüne gelmesine sevindim.”

Fırını çalıştırdım ve akşam yemeğine pişirmeyi düşündüğüm tavuğu doldurmaya başladım. “Ben de,” dedim.

“Babam gelmeden önce ödevlerimi bitireceğim.” Kendine bir bardak süt koydu, iki kurabiye daha kaptı ve odasına gitti.

Grant geldiğinde pişmekte olan tavuğun kokusu mutfağı doldurmuştu ve yemek masası hazırды. Ben de şarap şişesini yeni açmıştım.

Ön kapıya koşup onu karşıladım ve güldüm. Yüzünü göremiyordum çünkü iki büyük buket çiçek önünü kapatıyordu.

Buketlerden birinin arkasından başını uzatıp sırtıttı. “En iyi iki kızıma Sevgililer Günü için.”

Uzanıp buketlerden birini aldım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Ah, Grant. Çok güzeller.”

Orli yatak odasından koşarak geldi. Boştaki kolunun altına girerek, “Selam baba,” dedi.

Grant ona, “Sevgililer Günü’nün kutlu olsun,” dedi.

“Vay canına, çok güzeller. Teşekkür ederim.”

Ben mutfağa gittim. “Bunlar için iki vazo bulalım.”

Yemekten önce Grant’le beraber avluda biraz rahatlarırken birer şarap içtik.

“Annen nasıl?” diye sordu.

“Şimdilik iyi gidiyor. Değişti.”

Oturduğu şezlongda yer değiştirdi. “Ne yönden?”

“Daha yumuşak. Rahat.”

Başını salladı. “Evet, bazen hayat değiştiren olaylar yü-

zümûze tokat gibi çarpar ve önceden bize önemli görünen şeylerin aslında o kadar önemli olmadıklarını görürüz.”

“Ben memnunum. Şey, kanser tanısı konduğu için memnun değilim ama... değiştiği için memnunum.”

Grant uzanıp elimi tuttu. “Sen de değiştin,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani iyi yönde ama daha az savunmacısın. Sanırım kendini bekâr bir anne olarak kanıtlaman ve evi geçindirmekle sorumlu olman gerektiğini hissettin hep. Sanırım artık bu ikisini de başarıyla gerçekleştirdiğini biliyorsundur.”

Başımı salladım. “Haklısın. Belki ne dersem veya ne yansıtmaya çalışırsam çalışayım içten içe geleneklere bağlı kalmadığım için suçluluk duyuyordum.”

Elimi dudaklarına götürdü. “Peki, şimdi?”

“Bunu kendi yöntemimle yaptığımı pişman değilim... ama hayatımda bulunduğum noktadan gayet memnunum. Seninle.”

“Bunu söylemeni bekliyordum.”

Yemek boyunca Orli ve Grant’in sohbetini, birbirleriyle şakalaşmalarını izlemenin tadını çıkardım. Bana annemlerin sofrasındaki ergenlik yıllarımı hatırlatıyordu. Annelerle kızları karmaşık ve bazen de düşmanca bir ilişki yaşıyorlardı ve Orli’yle ben şimdiye kadar öyle olmadığımız için minnettardım ama baba-kız ilişkisinin kendine has özel bir yanı vardı. Babası bir kızın sevdiği ilk erkekti, bağımlı ve hayran olduğu, hayatının geri kalanını geçireceği erkeği seçerken rol model olarak aldığı adamdı. Grant benim için öyle biriydi.

Yemekten sonra üçümüz bir olup sofrayı topladık ve bu

önemsiz iş bile Grant'ın bize yardım etmesiyle yeni bir an-
ları kazanmıştı.

İşimiz bitince Orli, "Ben odamda televizyon seyredece-
ğim," dedi ve Grant'le ikimizi özellikle baş başa bıraktığını
düşünmeden edemedim. Odasına gitmeden önce ikimizi de
öpüp iyi geceler diledi.

"Bir bardak daha şarap?" diye sordum.

Grant kanepeye otururken, "İyi olur," dedi.

Ona bir bardak uzatıp yanına kıvrıldım. "Ah, hayır," de-
dim. "Az önce hatırladım, yarın öğleye kadar çalışacağım.
Simon, annem için bana izin vermekle nezaket gösterdi. Bir
gün daha izin almak istemiyorum."

"Sorun değil." Grant bir kolunu omzuma dolarken şarabın-
dan bir yudum içti. "Kendimi oyalayabileceğimden eminim.
Sanırım bir süreliğine gidip annenle babanı ziyaret ederim,
sonra seni ofisten alırım, beraber öğle yemeği yeriz."

Grant ve Simon'ın son karşılaşmalarını hatırladım ve
kendimi geri çekip Grant'ın yüzüne dik dik baktım. "İçeriye
girecek misin?"

"Elbette. Neden olmasın? Ofisini henüz görmedim."

Ona doğru parmak salladım. "Çünkü siz ikiniz bir araya
son geldiğinizde yaramazlık yaptın. Bu yüzden."

Başını geriye atıp güldü. "Ah. Şu mesele. Şey, son derece
uslu olacağıma söz veririm. Bana güvenebilirsin."

Ona her bakımdan güveniyordum.

Ayağa kalkıp elimi tutarak, "Hadi," dedi. "Sanırım ya-
tağını tekrar paylaşmama izin verirsin? Uzun bir gün oldu.
Şarabımızı alalım ve uyumadan önce odanda biraz rahatla-
yalım."

Ona gülümsedim ve uykunun ikimizin de aklındaki son
şey olduğuna dair bir hisse kapıldım.

Saat altıda alarm çaldı ve susturmak için Grant'in üstünden uzandım. Grant gözlerini açtı, gülümsedi ve, "Günaydın güzellik," dedi.

Kolunun kıvrımına sokulurken, "Günaydın," dedim. "İyi uyudun mu?"

"Seninle mi? Her zaman."

Yavaşça uyanıp birbirimize yakın olmanın tadını çıkarak birkaç dakika yatakta uzandık. Sonra yanağını öpmek için uzandım ve, "Duşa gitmem lazım," dedim. "Saat sekizde açabilmek için ofise gideceğim."

Grant beni sıkıca sardı. "Hımm, biraz daha böyle kalmaz mısın?"

Gülerek, "Hayır, Bay Cooper, kalamam," dedim ve yaktan kalktım.

"Şey, ısrar ediyorsan. Ben kahve makinesini çalıştıracağım... veya... önce duşa sana katılacağım."

Yine güldüm. "Bu sabah olmaz ama bu fikrini unutma," dedim ve banyoya gittim.

Açık mavi üniformamı giymiş halde mutfağa girdiğimde

Grant’i tezgâhta oturmuş kahve içip sabah gazetesini okurken buldum. Yanağını öpmek için yanma gittim. Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti.

Boğuk bir sesle kulağıma, “Bu üniforma içinde çok seksi görünüyorsun,” diye fısıldadı.

Ona gülümseyip geri çekildim. “Ah, hayır, bunu yapma. Beni yine baştan çıkarıyorsun.”

Orli, yüzünde bir sırıtişla mutfağa girdi ve Grant’in girişimini sonlandırdı. Dolaptan bir kutu mısır gevreği ve buzdolabından süt alırken, “Günaydın,” dedi.

“Yumurta falan ister misin?” diye sordum Orli’ye.

“Hayır, bu yeterli ama yarın sabah babam bize o ünlü Fransız tostundan yapsa iyi olur.”

Babası, Orli’ye, “Anlaştık,” dedi.

“Grant, sen yumurta ister misin?”

Başını iki yana salladı. “Hayır ama şu yabanmersinli kekler iyi görünüyor.”

Önceki gün fırında bir sürü yabanmersinli kek yapmıştım. Üstüne sarılı plastik filmi çıkarıp bunları masaya bıraktım.

“Peki, bugün ne yapıyorsun, baba? Ben okulda, annem de isteyken bir süre yalnız kalacağın için üzgünüm.”

“Sorun değil. Öğleye doğru gidip büyükannenle büyükbabanı ziyaret edeceğim, sonra öğle yemeği için anneni ofisinden alacağım.”

Ağızına mısır gevreği atarken, “İyi görünüyor,” dedi. “Bu akşam burada mı yiyoruz?”

“Ah, neredeyse unutuyordum. Büyükannen arayıp bizi akşam yemeğine davet etti. Saat altıda oraya bekleniyoruz. Anneme, önce sana soracağımı söyledim, Grant.”

“Evet, çok isterim, bugün oraya uğradığımda haber veririm.”

Bir saat içinde Orli okul çantasını kapmış, ikimizle de öpüşüp vedalaşmıştı ve okula gitmek üzere evden çıkıyordu.

Grant, “Seni arabayla bırakmamı istemediğine emin misin?” dedi.

Orli güldü. “Hayır, baba. Teşekkürler ama ben büyük bir kıyım.”

Onu kapıdan çıkarken izledik ve Grant iç geçirdi. “Gerçekten büyüdü, değil mi? Kocaman kız oldu. Yıllar çok çabuk geçiyor.”

Başımı salladım. “Evet ama henüz en iyileri gelmedi.”

Beni kollarına çekip dudaklarımı hafifçe öptü. “Sanırım haklısın. Bir düş alayım, sonra seni işe bırakırım.”

Muayenehaneye geldiğimde Brandy çoktan masasına oturmuş randevu defterine göz atıyordu. Çok değerli bir çalışan olmuştu. Güvenilirdi, hastalarla arası çok iyiydi ve görünen o ki işini seviyordu.

Başını kaldırdığında yüzünü kaplayan heyecanı gördüm. Bir vazo dolusu çok sevimli pembe zambağı, papatyaları ve çeşit çeşit yeşilliği işaret ederek, “Bak,” dedi.

Hoş rayihayı içime çekmek için eğildim. “Ah, muhteşem. Gizli bir hayrandan mı?”

“Hayır, Sevgililer Günü için Doktor Mancini’den. Senin de bir tane...” demeye başladı, sonra elini hızla ağzına götürdü. “Özür dilerim. Sürprizi bozmak istememişim.”

Omzumun üstünden, “Sorun değil,” diye seslenip gülerek ofisime gittim.

Cam vazonun içinde birebir aynı buket masamda duruyordu ve Simon’m, “Sevgililer Günü için ufak bir şey,” dediğini duyunca o tarafa döndüm.

“Teşekkür ederim. Bu çok düşünceli bir davranış ve sanırım Brandy’nin gelecek bir haftasını şenlendirdin.”

“Dün Grant sağ salım geldi mi?”

“Evet, geldi ve bugün öğlen yemeği için beni almaya gelecek.”

“Harika. Neyse, sanırım yoğun bir sabah olacak.”

Öyle oldu. Adada bir solunum yolu enfeksiyonu var gibiydi ve herkes anında rahatlamayı umuyordu. Son hastamızı Simon’ın ofisine götürmek üzere bekleme odasına giderken saatime bakıp çoktan öğlen olduğunu görünce çok şaşırdım. Başımı çevirince Grant’in içeriye girdiğini ve Brandy’nin ona, “Yardım edebilir miyim?” diye sorduğunu gördüm.

“Ben buraya...” derken araya girdim.

“Buraya beni almaya geldi,” dedim Brandy’ye. “Bu, Grant Cooper, Orli’nin babası.”

Brandy’nin, Grant’e dikkatle bakarken gözlerinin parladığını gördüm ve bakışlarıyla hızlı bir vücut taraması yaparken yüzünü bir gülümseme kapladı.

“Ah,” dedi. “Ah, evet.” Hemen ayağa kalkıp tokalaştı. “Ben Brandy, Doktor Mancini’nin resepsiyoncusuyum.”

Grant tokalaşırken, “Tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi. “Josie bana senin ne harika bir çalışan olduğundan bahsetti.”

Gözlerini Grant’in yüzünden hiç ayırmadı. “Öyle mi?” Sonra dengesini yeniden kazanmış gibi oldu ve, “Ah, Josie’yle çalışmaya bayılıyorum,” dedi. “O en iyisi.”

Grant güldü. “Öyle, değil mi?”

“Son hastamıza bakıyoruz,” dedim Grant’e. Ofisimde bekleyebilirsiniz. Fazla gecikmem.”

Brandy’ye, “Sen de telefonları devreye sokabilirsin,” dedim.

Grant peşimden gelmek üzere arkasını dönünce Brandy

bana başparmak havada işareti yaptı ve dudaklarını oynatarak, *yakıyor*, dedi.

Grant'e ofisini gösterirken yüzümden memnun bir tebessümün geçtiğini hissettim.

Otururken, "Çok hoş," dedi. Bakışlarının çiçeklere kaydığını gördüm ama bir şey demedi.

Birkaç dakika sonra içeriye Simon girdi ve Grant'in masamın önündeki sandalyede oturduğunu görünce şaşırdıysa da bunu göstermedi.

Elini uzatarak, "Selam, Grant," dedi. "Seni tekrar görmek güzel."

Grant ayağa kalkıp uzatılan elle tokalaştı. "Seni de. Çok güzel bir muayenehanen var. Burayı tadil etmek için ne çok iş yapıldığını Josie bana anlattı."

"Evet, çok iş vardı ama bence buna değdi. Josie, başka randevumuz yok; yani bugünlük bu kadar. Az önce Bay Fred'e antibiyotik verip gönderdim."

"Ah, tamam, harika." Uzanıp çantamı ve kazağımı aldım. "Şey, o zaman biz gidelim. Lily'ye selamlarımı ilet."

"İletirim," derken ben Grant'in peşinden kapıya yöneldim.

"İyi hafta sonları, Brandy. Yarınki Sevgililer Günü için bir planın var mı?"

Brandy kıkırdadı. "Hayır, hayatımda aşk yok. Günü kucağımda bir kâse patlamış mısırla, kadınlara özgü bir film izleyerek geçireceğim ama sana iyi eğlenceler."

Yüzündeki ifadeden benim iyi eğleneceğimi bildiği anlaşıyordu.

Grant'le beraber öğle yemeği için Pickled Pelican'a gittik ve hava o kadar güzeldi ki denize nazır güvertede oturmasak yazık olurdu.

Şarap siparişimizi verdikten sonra gülümsedim ve, “Sana hakkını vermeliyim,” dedim. “Az önce ofiste çok uslu durdun.”

Grant güldü. “Sana uslu olacağımı söylemiştim ama... masanda duran çiçekler Simon’dan mıydı?”

Kendimi tutamayıp kıkırdadım ve başımı salladım. “Evet, öyleydi.”

Elini havaya kaldırdı. “Ah, bu iyi. Çok nazik bir hareket. Özellikle aynıını Brandy’nin masasında da görünce.”

Başımı iki yana sallayıp, “Erkekler!” diye homurdandım.

Şaraplarımız geldi ve yemek için birer sandviç siparişi verdik.

Grant, “Seninle konuşmak istediğim bir şey var,” dedi.

Şarabımdan bir yudum alıp ona baktım. “Nedir?”

“Şey... Boston’a gelmeye karar verirsen buradaki işini bırakman gerekecek.”

Nereye varmak istediğini bilmeyerek, “Doğru,” dedim.

“Bu yüzden burada çalışmakla ilgili kararın ne olursa olsun benim için uygun olacağını bilmeni istedim.”

“Tamam,” dedim ve sonra gülümsedim.

“Danvers civarında bir hemşirelik işi veya Boston’ın büyük hastanelerinden birinde çalışmak istersen bu sorun olmaz çünkü iş saatleri uyarsa benimle beraber gidip gelebilirsin.”

Aralarından seçim yapabileceğim tüm üst seviye hastaneleri, Massachusetts General’ı, Beth Israel’ı düşündüm ve kabul etmeliydim ki bu oldukça cazip bir seçimdi.

Elime uzanıp, “Ya da,” dedi, “Çalışmak zorunda değilsin, Josie. Sen *istemediğin* sürece buna gerek yok. Sadece bunu bilmeni istiyorum. Seni hangisi mutlu edecekse.”

Baştan beri böyle olmuştu; her zaman. Beni her ne mutlu ediyorsa bu, Grant’in her zaman öncelikli düşüncesi olmuştu.

Ertesi sabah uyandığımda yanımın boş olduğunu gördüm. Oturup odada etrafıma bakındım. Grant yoktu. Önce banyoya gittim, sonra mutfığa girdiğimde Grant' i tezgâhta bir sürü Fransız tostı hazırlarken buldum ve gözüm tezgâhta duran iki adet kırmızı kutuya takıldı.

Yanıma gelip yanağımı öperken, “Sevgililer Günün kutlu olsun,” dedi ve kutulardan birini bana uzattı.” “Senin için, hayatımın aşkı.”

Kutuyu alıp gülümsedim. “Teşekkür ederim. Seni seviyorum,” dedim ve kâğıdı açınca bir kilo acı Fransız çikolatası buldum. “Bunları Fransa’dan getirttin, değil mi?”

Başını salladı. “Aynen ve umarım Berkley beni affeder.”

Güldüm. “Hey, onun çikolatası çok iyi olabilir ama hiçbir şey gerçek Fransız çikolatasıyla kıyaslanamaz.”

“İyi. Umarım beğenirsin.”

“Ah, beğeneceğime hiç şüphe yok ama sanırım kalçalarım buna pişman olacaktır.”

Bir elini bedenimin yan tarafının aşağısına kaydırды ve fısıldayarak, “O kalçaların hiçbir kusuru yok,” dedi.

Bana bir fincan kahve koyarken, “Bir fikrim var,” dedi. “Belki üçümüz arabayla Gainesville’e gider ve öğle yemeğini Orli’nin sevdiği şu restoranda yiyebiliriz.”

“Ah, The Red Onion mı? Evet, Orli oranın salatalarına bayılır.”

“İyi. O halde öyle yaparız ve saat yedide akşam yemeği rezervasyonumuz için hâlâ vaktimiz kalır.”

Restoranda masanın karşısında oturdum ve Grant’le Orli’nin geçenlerde televizyonda verilen yasal bir dava hakkında tartışmalarını izleyerek gülümsedim. O ikisini bir arada görmek çok doğal hissettiriyordu. Orli’nin Boston’a uçuşuyla ilgili birkaç kez kıskançlık duyduğumu hatırladım ama şimdi kızımın sevgisinde güvenli hissetmenin yanı sıra onun da babasının yanında güvenli hissettiğini biliyordum ve bu beni mutlu ediyordu.

Orli, “İkinize de bir şey sormak istiyorum,” dedi.

Grant’e baktım ama ne olduğunu biliyormuş gibi durmuyordu. “Nedir?” diye sordu.

Orli oturduğu bölmede kıpırdanıp masadaki kaşıkla oynamaya başladı. “Şey... düşünüyordum da... adımları değiştirmem mümkün olur mu?”

Kalbim yerinden oynadı. Orli’nin adını her zaman çok sevmiştim ve *Sen benim ışığımsın* –ki kesinlikle öyleydi– anlamına geldiği için özellikle seçmiştim. “Ah, adını sevmediğinden haberim yoktu,” dedim.

“Ah, hayır, demek istediğim... Sullivan iyi bir isim ama...”

Gülmeye başlayıp sözünü kestim. “Soyadını mı demek istiyorsun?”

Başını salladı, sonra durumu kavrayıp o da gülmeye başladı. “Ah, hayır, ilk adımı değil ama... düşündüm de... babamın adı doğum belgemde olduğu için, yani bilirsin... belki oradaki liseye kaydolduğumda Orli Cooper olarak gi-debilirim.”

Grant’ın yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. Boğazını temizleyip, “Şey, elbette bunu yapabilirsin, Orli ama... bunu yapmayı neden istiyorsun?” dedi.

Bunun sebebine dair iyi bir fikrim vardı. Ben Grant’le evlendiğimde Josie Cooper olacaktım ve içimde Orli’nin üçümüzün de aynı ada sahip olmamızı istediğine dair bir his vardı.

“Şey... düşündüm de...”

“Bence bu mükemmel bir fikir,” dedim.

“Öyle mi?” Grant bana gülümsedi ve onun da bu fikri sevdiğini anladım.

“Evet, gerçekten. Sen onun babasıydın, yani neden olmasın? Ve eminim bunu yasal olarak yapmayı biliyorsundur. Sen bir avukatsın. Bu tür şeyler yapmıyor musun?”

Grant gülerek başını salladı. “Asla sorun olmaz. İstedikinin bu olduğunu düşünüyorsan, Orli, o zaman evet, sen Boston’a geldikten sonra bunu halledebiliriz.”

Orli’nin iç geçirdiğini gördüm ve bunu ne kadar istese de benim duygularımı incitmek istemediğini fark ettim. Babasına sarılmak için uzandı. “Ah, iyi,” dedi ama asıl bana bakıyordu. “Teşekkürler, anne.”

Saat dörtten hemen önce adaya döndük. Orli bana Laura’nın geceyi geçirmek üzere bize geleceğini hatırlattı.

“Ah, doğru,” dedim. “Size fırında browni yapsam nasıl olur? Ayrıca bir sürü cips ve bandırma sosu var. İstediginiz başka bir şey var mı?”

“Hayır, browni harika olur. Teşekkürler.”

Brownileri fırına koyduktan sonra Orli’ye akşam yemeği için ne istediğini sordum.

“Ögle yemeği yüzünden hâlâ tokum ve bütün akşam atıştırmalık yiyeceğiz. Senin gidip hazırlanman lazım,” dedi.

Grant bana kendisinin misafir banyosunda duş alıp giyineceğini, ana banyoyu benim kullanabileceğimi söyledi. Makyajıma biraz fazladan zaman harcadım ve kırmızı elbiseyi başımdan geçirdiğimde gergin olduğumu fark ettim. Boston’daki ilk Sevgililer Günü’nü hatırladım. Çok heyecanlı, çok âşık... Sonraki ay Orli’ye hamile kalıp bütün hayatımın değişeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tam da şimdi olmak üzere olduğu gibi ama bu sefer hayatım, yanımda Grant’le değişecekti. Mallory’nin topuklu siyah ayakkabılarını giydim, boynuma biraz Shalimar sıktım ve aynadaki görüntüme gülümseyerek onay verdim.

Oturma odasına girince Grant’in ısıklık çaldığını duydum. “Nefes kesici görünüyorsun,” dedi, yanıma gelip bana sarıldı. Bir an duraksadı, sonra yüzünden tanıdımlık ifadesi geçerken işaret etti. “O elbise. Marliave’de ilk Sevgililer Günüümüzde giydiğin elbise değil mi o?”

Gerçekten hatırlamıştı. Bronz rengi spor ceketine, beyaz gömleğine ve çikolata kahvesi kumaş pantolonuna dikkatle bakarken, “Öyle,” dedim. Kolaylıkla bir *GQ* dergisi modeli olabilirdi. “Çok yakışıklı görünüyorsun.”

İkimiz de arkamıza dönünce Orli ve Laura’nın eşikte durduklarını gördük ve Orli, “Vay canına!” dedi. “Siz çocuklar gerçekten çok hoş görünüyorsunuz.”

Ben reverans yaparken Grant başını eğerek selam verdi ve ikimiz de güldük.

Laura başını salladı. “Tanrım, ikiniz de moda dergisinden fırlamış gibi duruyorsunuz.”

Kanepede duran şalımı ve küçük el çantamı aldım. “İkinize de teşekkürler. Bana ihtiyacınız olursa Island Room’da olacağız. Size eğlenceli bir akşam dilerim.”

Grant’in garaj yolunda duran arabasına ilerlerken Orli’nin arkamızdan, “Eğleneceğiz,” diye seslendiğini duydum. “Size de iyi eğlenceler.”

Dışarıda yumuşak bir akşam havası vardı, bu yüzden içeridense dışarıdaki güvertede yemeyi tercih ettik. Suyun üstünde asılı duran ay ve yıldızlarla kristal kadar berrak bir geceydi. Gülümsedim ve bu sahnenin tam da romantik bir filmden fırlama olduğunu düşündüm.

Yerlerimize oturunca Grant, garsona, “Sanırım bu akşamki özel durum bir şişe şampanya gerektiriyor,” dedi. Seçimini belirtmeden önce şarap listesine baktı.

Garson bize birer mönü uzatırken, “Sevgililer Günü oldukça özeldir,” diye cevap verdi. “Şarabınızı hemen getiriyorum.”

Birkaç dakika sonra bir standın üstünde şişe ve buz kova-sıyla geri geldi, şişenin tıpasını açtı ve tadına bakması için Grant’e bir kadeh doldurdu.

Grant başını salladı. “Çok iyi.”

Sonra garson kadehimi doldurdu ve birazdan yemek si-parişimizi almak üzere geri geleceğini söyledi.

Grant kadehini bana doğru kaldırarak masanın karşısından uzandı. “Hayatımın aşkının ve bundan sonra beraber

geçireceğimiz yılların şerefine.”

Bardağının kenarına hafifçe dokundum. “Bize,” dedim.

İkimiz de birer yudum aldık, sonra Grant uzanıp elimi tuttu. “Bu gecenin çok özel olmasını istiyorum. Bu an için on altı yıl bekledim. Sana biraz zaman vereceğimi söyledim ve sanırım zamanı artık geldi.”

Elimi bırakıp iç cebine uzandı, kadife kaplı küçük bir kutu çıkardı ve kapağını açtı. “Benimle evlenir misin, Josie? Hayatının geri kalanını benimle geçirir misin?”

Kutunun içinde duran pırlantanın inanılmaz pırlıltısı gözü-mü aldı. Grant elime uzandı, sonra yüzüğü parmağıma taktı.

Yüzük konusunu pek düşünmemiştim. Bana evlenme teklif edeceğinden son derece emin olmama rağmen derhal bir yüzük beklemiyordum.

Gözlerimin yaşadığını hissettim ve başımı sallarken gözpınarlarımı kuruladım. “Evet, Tanrım, evet, seninle evlenirim. Bu yüzük kesinlikle nefes kesici!”

Ve de öyleydi. Antika platin yuvasının içinde güzel bir teктаşı.

Gülümserken sağ elimi dudaklarına götürdü ve üstüne bir öpücük kondurdu. “Biraz zaman aldı ama sen beklemeye değerdin, Josie. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Grant. Seni sonsuza kadar seveceğim.”

Grant derin bir iç geçirdi ve acaba gergin mi diye merak ettim. Teklifini reddedebileceğimi kesinlikle düşünmüş olamazdı, değil mi?

Ona, “Daha mutlu olamazdım,” dedim.

“Yüzüğü gerçekten beğendin mi?”

“Bayıldım. Göz alıcı. Harika bir zevkin var.”

Yüzünden kendinden memnun bir tebessüm geçti. “Öyleyimdir,” dedi. “Seni seçtim.” Bir yudum şampanya içti. “Bu benim büyükannemin yüzüğüydü. Annem bunu bana on altı yıl önce, ona senin hamile olduğunu söylediğim gün vermişti.”

“Ne? Bunca zamandır saklıyor muydun?”

Başını salladı. “Evet, sanırım o sıralar annem bizim evleneceğimizi düşündü ama bu olmayınca yüzüğü benim saklamamı istedi. Gün gelip zamanın olgunlaşacağına ve bu yüzüğü sana veriyor olacağıma dair içinde bir his olduğunu söyledi.”

Başımı iki yana salladım. “Aman Tanrım, gerçekten mi? İkimizden asla vazgeçmedi, değil mi?”

“Hayır. Asla. Tıpkı benim vazgeçmediğim gibi.”

Gözlerimi yüzükten ayırmam zordu. Sol elimi havaya kaldırıp gülümsedim. Elimin değişik görünmesine yol açıyordu ama ben *farklıydım*. Kendinden, hayatının gidişatından veya nereye gittiğinden emin olmayan o genç kadın değildim. Artık biliyordum. Grant’le olmam gerektiğini ve hayatımın geri kalanını onunla paylaşmam gerektiğini biliyordum.

Bakışlarımı yüzükten alıp Grant’in gözlerinin içine baktım. O anda bana bakanın aşk olduğunu gördüm ve o anda hiç şimdiki kadar mutlu olmadığımı fark ettim.

Sonradan Grant bana, yemek siparişimizi almaya geç gelsin ve bize baş başa zaman versin diye garsona bahşiş verdiğini açıkladı. Bu da düşünceli olduğunun bir başka örneği idi.

Nihayet yemeğimiz ve tatlımız bitmiş, birer bardak kahveyle zaman geçiriyorduk ki, “O halde, bir tarih belirledik

mi?” diye sordu.

“Tarih mi?”

Güldü ve yüzüklü parmağını işaret etti. “Evet, sana evlilik teklif ettim ve evet dedin. Bir sonraki adım, düğün için tarih belirlemek.”

“Ah, Tanrım. Hiç fikrim yok. Hem sadece tarih de değil... ama yer? Burada mı? Boston’da mı?”

“Yer kararını sana bırakıyorum. Kararın her ne olursa bana yarar.”

“Bu adada evlenmezsem annemin beni affedeceğini sanmıyorum.” Bir yudum kahve aldım ve o sırada kafama dank etti. “Ah, biliyorum. Annemlerin evinin arka bahçesinde evlenmek istiyorum. Biliyorsun, deniz kenarında. Manzarası güzel olmaz mı?”

Grant başını sallayarak gülümsedi. “Güzel olur ve emnim annenler de bunu çok ister.”

“Tamam, o halde yer belirlendi. Annem resepsiyonu da orada yapmak isteyecektir. Tanrım, bu düğünü planlamak tam ona göre bir iş.”

“Sanırım haklısın.”

“Peki, annen, Jeff, Melissa ve Dirk de katılmak için gelirler mi?”

Grant güldü. “Şaka mı yapıyorsun? *Elbette* gelirler. Onlar da bu günü bekliyorlardı.”

Melissa’nın Noel’de bana söylediğini hatırladım ve Grant’in haklı olduğunu anladım. Aynı zamanda kız kardeşimin olmadığını da hatırladım ama bir eltim olacaktı.

Grant kahvesinin son yudumunu içerken, “Tamam,” dedi. “Yerini hallettik ama tarih hâlâ belli değil.”

Başımı salladım. “Doğru. Peki, Orli burada okul yılını

bitirince mayısta yanına gelsem ve düğünü ekim için planlasak nasıl olur? Ekim sonunda burada hava daha serin olur ve bu da açık alanda düğün için mükemmel olur.”

Grant’ın kaşlarının çatıldığını gördüm. “*O kadar beklememiz şart mı?*”

“Sadece sekiz ay var, ayrıca düğün planlayıp organize etmek zaman alır. Hem, annemi tanıdığım kadarıyla mükemmel düğün için tüm o zamana ihtiyacı olacak ama...”

Umut dolu bir ifadeyle bana baktı. “Ama ne?”

“Ama sen derhal kaçıp evlenmemizi istemiyorsan.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi gülümseyerek. “Bu kadar bekledim ve doğru düzgün bir düğünümüzün olmasını istiyorum. Ekim olsun.”

İçimde bunu söyleyeceğine dair bir his vardı. “İyi,” dedim. “Zira mükemmel gelinliği bulmam muhtemelen o kadar sürecektir.”

Grant ayağa kalkıp elimi tutmak için uzanırken güldü. “Gidelim. Bu, hayatımızın geri kalanının ilk gecesi,” dedi dudaklarına bir öpücük kondururken.

Sonraki birkaç gün ziyaretler ve telefon trafiğiyle geçti. İlk durağımız, ertesi sabah annemle babamın eviydi.

Annem kapıyı açıp Grant’le ikimizi sımsıkı kucakladı. Gözleri derhal sol elime kaydı.

“Ah, yüzüğün muhteşem. İkinizi de tebrik ederim,” derken bizi avluya yönlendirdi. “Babanla ikimiz kahve içiyoruz. Gelip bize katılın.”

Babam beni kendine çekip sarıldı, elimi havaya kaldırdı ve gülümsedi. “İkiniz için de en iyisini dilerim.” Grant’in sırtını sıvazladı. “Aileye hoş geldin. Resmi olarak.”

Annem iki porselen fincana kahve koyarken, “Pekâlâ,” dedi. “Bir tarih belirlediniz mi?”

“Kesin bir gün belirlemedik ama ekim sonu olacak.”

“Ah, iyi. Bu sana her şeyi planlayacak zaman bırakır.”

Grant’e bir bakış atıp gülümsedim.

Babam, “Yer belirlediniz mi?” diye sordu.

“Aslında, belirledik.” Bir yudum kahve içtim. “Acaba düğünü ve resepsiyonu burada yapsak olur mu?”

Annem heyecanla el çırdı. “Gerçekten mi? Burada mı? Ah, Josie, evet. Bu harika olur. Elbette yapabilirsiniz.”

“İyi. Töreni deniz kenarında yaparız diye düşünüyorduk. Orası çok güzel bir yer.”

Annem başını salladı. “Ah, evet. Kesinlikle. Çiçekli bir çit yaparız ve konukların oturacağı yerleri ayarlarım. Ah, bir de çadırlar. Resepsiyon için birkaç çadır kiralırım. Bunu yapmak için kesinlikle yeterince yerimiz olur. Çok eğlenceli olacak.”

Güldüm. Annemin planlama aşamasının her anından zevk alacağını biliyordum.

“Orli bu habere ne dedi?” diye sordu.

Grant gülümsedi. “Havalara uçtu diyebiliriz. Ona bu sabah söyledik ve bizim için gerçekten mutlu oldu.”

Babam, “Şaşırmadım,” dedi. “Bence bunun olmasını her zaman bekliyordu.”

Annem, “Düğünde kimin olacağına karar verdiniz mi?” diye sordu.

“Orli’nin nedimem olmasını istiyorum ve Grant de Jeff’i sağdıç olarak istiyor.”

Annem, “Mükemmel,” dedi. “Ya renkler? Ne renk giyeceklerine karar verdiniz mi?”

Güldüm. “Henüz değil, anne. Bunu düşünmem lazım.”

“Ya gelinliğin? Ve Cedar Key’den ayrılma planların? Ekime kadar burada mı kalacaksın?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bunu Grant’le konuştuk ve mayısta Orli’nin okulu kapandıktan sonra Boston’a gidip yerleşeceğiz. Sonbaharda son senesi için Orli’yi okula kaydet-tireceğiz ve Danvers’ta yaşamaya alışmasına izin vereceğiz. Düğünden bir hafta önce hep beraber buraya uçacağız; yani

son dakika işlerini halletmek için bir sürü zamanımız olacak ve gelinliğime gelince... sanırım bunun için Boston'da alış-verişe çıkacağım ve acaba diyordum... belki bu yaz oraya gelip Orli, Molly ve benimle alışverişe sen de gelirsin?"

"Ah, bunu çok isterim. Evet, kesinlikle, babanla ikimiz birkaç günlüğüne geliriz." Babama bir bakış atıp, "Ama bizim de bazı haberlerimiz var," dedi.

Babamın yüzündeki kendinden memnun tebessümü gördüm. "Neler oluyor?"

"Şey, annenle ikimiz haziran ayını Paris'te geçirmeye karar verdik."

"Ah, vay canına! Gerçekten mi? Bu harika. Daha önceki gidişinizde oraya bayıldığınızı biliyorum."

Annem, "Aynen," dedi. "Sadece bir haftalığına gitmiştik; yani bu sefer düşündük de... şey, hayat çok kısa. Neden bir daire kiralamayalım ve bütün bir haziran ayını orada geçirmeyelim dedik."

Grant, "Sizin için çok iyi olur," dedi ve elimi tutmak için uzandı. "Bu da bana balayı planı da yapmamız gerektiğini hatırlatıyor."

"Evet, gerekiyor," dedim. "Düğünle ilgili kararlaştırılması gereken çok şey var, bu yüzden her şeyi ayarlamak için sekiz ayımızın olmasına seviniyorum." Saati baktım. "Neyse, bizim gitmemiz lazım. Mallory'ye uğrayacağımıza dair söz verdim."

Ben arabanın kapısını açmaya fırsat bulamadan Mallory evden koşarak çıkıyordu. Beni kendine çekip sarıldı ve elimi yakaladı.

“Ah, Josie! Senin adına çok sevindim. Yüzüğün göz alıcı. Aferin Grant,” dedi, ona doğru koşup yine sarıldı. “İçeri gelin. Bizimle öğle yemeğine kalmalısınız. Yengeç salatalı sandviç hazırladım.”

Yemek sırasında Mallory’ye düğünle ilgili bütün detayları anlattım. Konuşmamız bittiğinde kahve içiyorduk ve Grant, Troy’la beraber futbol izliyordu.

Mallory bana, “Nedimen Orli mi olacak?” diye sordu.

Göz temasından kaçınıp başımı salladım. “Senin için sorun olmaz, değil mi?”

Yüzünden kocaman bir tebessüm geçti. “Sorun mu? Aptal olma. Elbette sorun olmaz. Orli’nin düğün grubundan olması son derece uygun. Ayrıca ben, o abartılı giysileri giymeyecek kadar yaşlandım.”

Kıkırdadım. “Tanıdığım Orli, abartılı olmasına izin vermez. Bence şık ve elit bir şey seçecektir.”

“Renklere karar verdiniz mi?”

“Henüz değil ama ekim sonu olacağı için belki Orli’nin elbisesi, çiçekler ve yer süslemeleri için sonbahar renkleri olur. Ayrıca beraber alışveriş yapabilmemiz için bir ara Boston’a gelebilmeni çok isterim. Annem gelecek ve sen de gelinliğimi seçmeme yardım edebilirsin.”

“Ah, Josie, çok isterim. Bunu biliyorsun.”

“Harika. Grant’in evinde misafir odası var ve bizimle beraber kalmanızı çok isteriz.”

“Anlaştık,” dedi, üzerime atılıp yanağıma öpücük kondu.

Sonraki durağımız kitap dükkânındaki kafeteryaydı. İçeriye girince pazar öğleden sonrası için epey dolu olduğunu

gördük. Bazıları turistti ama arka masalardan birinde Grace ve Chloe'yi gördüm ve Grant'le ön tarafta yer bulurken onlara el salladım.

Suellen siparişimizi almaya geldi ve anında yüzüğümü gördü. Eli hızla ağzına gitti, nefesini tuttu ve elimi kendine doğru çekerken bağırarak, "Aman Tanrım," dedi. "Nişanlanmışsınız!" Bu çılgılık üzerine başlar bize doğru dönerken Grace ve Chloe gülerek bizden tarafa seğirtti.

Suellen bakabilsinler diye elimden feragat ederken, "Nişanlandık, evet," dedim.

Chloe, "Ne zaman? Bu ne zaman oldu?" dedi.

Onlara, "Dün gece," dedim. Grant beni Island Room'a yemeğe götürdü."

Grace, "Ne kadar romantik," dedi. "Ve yüzüğün de çok güzel. Peki, büyük gün ne zaman?"

Grant'le ikimiz aynı anda, "Ekim sonu," dedik.

Chloe yanımıza bir sandalye çekti. "Tamam, bütün detayları istiyoruz."

Grace gülerek ayakta duruyordu. "Belki yalnız kalmak isterler."

Elimi boş sandalyeye doğru salladım. "Yo, yo. Bize katılın."

Grace oturdu ve planları tekrar anlatmaya koyuldum.

Bitirdiğimde Chloe, "Vay canına," dedi. "Yani sen de adadan ayrılıyorsun. Şey, düğünün burada, Cedar Key'de olmasına sevindim. Gabe'le beraber gelip birkaç gün kalmamız sorun olmayacak. Yani... eğer davetliyse." Kıkırdadı.

Ona, "Elbette davetlisiniz," dedim.

"Senin adına çok mutluyum." Grace uzanıp koluma hafifçe vurdu. "İkiniz için de. Büyük bir düğün mü planlıyorsunuz?"

Gülümsedim. “Hımm, annemi tanıyorsam evet, epey büyük diyebiliriz.”

“Ah, bu harika. Ayrıca annelerin mülkü düğün için mükemmel bir yer. Şey, anlaşılan yün dükkânında çifte veda partisi yapılacak.”

Başını sallayan Chloe’ye baktım. “Evet, Gabe, Ormond Sahili’ndeki arazi ve ev için bir teklif verdi ve kabul edildi. Şimdi de kasaba merkezinden yün dükkânı için haber bekliyoruz ama görünüşe göre yaz sonuna doğru taşınıyoruz.”

“Ah, Chloe. Bu harika bir haber ve *sizi* tebrik ederim.”

“Teşekkürler ve evet, beni bekleyen değişiklikler adına çok heyecanlıyım ama... ufukta bizim için bir evlilik göründüğünü sanmıyorum. Bu yaşta sanırım seçimimizi günah içinde yaşamaktan yana kullanacağız.”

Ben, “Hey, ben her zaman gemini ne yüzdürüyorsa, derim,” diye cevap verirken hepimiz güldük ve Grant’in bana göz kırptığını gördüm.

Yeni nişanlanan birçok kadın gibi ben de bir anda solak oluvermiştim. Sonraki birkaç hafta boyunca nereye gidersem gideyim birinin bakışları elime takıldığı anda yüzüğüm ve yaklaşan evliliğim sohbet konusu oluyordu.

Haberi verdiğimde Simon samimiyetle benim adıma mutlu oldu ve mayıs başında ayrılacağıma dair tebligatta bulunduğumda çok anlayışlı davrandı. Onu hemşiresiz bıraktığım için kendimi kötü hissetsem de beni ofisin işlerinin yolunda gideceğine dair temin etti ve taşınmaya hazırlık yapmaya odaklanmam gerektiğini söyledi.

Çok yoğun olmak sayesinde günler de hızlı ilerliyordu. Sekiz hafta içinde Orli'yle beraber yepyeni bir hayata başlamak üzere Boston yolunu tutmuş olacaktık.

Güzel bir ilkbahar sabahı ofise girdiğimde Brandy'yi telefonda heyecanla konuşurken buldum. Yerinden fırlayıp bana sarılmadan önce, "Ah, gitmem gerekiyor," dedi. "Tahmin bile edemezsin. Dün ne olduğunu tahmin bile edemezsin."

Kıkırdayıp başımı iki yana salladım. "Hayır, hiç ipucum yok. Neler oluyor?"

Bir adım geri çekilip reverans yaptı. “Şey... Santa Fe Bölge Üniversitesi’nde medikal asistanlık programına kabul edildim.”

“Ne?” Böyle bir plan olduğunu ilk kez duyuyordum. “Ne demek istiyorsun? Sen de mi ofisten ayrılıyorsun?”

Bir elini havada salladı. “Hayır, hayır. Burada kalıyorum. İşten sonra gece derslerine katılacağım. Aslında senin ayrılman ve zavallı Doktor Mancini’nin hemşiresiz kalmasını düşünmeye başlamıştım. Sonra belki ben medikal asistan olursam ona ön masanın yanı sıra hemşirelikte de yardım edebilirim diye düşündüm.”

“Vay canına, bunu düşündüğünü bile bilmiyordum, Brandy.”

Vurgulu bir şekilde başını salladı. “Doğru. Doktor Mancini’yle ikimiz dışında kimsenin haberi yoktu. Bana bunun harika bir fikir olduğunu ve başvurmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım... ve bütün derslere kabul edildim. Ona haber vermek için dün gece aradım ve benim adıma çok mutlu oldu.”

Yeniden sarılmak için onu kendime çektim. “Ben de öyle. Aferin sana. Bence bu harika bir haber. Sen bu ofis için bulunmaz bir değersin.”

“Şey, bunun için asıl ben *sana* teşekkür ederim. Bana bir şans verdiğin için. O gün bana işten bahsettin ve iş görüşmesi için yardım ettin. Bana bir fırsat vermeseydin bunların hiçbirisi olmazdı.”

“Ben sana bir şans verdim ama onu işler hale *sen* getirdin. Sen harika bir çalışansın ve harika bir medikal asistan olacağına hiç şüphem yok. Hey, kim bilir, belki bir sonraki adımın hemşirelik okuludur.”

Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. “Yo! Sence olur mu?”
Güldüm. “Bence sen ne istersen o olabilir ve onu yapabilirsin.”

Nisanın ilk haftasında evim, iki kişinin yaşadığı yerden çok bir depolama ünitesi gibi görünüyordu. Oturma odasını koliler doldurmuştu, duvardaki tablolar ve fotoğraflar alınmıştı; çalışma masasının üstünü de çiçekçilerin, fotoğrafçıların ve yemek şirketlerinin broşürleri dolduruyordu.

Mallory’nin ön kapıdan geldiğini duyduğumda misafir odasında bir koli yün toplama işini yeni bitirmiştım.

“Misafir odası,” diye seslendim.

İçeriye gelip başını iki yana salladı. “Tanrım, ne dağınıklık. Taşınırken her şeyi yanında mı götürüyorsun?”

Bileğimin arkasını kullanarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıp doğrulurken güldüm. “Hayır. Pek sayılmaz ama kitap, yün, bizim için özel olan tablolar ve bazı fotoğraflar gibi önemli şeyleri alıyoruz. Çoğu şey burada kalıyor ama Grant almak istediklerimizi kolileyip kargoyla yollamamızı söyledi.”

Clovelly’nin miyavladığını duyunca dönüp onu kucakladım. “Evet, dostum, kesinlikle sen de bizimle geliyorsun. Endişelenecek bir şey yok.”

Mallory kediye okşamak için elini uzattı. “Sence uçuş ona nasıl gelecek?”

“Muhtemelen sorun olmaz. Grant çantasının içinde bizimle birlikte birinci sınıfta yolculuk yapabilmesi için ona da bilet aldı. Marin’in Paris’ten geri gelirken onca yolu Toulouse’la beraber uçtuğunu hatırlıyor musun? Hiç sorun olmamıştı.”

“Evet, bence o harika bir kedi ve Clovelly de iyi olacaktır.”

Clovelly’yi kıvrılıp yatsın diye tekrar yatağın üstüne bırakırken, “Öğle yemeği molası,” dedim. “Yemeğe kalıyor musun?”

Peşimden mutfağa gelirken, “Kesinlikle,” dedi. “Demek annen iki hafta içinde doktorla görüşecek, öyle mi?”

İkimize tonbalıklı sandviç hazırlamak için mutfak dolaplarından ve buzdolabından öteberi çıkarırken başımla onayladım. “Evet, öyle. Bence biraz gergin ama çok iyi ilerleme gösteriyor ve ben de buna minnettarım. Teşhisinden beri oldukça yumuşadı.”

“Bunu ben de fark ettim. Bazen hayat değiştiren bir olay buna neden olur, bir dönüşüme yol açar. Neyse, senin için mutluyum, Josie. Annenle geçinmenin her zaman çok kolay olmadığını biliyorum.

Tonbalığının içine ince ince soğan kıyıp biraz da mayonez ekledim. “Evet, artık çok daha hoş. Düğünü planladığı için çok heyecanlı. Ah, Grant’le beraber tarih belirledik. 24 Ekim Cumartesi.”

“Kulağa harika geliyor. Sabırsızlanıyorum. Cedar Key’in gala etkinliği olacak.”

Güldüm ve Mallory’nin önüne bir sandviç tabağı koydum. “Tatlı çay?”

Başını salladı. “Evet, teşekkürler. Eminim Orli de çok heyecanlıdır. Bence o küçük elebaşı bu olayı yıllardır alttan alta planlıyordu.”

Kıkırdadım. “Olabilir ama bence kararım ne olursa olsun beni desteklerdi. Yine de evet, Grant’le evleniyor olmamızın onu çok heyecanlandırıldığını biliyorum.”

“Ah, Gabe’in Philly’ye geri gidişini haziran başına kadar beklemeye aldığını duydun mu?”

“Hayır, duymadım. Nedenmiş?”

“Şey, Chloe’yle ikisi oraya araba gezisi yapacaklar. Chloe, Gabe’in kızıyla ve ailesiyle tanışsın diye Atlanta’nın dışında birkaç gün geçirecekler ve sonra Gabe evini satışa çıkarıp nakliye firması ayarlarken Chloe de onunla beraber Phill-y’de kalacak.”

“Bu harika. Onun adına çok mutlu oldum. Eşinden boşandıktan sonra adaya ilk gelişini hatırlıyorum. Çok sefil ve kızgın haldeydi.”

“Evet, hayatımı tam tersine çevirdi, değil mi? Ve en iyi kısmı da Grace’le tekrar bir araya gelmeleriydi.”

“Şey, her davranışın bir nedeninin olmasıyla ilgili ne derler bilirsin. Grace kız kardeşinin neden her zaman zor biri olduğunu öğrendikten sonra bence bu, Chloe’nin o yıllar boyunca neden öyle davrandığını anlamasını kolaylaştırdı.” Bir lokma sandviçimi çiğnerken annemle kız kardeşini düşündüm.

Mallory avuç içiyle başının yan tarafına vurdu. “Tüh ya, sana asıl haberi vermeyi unuttum. CC’yi duydun mu? Annem dün gece onunla konuştuğunu söyledi ve anlaşılan oyunağı olan oğlanla ayrılmışlar.”

“Hayır! Gerçekten mi? Ne olmuş? Acaba annem biliyor mu?”

“Evet, sanırım biliyor çünkü CC kızları aramayı planlıyordu. Şey, bence bu onun için sadece bir *eğlenceydi* ve normal seyrinde gitti ve... görünen o ki erken bir emeklilik için CC evrak işlemlerini başlatmış.”

“Ah, vay canına. Reklam şirketinden ayrılıyor mu? Tanrım, tüm bunların neden olduğunu merak ediyorum. Ben o Matthew’yu ve işini gerçekten sevdiğini sanmıştım.”

“Şey, anneme göre seviyormuş ama sanırım hayatına yeni bir yön vermenin vakti geldi diye düşündü. Emekli olduktan sonra önümüzdeki yıl tek başına İtalya’ya dönme-yi planlıyor. Orada bir villa kiralayıp diğer aşkı olan resme odaklanmak istiyor.”

“Tanrım, ne çok değişiklik oluyor. CC’nin büyük bir ressam olduğunu hatırlıyorum ama bir sebepten ötürü asla üstüne gitmedi. Neyse, onun için iyi olmuş. Tutkusunun peşinden gitmesine sevindim.”

Mallory’nin sessizleştiğini fark ettim. “Sorun ne?”

Derin bir iç çekti. “Sanırım başarısız olduğumu hissediyorum. Birçok kadın hayatta ne istediklerini bulmakla kalmayıp risklere girerek bunu gerçekleştiriyorlar. Demek istediğim, kendine bir bak. Ne kadar yol kat ettin. Her şeyi başından beri kendi bildiğin gibi yaptın. Sonra hemşire olmak istedin ve bunu *yaptın*. Şimdi de Grant’le evlenip buradan taşınıyorsun. Ben? Ben sadece bir eş ve anne oldum.”

Gözlerinden akan yaşları gördüm ve bunun ne kadarının kendi kimliğiyle, ne kadarının da en iyi arkadaşının uzaklara temelli taşınmasıyla ilgili olduğunu düşünerek yerimden fırlayıp ona sarıldım.

“Ah, Mallory, aptal olma,” dedim ve sırtını sıvazladım. “Troy’un karısı ve bir anne olmak bu senin hep istediğin şeydi. Bunda yanlış bir şey yok. Hem de hiç.”

Gözlerini silip burnunu çekti. “Evet, biliyorum ama şimdi... belki daha fazlasını istiyordum.”

Ona bakmak için geri çekildim. “Öyle mi? Ne gibi?” Mallory’nin böyle konuştuğunu ilk kez duyuyordum.

Uzanıp bir mendil aldı ve burnunu temizledi. “O kadar işte... ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Sadece *bir şeyler* istediğimi biliyorum.”

Tekrar tabureme otururken, “Tamam, o zaman,” dedim. “Hadi ne istediğini bulalım. Sence koleje gidip bazı dersler almak ister misin? Belki bir mesleki eğitim almak?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, sanmıyorum.”

“Hımm. Örgü. Örgü örmeyi çok seversin ve bu konuda çok iyisin. Chloe de buradan gittiğine göre belki yün dükkânında Dora’yla çalışmak istersin?”

“Bunu düşündüm ama hayır... benim aklımdaki fotoğrafçılığımı.”

“Ah, Tanrım, bunu tamamen unutmuşum.” Ergenlik yıllarımızda Mallory’yi asla boynundan sallanan Canon AE-1 olmadan görmediğimi hatırladım. “Bu doğru, fotoğrafçılığı çok seversin ve çok da iyiydin. Lanet derecede iyiydin. O halde neden bunun üstüne gitmiyorsun? Yine fotoğraf çekmeye başla ve belki Sanat Festivali’nde sergin bile olur.”

Başını salladı. “Evet,” dedi güvensizce. “Ama ben hâlâ iyi olup olmadığımı bile bilmiyorum ve günümüzde her şey dijital kamerayla yapılıyor. Bana eski kafalı diyebilirsin ama ben hâlâ film kullanmayı tercih ederim. Fazladan odamızı karanlık odaya çevirmeyi düşündüğüm zamanı hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum. “Şey, bence bu harika bir fikir, Mallory. Bence yapmalısın. Yeniden fotoğraf çek, karanlık oda edin ve hey, burada, adada bir fotoğraf stüdyosu açabilirsin.”

Yüzünün aydınlandığını gördüm. “Öyle mi dersin? Ama bazı müşteriler edinmem lazım.”

“Evet. Bunu yapabileceğini biliyorum ve bil bakalım? Seni düğünüm için kiralıyorum. Fotoğrafçım olmanı istiyorum. Beni kimse senden iyi tanıyamaz. Kimse kadrāja gerçek *beni* senden iyi oturtamaz. Bu senin yeni kariyerin

için bir başlangıç olur: Büyük bir düğünün fotoğrafçılığını yapmak.” *Kendine olan güvenini yerine getireceğinden bahsetmiyorum bile*, diye düşündüm.

Yerinden fırlayıp beni kucakladı.

Annemin bu fikre olan tepkisini aklımdan çıkarmaya çalışarak, “Evet, gerçekten düğün fotoğrafçım olmanı istiyorum,” dedim. Annem kısa bir süre önce bana Gainesville’deki lüks fotoğraf stüdyolarından birini kiralamayı düşündüğünü bildirmişti.

Kız Kardeşler hafta sonundan dört gün önce annem, doktorla görüştü ve sonuçlar yine iyiydi. Annemle babam çok sevinçliydim ve herkes minnettar hissediyordu. Doktor Gironne, anneme yeni bir üç aylık tarama için hazırda tekrar görüşeceklerini söyledi.

Annem toplanacakları gün sabah saat yedide, hâlâ iyi haberin etkisindeyken beni aradı. “Yani bu akşam Mallory’yle beraber geliyorsunuz, değil mi? Jane çoktan geldi. Dün geldi ve geceyi Mallory’nin evinde geçirdi. Dün akşam Mags ve CC uçaktan indi. Elly de Atlanta’dan arabayla geliyor ve öğleden sonra gelmiş olur. Ben sadece sana Mags ve CC’yle beraber bir şeyler almak için kısa süreliğine Gainesville’e gideceğimizi söylemek istedim.”

Gülerek, “Tam bir sabah kuşusun, değil mi?” dedim. “Ayrıca evet, Mallory’yle ikimiz bu akşam saat yedi gibi geleceğiz. Getirebileceğim bir şey var mı?”

“Hayır, hiçbir şey yok. Bu sabah şarap ve yiyecek bir şeyler alacağız. Erken bir akşam yemeği için Mags bize deniz

ürünleri karışımı hazırlayacak. Tamam o halde, bu akşam Deniz Feneri'nde görüşürüz. Seni seviyorum.”

Telefonu kapatıp gülümsedim. En sevdiği ve en yakın dostlarının arasında olan annem kesinlikle havasındaydı. Mags'in hepsini bir araya toplayıp kutlama yapmak için böyle bir şey organize etmeyi düşünmüş olmasma memnundum.

Öğleye doğru Mallory'ye telefon ettim. “Bu geceki büyük etkinlik için her şey tamam mı?”

Hattın diğer ucundan güldüğünü duydum. “Evet, tamam. Annemin dün geldiğinden beri kolej öğrencisi gibi davrandığına yemin ederim. Evde hoplayıp zıplıyor, dans ediyor, espriler patlatıyor ve çok heyecanlı. O beş kadını bir araya koyduğunda iyi bir enerji doğuyor. Deniz Feneri'nin anahtarını anneme verdiler, bu yüzden evi açıp hazırlamak için az önce çıktı. Sanırım diğerleri alışveriş için Gainesville'e gittiler.”

“Evet, öyle ve Elly de birkaç saate burada olur. Saat yedi gibi beraber gidelim mi?”

“İyi olur. Ben seni alırım. Parti yapmaya hazır ol.”

Mallory arabayı Deniz Feneri'nin önündeki ezilmiş deniz kabukları bölgesine çeker çekmez evden yayılan müzik sesini duyduk. Arabadan inip merdivenleri tırmanmaya başladığımızda annemin ABBA'nın “Dancing Queen” adlı şarkısını bağıra bağıra söyleyen sesi duyuluyordu.

Mallory'ye baktım. “Bu da ne?”

Omuz silkip güldü. “Hiç bilmiyorum.”

Kapıyı açtım, mutfığa girdim ve bir monitörde şarkının sözleri yanıp sönerken annemin elinde bir karaoke mikro-

fonu olduğunu gördüm ama beni asıl şaşırtan, annemin görünüşüydü. Özel terzi elinden çıkma bir giyinme tarzı vardı. Ayağında dar kot pantolon, üstündeyse önünde gümüş rengi parlak harflerle *Isır Beni* yazan koyu pembe bir tişört vardı. Başında taze çiçeklerden bir çelenk vardı ve çelengin altındaki saçlarında o şık tarzdan eser yoktu. Onun yerine benimkine çok benzeyen hareketli bir kesim vardı. Kumral saç rengi de bir ton açılmış gibi görünüyordu.

Annem elinde mikrofon, şarkı söylerken Mags bir tef sallıyor, Jane, CC ve Elly de şarkıya eşlik ederek oturma odasında dans ediyorlardı ve beşi de altmış yaşın üstünde oldukları gerçeğinin tersine davranıyordu.

Mallory'ye baktım ve annem bizi orada dikilmiş görüp dansa katılmamızı işaret ederken ikimiz birlikte kahkahayı patlattık. Annemin şarkı sözlerini söyleyen sesini duyunca hayatının eğlencesini yaşadığını anladım. Şarkı bitince bir kahkaha tufanı koptu ve annem bana doğru gelip sımsıkı sarıldı.

Annemin kabartılmış saçma dokunarak, “Bu da ne?” diye sordum.

“Beğenmedin mi?”

Aslında çok beğenmiştim. Kesim çok güzeldi ve annemi on yaş genç göstermişti ama benim saç modeli seçimimi asla umursamadığını her zaman nasıl belirttiğini hatırlamadan edemedim.

“Çok beğendim ama...”

Annem gülerek, “Biliyorum,” dedi. “Bugün kuaför salonundayken beni buna Mags ikna etti. Ben de, *aman sen de*, diye düşündüm. Hayat yeni şeyler denememek için fazlasıyla kısa, değil mi?”

“Kesinlikle öyle.” Tam o sırada odayı dolduran kokuyu fark ettim. “Anne! Sizler ot mu içiyorsunuz?”

Annem bir elini havada salladı. “Ah, sanırım Mags gizlice içeriye sokmuş olabilir. Gel,” dedi elimi tutarak. “Gel ve herkese merhaba de.”

Mags ön tarafına turkuvaz, turuncu, sarı ve mavi psikedelik* boya serpiştirilmiş batık desenli bir tişört giymişti. Renkler alnına bağlanmış bandanaya uyuyordu ve zamanda geri gidip 1960’ların kız yurdu partilerinden birine katılmışım gibi bir his vardı içimde.

Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. “Bu harika değil mi, Jos? Sanki zaman durmuş gibi.”

Evet, Mags kesinlikle marihuananın etkisi altındaydı ve her zamankinden daha neşeliydi.

Elly ve CC beni kucaklamaya geldi. İkisi de ayak bileklerine kadar uzanan tiril tiril elbiseler giyiyordu ve ayaklarının çıplak olduğunu fark ettim. Onların başlarında da çiçek çelenkleri vardı.

Elly, “Harika bir dört gün olacak,” dedi. “Kolejdeyken ne kadar eğlendiğimizi unutmuşum.”

CC, “Ayrıca kutlama yapmak için asla fazla yaşlı olmadığımızı kanıtlıyoruz bence,” diye ekledi.

Mallory’nin, “Anneme bak,” dediğini duydum ve arkamı dönünce Jane’in çiçek baskılı mini bir elbise giydiğini, ayağında da dizlerinin altına kadar gelen beyaz çizmeler olduğunu gördüm. Başının üstünde geniş kenarlıklı kırmızı bir kova şapka vardı.

Gülerek başımı iki yana salladım. “Bu çok komik. Sanırım bu giysileri altmışlardan beri saklıyorlar.”

* “Hayal gördüren” anlamına gelir. (ç.n.)

Mags üzerinde barış işareti olan bayrağı sallarken dikka-
timizi çekmek için el çırttı. “Pekâlâ, millet, kendinize birer
bardak şarap alın. Bir sürü yemek var, bu yüzden yumulun
ve bir yandan da şarkı söyleyip dans etmeye devam. CC, sıra
sende. Kendine bir şarkı seç, mikrofonu kap ve koyver gitsin.”

Daha önce yıllar içinde '68 Kız Kardeşliği toplantıla-
rından bazılarına katılmıştım ama buna kıyasla oldukça
ağırbaşlıydılar. Elbette gülüp eğleniyorlardı ama bu akşam
odayı dolduran bu ilham verici enerjiden eser yoktu. Yaşlan-
dıkça insanın başına bu mu geliyordu? İçinde bulunduğunuz
ana daha mı çok değer vermeye başlıyordunuz? Arkanızda
bıraktığınız yılların önünüzde olanlardan daha çok olduğu-
nu mu anlamaya başlıyordunuz? Daha çok kutlama yapıp
hayatın özünü tam anlamıyla kucaklıyor muydunuz? Eğer
bu beş kadın örnekse buna *evet* demek zorundaydım. Bu ke-
sinlikle mümkündü.

Kendime bir bardak şarap doldururken bir yandan CC'nin
söylediğı, Bob Dylan'ın 1970'lerde popüler olan “If Not For
You” adlı şarkısını dinledim ve bu da bana bu beş kadının
elli yıldan uzun bir süre önce kolejın birinci sınıfındayken
perçinlemeye başladığı bağı düşündürdü. Hayatın tüm iniş
ve çıkışlarında, iyi ve kötü zamanlarda beraber olmuşlardı
ve en önemlisi, ilişkileri gelişip çiçek açmaya devam etsin
diye beşi de kendilerinden özel bir şeyler katmışlardı. Mü-
ziğin ritmi eşliğinde salman annemin yüzündeki mutluluk
ifadesine baktım ve Mags'e toplanma fikriyle ortaya çıktığı
için ne çok şey borçlu olduğumu anladım.

Mallory'nin yanımda dikilmeye geldiğinde, “Ne grup
ama, değil mi?” dediğini duydum. “Bu kadınların hayatım-
da olmadıkları bir anı hatırlamıyorum bile.”

Başımı salladım. “Biliyorum. Birbirlerine sahip oldukları için şanslılar ama bunun bir parçası olduğumuz için biz de şanslıyız. Annemi yıllardır bu kadar mutlu görmemiştim.”

“Saçı hakkında ne düşünüyorsun? Ben bayıldım.”

“Ben de.” Yüzümden geçen tebessümü hissettim. “Beni bununla kesinlikle çok şaşırttı. Sanki bambaşka birine dönüşüyor gibi. İyi yönde,” diye ekledim.

Mallory yüzünde bilmiş bir tebessümle, “Hımm,” dedi, “Görünüşe göre son zamanlarda bu, ailevi bir özellik haline geldi.”

Enfes kremalı peynir tabağını didikliyordum ki annem koşarak yanıma gelip kolunu omzuma attı.

“Şarap kadehini doldur ve benimle gel,” dedi.

Şarabımı ağzına kadar doldurup annemin peşinden tüm binayı çevreleyen güverteye çıktım. Işık kirliliği olmadığı için zifiri karanlıktı ve başımı kaldırıncaya yıldızların aydınlattığı göğü ve gümüş gibi parlayan dolunayı gördüm.

İkimiz de dirseklerimizle tırabzana yaslanıp denize doğru bakarken annem, “Ne muhteşem, değil mi?” dedi.

Anı içime sindirirken başımı salladım. “Öyle,” diye fısıldadım.

Bana dönerek elimi tuttu. “Josie, seni ne kadar sevdiğimi ve Grant’le yaklaşan evliliğinize ne kadar sevindiğimi bilmeni istiyorum. Ayrıca bu akşam burada bizimle olmanın da benim için çok şey ifade ettiğini bilmeni istiyorum.”

Annemin elini hafifçe sıktım. “Ben de seni seviyorum, anne, hem bu akşamı hayatta kaçırmazdım. Umarım düğünümü planladığın için ne kadar minnettar olduğumu biliyorsundur.”

Annem kıkırdadı. “Şaka mı yapıyorsun? Kızımın özel gününü organize etmek için tam yetkili olmaya bayılıyorum.”

“Ah, dur bir dakika,” dedim. “*Pek* tam yetki sayılmaz. Frak yok ve plaj şemsiyesi kesinlikle yok. Söz mü?”

İkimiz birlikte güldük. “Evet, söz veriyorum. Çiçekçiyi seçtim. Yani düğün buketini seçmelisin. Bakman için evde yığınla fotoğraf var ya da kendininkini tasarlayabilirsin. Henüz fotoğrafçı seçmedim ama Gainesville’de göze çarpan birkaç yer buldum.”

Şarabımdan bir yudum aldım. “Fotoğrafçı hakkında... ben bir tane buldum bile.”

Annemin başı hızla kalktı. “Ah, gerçekten mi? Bundan haberim yoktu.”

“Evet. Şey... ee... Mallory’yi kiralamaya karar verdim.”

Annemin yüzünü hayret ifadesi kapladı. “Mallory mi? Mallory Wilson mı?”

“Evet. Ezelden beri en iyi arkadaşım olan.”

“Anlamıyorum. Yani, Mallory bir fotoğrafçı değil. Josie, aklında ne var? Bu senin hayatının en özel günü. Riske girip o günkü mükemmel görüntülerin kaçmasına izin veremezsin. Mallory’nin kendi fotoğraf makinesi var mı?”

Annemin tavırlarına ve ses tonuna eski halinden izler hemen yansımaya başlamıştı.

“Mallory’nin kendi fotoğraf makinesi var. Fotoğrafçılık her zaman onun tutkusu olmuştur ve yakın zamanda bana, fotoğrafçılığa dönmek istediğini, yaz boyunca kursa gidip belki adada kendi dükkânını açacağını belirtti. Kendine olan güveninin yerine gelmesi gerekiyor ve ben de ona bu konuda yardım etmek istiyorum. Yani, evet, düğün günümde fotoğrafçımın Mallory olmasını istiyorum. Grant’le beni hiç kimse ondan iyi yakalayamaz.”

Annem bir süre sessiz kaldı, sonra uzanıp yanağımı öptü.

“Eğer Mallory’yi istiyorsan... o zaman Mallory olsun. Fotoğrafçı halloldu. Hadi,” dedi, elimi tuttu ve beni içeriye doğru çekti. “Bir şarkı seçip söyleme sırası sana geldi.”

Çeşitli seçeneklere göz attıktan sonra ABBA’nın bir başka şarkısı olan “I Have A Dream”i söylemek istediğimi anladım çünkü sözleri nereden nereye geldiğimi, hayatımın ne tarafa doğru aktığını çok iyi anlatıyordu. Şarkının da dediği gibi doğru zamanın geldiğini anladığımda akıntının karşı tarafına geçecektim ve bunu yapmıştım. Hem annem hem de Grant’le beraber.

'68 Kız Kardeşliği'nin toplantısından sonraki altı hafta tam da olacağını bildiğim gibi gerçek anlamıyla uçup gitti. Kökten taşınmayla düğün planları arasında sürekli bir hareketlilik vardı. Birkaç hafta önce Orli'nin okulu kapanmıştı ve Orli önceki geceyi büyükannesiyile büyükbabasının evinde geçirmişti.

Telefon çaldığında ılık mayıs havasını içime çeke çeke ikinci fincan kahvemini tadını çıkarıyordum. Telefonu açınca Grant'in sesini duydum.

"Bu geceki ayrılış partin için her şey hazır mı?" diye sordu.

"Evet, hazır. Dora ve Marin'in yün dükkânında bir toplantı ayarlamaları çok hoştu."

"Bence güzel zaman geçireceksiniz ve bir hafta sonra sen ve Orli, Boston yolunu tutmuş olacaksınız. Kızlarımin ikisini de yanımda görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bu konuda oldukça heyecanlıyız. Bugün son kolileri de kargoyla göndermek için sabah postaneye gidiyorum."

"Harika. Gece iyi vakit geçir ve eve dönünce beni ara. Seni seviyorum, Josie."

"Ben de seni seviyorum, Grant. Yanına gelmeyi iple çekiyorum."

Telefonu kapattım, kahvemi bitirdim, duşa girdim ve şehir merkezine yollandım.

Postaneden çıkınca Simon'ın bana doğru geldiğini gördüm.

“Selam, Josie. Hâlâ Boston’a koli mi gönderiyorsun?”

Gülerek başımı salladım. “Evet, bu sonuncusuydu. Zavallı Grant bana eşyaları kargoyla göndermemi söylediğine pişman olacak.”

“Ah, bundan emin değilim. Demek önümüzdeki haftanın için işler plana uygun ilerliyor?”

“Evet. Bir hafta sonra Orli’yle ikimiz uçuyoruz.”

“Şey, senin için en iyisini dilediğimi biliyorsun. Önünde yepyeni bir macera var ve beni düğüne davet etmeyi unutmasan iyi olur.”

Yine güldüm. “Kesinlikle. Sen ve Lily artı birle beraber davetliler listesindesiniz.”

“Artı bir mi?”

“Elbette. O zamana kadar kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin ve ona düğüne gelirken eşlik etmek isteyebilirsin.”

Simon'ın yüzünden bir tebessüm geçti. “Haklı olabilirsin. Ayrıca bu yaz buraya geri geldiğinde ofisi de ziyaret etmeyi unutma.”

Simon kucaklaşmak için bana doğru uzanırken, “Unutmam,” dedim.

O akşam yün dükkânına gittiğimde kadınlarla dolup taşığını gördüm. Chloe beni fark etti ve yanıma gelip kolumu tuttu.

“İnanabiliyor musun? Bütün bunlar bizim için,” dedi gülerek. Berkley'nin kurduğu çikolata fiskiyesinden kendine bir şeyler al.”

Üzeri çeşitli yiyeceklerle dolu olan ve tam ortasında, üzerinde üst üste yığılmış katmanlar bulunan yetmiş beş santim uzunluğunda güzel bir çikolata konisi, altında da gülmüş havzası olan uzun bir masa gördüm. En üstteki taçtan katmanların üstüne çikolata, bir şelale oluşturarak akıyordu. Önünde de kâseler dolusu taze çilek vardı.

“Ah, vay canına,” dedim. “Bu şahane.”

“Biliyorum. Berkley bununla kendini gerçekten aştı. Gidip bir çilek kap ve bandır.”

Marin’in, “Hey, millet,” diye seslendiğini duydum. “Şu an şeref konuklarımızın ikisi de burada. Dolayısıyla kendinize yiyecek ve şarap alın ve eğlenmenize bakın.”

Önce çikolata fıskiyesinin yanına gidip aromasının tadını çıkardım.

Berkley’nin, “Buradan gidince çikolatamı özleyeceksin,” dediğini duydum.

Ona doğru dönüp güldüm. “Haklısın. Özleyeceğim. Belki benim için Boston’a biraz göndermeni ayarlayabiliriz.”

“Elbette yapabilirsin. E-posta siparişi alıyorum.”

“İşte, al bakalım.” Annem bana bir bardak şarap uzattı. “Bu ne hoş bir toplantı.”

“Teşekkürler ve evet, öyle.” Bir yudum şarap alarak kalabalık odaya baktım. Birdenbire tüm bunlardan ayrılacağımı fark ettim. Yün dükkânı, dostlar ve ailem... İçim hasret duygusuyla burkulsa da önümde açılan kapılar hakkında heyecan da duyuyordum.

Odada dolaşıp insanların arasına katıldım.

Sydney bana sarılmak için yanıma geldi. “Senin adına çok mutluyum, Josie. Senin gidişin bana, Cedar Key’e Ali’yle yaşamak üzere ilk gelişimde kendi maceramı hatırlattı.”

“Evet, bu senin için yepyeni bir sayfa açmıştı, değil mi?”

Başını sallayıp bir yudum şarap içti. “Kesinlikle öyle. O seyahatin beni nereye götüreceğini hiç bilmiyordum. Başta buraya sadece iyileşmek için geldiğimi sanıyordum ama sonra Sybile, Saren ve hiç bilmediğim bir aileyi keşfettim. Ayrıca buraya gelmem sayesinde Noah’yı buldum. Köşeyi dönünce karşımıza neyin çıkacağını asla bilemeyiz.”

Grace’in kucaklaşmak için yanına geldiği sırada, “Hayır, bilemeyiz,” dedim.

“Çok heyecanlı olmalısın, Josie. Chloe’nin Ormond Sahili’ne gitmeyi gerçekten dört gözle beklediğini biliyorum. İkinizi de bekleyen çok şey var. Buraya ilk gelişimi hatırlıyorum. Cedar Key’in beni Lucas’a götüreceğini ve bir kızımızın olacağını asla tahmin etmezdim.”

Monica’nın, “Bu doğru,” dediğini duydum. “Ben burada temelli kalmayı hiç düşünmüyordum ama Adam’la tanıştım ve işte... gerisi malum. Yani annemin dediği gibi, bizi neyin beklediğini bilemeyiz ama risk alıp bunu öğrenmeye istekli olmalıyız.”

Derin bir iç çekip başımı salladım. Kalbimin sesini dinlemeye başladığım anda taşlar yerine oturmuştu.

Dora dikkatimizi çekmek için ellerini çırpınca o tarafa baktık.

“Hanımlar, Josie ve Chloe’ye veda ettiğimiz bu akşamda bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. İkinizi de çok özleyeceğiz ama heyecanınızı paylaşıyoruz. Josie’nin sabırsızlıkla beklediği bir düğün var ve Chloe yeni bir ilişki ve yeni bir iş macerasının eşliğinde. Dolayısıyla ikinize de en iyisini diliyoruz ve bizi sık sık ziyarete gelmezseniz sizi asla affetmeyeceğiz.”

Odayı kahkaha ve alkış tufanı doldurdu.

“İkinize de ufak birer hediye var, bu yüzden yanıma gelirsiniz...”

Chloe ve ben, Dora’nın yanına gittik ve ikimize de paketlenmiş birer hediye uzattı.

Paketin kâğıdını açınca Dört Numaralı köprüden çekilmiş, arkasındaki sazlığı ve denizi gören matlaştırılmış ve güzel bir çerçeveye konmuş enfes bir manzara fotoğraf çıktı.

Nefesimi tutup “Ah,” dedim. “Bu çok güzel. Çok teşekkür ederim.”

Chloe kendi paketini açtı ve matlaştırılıp çerçevelenmiş bir başka fotoğrafı havaya kaldırdı. Onunki Atsena Otie’yi gören, Big Dock’tan çekilmiş bir fotoğrafı. Tam o sırada kalabalığın arasındaki Mallory’yle göz göze geldim ve gülümsedim.

“Bu fotoğrafları sen çektin, değil mi?” dedim.

Dora, “O çekti,” diye açıkladı. “Ve hepimiz fotoğrafları çekmesi için onu görevlendirdik; yani Mallory’nin yeni işi artık resmileşti ve ilk iki satışını da yapmış oldu.”

Koşarak yanına gittim ve Mallory’ye sarıldım.

“Çok teşekkür ederim. Hepinize bu hediye ve parti için çok teşekkür ederim.”

Mallory kulağıma, “Şey, Cedar Key’i unutmamanızı istedik,” diye fısıldadı.

Sanki bu olabilirmiş gibi.

Evde etrafıma son bir kez bakındım, sonra kızımın peşinden annemlerin bizi bekleyen arabasına gittim. Clovelly arka koltukta, seyahat çantasının içinde oturuyordu, ben de diğer yanına oturdum.

Babam, “Havaalanına gitmeye hazır mısınız?” diye sordu.

Ona, “Hazırız,” dedim.

“Son bir şey daha.” Annem ön koltukta arkasına döndü ve bana bir kalemle küçük bir parça kâğıt uzattı. “Al, Josie. Senden bu kâğıda bir kelime yazmanı ve soru sormamanı istiyorum.”

“Bir kelime mi?” Orli’ye baktım, omuz silkip gülümsedi.

“Evet, senin için anlamı olan tek bir kelime.”

Bir an düşündüm ve *sevgi* yazıp kâğıdı anneme geri verdim. Annemin, babama, “Tamam, artık hazırız,” dediğini duydum.

Dört Numaralı köprüye geldiğimizde babam arabayı ana-caddeden çıkardı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum.

Annem, “Hayır. İşte,” dedi ve bana ağzında mantar tıpa olan küçük, cam bir şişe uzattı. “Kâğıdını katla, şişenin içine koy ve tırabzanın üstünden suya fırlat. Kendinden bir parçayı adada bırakmayı istersin.”

Elimdeki kâğıdı küçücük katlayıp şişeye tıktım, tıpasını taktım ve tırabzana doğru gittim. Güneş ışığı suyun üstüne vuruyordu ve teknelerle sazlıkların yansıma yapmasına yol açıyordu. Derin bir nefes alarak gözlerimin yaşardığını hissettim. Burası her zaman benim evim olacaktı. Suyun üstünde yüzen tekneler gibi bir süre amaçsızca oyalanmışım ama nihayetinde demir atmam gereken kişinin Grant olduğunu fark etmiştim. Birçok insan yanlış kişiye âşık olur ama ben en başından beri *doğru* insana âşıktım. Cedar Key’den ayrılıyordum ama her son yeni bir başlangıçtır ve daha gün bitmeden Grant’le beraber yeni bir yolculuğun ilk adımını atıyor olacaktım.

Kolumu havaya kaldırdım, yüzümdeki tebessümün büyüdüğünü hissettim, şişeyi suya fırlatıp peşinden veda öpücüğü gönderdim.

TEŞEKKÜRLER

Hikâyelerimde her zaman araştırma yapılmaktadır. Yazmak için belli bir konu seçtiğimde bilgi edinmek için kolaylıkla Google araması yapabilirdim ama ben daha çok şahsen konuşabileceğim insanlar ararım, bu yüzden bana zaman ayırmaya gönüllü olan herkese kocaman bir teşekkür borçluyum.

Florida, Sarasota'daki A Good Yarn yün dükkânında kitap imzaladığım zaman dükkânın örgü grubunun bir üyesi olan William Fitzery'yle tanışma şerefine eriştim. Kendisinin tamamladığı örgü projelerine hayran kaldım ve bu hikâyede bazı erkek örgücüler kullanırken ondan ilham aldım. Tüm sorularımı cevapladığın için teşekkür ederim.

Georgia, Atlanta'da Stitches'e devam ettiğim sırada usta örgücü ve tasarımcı Charles Gandy'yle de tanışma zevkine eriştim. Kendisi örgü yönergeleri kitabının yazarıdır ve hayat boyu örgü anılarını benimle paylaşmaya gönüllü oldu, ki bunun karşılığında hayal gücümde bir kıvılcım çakıp Gabe Brunell karakterini kullanmama da izin verdi. O tohumu ektiğin için sana çok teşekkürler.

Hayranlarımdan biri olan Linda Douglas White, bana

görme engelli olmasına karşın örgü ören arkadaşı Linda Knight'ın hikâyesini anlattı. Bunu duymak öyle ilgimi çekti ki ben de hikâyem için hem görme engelli olan hem de çok iyi örgü ören bir karakter kullanmaya karar verdim. İkinize de Lily karakterini yaratmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Görme engelli olan örgücülerle ilgili araştırma ve Amerikan Görme Engelliler Federasyonu internet sitesini ziyaretim sürecinde bir başka görme engelli örgücü olan Debra Williamson'la tanışma fırsatını yakaladım. Beni Braille kör alfabesiyle tanıştırmaya ve yazılı belgeleri çevirmeye derinden minnet duyuyorum.

Kadınların rahim kanserinden yeterince bahsedilmediğine inanıyorum, bu yüzden hikâyemde bu teşhisin konulduğu bir karakter olacağını biliyordum. Olumlu hikâyesini benimle paylaşmaya istekli olan KG'yle tanıştığım için çok şanslıydım. Shelby'nin hikâyesini anlatmamı mümkün kılan bolca bilgi için sana çok teşekkür ederim.

Hemşirelik diploması almak için öğrenciliğim sırasında psikiyatrik rotasyonumu Massachusetts Danvers'taki Danvers Devlet Hastanesi'nde yaptım. Yıllar geçip tesis kapatıldıktan sonra daha fazla bilgi edinmek için internete göz atarken Jerry Carroll'la irtibat kurdum. İkimiz de o binanın tarihiyle derinden ilgileniyorduk ve aramızda bir dostluk kuruldu. Binanın büyük bir kısmı yıkılıp yerine apartman daireleri yapılmıştı ve Jerry, gerçeğin kurgudan daha ilginç olabileceğini kanıtlarcasına o dairelerden birinde yaşıyor. Tüm güncel bilgiler için sana teşekkür ederim.

Arkadaşım Patricia Smith Zraidi'ye, geçen yıl Paris'e geldiğimde bana evini ve kalbini açtığın için kocaman bir

teşekkür. Seninle ve ailenle ilk kez kültürünüze has toprak kapta pişen bir yemeği tatma deneyimi hem her zaman hatırlayacağım, hem de hikâyeme katmaya çalıştığım bir şey. O harika akşam için binlerce teşekkür.

Alabama, Tuscaloosa'daki Serendipity İğne Oyası dükânının sahibi Ellen Johnson'a hikâyem için Healing Cowl (İyileşme Omuzluğu) tasarımını yapmayı önerdiğin için teşekkür ederim.

Bu yıl lise arkadaşlarımla toplanmamızın ellinci yılı. Yıllar içinde bazılarımız irtibatı yitirdi ama Facebook sayesinde yeniden bir araya geldik. Yıllar geçtikçe kadın arkadaşlığı daha da kıymetlenir ve sınıf arkadaşlarımdan biri olan Ellen Tuttle Kennedy, grubumuza '64 Kız Kardeşliği adını verdi; bu da hikayemdeki '68 Kız Kardeşliği grubuna ilham kaynağı oldu. Dolayısıyla tüm "kız kardeşlerim," hayatımda olduğunuz için teşekkür ederim: Alice Ouelette Jordan, Val Wright Tollo, Linda Kompa Hayes, Alma Pretanik Steele, Deborah Broyer Green, Laura Jackson Ridley, Patricia Bishop Rozumek ve Donna Sherman Reid. Hepinizi çok seviyorum!

Kensington'a hikâyelerimi okuyucularıyla paylaşmama izin verdiği ve bu yolculuğun pürüzsüzce ilerlemesini sağladığı için teşekkür ederim. Ve editörüm Alicia Condon'a da kocaman bir teşekkür. Sen çalışması çok zevkli birisin ve bana verdiğin tüm öneriler ve girdiler için derinden minnettarım.

Son, ama çok önemli olarak harika okuyucularıma sadakatleri ve destekleri için teşekkür ederim! Kitaplarıma gösterdiğiniz ilgi zor zamanları çok daha kolay hale getiriyor.